www.virtual-project.eu

SIMON SCARROW

Pretorianul

SUSPANS

SIMON SCARROW s-a născut în 1962 în Nigeria și și-a petrecut copilăria în diferite țări, datorită carierei tatălui său, funcționar de bancă, pentru ca apoi să se stabilească în Marea Britanie. După absolvirea universității a lucrat doi ani ca funcționar la Fiscul britanic, apoi și-a continuat studiile la University of East Anglia.

Cele șapte romane din seria Eagle – *Under the Eagle, The Eagle's Conquest, When the Eagle Hunts, The Eagle and the Wolves, The Eagle's Prey, The Eagle's Prophecy, The Eagle in the Sand* –, publicate între 2000 și 2006, s-au bucurat de succes, dar începând cu *Centurionul*, publicat în 2007 (Nemira, 2010), a renunțat la numele *Eagle* din titluri, continuând cu *Gladiatorul* (2009; Nemira, 2012) și *The Legion* (2010), următorul roman din serie intitulându-se *Pretorianul*.

Personajele din seria Eagle, centurionii Cato și Macro, își continuă aventurile și evoluează sub ochii cititorului, care astfel este inițiat treptat în istoria militară a Romei antice. Cărțile sunt foarte bine documentate din punctul de vedere al tacticii militare folosite de romani, autorul recunoscând că pentru fiecare roman face cercetări luni întregi.

Simon Scarrow locuiește în Norfolk cu soția și cei doi copii.

SIMON SCARROW

Pretorianul

Traducere din limba engleză
CORINA MITRULESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCARROW, SIMON
Pretorianul / Simon Scarrow; trad. Corina Mitrulescu – București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-802-1

I. Mitrulescu, Corina (trad.)

821.111-31=135.1

Simon Scarrow
PRAETORIAN
Copyright © 2011 Simon Scarrow

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-802-1

Pentru Carolyn

Ca întotdeauna, îi datorez recunoștință
în primul rând soției mele, Carolyn,
care a verificat cu grijă fiecare capitol terminat,
pe măsură ce romanul era scris, și care mă suportă
când sunt complet absorbit de poveste.

PERSONAJE

Soldați între două posturi

Lucius Cornelius Macro – veteran al legiunilor romane. Un spadasin bun și credincios, mentorul și cel mai bun prieten al lui Quintus Licinus Cato – ofițer tânăr care a participat la bătălii pe tot cuprinsul imperiului. Curajos și inteligent, i se încredințează cele mai periculoase misiuni în slujba împăratului Claudius.

Garda Pretoriană

Tribunul Balbus – responsabil de convoiul cu lingouri

Centurionul Gaius Sinius – un trădător ambițios

Tribunul Burrus – comandantul Cohortei a III-a de pretorieni

Centurionul Lurco – comandant, practic cu jumătate de normă, al Centuriei a VI-a din Cohorta a III-a

Optio Tigellinus – subordonatul frustrat al lui Lurco

Soldatul Fuscius – un proaspăt recrut, care se crede veteran
Prefectul Geta – comandantul Gărzii Pretoriene

La palatul imperial
Împăratul Claudius – un conducător drept, deși nu întotdeauna unul coerent
Împărăteasa Agrippina – soția și nepoata sa și mama prințului Nero – un băiat plăcut, cu înclinații artistice
Prințul Britannicus – fiul lui Claudius, isteț, dar rece
Narcissus – secretarul imperial și sfetnic apropiat al lui Claudius
Pallas – alt consilier, apropiat al împăratului și al împărătesei
Septimus – agentul lui Narcissus

În Roma
Cestius – șeful nemilos și ticălos al unei bande criminale
Vitellius – fiul frivol al unui senator și vechi dușman al lui Macro și Cato
Iulia Sempronia – încântătoarea fiică a senatorului Sempronius

ROMA PE VREMEA ÎMPĂRATULUI CLAUDIUS

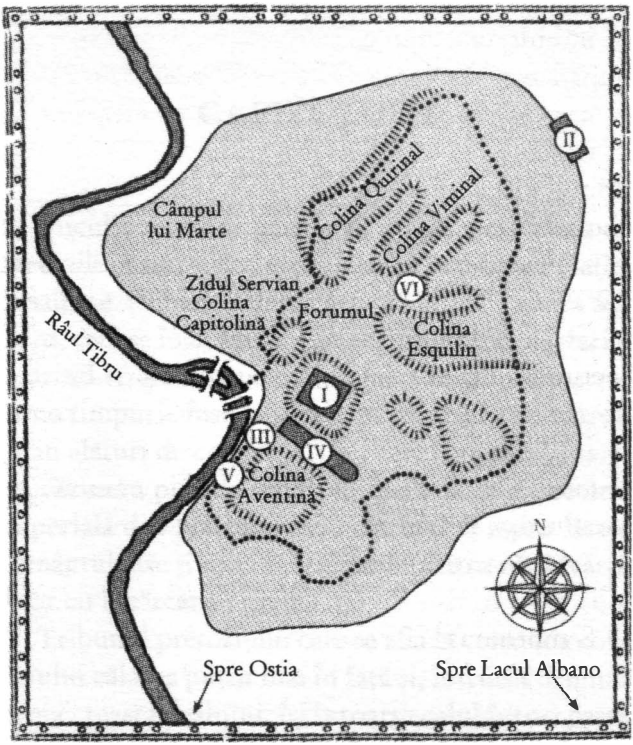

I Complexul palatului imperial
II Tabăra pretorienilor
III Boarium
IV Marele Circ
V Cartierul depozitelor
VI Mahalaua Subura

CAPITOLUL 1

Micul convoi de căruțe cu coviltir călătorea de zece zile, când trecu frontiera în provincia Galiei Cisalpine. Primele zăpezi căzuseră deja în munții din nord, care se înălțau deasupra drumului, cu vârfurile licărind strălucitoare pe fundalul cerului albastru. Iarna timpurie fusese blândă cu oamenii care mărșăluiau alături de convoi și, deși aerul era rece și tare, nu căzuseră ploi de când plecaseră de la monetăria imperială din Narbonensis. Un îngheț aspru lăsase pământul tare și ușor de străbătut pentru roțile căruțelor cu încărcături grele.

Tribunul pretoriului care se afla la comanda convoiului călărea puțin mai în față și, întrucât drumul urma creasta dealului, își întoarse calul într-o parte și trase de hățuri. În față, drumul se întindea în linie dreaptă, unduindu-se peste peisaj. Tribunul putea zări clar orașul Picenum, aflat la doar câțiva kilometri depărtare, acolo unde trebuia să întâlnească escorta de călăreți trimisă de Garda Pretoriană din

Roma – corpul de elită al soldaților însărcinați cu protecția împăratului Claudius și a familiei sale. Centuria formată din trupe auxiliare, care însoțise cele patru care pe drumul dinspre Narbonensis, trebuia să se întoarcă la cazarma de lângă monetărie, lăsându-i pe pretorieni sub comanda tribunului lor, să apere micul convoi pe tot restul călătoriei până în capitală.

Tribunul Balbus se întoarse în șa pentru a trece în revistă convoiul care înainta pe panta din spatele lui. Auxiliarii erau germanici, recrutați din tribul cheruscilor, niște războinici mătăhăloși, cu înfățișarea sălbatică, cu bărbile neîngrijite țâșnind dintre apărătorile pentru obraji ale coifurilor. Balbus le ordonase să-și păstreze coifurile pe cap pe când treceau printre dealuri, ca măsură de precauție pentru ambuscadele bandelor de briganzi care atacau călătorii imprudenți. Erau puține șanse ca banditii să riște un atac asupra convoiului, iar tribunul știa asta destul de bine. Adevăratul motiv pentru care dăduse ordinul era să ascundă cât de mult putea din părul cu aspect barbar al soldaților, pentru a nu-i înspăimânta pe civilii care treceau pe drum. Oricât ar fi apreciat faptul că trupele auxiliare germane puteau fi însărcinate cu paza monetăriei, întrucât îi juraseră credință împăratului, Balbus simțea un sentiment de dispreț roman față acești bărbați recrutați din rândurile triburilor sălbatice de dincolo de Rin.

Barbari, murmură pentru sine, scuturând din cap.

Era obișnuit cu strălucirea cohortelor pretoriene și detesta faptul că fusese trimis în Galia pentru a

prelua comanda ultimului transport de monede din argint ieşite din monetăria imperială. După atâţia ani în care servise în regimentele de gardă, Balbus avea idei destul de rigide despre felul în care ar trebui să se prezinte un soldat şi, dacă ar fi fost numit în fruntea unei cohorte de auxiliari germani, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să le ordone să-şi radă bărbile acelea mizerabile, ca să arate ca nişte ostaşi adevăraţi.

În plus, îi lipsea confortul de la Roma.

Tribunul Balbus era un om tipic rangului său. Se alăturase pretorienilor şi-şi făcuse serviciul militar la Roma, urcând în ierarhie înainte să fie transferat la Legiunea a XIII-a de la Dunăre şi să slujească drept centurion pentru încă câţiva ani şi apoi să solicite întoarcerea la Garda Pretoriană. Încă vreo câţiva ani de serviciu constant îi aduseseră actuala funcţie de tribun, aflat la comanda celor nouă cohorte din garda personală a împăratului. În câţiva ani, Balbus urma să se retragă cu o gratificaţie frumuşică, pentru a ocupa un post administrativ în vreunul din oraşele Italiei. Deja pusese ochii pe Pompeii, unde fratele său mai mic era proprietarul unei băi private şi al unui gimnasium. Oraşul se afla pe coastă, cu privelişti frumoase spre golful Napoli şi avea un număr satisfăcător de teatre, dar şi o arenă excelentă, înconjurată de taverne care vindeau vin ieftin. *Există chiar şi perspectiva unor încăierări ocazionale cu bărbaţii din oraşul învecinat Nuceria*, medită el nostalgic.

În urma primelor cinci unităţi ale auxiliarilor veneau cele patru căruţe, nişte vehicule greoaie trase

de câte zece catâri. Câte un soldat stătea așezat pe banchetă, alături de căruțași, iar în spatele lor se întindeau învelitoarele din piele de capră, strâns legate peste cuferele încuiate, aflate pe podeaua atelajelor. Erau câte cinci lăzi în fiecare căruță, fiecare conținând o sută de mii de denari proaspăt bătuți – două milioane în total –, suficient cât să plătească o întreagă legiune timp de un an.

Balbus nu se putu abține să nu se gândească pentru o clipă la ce ar fi făcut cu o asemenea bogăție, dar renunță rapid. Era soldat. Jurase să-l apere și să se supună împăratului. Datoria sa era să se asigure că toate căruțele aveau să ajungă la vistieria din Roma. Buzele tribunului se strânseră când își aminti că unii dintre camarazii săi pretorieni aveau o idee oarecum mai flexibilă despre ceea ce însemna datoria.

Cu mai puțin de zece ani în urmă, membrii Gărzii Pretoriene îl asasinaseră pe împăratul de dinainte, împreună cu familia acestuia. Era adevărat că Gaius Caligula delira ca un nebun și fusese un tiran, dar un jurământ reprezenta cel mai solemn angajament la care s-ar fi putut gândi Balbus. Încă dezaproba înlăturarea lui Caligula, deși noul împărat ales de pretorieni se dovedise a fi un conducător mult mai bun. Urcarea pe tron a lui Claudius fusese o treabă încurcată, își amintea Balbus. Ofițerii care-i omorâseră predecesorul intenționaseră să redea puterea Senatului.

Totuși, odată ce restul camarazilor au realizat că lipsa unui împărat ar fi însemnat dispariția Gărzii Pretoriene, cu toate privilegiile pe care le presupunea aceasta,

au căutat rapid un succesor la tron și l-au găsit pe Claudius. Infirm și bâlbâit, nu era deloc imaginea ideală a celui mai măreț imperiu din lumea cunoscută, dar, în general, se dovedise a fi un conducător drept și eficace, conchise tribunul.

Privirea i se mută către ultimele cinci unități ale trupelor auxiliare germanice care mărșăluiau în spatele căruțelor. Chiar dacă nu arătau ca niște adevărați soldați, Balbus știa că erau buni în luptă și aveau o asemenea reputație încât doar cei mai nesăbuiți dintre tâlhari ar fi îndrăznit să-i atace. Oricum, oricare ar fi fost pericolul, trecuse deja atunci când convoiul coborî spre valea largă și întinsă a râului Po.

Plescăi din limbă și împunse cu cizmele în coastele armăsarului. Cu un fornăit scurt, calul porni la pas bălăbănindu-se înainte, iar Balbus îl conduse înapoi pe drum, trecând pe lângă rândurile din față ale auxiliarilor și comandantul acestora, centurionul Arminius, până ce își reluă locul în fața convoiului. Scoseseră un timp destul de bun. Nu era încă amiază, iar ei urmau să ajungă la Picenum în mai puțin de o oră, iar acolo trebuia să aștepte escorta pretorienilor, în cazul în care aceștia nu erau deja în oraș.

Se aflau cam la trei kilometri și jumătate de Picenum când Balbus auzi zgomotul unor cai care se apropiau. Convoiul trecea printr-o pădurice de pini, al căror miros pătrunzător umplea aerul rece. O stâncă ieșea în față, în apropiere de ei, și ascundea drumul din spate. Instinctiv, Balbus își reaminti zilele petrecute la Dunăre, când tactica preferată a dușmanului era să prindă în

capcană coloanele romanilor, în spații înguste, asemănătoare cu acesta. Trase de hățuri și ridică mâna:

– Stați! Jos echipamentele!

Pe când căruțele huruiră oprindu-se, germanicii puseră în grabă jos, la marginea drumului, toiegele cu care mărșăluiau, împovărați de greutatea echipamentului, și strânseră rândurile în fața și în spatele convoiului. Balbus își trecu frâiele în mâna stângă, pregătit să tragă sabia, și se uită rapid în jur, spre umbrele de sub copacii aflați de o parte și de alta a drumului. Totul era încremenit. Sunetul potcoavelor se intensifică, aruncând ecouri din suprafața tare a drumului pavat și din stânci. Apoi, primul dintre călăreți apăru de după cotitură, purtând mantia roșie a unui ofițer. Coiful său cu creastă atârna la oblâncul șeii. În spatele lui călăreau alți douăzeci de bărbați în mantiile albe, stropite acum de noroi, ale soldaților Gărzii Pretoriene.

Balbus își umflă obrajii și lăsă să-i scape un oftat ascuțit de ușurare:

– Pe loc repaus!

Auxiliarii își coborâră scuturile și vârfurile sulițelor, iar tribunul îi așteptă pe călăreți să se apropie. Comandantul lor își îndemnă calul la trap și apoi parcurse la pas ultimii cincizeci de pași.

– Tribun Balbus, domnule?

Balbus îl privi cu atenție pe celălalt ofițer. Chipul îi era cunoscut.

– Care este parola corectă, centurionule? întrebă el.

– Strugurii din Campania sunt gata de cules, domnule, replică ceremonios bărbatul.

Balbus dădu din cap la cuvintele pe care se aştepta să le audă:

– Prea bine. Trebuia să ne întâmpinaţi la Picenum, centurionule...

– Gaius Sinius, domnule. Centurion în Centuria a II-a, Cohorta a VIII-a.

– Ah, da. Balbus îşi amintea vag numele. Aşadar, ce căutaţi pe drum?

– Am ajuns la Picenum ieri, domnule. Locul arăta ca un oraş-fantomă. Majoritatea oamenilor plecaseră la un altar din apropiere pentru un festival local. M-am gândit să călărim în întâmpinarea dumneavoastră şi a băieţilor dumneavoastră de colo, zise el, arătând spre trupele auxiliare germanice.

– Nu sunt ai mei, mârâi Balbus.

– Oricum, v-am văzut apropiindu-vă de oraş, domnule, şi, ei bine, iată-ne. Gata să escortăm căruţele până la Roma.

Preţ de o clipă, Balbus îl privi pe centurion în tăcere. Îi plăceau soldaţii care respectau întocmai ordinele şi nu era sigur că era de acord cu faptul că Sinius şi oamenii lui ieşiseră să-i întâmpine pe drum în loc să-i aştepte în oraş, aşa cum fusese stabilit. La Roma se făcuseră planuri exacte referitor la modalitatea de livrare a argintului cu câteva luni înainte, iar toţi cei implicaţi trebuiau să respecte instrucţiunile. În momentul în care ofiţerii începeau să se joace liberi şi fără grijă cu ordinele lor, planurile deveneau

inutile. Se hotărî să aibă o discuție cu superiorul lui Sinius, când vor reveni în cazarma pretorienilor, aflată chiar în afara zidurilor Romei.

– Centurion Arminius! strigă Balbus peste umăr. La mine!

Ofițerul însărcinat cu comanda trupelor auxiliare germanice se apropie în grabă. Era un bărbat înalt, cu umeri largi, a cărui armură cu solzi abia îi acoperea trunchiul musculos. Se uită în sus la tribun, cu barba de culoarea flăcărilor roșii în lumina soarelui.

– Domnule?

Balbus arătă cu capul spre călăreți:

– Escorta de la Roma. Vor apăra căruțele de aici înainte. Tu și oamenii tăi vă puteți întoarce spre Narbonensis imediat.

Barbarul își făcu gura pungă și răspunse într-o latină cu accent puternic:

– Trebuia să predăm totul la Picenum, domnule. Băieții sperau să se distreze în oraș în noaptea asta, înainte să ne întoarcem.

– Da, ei bine, nu mai e necesar acum. În plus, mă îndoiesc că localnicii vor primi cu bunăvoință invazia unei mici hoarde de germanici. Știu cum sunt oamenii tăi când își toarnă ceva pe gât.

Centurionul Arminius se încruntă:

– Voi avea grijă să nu facă necazuri, domnule.

– Și nici nu vor face. Îți ordon să te întorci și să pornești imediat în marș înapoi spre Galia, m-ai auzit?

Celălalt bărbat încuviință încet din cap, cu o amărăciune evidentă. Apoi, cu o înclinare repezită a capului spre superiorul său, se întoarse cu pași mari spre convoi:

– Luați-vă echipamentele! Pregătiți-vă de marș! Ne întoarcem în Galia, băieți.

Oamenii începură să murmure, iar unul dintre ei înjură cu voce tare pe limba sa, atrăgându-și o admonestare aspră din partea centurionului.

Balbus se uită repede la Sinius și vorbi blând:

– Nu putem lăsa o mână de barbari cu dosuri păroase să înșele oamenii cinstiți.

– Într-adevăr nu, domnule. Sinius dădu din cap. Și așa e destul de rău că germanicii au fost însărcinați cu paza monetăriei și a convoiului cu argint. Asta e muncă de soldați adevărați, legionari sau o cohortă a gărzii.

– Se pare că noi nu prezentăm încredere pentru împărat, zise Balbus cu tristețe. Prea mulți ofițeri seniori care au început să se joace de-a politica în ultimii ani. Iar noi, restul, trebuie să suportăm situația. Oricum, nu putem face nimic în această privință. Se săltă în șa. Pune-ți oamenii să se grupeze la capetele căruțelor. Putem pleca imediat ce auxiliarii nu ne vor mai sta în cale.

– Da, domnule.

Centurionul Sinius salută și se întoarse să împartă ordine. În timp ce germanicii nemulțumiți formau o coloană în spatele căruțelor, bărbații călare își așezară caii pe poziții și, curând, cele două mici armate erau

pregătite să se despartă. Balbus se apropie de centurionul Arminius pentru a-i da ultimele instrucțiuni:

– Vă veți întoarce la Narbonensis cât de repede puteți. Cum eu nu voi fi acolo ca să-ți supraveghez oamenii, să nu cumva să-i lași să facă probleme în așezările prin care treceți pe drumul de întoarcere. S-a înțeles?

Centurionul își strânse buzele și încuviință din cap.

– Atunci puteți pleca.

Fără a mai aștepta un răspuns, Balbus își întoarse calul în cealaltă direcție și începu să meargă la trap spre capătul micii coloane, unde îl aștepta centurionul Sinius. Întinse mâna și dădu călăreților și căruțelor ordinul de înaintare. Căruțașii plesniră din frâie, iar atelajele începură să se miște, roțile cu fier zăngănind și duduind puternic. Tropotul copitelor catârilor se adăugă la zarvă. Balbus călări mai departe fără a se uita înapoi, până ce ajunse la stânca ieșită în afară. Apoi privi în jur și văzu ariergarda coloanei auxiliare la patru sute de metri în jos pe drum, tropăind înapoi spre Galia.

Bine c-am scăpat de ei! murmură pentru el.

Căruțele, cu noua escortă, urmară calea pe după stânci, iar drumul își reluă direcția dreaptă, pe alți patru sute de metri acoperiți de pini, spre Picenum. Acum, că scăpase de-a binelea de trupele germanice, Balbus simțea că i se schimbă dispoziția. Își încetini calul până ce ajunse să călărească lângă centurionul Sinius.

– Așadar, care sunt ultimele vești de la Roma?

Bărbatul se gândi o clipă înainte să răspundă cu un zâmbet amuzat:

– Noua amantă a împăratului continuă să-şi întărească strânsoarea asupra bătrânului.

– Da?

Balbus se încruntă la auzul apelativului grosolan folosit la adresa împărătesei.

– Se zvoneşte prin palat că Agrippina i-a cerut lui Claudius să se descotorosească de protejatele lui. Bineînţeles că el nu se arată prea dornic. Dar asta e cea mai mică dintre griji. Îl ştiţi pe flăcăiaşul ăla al ei, Lucius Domitius? Ea zice că băiatul va fi adoptat de Claudius.

– Are logică, răspunse Balbus. N-are rost să-l facă pe flăcău să se simtă lăsat pe dinafară.

Sinius îl privi, zâmbind amuzat.

– Nu ştiţi nici măcar jumătate din ceea ce se întâmplă, domnule. Agrippina îl îndeamnă pe faţă pe Claudius să-l desemneze moştenitor pe tânărul Lucius.

Balbus ridică din sprâncene. Aceasta era o întorsătură periculoasă; împăratul avea deja un moştenitor legitim, pe Britannicus, fiul avut cu prima soţie, Messalina. *Acum va exista un rival la tron*, clătină tribunul din cap.

– Şi de ce naiba ar fi împăratul de acord cu asta?

– Poate că judecata îi slăbeşte, sugeră Sinius. Agrippina susţine că vrea doar ca Britannicus să aibă un protector şi cine altul s-ar potrivi mai bine pentru aşa ceva decât noul său frate mai mare? Cineva care să se îngrijească de interesele lui după ce Claudius dă

colțu'. Și acea zi nu e foarte îndepărtată. Babalâcul e slab ca scândura și, totodată, nesigur. Așa că, odată ce el se va duce, se pare că pretorienii îl vor avea pe tânărul Lucius Domitius drept stăpân. O adevărată răsturnare de situație, nu?

– Da, replică Balbus.

Rămase tăcut în timp ce se gândea la implicații. Când era copil, Britannicus, fiul împăratului, fusese destul de popular printre pretorieni; obișnuia să-l însoțească pe tatăl său în vizitele din tabără, purtând propria sa mică armură și insistând să ia parte la instrucții și la antrenamentele cu arme, spre amuzamentul bărbaților. Dar copilul devenise băiat, iar acum era ocupat cu studiile. Tânărul Britannicus va fi nevoit să lupte pentru a obține afecțiunea pretorienilor.

– Mai e ceva, domnule, zise Sinius moale, privind în treacăt peste umăr, de parcă ar fi vrut să se asigure că oamenii lui nu-l auzeau. Dacă doriți să aflați.

Balbus se uită la el cu asprime, întrebându-se cât de mult se putea încrede în celălalt ofițer. În ultimii ani văzuse destui oameni executați pentru că nu-și ținuseră limba legată și nu dorea nicidecum să li se alăture.

– Există vreun pericol în a asculta ceea ce ai de zis?

Sinius ridică din umeri.

– Asta depinde de dumneavoastră, domnule. Sau, mai degrabă, depinde de cui sunteți loial în primul rând.

– Prima și unica mea obligație e față de împărat. Precum este și a ta și a tuturor bărbaților din Garda Pretoriană.

– Chiar așa? Sinius îl privi direct în față și zâmbi. Aș fi zis că un roman e loial Romei în primul rând.

– Roma și împăratul sunt același lucru, replică Balbus răspicat. Jurământul nostru ne obligă pe amândoi în egală măsură. E periculos să spui altceva și te sfătuiesc să nu mai aduci din nou problema în discuție.

Preț de o clipă, centurionul îl cercetă pe tribun cu atenție, apoi privi în altă parte.

– Nu are importanță. Aveți dreptate, desigur, domnule.

Sinius își încetini calul, rămânând în spatele superiorului său. Convoiul ajunsese la marginea pădurii de pin și ieși în câmp deschis. Balbus nu mai trecuse pe lângă alți călători de la răsăritul soarelui și nu zărea pe nimeni în față, în direcția orașului Picenum. Apoi își reaminti ce spusese Sinius despre festival. Puțin mai departe, drumul cobora într-o scobitură a câmpiei, iar tribunul se ridică în șa, când surprinse o mișcare printre niște tufișuri pitice.

– E ceva în față, îi zise lui Sinius. Își ridică brațul și îi arătă direcția. Vezi? Cam la patru sute de metri în față, acolo unde coboară drumul.

Centurionul privi în direcția indicată și dădu din cap.

– Ești orb, omule? E clar că e ceva care se mișcă acolo. Da, acum pot vedea foarte bine. Printre tufișuri sunt câteva căruțe mici, cu catâri.

– A, da, acum le văd, domnule. Sinius se uită la cotitură pentru o clipă și apoi continuă: S-ar putea să fie o tabără a unei caravane de negustori.

– La ceasul acesta din zi? Atât de aproape de Picenum? Balbus pufni dispreţuitor. Nu prea cred. Vino, trebuie să aruncăm o privire mai îndeaproape.

Îşi îmboldi calul, tropăind în jos spre desişurile care adăposteau cotitura drumului. Sinius le făcu semn cu mâna călăreţilor din secţiunea din mijloc să-l urmeze şi porni pe urmele superiorului său. Când Balbus se apropie mai mult, îşi dădu seama că erau mai multe căruţe decât crezuse, iar acum vedea clar câţiva oameni care se ghemuiseră printre tufişuri. Neliniştea pe care o încercase pentru scurt timp mai deveme se întoarse şi simţi cum ace de gheaţă încep să-l furnice pe ceafă. Îşi opri calul la o sută de paşi de cei mai apropiaţi dintre oameni şi de carele lor, ca să-i aştepte pe ceilalţi să-l ajungă din urmă.

– Nu-mi place cum arată toată treaba asta. Ticăloşii ăia pun ceva rău la cale, fac pariu. Sinius, pregăteşte-ţi oamenii!

– Da, domnule, răspunse centurionul pe un ton plat.

Balbus auzi sunetul aspru al unei săbii trase din teacă şi îşi prinse hăţurile mai strâns, pregătindu-se să-i conducă înainte pe soldaţii călare.

– Îmi pare rău, domnule, zise Sinius moale, pe când îşi împlânta sabia în spatele tribunului, chiar între omoplaţi.

Vârful trecu prin mantie şi tunică şi tăie direct prin carne şi os, prin şira spinării. Capul lui Balbus se smuci într-o parte sub puterea impactului, iar el icni puternic în timp ce degetele i se răsfirară, pe jumătate încleştate precum o gheară, eliberând frâiele

din strânsoare. Centurionul răsuci puternic lama sabiei apoi o trase afară. Tribunul se prăbuşi în faţă pe oblâncul şeii, cu braţele atârnându-i moi de-o parte şi de alta a calului. Animalul speriat o luă la fugă, iar mişcarea îl doborî pe tribun din şa. Căzu greoi pe pământ, rostogolindu-se pe spate. Se holbă în sus, cu ochii larg deschişi, în timp ce gura i se mişca slab.

Sinius se întoarse către oamenii săi:

– Mergeţi la căruţaşi şi apoi aduceţi-i la căruţe. Se uită în jos spre tribun. Îmi pare rău, domnule. Sunteţi un bun ofiţer şi nu meritaţi asta. Dar am ordinele mele.

Balbus încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Simţi că îi este frig şi, pentru prima dată după mulţi ani, simţi frică. Pe măsură ce vederea începu să i se întunece, ştiu că era pe moarte. Nu-l va mai aştepta viaţa liniştită de la Pompeii şi, pentru o clipă, simţi că regretă faptul că nu-şi va mai vedea fratele. Viaţa i se stinse iute din privire şi, în timp ce zăcea întins pe pământ, se holbă în sus cu o privire fixă. Mai jos pe drum se auziră câteva strigăte surprinse, care fură repede curmate, pe măsură ce căruţaşii erau eliminaţi cu cruzime. Apoi atelajele şi călăreţii se îndreptară spre carele care aşteptau. Sinius se întoarse către un bărbat uriaş, care stătea în spatele lui, şi arătă spre cadavrul tribunului:

– Cestius, pune-i pe el şi pe ceilalţi într-una din căruţe. Vreau ca doi dintre oameni să călărească în faţă şi să stea de pază. Alţi doi să meargă în spate, la cotitura drumului, şi să se asigure că auxiliarii nu fac

pe deştepţii şi se întorc să-şi ia o permisie neoficială la Picenum.

Oamenii care conduceau carele ieşiră dintre desişuri şi se organizară într-un şir, pe lângă drum. Urmând instrucţiunile lui Sinius, cuferele fură descărcate cu iuţeală din căruţe şi puse câte unul în fiecare car. Imediat ce le fixară bine, le acoperiră cu baloţi de pânză ieftină, saci de grâne sau boccele pline cu zdrenţe. Hamurile fură înlăturate de pe catârii de la căruţe, iar animalele distribuite pe lângă care, pentru a transporta poverile suplimentare. Odată golite, căruţele fură împinse în desiş, osiile scoase şi roţile îndepărtate, astfel încât acestea se prăbuşiră, fără a mai putea fi văzute de pe drum. Cadavrele fură trase mai adânc în tufişuri şi aruncate într-o groapă plină cu noroi înainte să fie acoperite cu crengi tăiate din boschete. În cele din urmă, oamenii se adunară în jurul carelor, în timp ce Sinius şi alţi câţiva mai tăiară nişte crengi pentru a masca golurile lăsate în tufişuri, acolo unde căruţele trecuseră prin ele, şi acoperiră urmele din iarbă. Datorită îngheţului, pe pământ nu rămăseseră brazde care să-i fi dat de gol.

– Asta ar trebui să fie suficient, decise Sinius, aruncând într-o parte legătura de rămurele. Domnilor, e timpul să ne schimbăm hainele.

Îşi desfăcură în grabă mantiile şi tunicile şi le schimbară cu o varietate de veşminte civile, într-o diversitate de stiluri şi culori. Odată uniformele înghesuite în desagii aflaţi la spatele şeilor, centurionul aruncă o privire oamenilor săi. Clătină din cap, mulţumit; semănau

destul de bine cu negustorii sau comercianții care străbăteau în mod regulat drumurile ce legau orașele și satele imperiului.

– Știți care sunt instrucțiunile. Vom pleca de aici în grupuri separate. Odată ce treceți de Picenum, apucați-o pe drumurile care v-au fost indicate pentru a ajunge la depozitul din Roma. Ne vom vedea acolo. Păziți carele cu grijă. Nu vreau ca vreun hoț de buzunare să dea din greșeală peste conținutul acestor cufere. Țineți-vă capetele plecate, jucați-vă rolul așa cum trebuie și nimeni nu ne va suspecta. E clar? Se uită în jur. Bine. Atunci să punem în mișcare primul car!

În următoarea oră, atelajele plecară de pe drumul care cobora, pe rând sau în grupuri de câte două sau trei, la intervale neregulate, amestecate printre călăreți. Unele dintre ele se îndreptară spre Picenum, altele se despărțiră acolo unde drumul se bifurca, lângă oraș, mergând spre est sau spre vest și urmând o rută indirectă spre Roma. Când și ultimul car se puse în mișcare, Sinius aruncă o ultimă privire împrejur. Se mai puteau zări încă niște urme lăsate de căruțe și de copitele catârilor și ale cailor, dar se îndoia că vor atrage atenția călătorilor care se îndreptau spre Picenum.

Clătinând scurt din cap în semn de mulțumire, Sinius își struni calul și porni la pas pe drum, mergând fără grabă spre oraș. Își plăti taxa gărzilor de la poartă și se opri la o tavernă pentru a se delecta cu o strachină de tocană și o cană de vin fiert, înainte de a-și continua călătoria. Ieși prin poarta de miazăzi a orașului și o apucă pe drumul spre Roma.

Era după-amiaza târziu când văzu o coloană mică de călăreți în mantii albe venind dinspre sud. Sinius își trase peste cap gluga tunicii sale vechi, de culoare maro, pentru a-și ascunde chipul și ridică o mână în semn de salut, în timp ce soldații din Garda Pretoriană călăreau ca să întâlnească convoiul ce venea de la Narbonensis. Ofițerul care comanda escorta ignoră arogant gestul, iar Sinius zâmbi în barbă la gândul că bărbatul va fi nevoit să explice dispariția căruțelor și a lăzilor cu argint atunci când le va raporta superiorilor săi de la Roma.

CAPITOLUL 2

Ostia, ianuarie, 51 d. Hr.

Marea agitată era cenușie, cu excepția locurilor unde briza puternică ridicase văluri de spumă albă de pe crestele talazurilor, pe măsură ce ele se rostogoleau spre țărm. Deasupra, cerul era întunecat de norii joși care se întindeau compacți deasupra orizontului. O burniță ușoară și rece se adăuga la scena deprimantă și curând udă părul negru al centurionului Macro, lipindu-i-l de scalp, pe când el privea spre port. Ostia se schimbase foarte mult de la ultima sa vizită, cu câțiva ani înainte, când se întorsese din campania din Britannia. Atunci portul era doar un debarcader expus, întrebuințat ca punct de tranziție pentru încărcături și pasageri spre și dinspre Roma, la vreo treizeci de kilometri în interior, spre gura râului Tibru. Câteva docuri din lemn apăruseră pe țărm, pentru a servi la descărcatul mărfurilor de import aduse de pe tot cuprinsul imperiului. Un flux

ceva mai mic de produse de export părăseau Italia, îndreptându-se către provinciile îndepărtate conduse de Roma.

Acum portul era supus unui uriaș proiect de schimbare, la ordinele împăratului, ca parte a planului său de a impulsiona comerțul. Spre deosebire de predecesorul său, Claudius preferase să folosească banii publici pentru binele comun, decât să-i arunce pe extravaganțe absurde. Două diguri portuare erau în construcție, întinzându-se ca niște brațe titanice pentru a cuprinde apele noului port. Lucrul continua fără încetare în toate anotimpurile, iar privirea lui Macro se opri pentru o clipă asupra grupurilor mizere de sclavi înlănțuiți, care trăgeau blocuri de piatră peste niște butuci de lemn spre capătul digurilor, unde erau împinse în mare. Așezând bloc după bloc, ei construiau un zid pentru a proteja mărfurile de apă. Mai departe, spre larg, se afla digul cel mare. Centurionul aflase de la proprietarul hanului unde stătea împreună cu prietenul său, Cato, că una dintre cele mai mari corăbii construite vreodată fusese încărcată cu pietre și apoi incendiată, pentru a pune astfel fundațiile digului. Alte blocuri de piatră fuseseră coborâte în carenă, până ce întregul dig fusese terminat, iar acum nivelurile de jos ale unui far erau și ele în construcție. Macro putea distinge siluetele minuscule ale muncitorilor aflați pe schele, în timp ce trudeau să termine un nou nivel.

Mai bine ei decât eu, murmură Macro pentru sine, în timp ce-și trase mantia peste umeri.

Făcuse această plimbare de-a lungul țărmului în fiecare dimineață în ultimele două luni și urmărise evoluția construcției portului cu un interes din ce în ce mai diminuat. Portul, ca multe alte porturi, avea un număr de hanuri gălăgioase, în apropierea cheiului, care profitau de clientela formată din marinari care doar ce-și încasaseră leafa la sfârșitul călătoriei. Cea mai mare parte din timp, Macro găsise suficiente personaje interesante cu care să împartă bucuria unei cupe de băutură și să schimbe povești. Dar, în timpul lunilor de iarnă, puține nave se aventurau pe mare, așa că portul era liniștit, iar hanurile erau frecventate doar de o mână de oameni în căutare de ceva băutură. La început, Cato fusese destul de binevoitor în a-l însoți pentru a bea câteva căni de vin fiert, dar tânărul începuse să realizeze că femeia pe care intenționa să o ia de nevastă era doar la o zi de mers, în Roma, dar ordinele pe care le primiseră de la palatul imperial îi interziceau cu strictețe să o vadă sau chiar să o anunțe că se afla la Ostia. Macro îl compătimea pe prietenul său. Trecuse aproape un an de când Cato o văzuse ultima dată pe Iulia.

Înainte de a ajunge în port, Macro și Cato serviseră în Egipt, unde Cato fusese nevoit să preia comanda unei armate de nimic pentru a-i respinge pe invadatorii nubieni. *A fost o victorie pe muchie de cuțit*, se gândi Macro. Se întorseseră în Italia plini de speranță, așteptând să fie răsplătiți pentru eforturile lor. Cato merita din plin să i se confirme promovarea în funcția de prefect, la fel cum Macro merita să-și aleagă

legiunea. În schimb, după ce-i raportaseră pe insula Capreae lui Narcissus, secretarul imperial, fuseseră trimiși la Ostia pentru a aștepta noi ordine. O nouă conspirație care urmărea înlăturarea împăratului fusese descoperită, iar secretarul imperial avea nevoie de ajutorul lui Macro și Cato pentru a face față amenințării. Ordinele pe care le primiseră de la Narcissus erau foarte clare. Trebuia să rămână la hanul din Ostia, sub nume de împrumut, până la noi ordine. Hangiul era un libert care slujise la palatul împăratului din Roma înainte să-i fie acordată libertatea și o mică sumă de bani, suficientă pentru a pune bazele afacerii din Ostia. Secretarul imperial avea încredere că el va avea grijă de cei doi oaspeți, fără a pune întrebări. Era absolut necesar ca nimeni de la Roma să nu știe că se aflau acolo. Narcissus nu fusese nevoit să aducă vorba și de Iulia Sempronia. Cato pricepuse destul de bine și își stăpânise frustrarea la început. Dar, primele zile se lungiseră într-o lună, apoi în două și încă nu primiseră vești de la Narcissus, iar răbdarea tânărului ofițer ajunsese la limită.

Singura informație pe care binevoise să le-o ofere Narcissus era aceea că un complot împotriva împăratului implica o organizație obscură de conspiratori, care doreau să redea puterea Senatului. Același Senat care fusese responsabil de atragerea republicii într-un război civil sângeros, care durase o decadă, urmat de asasinarea lui Iuliu Cezar, se gândi Macro cu amărăciune. Senatorilor nu li se putea încredința puterea. Erau mult prea înclinați să se joace de-a

politica şi abia dacă acordau atenţie consecinţelor pe care le aveau jocurile lor. Bineînţeles că existau şi câteva nobile excepţii, reflectă Macro. Oameni precum tatăl Iuliei, Sempronius, şi Vespasian, care comandase Legiunea a II-a în care Macro şi Cato serviseră în timpul campaniei din Britannia. Amândoi erau oameni cumsecade.

Macro aruncă o ultimă privire spre sclavii care munceau pe dig şi îşi trase gluga mantiei sale militare. Se întoarse şi îşi croi drum înapoi spre cărarea de pe coastă, spre port. Şi aici existau mărturii ale dezvoltării oraşului Ostia. Câteva depozite mari se iviseră de după noile docuri şi încă şi mai multe se aflau în construcţie în zona unde vechiul cartier al portului fusese ras de pe faţa pământului pentru a face loc noilor clădiri proiectate. Macro îşi putea da foarte bine seama că urma să fie un port modern, atunci când toate lucrările vor fi terminate. Aceasta era încă o dovadă a bogăţiei şi puterii Romei.

Cărarea se unise de acum cu drumul care ducea spre port, iar ţintele din fier de pe tălpile cizmelor militareşti ale lui Macro se auzeau zgomotos pe suprafaţa pavată. Trecu de poartă, după un scurt schimb de saluturi cu santinela, care ştia foarte bine că nu trebuia să ceară taxă de intrare unui legionar. Unul din avantajele de a fi soldat era scutirea de la unele dintre dispoziţiile legale mărunte care guvernau viaţa civililor. *Ceea ce este corect*, cugetă Macro, *având în vedere că sacrificiul soldaţilor face posibilă pacea şi prosperitatea imperiului. Cu excepţia*

trântorilor ălora din garnizoanele comode plasate pe valurile de pământ liniștite din Grecia sau a tonților îngâmfați din Garda Pretoriană. Macro se încruntă. Aceștia erau plătiți de două ori mai mult decât legionarii și, cu toate acestea, nu aveau altceva de făcut decât să se pună la patru ace pentru a participa la ceremoniile acelea ciudate și să se asigure că-i eliminau în mod eficient pe cei condamnați drept inamici ai împăratului. Șansele unei activități reale erau foarte mici. Macro își aminti că îi văzuse o dată în acțiune, în Britannia, în timpul scurtei vizite a împăratului, când acesta își asumase succesele obținute în campanie. Luptaseră destul de bine atunci, se văzu el nevoit să admită.

Clădirile de apartamente care se aliniau de o parte și de alta a străzii, cu câte trei sau patru etaje, estompau și mai mult lumina zilei deja palidă și dădeau drumului, care ducea spre centrul orașului, o răceală mohorâtă. Ajungând la intersecția de unde plecau toate străzile spre celelalte cartiere din Ostia, Macro coti la dreapta, pe lunga arteră principală care trecea prin inima portului, unde cele mai importante temple, cele mai confortabile băi și forumul se înghesuiau unele în altele, de parcă s-ar fi înghiontit pentru a obține titlul de cea mai prestigioasă instituție. Era ziua de târg, iar strada principală era plină de negustori și funcționari ai statului care se grăbeau spre treburile lor. Un șir de sclavi, legați cu lanțuri de glezne, se îndreptau spre țarcurile unde urmau să fie închiși în piața de sclavi, târându-și picioarele pe

marginea drumului sub ochiul atent al câtorva paznici masivi, înarmați cu bâte. Macro trecu pe lângă forum, care se întindea de o parte și de alta a străzii, și apoi o apucă pe o străduță laterală, unde văzu fațada impozantă, cu coloane, a Bibliotecii lui Menelaus, locul unde stabilise să se întâlnească cu prietenul său, Cato. Biblioteca fusese dăruită orașului Ostia de un libert grec, care făcuse avere importând ulei de măsline. Era bine aprovizionată cu un amestec eclectic de cărți, care fuseseră aranjate pe rafturi într-o manieră la fel de eclectică.

Macro își lăsă gluga pe spate și începu să urce mica scară care ducea din stradă spre intrarea în bibliotecă. Chiar în prag, un funcționar stătea la un pupitru simplu din lemn, încălzit de flăcările unui mangal. Ochii i se îngustară neîncrezători la vederea unui soldat.

– Pot să va ajut cu ceva, domnule?

Macro își șterse transpirația de pe frunte și clătină din cap:

– Caut pe cineva. Un soldat, ca și mine.

– Chiar așa? Funcționarul ridică o sprânceană. Sunteți sigur că ați venit unde trebuie, domnule? Aceasta este o bibliotecă.

Macro se holbă la el:

– Știu.

– V-aș putea sugera că poate veți reuși să-l găsiți pe camaradul dumneavoastră la unul din hanurile din jurul forumului, domnule. Cred că acest gen de

instituții sunt mult mai populare printre soldați decât biblioteca.

– Crede-mă. Eu și prietenul meu am stabilit să ne întâlnim aici.

– Ei bine, acesta nu este un loc în care soldații obișnuiesc să se întâlnească, domnule, insistă funcționarul.

– E adevărat, dar prietenul meu nu e un militar tipic. Macro zâmbi. Așadar, l-ai văzut? Răspunde-mi doar la întrebare! Nu e nevoie să-ți iei nasul la purtare; nu și dacă nu vrei să ți-l mut din loc.

Funcționarul își dădu seama că acest vizitator voinic, cu înfățișare dură, nu se va lăsa păcălit. Își drese glasul și se întinse după o tăbliță de ceară și un stilet, vrând să sugereze că fusese întrerupt din îndeplinirea unei sarcini birocratice vitale și complexe.

– Eu am intrat în tură acum puțin timp, domnule. Dacă prietenul dumneavoastră este aici, probabil că deja a sosit, deoarece eu nu l-am văzut și habar nu am unde s-ar putea afla. Vă sugerez să intrați și să-l căutați.

– Înțeleg, răspunse Macro liniștit.

Rămase pe loc o clipă, apoi se aplecă în față peste pupitru și lăsă ca apa de pe tivul mantiei sale să picure peste tăblița funcționarului. Acesta încremeni, apoi se uită în sus cu neliniște.

– Domnule?

– Un gând la despărțire, mârâi Macro. Nu e indicat să te comporți așa, băiete. Mai încearcă o dată și s-ar putea să-ți iau biblioteca ta micuță și ordonată

drept un han nelustruit și grosolan, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Funcționarul înghiți în sec.

– Da, domnule. Îmi cer scuze. Vă rog să vă simțiți liber să vă bucurați de posibilitățile pe care vi le oferă biblioteca după cum doriți.

– Așa! Macro se trase înapoi cu un zâmbet plăcut. Vezi ce ușor a fost să te porți politicos și nu ca un ticălos, nu?

Funcționarul se uită în jur cu neliniște, să vadă dacă vreunul dintre colegii săi se afla prin apropiere, dar era singur. Îl privi cu prudență pe soldatul aflat în fața mesei.

– Da, domnule. Precum spuneți.

Macro se întoarse și își frecă mâinile pentru a le încălzi. Îi ura pe funcționarii mărunți, care păreau că nu serveau altui scop decât aceluia de a-i stânjeni pe oamenii care chiar aveau lucruri folositoare de făcut.

Biblioteca avea un hol mare, cu două uși care duceau spre cele două laturi, și încă una aflată drept în fața intrării. După o scurtă pauză, Macro se îndreptă spre cea din mijloc, ecoul pașilor săi ricoșând din pereții înalți. Intră într-o încăpere lungă, căptușită cu rafturi ticsite cu pergamente. Tavanul, care se ridica la vreo zece metri deasupra podelei cu lespezi, fusese pictat cu scene nautice, care erau luminate de ferestrele înguste, tăiate sus în ziduri. Un rând de mese și bănci se întindea în centrul sălii principale a bibliotecii și, întrucât era încă devreme într-o dimineață

friguroasă, doar trei bărbați se aflau în încăpere, doi mai în vârstă, cocoșați deasupra unui pergament și angajați într-o conversație șoptită, și silueta zveltă și de neconfundat a lui Cato, înfășurat în mantia sa militară. Stătea la capătul îndepărtat al sălii, unde o rază slabă abia dacă lumina colile mari de papirus care zăceau în fața lui.

Zăngănitul puternic scos de cizmele lui Macro îi făcu pe cei doi bătrâni să-și întrerupă discuția și să se uite cu o încruntare în sus la nou-venitul, care tulburase liniștea obișnuită a bibliotecii. Deși Cato probabil că auzise sunetul scos de cizmele prietenului său, continuă să citească până ce Macro ajunse lângă el, apoi puse un deget pe papirus, pentru a nu pierde rândul. Chipul îi era supt și-l privi pe Macro fără nicio expresie, în timp ce acesta se așeză pe bancă în fața lui. Ofițerul mai tânăr primise o rană adâncă pe chip pe când se aflau în Egipt, iar acum linia albă a țesutului cicatrizat i se întindea de la frunte, peste sprânceană și în jos pe obraz. Era o cicatrice destul de spectaculoasă, dar nu desfigurase trăsăturile prietenului său. *Un semn de care poate fi mândru*, se gândi Macro. Ceva ce-l distingea pe Cato de ceilalți proaspeți ofițeri care-l slujeau pe împărat și care îl evidențiau drept veteranul bine pregătit care devenise de când se alăturase Legiunii a II-a, cu opt ani mai devreme, pe când era doar un recrut slăbănog.

– Ai găsit ce căutai? Macro arătă cu capul spre foile din fața lui Cato, apoi indică spre rafturile încărcate care se aliniau pe perete. Ai destule lucruri de citit,

ca să te țină ocupat, nu-i așa? Ar trebui să te ajute să-ți treacă timpul mai repede.

– Până când, mă întreb. Cato își ridică mâna liberă și își frecă ușor obrazul, acolo unde se termina cicatricea. Nu mai avem vești de la Narcissus de aproape o lună.

Cato trimisese un mesaj pentru secretarul imperial prin intermediul hangiului, cerând să știe de ce el și Macro erau obligați să rămână în Ostia. Răspunsul fusese concis și le spunea că pur și simplu trebuiau să aștepte. Plictiseala lui Cato, generată de șederea forțată în port, alterna cu furia acută din cauză că era ținut departe de Iulia. Chiar și așa, era chinuit de gândul la reacția ei atunci când îi va vedea cicatricea. O va accepta și-l va primi iar în brațele ei? Sau se va da înapoi dezgustată? Cato se temea cel mai mult de faptul că ea îl va compătimi și i se va dărui doar din acest motiv. Gândul îl îmbolnăvea. Până când nu o va vedea din nou, nu putea ști care-i va fi răspunsul. Nici nu se putea pregăti pentru întâlnire, deoarece Narcissus îi interzisese să o contacteze.

– Ce citești acolo? îi întrerupse Macro șirul gândurilor.

Cato se concentră.

– E o copie a gazetei din Roma. M-am pus la curent cu evenimentele din oraș din ultimele luni ca să văd dacă nu găsesc vreun indiciu despre ceea ce vrea Narcissus să facem.

– Și?

– Nimic neobişnuit. Doar şirul obişnuit de ceremonii, anunţuri de numiri, naşteri, căsătorii şi decese ale celor măreţi şi buni. Şi o menţionare a senatorului Sempronius. A fost lăudat de împărat pentru că a înăbuşit revolta sclavilor din Creta.

– Presupun că nu se face nicio referire la rolul pe care l-am jucat noi, interveni Macro.

– Din păcate, nu.

– Ei bine, asta nu e o surpriză. Altceva demn de luat în seamă?

Cato se uită în jos spre foile din faţa lui şi clătină din cap.

– Nimic semnificativ, doar dacă... Căută printre pergamente, aruncându-şi scurt privirea peste ele, apoi trase unul afară. Aici. Un raport de acum două săptămâni care anunţă că tâlharii i-au ţinut calea unuia din ofiţerii gărzii şi apoi l-au ucis lângă Picenum. Hoţii nu au fost găsiţi... Lasă în urmă o văduvă îndurerată şi un fiu tânăr etc. Cato îl privi pe prietenul său. Asta e tot.

– Nu pare să aibă vreo legătură cu şederea noastră aici, zise Macro.

– Presupun că nu. Cato se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele în timp ce căscă cu poftă. Când termină, se sprijini pe coate şi se uită la Macro. Încă o zi în minunatul oraş Ostia. Ce să facem ca să ne distrăm? La teatru nu e nimic. E prea frig să mergem la plajă şi să înotăm. Cea mai mare parte a băilor sunt închise până ce se va relua negoţul la primăvară, iar prietenul nostru Spurius, hangiul, refuză să aprindă focul pentru a încălzi locul până deseară.

Macro râse.

– Vai, dar ce dispoziție mizerabilă ai! Se gândi o clipă, apoi ridică din sprâncene. O să-ți zic ce facem. Conform lui Spurius, au adus marfă proaspătă la lupanarul de lângă Băile lui Mithra. Nu vrei să mergem să vedem care e oferta? Ceva care să ne țină de cald. Ce spui?

– Sună tentant. Dar nu am dispoziție pentru asta.

– Pe toți zeii! Te păstrezi pentru fata aia, nu-i așa?

Cato ridică din umeri. Adevărul era că nu-l prea stimula ideea de a vizita niște târfe marcate de boală, de care se foloseau oamenii din oraș, dar și marinarii în trecere. Dacă lua ceva de la vreuna din ele, asta i-ar fi distrus posibilitatea unei uniuni fericite cu Iulia.

– Du-te tu, dacă chiar îți dorești. Eu mă întorc la han să iau o gustare, apoi o să citesc ceva.

– Să citești, repetă Macro absent. Dar ce-ți curge prin vene, băiete? Sânge sau zeamă lungă?

– Orice ar fi, o să rămân în camera noastră să citesc. Tu poți face ce dorești.

– Voi face. Imediat ce voi mânca pentru a-mi spori puterea.

Băncile hârșâiră când cei doi soldați se ridicară în picioare. Cato strânse gazetele la un loc și le puse înapoi pe raft înainte ca el și Macro să iasă din bibliotecă, zgomotul pașilor lor deranjându-i iarăși pe ceilalți doi bărbați.

– Șșșt! Unul dintre ei își ridică un deget la buze. Știți, asta e o bibliotecă!

– Bibliotecă! rânji Macro disprețuitor. E un bordel al ideilor, asta e! Singura diferență e că biblioteca nu te va lăsa cu o fierbințeală plăcută și călduță pe dinăuntru, nu?

– Șocant! exclamă bărbatul. Se întoarse spre Cato. Domnule, vă rog fiți atât de bun cât să-l scoateți din incintă pe însoțitorul dumneavoastră.

– Nu are nevoie de îndemnuri, credeți-mă. Haide, Macro!

Cato îl trase de braț și îl îndreptă spre ieșire.

Bucătarul lui Spurius, un marinar bătrân care își pierduse un picior într-un accident, le servi o tocană subțire, cu câteva bucăți de carne care s-ar fi putut să provină de la o pulpă de miel foarte condimentate, dar era dificil de spus, întrucât își pierduse toată aroma pe care o avusese cândva, iar acum avea o textură de coajă udă de copac. Dar era caldă și a reușit să potolească foamea celor doi soldați. Când Cato ceru niște pâine, bucătarul îl privi urât, plecă șonticăind și se întoarse cu o pâine veche, pe care o trânti pe masă.

– Ei, poftim! Spurius! urlă Macro, speriindu-i pe ceilalți patru mușterii ai hanului. Spurius se afla la bar, aranjându-și cănile ieftine, din pământ, pe rafturile din spatele tejghelei. Se întoarse iritat și se grăbi spre masă.

– Ce s-a întâmplat? Și n-ai vrea să vorbești mai încet?

Macro arătă spre castronul cu fiertură, care era încă pe sfert plin.

– Poate că mi-e destul de foame cât să mănânc lăturile astea, dar trag linie când vine vorba de pâine, pe care niciun nenorocit de porc nu ar putea fi forțat să o înghită! Ridică pâinea și o trânti de masă. E tare ca piatra.

– Atunci bag-o în tocană. Se va înmuia imediat, sugeră Spurius îndatoritor.

– Vreau pâine bună! replică Macro ferm. Pâine proaspăt coaptă. Și o vreau acum!

– Îmi pare rău, dar nu avem.

Macro își împinse scaunul în spate. Continuă cu o voce joasă, pentru a se asigura că nu-l vor auzi ceilalți clienți.

– Uite ce e, ți s-a spus să ai grijă de noi și fără îndoială că ești plătit destul de bine pentru a ne suporta și a ne hrăni.

– Sunt plătit foarte puțin pentru voi doi, mormăi Spurius. Sau cel puțin voi fi, atunci când Narcissus se va decide să o facă. Între timp, îmi mâncați din profit.

Macro zâmbi.

– Șarpele ăla de Narcissus nu dă niciodată mai mult decât trebuie și e la fel de posibil să te înșele, dar și să-și țină cuvântul, după cum și noi am aflat pe propria piele nu de puține ori.

– Macro, ajunge! îl avertiză Cato. Nu discutăm despre treburile noastre.

Macro se întoarse și-l privi cu intensitate, apoi expresia de pe chip i se înmuie.

– În regulă. Dar nu prea-mi cade bine faptul că sunt lăsat cu ochii în soare în Ostia, doar cu

taverna asta unde putem găsi mâncare și adăpost. Nu e corect, Cato.

– Bineînțeles că nu e, dar nu putem face nimic în această privință. Cato se întoarse spre hangiu. Haide, știu că nu suporți faptul că ți-am fost vârâți pe gât. Nici nouă nu ne place mai mult. Dar, ca să ne înțelegem cu toții și să nu ne facem necazuri, îți sugerez să faci ceva ca să ne îmbunătățești rațiile. Pentru început, te sfătuiesc să aduci pâinea proaspătă pe care a cerut-o amicul meu.

Spurius trase o gură de aer ca să se calmeze și înclină capul ușor:

– Voi vedea ce pot găsi. Dacă promiteți să nu-mi faceți probleme cu ceilalți clienți.

Cato clătină din cap:

– Promitem.

Hangiul se întoarse la tejghea și începu o discuție în șoaptă cu bucătarul. Cato zâmbi dulce spre Macro:

– Vezi câte putem obține cu puțină rațiune?

Macro pufni:

– Are rostul ei. Totuși, vreau să spun că, din când în când, am găsit că aplicarea forței este în egală măsură eficientă pentru obținerea de rezultate.

– Nu și dacă dorești să nu atragi atenția asupra ta.

Macro dădu din cap:

– M-aș descurca oarecum cu puțină atenție, Cato. Locul ăsta mă scoate din minți. Și așa e destul de rău că trebuie să stăm și să așteptăm după bunul plac al lui Narcissus. Dar nemernicul ăla nu ne-a dat nici măcar o fracțiune din solda pe care ne-o datora și nu

ne putem permite măcar o masă bună sau o locuință mai confortabilă.

Cato rămase tăcut pentru un moment.

– Fără îndoială că prin asta urmărește să ne facă mai binevoitori.

Înainte ca Macro să răspundă, se auzi hârâitul roților unei căruțe pe stradă, iar zgomotul muri brusc atunci când vehiculul trase în fața hanului. Spurius se grăbi spre ușă, o deschise puțin, apoi plonjă repede afară, trântind ușa după el. Macro și Cato auziră un scurt schimb de cuvinte șoptite, după care căruța continuă să meargă pe lângă clădire, până în spate, unde se afla o curte mică cu grajduri pentru caii călătorilor care se opreau la han.

– Noi clienți pentru maghernița asta, reflectă Macro. Crezi că ar trebui să-i avertizăm să nu rămână aici?

– Las-o baltă, zise Cato cu un aer obosit.

Se uită o clipă fix la castron, apoi își luă fără tragere de inimă lingura pentru a mai lua câteva înghițituri de tocană. Imediat după aceea, apăru și bucătarul, părând tulburat pe când șchiopăta spre masă și le dădu o pâine proaspătă. Macro o adulmecă și se uită la Cato surprins.

– E proaspăt coaptă!

O luă, o rupse în două și împinse o bucată spre Cato, înainte să se înfrupte cu poftă din masa de aluat. Din camerele din spate ale hanului se auziră sunetul unor voci și hârșâitul mobilei, apoi nu trecu mult și Spurius apăru prin deschizătura ușii joase din spatele tejghelei. Se uită împrejur spre ceilalți clienți,

apoi traversă încăperea până la masa lui Macro și a lui Cato.

– Acum ce mai e? bombăni Macro. Fac pariu că ticălosul vrea să ne mute din camera noastră pentru a face loc pentru noul său oaspete.

– Nu prea cred.

Spurius se aplecă spre ei și le vorbi foarte încet:

– Urmați-mă!

Cato și Macro schimbară iute o privire, apoi Cato răspunse:

– De ce?

– De ce? se încruntă Spurius. Veniți odată cu mine, domnilor. Vă va fi destul de clar într-o clipă. Nu mai pot spune altceva. Făcu un semn ușor cu capul spre ceilalți mușterii. Dacă mă înțelegeți.

Macro ridică din umeri:

– Nu.

– Haide, zise Cato. Să mergem.

Lăsară resturile prânzului și se ridicară ca să-l urmeze pe hangiu de-a lungul sălii, către ușa care ducea spre partea din spate a hanului. Ceilalți oameni din încăpere nu se putură abține să nu-i măsoare curioși cu privirea în timp ce treceau pe lângă ei, observă Cato cu un ușor zâmbet amuzat. Spurius intră primul, urmat de Macro, Cato, care venea ultimul, fiind nevoit să se oprească în prag. În spate se afla o încăpere îngustă, luminată doar de o singură lampă cu ulei. La lumina sa slabă, Cato putu vedea că pereții erau plini cu damigene de vin și coșuri de legume, iar o plasă cu pâine proaspăt scoasă din cuptor atârna

într-un cârlig, lângă două pulpe de carne afumată. Era evident că hangiul mânca bine, chiar dacă clienţii săi nu o făceau. În capătul îndepărtat al camerei se afla o uşă întredeschisă, iar cadrul acesteia era puternic luminat de focul care ardea în camera alăturată. Spurius intră în încăpere, urmat de Macro, care murmură imediat o înjurătură. Camera era generos proporţionată, având o masă mare în mijloc. Un foc pentru gătit, proaspăt alimentat cu cărbuni, trosnea sub un grilaj de metal şi oferea încăperii o lumină rozalie. În capătul îndepărat al mesei stătea o siluetă zveltă, într-o mantie simplă. Îşi ridică privirea de la pâinea cu brânză care-i fusese aşezată în faţă şi zâmbi la vederea lui Macro şi a lui Cato.

– Salutări, domnilor. Ce bine că vă alăturaţi mie! Narcissus le făcu semn spre banca din faţa lui. Sau mai degrabă, ce bine că eu mă alătur vouă.

– Ce cauţi aici? întrebă Macro. Începusem să mă tem că o să ne ţii stând degeaba pentru totdeauna.

– Şi pentru mine e o plăcere să te revăd, centurionule, răspunse Narcissus fără pic de sinceritate. Aşteptarea a luat sfârşit. Împăratul vostru are nevoie iarăşi de voi. Acum mai mult ca niciodată...

CAPITOLUL 3

Cato răspunse la salutul secretarului împăratului cu o privire rece. În ciuda faptului că se născuse sclav în palatul imperial, Narcissus muncise din greu și fusese eliberat de Claudius în anii de dinainte de a deveni împărat. Ca libert, Narcissus avea un statut social inferior chiar și celui mai umil dintre cetățenii romani, dar, fiind unul dintre consilierii apropiați ai împăratului, dispunea de putere și influență mai mare decât a oricărui aristocrat din Senat. Narcissus controla rețeaua de spioni, menită să descopere amenințările la adresa stăpânului său. Din această ipostază, el se folosise și mai înainte de serviciile lui Cato și Macro, și era pe cale să o facă din nou, reflectă Cato cu acreală.

Odată ce hangiul aduse o cană cu vin și trei cupe, Narcissus îl concedie.

– Asta e suficient pentru moment, Spurius. Asigură-te că nu suntem întrerupți sau auziți.

– Da, stăpâne. Spurius își înclină capul și apoi se întoarse ca să plece. La ușă se opri. Stăpâne?

– Ce este?

– În legătură cu fiica mea. Aveți ceva vești despre ea?

– Pergilla, nu-i așa? Da, încă încerc să-l conving pe împărat să-i acorde libertatea. Aceste lucruri necesită timp. Tu ține-te de promisiunea ta, iar eu voi vedea ce pot face pentru ea. Narcissus făcu un semn cu mâna. Acum lasă-ne.

Spurius se grăbi să iasă, iar Narcissus așteptă până ce sunetul pașilor se stinse și ușa de la capătul încăperii de legătură, se închise în spatele hangiului.

– E un servitor bun și credincios, dar poate fi destul de pretențios uneori. Oricum, destul despre el! Narcissus se aplecă în față și făcu un semn cu capul spre urcior. Macro, de ce nu ne torni câte o cupă la fiecare? Ar trebui să sărbătorim această reuniune a unor vechi prieteni.

Macro clătină din cap:

– Ultimul lucru e să devii prietenul meu.

Narcissus se uită la el o clipă, apoi dădu din cap:

– Prea bine atunci, centurionule. Voi face eu onorurile. Se aplecă în față, trase dopul urciorului și turnă vinul închis la culoare în fiecare cupă. Apoi puse cana jos și ridică paharul. Cel puțin puteți să mi vă alăturați într-un toast... Moarte dușmanilor împăratului!

Macro se uitase cu jind la vin și, doar cu o scurtă dovadă de aversiune, ridică cea mai apropiată dintre cupe și repetă toastul. Luă o înghițitură și scoase un sunet de apreciere.

– Deci asta ne ascundea ticălosul ăla zgârcit de Spurius.

– Deci nu aţi fost trataţi bine, să înţeleg? întrebă Narcissus. Hangiul a primit instrucţiuni să vă ofere tot confortul.

– A făcut tot ce i-a stat în puteri, zise Cato.

Dacă dădea crezare spuselor hangiului, atunci însemna că nu fusese răsplătit pentru deranjul făcut de cei doi oaspeţi timp de atâtea luni. Şi mai mult, dacă Narcissus o folosea pe fiica lui Spurius pentru a-şi impune voinţa asupra hangiului, Cato nu avea de gând să înmulţească problemele omului.

– Ni s-a dat o cameră curată şi ne-a hrănit regulat, continuă el. Spurius te-a slujit bine.

– Presupun că a făcut-o. Narcissus privi în treacăt la expresia surprinsă a lui Macro, apoi ridică o sprânceană. Deşi tu nu pari a fi de acord că v-a servit bine pe voi, în mod special.

– Suntem soldaţi, replică Macro. Suntem obişnuiţi cu lucruri şi mai rele.

– Aşa e. Şi e timpul să serviţi Roma încă o dată. Narcissus luă o înghiţitură mică de vin şi-şi linse buzele. Falernian. Spurius încearcă să impresioneze.

– Îmi imaginez că te grăbeşti să te întorci la palat, zise Cato. Mai bine să trecem direct la treabă.

– Ce grijuliu din partea ta, tinere Cato, răspunse Narcissus pe un ton de gheaţă. Îşi puse cupa jos cu o lovitură puternică. Prea bine. Vă amintiţi ultima noastră întâlnire?

– Din Capreae, desigur.

– Am ridicat problema unei noi ameninţări reprezentate de Eliberatori. Ticăloşii aceştia nu-şi vor găsi odihna până când nu-l vor elimina pe împărat. Bineînţeles, ei pretind că acţionează în numele intereselor Senatului şi a poporului roman, dar în realitate vor arunca Roma înapoi în era întunecată a tiranilor precum Sulla şi Marius. Senatul va fi sfâşiat de luptele pentru putere ale diverselor facţiuni rivale. Vom avea de-a face cu un război civil doar la câteva luni de la căderea lui Claudius. Narcissus se opri pentru un moment. Senatul avea importanţa sa înainte ca Roma să devină un imperiu. Acum, doar o autoritate supremă poate să asigure ordinea necesară. Adevărul e că nu ne putem încrede în senatori în ceea ce priveşte siguranţa şi securitatea Romei.

Cato râse sec:

– Iar tu poţi fi de încredere, presupun.

Narcissus rămase tăcut pentru o clipă, nările sale înguste fremătând de dispreţ. Apoi clătină din cap:

– Da. Eu şi cei care mă slujesc suntem cei care facem diferenţa între ordine şi un haos însângerat.

– Asta poate că aşa e, admise Cato, dar adevărul e că ordinea pe care pretinzi tu că o aperi e, din când în când, aproape la fel de însângerată.

– Trebuie să plătim un preţ pentru ordine. Chiar crezi că pacea şi prosperitatea se pot menţine fără a vărsa o cantitate mică de sânge? Voi, doi soldaţi, dintre toţi oamenii, ar trebui să cunoaşteţi acest lucru. Dar ceea ce nu ştiţi e că războaiele pe care voi le purtaţi în numele Romei nu se sfârşesc odată cu bătăliile. Mai

există un alt câmp de luptă, departe de frontieră, unde operațiunile continuă fără încetare și aceea este lupta pentru ordine. Acesta este războiul pe care îl duc eu. Dușmanii mei nu sunt niște barbari care urlă. Sunt creaturi cu vorbă dulce, care pândesc din umbră și care caută să obțină puterea personală pe cheltuiala bunurilor publice. Ei își pot îmbrăca ambițiile în roba principiilor, dar credeți-mă, nu există niciun rău pe care să nu-l aprobe ca să-și atingă scopurile. De-asta Roma are nevoie de mine și de-asta are nevoie de voi. Oamenii ca noi sunt singura ei speranță de supraviețuire.

Narcissus se opri și se mai servi cu puțin vin, apoi își linse buzele.

– E amuzant, zise Cato. Când alți oameni acționează pentru propriul interes, zici că e ceva malefic. Când o facem noi, suntem patrioți.

– Pentru că noi luptăm pentru o cauză dreaptă. A lor nu este.

– E doar o diferență de perspectivă.

– Nu-i înnobila pe dușmanii noștri cu abstracțiunile tale filozofice, Cato. Întreabă-te doar în a cui Romă ai prefera să trăiești. În a noastră sau în a lor?

Macro plescăi din limbă.

– Are dreptate.

– Gata! Narcissus radia. Chiar și centurionul Macro vede adevărul din spusele mele.

Macro se încruntă, apoi ridică o sprânceană.

– Chiar și centurionul Macro... Mulțumesc.

Narcissus râse ușor și umplu cupa lui Macro.

– Nu am vrut să te jignesc. Am vrut doar să zic că binele și răul din spusele mele sunt clare ca bună ziua unui bărbat de acțiune, precum ești tu.

În timp ce Macro reflecta la toate acestea, secretarul imperial trecu rapid mai departe:

– În orice caz, Cato, chiar nu prea avem de ales în această privință. Chiar dacă-ți respect dreptul de a-ți exprima opinia, oricât de puțin te-ai fi gândit la problema în chestiune, ești nevoit să faci ce-ți spun eu, dacă tu și Macro vreți să avansați în carieră, și mai ales dacă tu vrei să te căsătorești cu fata aia destul de drăguță a senatorului Sempronius.

Cato își plecă capul și își trecu ușor degetele prin buclele negre ale părului său zbârlit. Narcissus îi adusese exact unde dorise. Mai mult decât orice, el și Macro doreau să se întoarcă în armată. Cato avea nevoie de promovarea care i-ar fi adus și calitatea de membru al clasei ecvestre. Doar asta ar fi făcut acceptabilă căsătoria sa în cadrul familiei unui senator.

– Ei bine, băiete, îi întrerupse Macro firul gândurilor, ce zici de asta? Orice ca să plecăm din locul ăsta. În plus, nu poate fi o slujbă prea rea. Cu siguranță n-ar trebui să fie mult mai periculos decât ceea ce am experimentat deja.

Narcissus își strânse buzele, dar nu zise nimic.

Cu un oftat istovit, Cato își ridică fruntea și se uită direct la secretarul imperial:

– Ce vrei să facem?

Narcissus zâmbi încet, cu aerul unui bărbat care era obișnuit ca lucrurile să se facă precum dorea el.

– Voi începe prin a vă explica parțial contextul acestei situații. Se aplecă în față și își împreună degetele. După cum știți deja, regimul aproape că a fost doborât de conspirațiile puse la cale de Messalina. Femeia aia a fost otravă curată. Nu a existat niciun desfrâu pe care să nu-l încerce. Singurul lucru la înălțimea destrăbălării și a lipsei sale de etică a fost ambiția ei. Știa exact cum să-l învârtă pe Claudius pe degetul mic. Nu doar pe el, ci și pe mulți alții, inclusiv pe unul dintre sfătuitorii împăratului, Polybius.

– Mi-e cunoscut numele, zise Cato. Nu cumva e cel care s-a sinucis?

– Asta e ceea ce i s-a ordonat să facă. În numele împăratului. Nici măcar nu am avut timp să apelăm la Claudius înainte ca el să fie vizitat de câțiva pretorieni, care l-au convins.

– Ucis?

– Linia dintre crimă, execuție și sinucidere a devenit destul de neclară în ultimii ani. Moartea, într-un fel sau altul, rezolvă dificultățile politice sau dorința de răzbunare, sau pur și simplu vine ca un capriciu pentru cei care au autoritatea să o poruncească. Tocmai de aceea nu-i puteam permite Messalinei să rămână într-o poziție de unde ar fi putut exercita mai multă influență asupra împăratului decât consilierii lui apropiați. Așa că, atunci când s-a hotărât să se folosească de absența împăratului din Roma pentru a divorța de el, și să se căsătorească cu amantul ei și să pună mâna pe putere, a trebuit să acționăm. Atunci am primit eu veștile. Am intuit

pericolul iminent, așa că am vorbit cu cei care erau cei mai apropiați de împărat, Callistus și Pallas. Ne-a trebuit toată puterea de convingere pentru a-l face pe Claudius să accepte adevărul despre Messalina. Apoi a negat totul, spunând că nu putea fi adevărat! Narcissus tremură vizibil la această amintire. Așa că l-am încurajat să bea niște vin, pentru a mai atenua lovitura. Acesta a fost momentul când i-am prezentat un mandat pentru arestarea și execuția ei, amestecat printre alte câteva mandate emise în vederea arestării aliaților ei.

– Câine ce ești! comentă Macro cu admirație. Ce a făcut împăratul când a revenit la realitate?

– A plâns după ea timp de o lună. Pe când noi trei ne ocupam să-i eliminăm pe ceilalți membri ai conspirației Messalinei. Scopul explicațiilor e să vă fac să conștientizați cât de ușor poate fi păcălit împăratul, iar acest lucru îl face pe el, dar și Roma, vulnerabil.

– Atunci care e treaba cu noua sa nevastă? întrebă Macro. Agrippina. E nepoata lui, dacă îmi amintesc eu bine.

– Oh, da. Și asta a generat un scandal pe cinste când Claudius a anunțat public pe cine a ales să-i fie mireasă. A trebuit să mă lupt ca să conving Senatul să aprobe o măsură de înlăturare a unui astfel de mariaj din legile de incest. Din fericire, unul dintre senatorii de frunte a fost destul de doritor să se bage pe sub pielea împăratului. S-a apucat de lucru și a forțat votarea noii legi. Chiar și așa, pot să vă spun că nu a fost o treabă ușoară.

Cato cugetase pe tot parcursul acestui schimb de replici:

– A cui a fost ideea de a o propune pe Agrippina?

Urmă o pauză scurtă înainte ca Narcissus să răspundă pe un ton plin de venin:

– Pallas. A zis că șansele de a evita repetarea episodului Messalina sunt mai mari dacă-i alegem o soție din cadrul familiei. În plus, Pallas are o oarecare influență asupra ei. Ne-am gândit că vom putea să o ținem în lesă și să ne asigurăm de faptul că împăratul va continua să asculte de sfaturile noastre.

– Și a funcționat? Noua împărăteasă își joacă rolul cu bunăvoința care se așteaptă de la ea?

Narcissus își înclină capul într-o parte:

– Nu ne-a făcut prea multe necazuri. Singura problemă e că a intrat în căsătorie cu un bagaj neobișnuit.

– Bagaj?

– Fiul ei. Lucius Domitius Aenobarbus. Cel puțin așa obișnuiau să-l numească, înainte ca ea să-l convingă pe împărat să-l adopte. Acum e cunoscut ca Nero Claudius Drusus Germanicus. Fiul natural al lui Claudius nu acceptă noul aranjament. Britannicus refuză să-l recunoască pe fratele său vitreg și nu vrea să-l strige Nero. Așa că nu prea se face risipă de dragoste pe acolo. Cei doi se vor lua la bătaie pentru a-i urma lui Claudius când acesta va trece în lumea umbrelor sau unde s-or duce împărații deificați.

Macro dădu din cap:

– Sună de parcă va avea loc o adevărată împărțire, ca pe vremuri, când va veni timpul potrivit.

Cato cugetă o clipă înainte să vorbească din nou.

– Dar Britannicus e moştenitorul împăratului, aşa că e, cu siguranţă, primul în ordinea succesiunii?

– Doar dacă asta ar fi fost o chestiune clarificată definitiv, replică Narcissus. Nero are paisprezece ani, cu patru mai mult decât fratele său vitreg. Britannicus are un dezavantaj, şi anume că mama sa a fost Messalina şi, în ceea ce-l priveşte pe tatăl său, asta îl cam pune în umbră. Dacă va deveni împărat, atunci mă tem pentru duşmanii mamei sale. E tipul de băiat care ar face o prioritate din a se răzbuna.

Macro zâmbi:

– Înseamnă că mai există dreptate în viaţă. Perspectiva asta probabil că-ţi provoacă multe nopţi albe.

Expresia lui Narcissus deveni dintr-odată dură:

– Centurionule, dacă ai şti doar o fărâmă din ceea ce-mi împovărează mintea, mă îndoiesc că ai mai putea să dormi vreodată. Împăratul e vulnerabil în faţa ameninţărilor venite din toate părţile. Sănătatea lui începe să se deterioreze, iar eu trebuie să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-l proteja şi pentru a mă asigura că pacea şi ordinea vor dăinui.

– Şi când va muri bătrânul? Ce se va întâmpla atunci? interveni Macro subtil.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că va fi ales succesorul potrivit.

– La cine te-ai gândit? întrebă Cato.

– Nu sunt încă sigur. Nero şi Britannicus sunt tineri şi fiecare dintre ei are propriile virtuţi şi defecte. Când va veni timpul, eu şi ceilalţi consilieri ai

împăratului vom face o alegere și-l vom ghida pe Claudius în direcția corectă când își va numi succesorul.

Cato își strânse buzele:

– Nu înțeleg ce legătură au toate acestea cu Macro și cu mine. Nu putem face nimic ca să influențăm evenimentele.

– V-am spus că am simțit că era necesar să vă pun la curent cu imaginea de ansamblu, ca să înțelegeți gravitatea situației când vă voi spune ce trebuie să vă cer ție și lui Macro.

Cei doi ofițeri schimbară rapid o privire, apoi Cato îi făcu semn lui Narcissus să continue.

Secretarul imperial își adună gândurile și vorbi pe un ton potolit:

– Având în vedere dezbinarea de la palat, Eliberatorii s-au decis să acționeze. Cheia oricărei schimbări a puterii la Roma este controlul asupra Gărzii Pretoriene. Sprijinul pretorienilor a fost cel care a făcut posibilă urcarea pe tron a lui Claudius. Când împăratul va muri, ei reprezintă ultimul arbitru când va veni vorba de problema persoanei care va câștiga tronul. Acum, dacă Eliberatorii vor prelua controlul pretorienilor, întrebarea care se pune, referitor la care dintre fiii împăratului va moșteni tronul, devine pur academică. Vor fi doborâți, împreună cu restul familiei imperiale, cu servitorii și aliații lor. Se opri pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul. Tocmai de aceea comanda gărzii este împărțită între doi prefecți, iar garda personală a împăratului e formată din mercenari germani – oameni în care el poate avea

încredere. Totuși, unul dintre prefecți e bolnav de câteva luni, ceea ce îi lasă pe pretorieni direct sub comanda celuilalt, Lusius Geta, care mă îngrijorează. În ultima vreme a mărit numărul de antrenamente al oamenilor, muncindu-i din greu cu marșuri regulate, exerciții cu arme și lupte simulate. Recent, antrenamentul de luptă s-a schimbat. Acum îi instruiește pe oameni în lupta de stradă și tehnici de asediu.

– Mie mi se pare că e doar un comandant conștiincios, zise Macro. Și eu i-aș munci la fel de mult pe oameni dacă aș fi în locul lui.

– Sunt convins că așa ai face. Dar nu acesta a fost obiceiul prefecților anteriori. Încă și mai îngrijorător e faptul că ofițerii săi par să-i fie extrem de loiali lui Geta și îl respectă foarte mult. Narcissus își deschise palmele. Vă dați seama că trebuie să-l privesc pe acest om cu un anumit grad de suspiciune.

Macro ridică din umeri, dar Cato încuviință ușor din cap.

– Mai e ceva. Luna trecută, unul dintre tribunii gărzii a fost ucis pe drum.

Cato clătină din cap:

– Balbus.

– Exact. De unde știai?

– Am citit despre asta în gazetă. Nu prea am avut altceva de făcut cu timpul liber. Am înțeles că Balbus a fost ucis de tâlhari.

– Aceasta este versiunea oficială. Ceea ce nu menționa raportul este că el se afla la comanda unui convoi cu lingouri, trimise de la monetăria din Narbonensis.

Echipa de căutări i-a găsit la marginea drumului cadavrul despuiat, fără îndoială pentru a face să pară că Balbus a căzut victima unui jaf. Nu le-a luat prea mult să localizeze rămășițele căruțelor din convoi. Dar lăzile cu lingouri dispăruseră. Cam două milioane de denari pierduți.

Macro fluieră.

– Chiar așa! O sumă uriașă, iar problema e că doar câțiva oameni, slujitori imperiali și pretorieni, știau despre convoi. A fost o lovitură din interior. I-am interogat pe cei care știau despre asta, iar unii dintre ei au fost supuși la tortură, dar anchetatorii mei nu au scos nimic de la ei. Ori sunt nevinovați, ori sunt destul de puternici pentru a nu ceda sub presiune.

– Poate că s-a scurs pe undeva informația despre convoi, sugeră Cato. Poate cineva a auzit sau a văzut ceva care a dat totul de gol.

– E posibil. Dar am încredere în oamenii mei că sunt discreți. Știu că prețul pe care trebuie să-l plătească dacă mă dezamăgesc este destul de mare. Așa că nu mai rămân decât pretorienii. Fie securitatea a fost slabă, fie există trădători în rândurile lor. Asta am crezut până acum câteva zile. Apoi mi-a surâs norocul. Unul dintre pretorieni s-a îmbătat și a stârnit un scandal într-o cârciumă sordidă, în apropiere de Marele Circ. A fost închis în cazarmă. La o investigație mai amănunțită s-a descoperit că el cheltuise toată ziua bani, cumpărând băutură pentru camarazii săi, dar și pentru trecători. Pierduse, de asemenea, o mică avere, în monede din argint, la curse și încă

nu-şi retrăsese toţi banii din economiile de la cazarmă. Am dat ordin să fie eliberat, iar centurionul lui l-a pus să facă de serviciu timp de o lună. Acum două nopţi le-am ordonat agenţilor mei să îl umfle şi să-l ducă la un adăpost sigur, din afara oraşului, pentru interogatoriu. S-a dovedit a fi un client rezistent şi, din păcate, au fost necesare metode de interogare mai riguroase. Înainte să moară a mărturisit că fusese implicat în atacul asupra convoiului şi ne-a dat un nume. Un centurion care serveşte în cohorta însărcinată cu paza palatului imperial, Marcus Lurco. Conform bărbatului, Lurco e unul dintre capii conspiraţiei. Aşa că ştim că există o facţiune de trădători în Garda Pretoriană.

– A menţionat pretorianul vreo legătură cu Eliberatorii? întrebă Cato.

– Da. Narcissus inspiră adânc. Situaţia e serioasă. Există doar un motiv pentru care ei ar urmări să pună mâna pe o astfel de avere. Au început să strângă bani pentru un război. Odată ce vor avea suficienţi, cred că vor folosi banii să mituiască Garda Pretoriană pentru a-i susţine când vor încerca să-l detroneze pe împărat.

Urmă o scurtă tăcere. Macro îşi goli cupa şi îşi mai turnă încă una, în timp ce încerca să pară serios implicat:

– Toate acestea sunt foarte interesante, dar ce legătură au cu noi?

– E simplu. Am nevoie de nişte oameni din interior, în care să pot avea deplină încredere. Vreau ca tu şi Cato să vă alăturaţi Gărzii Pretoriene, să vă alăturaţi conspiraţiei, să identificaţi conducătorii şi apoi,

dacă e necesar, să-i eliminați. A, și să găsiți și să returnați argintul furat.

Macro se holbă la el, apoi izbucni în râs:

– Simplu ca bună ziua. Sunt convins că ai agenți care sunt obișnuiți cu toată această porcărie clandestină. Noi suntem soldați și habar nu avem cum trebuie să înjunghiem un om pe la spate. Trebuie să existe cineva mai bun decât noi pe care să-l poți folosi.

– Oh, am un mic grup de oameni pe care mă pot baza. Un grup foarte mic, într-adevăr, iar pe aceștia nu-mi pot permite să-i pierd. În plus, am nevoie de bărbați care pot trece drept soldați pentru această misiune. Narcissus se opri și zâmbi subțire. Hai să nu ne mai ascundem după deget. Voi doi puteți fi cedați inamicului. În plus, știu că veți accepta. Cum s-ar putea altfel?

Macro dădu din cap:

– Ar trebui să fim nebuni ca să acceptăm o astfel de însărcinare.

– Nu aveți altă soluție, având în vedere că ceea ce doriți voi se află în mâinile mele – să dau sau nu după cum consider. Privirea i se mută la Cato. Nu-i așa?

Acesta încuviință din cap în silă:

– Are dreptate, Macro. Dacă dorim să ne întoarcem în armată și dacă vreau să fiu promovat, ce altceva putem face?

– Exact.

– Nu, replică Macro. Gândește-te, Cato. Suntem soldați. Suntem antrenați să luptăm. Nu să spionăm, nu să jucăm roul unor agenți imperiali. Vor vedea

prin noi într-o clipă. Nu am de gând să sfârșesc cu beregata tăiată și cu trupul aruncat în Marele Canal. Nu eu. Nu o voi face. Nici tu, dacă ai ceva minte.

– Asta nu e vreo schemă pe care am visat-o pe drumul dinspre Roma. Narcissus vorbea cu o intensitate de gheață. M-am gândit cu atenție la problemă și sunt convins că voi doi aveți o șansă mult mai mare de a reuși decât agenții mei. Sunteți soldați experimentați și vă veți încadra printre pretorieni, unde slujitorii mei ar ieși în evidență ca niște degete umflate. Sunteți, practic, necunoscuți la Roma, în timp ce oamenii mei au chipuri familiare. Dacă folosesc pe altcineva, atunci va trebui să angajez oameni din afara capitalei, oameni a căror pricepere nu o cunosc și în care habar nu am cât mă pot încrede. Dacă duceți misiunea cu bine la capăt, vă dau cuvântul meu de onoare că veți fi amândoi răsplătiți generos.

– Nu sunt convins că numai promisiunea ta e suficientă, zise Macro.

– Cum plănuiești să ne introduci în Garda Pretoriană? interveni Cato. Dacă doi ofițeri apar și încep să pună întrebări, cei din opoziție vor deveni imediat suspicioși.

– Desigur, tocmai de-asta vă veți alătura pretorienilor ca soldați. Doi veterani din Legiunea a II-a, care tocmai s-au întors din Britannia. Numirea voastră în gardă e o recompensă pentru serviciul plin de vitejie împotriva barbarilor. E o acoperire credibilă și e destul de apropiată de experiențele voastre pentru ca să nu fiți nevoiți să jucați prea mult teatru.

Singura diferență va fi rangul vostru. Nu ar trebui să fie un rol prea dificil de jucat.

– Ție ți-e ușor să vorbești, mormăi Macro. Dacă dăm peste cineva cu care ne cunoaștem?

– E puțin probabil. Au trecut mai bine de trei ani de când ați fost ultima dată la Roma, iar pe vremea aia închiriați camere în Subura în timp ce erați plătiți doar pe jumătate. Nu vă cunoaște nimeni din Garda Pretoriană. În afară de câțiva dintre funcționarii mei care s-ar putea să-și amintească de chipurile voastre, nu ar trebui să fiți recunoscuți de nimeni altcineva la palat.

– Dar senatorul Sempronius? întrebă Cato. Și Iulia? Dacă îi întâlnim, identitățile noastre vor fi deconspirate.

– M-am gândit la asta. Narcissus zâmbi. Am aranjat ca senatorul să conducă un inventar al proprietăților împăratului de la Campania. L-am sfătuit să o ia și pe fiica sa cu el, ca să se bucure de viața socială de acolo. E o sarcină destul de ușoară, dar una care îl va ține departe până la primăvară. Până când sper că voi doi îi veți fi descoperit pe trădătorii din Garda Pretoriană și pe complicii lor din oraș.

– Mai sunt și alții care ne vor recunoaște. Senatorul Vespasian, de exemplu.

Narcissus dădu din cap:

– Sunt conștient de treaba asta. Vespasian a fost ales să fie unul dintre consuli anul acesta și va fi ocupat în Senat.

– Vespasian este consul? Macro zâmbi. Bravo lui!

– Chiar dacă vă împărtășesc considerația pentru destoinicia lui, trebuie să spun că ridicarea lui Vespasian la rangul de consul e o treabă îngrijorătoare. S-ar putea să fie mai ambițios decât am crezut.

– Ei, haide! Macro clătină din cap. Doar nu-l poți suspecta pe Vespasian. După tot ce a făcut pentru împărat? Vai, dacă nu ar fi fost el atunci, aș zice că toată campania din Britannia ar fi fost un dezastru. Și a mai fost și treaba aia cu pirații. L-a servit pe Claudius cu loialitate.

– Știu. Dar sarcina mea e să fiu atent la semnalele de pericol. Orice etalare a ambiției trebuie să fie atent cercetată. Așadar, Vespasian e urmărit îndeaproape. Narcissus făcu o pauză înainte să continue. Nu e indicat să ne asumăm riscul de a fi văzuți împreună, așa că îmi veți raporta prin intermediul unuia din agenții mei, Septimus. În afară de mine, el va fi singurul care va ști. Vă puteți întâlni cu el la Podgoria lui Dionysos din Boarium, peste două zile.

– Cum îl vom recunoaște? întrebă Cato.

Narcissus își scoase un inel de pe degetul mic al mâinii stângi și i-l dădu.

– Să porți ăsta. Agentul meu va avea unul identic.

Cato ridică inelul ca să-l examineze și văzu că modelul fusese sculptat cu măiestrie în piatră roșie: o reprezentare a Romei călare pe un sfinx.

– Frumos.

– Bineînțeles că va trebui să-l primesc înapoi imediat ce va fi servit scopului său. Narcissus îi privi pe amândoi. Bine atunci, alte întrebări?

– Doar una. Macro se aplecă în față. Ce se întâmplă dacă îți refuzăm oferta atât de binevoitoare de angajare?

Narcissus îl fixă cu o privire rece:

– Nu m-am gândit încă la asta. Pentru simplul motiv că nu-mi pot imagina că veți fi atât de nesocotiți încât să refuzați însărcinarea.

– Atunci ai face mai bine să începi să te gândești. Macro se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. Găsește alți ageamii să-ți facă treaba murdară. Eu sunt un bun soldat. Voi putea avansa la un moment dat. Pot aștepta.

– Pentru cât timp, mă întreb? Poate nu atât de mult pe cât mi-aș dori eu ca să te țin să putrezești aici.

Expresia lui Macro se întunecă.

– Du-te-n mă-ta cu micile tale stratageme! Macro își strânse pumnii și, pentru o clipă, Cato se temu că prietenul său se gândea să-l facă praf pe secretarul imperial. Același gând îi trecu prin minte și lui Narcissus, care se dădu în spate. Macro se încruntă la el pentru un moment, apoi se ridică brusc. Cato, hai să mergem și să luăm ceva de băut. În alt loc. Aici aerul e infect.

– Nu, îi răspunse Cato ferm. Trebuie să o facem. Nu mai stau în Ostia mai mult decât pot suporta.

Macro se uită în jos la camaradul său pentru o clipă, apoi dădu din cap:

– Ești un prost, Cato. Șarpele ăsta ne va aduce moartea amândurora. De ce am reușit tocmai noi în a-i demasca pe Eliberatori când agenții împăratului au dat greș în toți acești ani?

– Chiar şi aşa, eu o voi face. Iar tu vei veni cu mine.

– Ptiu! Macro îşi aruncă braţele în sus. Credeam că te cunosc. Credeam că eşti mai deştept decât atât. Se pare că m-am înşelat. Eşti pe cont propriu, Cato. Nu vreau să fiu părtaş la asta.

Macro se apropie de uşă şi o smuci de perete, trântind-o în urma lui. Cato auzi cum zgomotul paşilor se stingea cu sentimentul că inima i se opreşte. Prietenul său avea dreptate în privinţa pericolelor, iar Cato îşi dădu seama că avea puţine şanse să ducă la îndeplinire o astfel de misiune fără să-l aibă alături pe Macro cel rezistent şi de nădejde. Pentru prima dată în multe luni, simţi un junghi de teamă. Perspectiva înfruntării duşmanilor din umbră ai împăratului de unul singur era înfricoşătoare.

– Nu ar trebui să-ţi faci griji în privinţa lui. Narcissus râse pe înfundate. Acum a avut ocazia să-şi elibereze mânia împotriva mea; se va răzgândi destul de repede.

– Sper să ai dreptate.

– Ai încredere în mine, pot citi aproape orice om ca pe un pergament. Iar amicul nostru Macro e o lectură mai puţin dificilă decât alţii. Greşesc? Îl cunoşti destul de bine.

Cato reflectă un moment.

– Macro e capabil de întorsături surprinzătoare. N-ar trebui să-l subestimezi. Dar, da, cred că va veni cu mine. Odată ce va avea ocazia să-şi alunge indignarea şi să se gândească la faptul că i-ai putea face

viața foarte dificilă. Înțeleg că ai vorbit serios când ai spus asta.

Buzele subțiri ale lui Narcissus se întinseră într-un zâmbet ascuțit, în timp ce se ridică să plece.

– Tu ce crezi?

– De acord. Dar am un sfat pentru tine dacă vrei ca această misiune să meargă bine. Cato se opri. Niciodată să nu-i mai spui că este prietenul tău.

CAPITOLUL 4

Suprafaţa Tibrului era punctată de obiecte aduse de valuri şi petice de mizerie din canale, în timp ce barja se apropia de Roma, după-amiaza târziu. Doi catâri remorcau vasul împotriva curentului, iar cel care-i mâna, un băieţel sclav slăbănog şi cu tălpile goale, îşi plesnea biciul din când în când pentru a-i face să ţină pasul. În faţă, un linţoliu gros de fum atârna deasupra oraşului, pe când locuitorii săi se luptau să se încălzească în timpul îngrozitoarelor luni de iarnă, adăugând fumul de la focurile comunale, pe care li se permitea să le aprindă, la cel provenit de la tăbăcăriile, fierăriile şi băile care îşi desfăşurau activitatea în capitală.

Cato strâmbă din nas la duhoarea care se târa pe suprafaţa râului, adus de palele de vânt rece, care bătea dinspre răsărit.

– Uiţi cât de rău pute locul ăsta, murmură Macro într-o parte, cu acreală, în timp ce stăteau pe mica punte din faţă a barjei.

Erau singurii pasageri. Restul spațiului disponibil era plin cu borcane cu ulei de măsline din Hispania. Atât de greu încărcată era barja, încât copastia abia dacă se ridica de un picior deasupra apei strălucitoare a Tibrului.

– Vai, dar nu e chiar așa de rău! se auzi o voce veselă din spatele lor, iar cei doi soldați se întoarseră ca să-l vadă pe căpitanul barjei apropiindu-se de ei pe după borcane. Silueta subțire a bărbatului se evidenția pe sub tunica și mantia groasă. O pălărie de fetru îi era îndesată pe cap, iar de sub ea ieșeau smocuri de păr negru. Zâmbi, dezvelindu-și cei câțiva dinți rupți care-i amintiră lui Cato de un mănunchi de pietre de mormânt neglijate de prea mult timp. Se zice că te obișnuiești cu mirosul destul de repede, atunci când locuiești aici. Bine'nțeles, eu nu m-am obișnuit, având în vedere că fac drumul ăsta din Ostia, împreună cu flăcăul de colo, doar de cinci sau de șase ori pe lună. Arătă spre fiul său care se afla la cârma din spatele barjei, la fel de deșirat ca și tatăl său și nu mai mare de zece ani. Ostia miroase ca o nenorocită de piață de parfumuri în comparație cu asta.

– Nu mai spune, răspunse Macro rece.

– Ba bine că nu. Capitanul vasului dădu din cap. Așadar, de ce vizitați Roma, prieteni? Sunteți soldați în permisie, nu? V-ați întors din provincii?

Ochii lui Macro se îngustară plini de suspiciune:

– Ce suntem și care ne e treaba aici nu te privește pe tine... prietene.

Celălalt bărbat ridică mâinile defensiv, dar continuă să zâmbească.

– Nu te supăra! N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Era doar o întrebare politicoasă. Mi-am dat seama că sunteți soldați imediat ce v-ați urcat la bord în Ostia. Așa cum i-am zis și fiului meu: ăștia sunt soldați. Se vede după felul în care se poartă. Mândri și drepți. Războinici. Se vede și după cicatrici, am zis. Era evident. Așa că n-am vrut să vă jignesc, domnilor.

– Nu ne-ai jignit, îi zâmbi Cato. Și ai dreptate, tocmai ne-am întors din campania din Britannia.

– Britannia? Bărbatul își scărpină obrazul. Cred că am auzit de ea. Unde e?

– De cealaltă parte a mării din Galia.

– A, da, acum știu! Ăsta e locul care a generat atât tărăboi atunci când împăratul a sărbătorit triumful, acum câțiva ani.

– Da.

– Păi, și atunci de ce mai continuă încă această campanie? Ni s-a spus că locul a fost cucerit.

– Am învins aproape toate triburile importante. Armata curăță acum rămășițele, începu Cato să explice liniștit.

Trecuseră patru ani de când fuseseră în Britannia și, deși auzise vești fragmentare despre cum progresa campania, era clar că bărbatul știa mult mai puține. Narcissus le promisese un raport detaliat, împreună cu documentele care îi numeau în Garda Pretoriană și scrisorile de recomandare falsificate din partea

guvernatorului noii provincii, atunci când se vor întâlni cu omul de legătură la Roma.

– De fapt, eu și camaradul meu am luptat în bătălia decisivă, continuă Cato. Ne-am condus legiunea la atac și l-am capturat pe conducătorul celților. De-asta ne aflăm aici. Guvernatorul ne-a recomandat pentru o numire în Garda Pretoriană drept recompensă.

Ochii căpitanului se măriră pe când clătina din cap:

– Cine ar fi crezut? Doi eroi de război strălucitori pe barja mea. Așteptați până ce aude băiatul asta! Întotdeauna și-a dorit să devină soldat când va crește. Mereu am crezut că asta ar fi o viață bună. Plată bună. Au grijă de voi cum trebuie. Și mai e și uniforma! Întoarce capetele doamnelor, asta face. Mai e și viața în aer liber și șansa la glorie și prăzi, nu? Nu-i așa?

– O, da, zâmbi Macro. Chiar e o viață grozavă. O adevărată petrecere, m-am gândit atunci când m-am înrolat. Nu mi-am imaginat niciodată că mă voi lupta cu niște barbari păroși pe un tărâm pustiu, plin de mlaștini și înghețat. Ciudat cum s-au întâmplat lucrurile. Îi făcu cu ochiul căpitanului. Singurul lucru care mă îngrijorează și care mă ține treaz noaptea e cum voi cheltui toți banii primiți în schimb.

– Ignoră-l pe însoțitorul meu, zise Cato. S-a sculat cu fața la cearșaf în dimineața asta. La propriu. S-a îmbătat azi-noapte și s-a lovit cu capul de perete când s-a trezit.

– Foarte amuzant, mârâi Macro. Am avut motiv să mă îmbăt, nu-i așa? Un motiv infernal de bun.

Deja încep să cred că mai bine rămâneam acolo unde eram înainte.

Căpitanul barjei părea uluit.

– Cum? Și să ratezi să fii pretorian?

Macro se uită la el cu răceală:

– Te pot asigura că, dacă aș fi putut evita asta, aș fi făcut-o din toată inima.

Cato interveni repede:

– E doar mahmureala cea care vorbește. Sunt convins că va trece peste asta. Are nevoie doar de puțină liniște și relaxare.

– Pot să văd asta destul de clar! Căpitanul barjei izbucni în râs la expresia chinuită a lui Macro. Totuși, eu m-aș obișnui cu asta dacă aș fi în locul tău. I-am văzut pe pretorieni cum beau în hanurile din apropierea docurilor. Nu o fac cu jumătate de măsură și pot fi cam turbulenți când se cherchelesc. Vă zic eu! Se opri și se încruntă. Și au cam dat de greu în ultima vreme.

– Da? Cato se uită la el întrebător. Au fost necazuri?

Căpitanul încuviință din cap.

– Câteva în ultimele luni. Rezerva de grâne a scăzut drastic, din cauza problemei din Egipt de anul trecut. Prețul a urcat în mod constant. Mulțimea nu e prea încântată și câteva prăvălii au fost prădate, iar unii dintre negustorii de grâne bătuți. Așa că Garda Pretoriană a început să-i dea cap în cap. Ei bine, chiar mai mult decât atât. Au ajuns chiar să ucidă niște oameni. Se uită cu precauție la cei doi soldați.

Presupun că nu au avut de ales. Presupun că aveau nevoie de un ordin, nu?

– Da, zise Macro scurt.

– Oricum, nu vrem să te reţinem de la îndatoririle tale.

Cato făcu un semn cu capul spre spatele barjei.

– Vai, nu vă faceţi griji în privinţa asta. Băiatul se poate descurca bine şi singur până ce ridic eu odgoanele pe mal. Zâmbi vesel. Nu e nevoie să spargem petrecerea.

– Nu e nicio petrecere, zise Macro. Acum du-te şi vezi-ţi de treabă.

Căpitanul barjei păru surprins, apoi puţin rănit, dar se întoarse şi se îndreptă fără grabă spre spatele pupei.

Cato oftă.

– Chiar era necesar?

– Ce? Să scap de ţărănoiul vesel? Aşa m-am gândit, înainte să trădezi tu toate detaliile treburilor noastre. Omul are gura largă cât Tibrul. Jumătate din Roma o să afle că am sosit înainte de lăsarea întunericului.

– Şi care e problema? Cato aruncă o privire înapoi spre pupă, unde căpitanul luase cârma de la fiul său şi se uita concentrat înainte. Ce poate să spună? Doar că a dus doi soldaţi în sus pe râu de la Ostia şi că aceştia urmau să se alăture Gărzii Pretoriene. Lucrul ăsta nu ne va face rău în niciun fel. Ba dimpotrivă. Dacă cineva se apucă să ne verifice, atunci ne va putea confirma acoperirea. Şi oricine ar vorbi cu el va realiza că e prea inocent ca să fie capabil să le servească o replică învăţată. Cato se opri pentru a-i

da lui Macro timp să se gândească. Relaxează-te. Trebuie să încerci să nu raționezi ca un spion, altfel vei înceta să te mai comporți ca un soldat. Dacă se va întâmpla asta, atunci dușmanul va vedea prin noi într-o clipă.

– Dușman? Macro își umflă obrajii. Ce găselniță! Iată-ne aici, pretinzând că suntem pretorieni, ca să putem vâna și ucide alți cetățeni romani, care se întâmplă să aibă vederi politice diferite. În același timp, ei pun la cale uciderea împăratului și a celor care stau în calea scopului lor. Iar frontiera imperiului mișună de dușmani adevărați, cărora nu le-ar plăcea nimic mai mult decât ca noi să ne întoarcem unii împotriva celorlalți. Iartă-mă dacă par naiv, Cato, dar nu ți se pare că toată treaba asta e extrem de încurcată?

Cato tăcu o clipă înainte să răspundă:

– Da. E încurcată. Dar asta nu e problema noastră. Noi ne aflăm aici pentru a face o singură treabă. Orice ai crede tu, aceasta nu e chiar atât de diferită de îndatoririle noastre ca soldați. Suntem aici ca să-i spionăm pe dușmani, să ne infiltrăm în rândurile lor și să-i prindem. Macro, nu e treaba soldaților să gândească mai departe de atât. Nu e sarcina noastră să dezbatem ce motiv au și de ce ducem campaniile pentru Roma. Asta și presupune însărcinarea noastră. Bun sau rău, am depus un jurământ față de împărat, iar asta face din dușmanii lui dușmanii noștri. În plus, Roma ar duce-o mai rău fără Claudius pe tron, mult mai rău.

Cato se lăsă pe copastie și se uită spre înșiruirea de palate, temple, teatre, piețe, băi, reședințe private și grupuri de clădiri de apartamente care acopereau colinele Romei. Expresia amară a lui Macro păli și el chicoti în barbă.

– Ce e atât de amuzant?

– Mă gândeam doar. Când ne-am întâlnit pentru prima dată, eu eram cel care era legat de certitudinea pe care ți-o dă datoria pe care o ai, iar tu erai cel care lua în considerație cealaltă parte a lucrurilor. Pe toți zeii, reușeai să mă scoți din minți.

– Oamenii se mai schimbă.

– Nu cred. Cel puțin nu atât de mult. Nu, cred că te înțeleg destul de bine, Cato. Toată treaba asta e legată de obținerea promovării, astfel încât să te poți căsători cu Iulia. E ciudat cum un bărbat încearcă să justifice cu ajutorul rațiunii dorințele inimii.

Cato îi întoarse privirea, mânios pe el însuși pentru că era atât de transparent. Apoi se relaxă. Treaba era că era șocat să descopere că credea doar pe jumătate ceea ce-i spusese lui Macro. Singura urmă de alinare era că prietenul său, dintre toți oamenii, îl cunoștea suficient de bine cât să vadă ce se ascundea dincolo de argumentele sale. Va trebui să spere că își va juca rolul bine în zilele ce vor urma. Dacă nu, atunci cu siguranță că va fi descoperit și ucis.

Barja se apropie de depozitele uriașe care se ridicau la baza colinei Aventine. În fața acestora, se afla portul de pe râu unde sute de barje și alte ambarcațiuni mai mici se înghesuiau la debarcaderul care se

întindea de-a lungul malului Tibrului. În depărtare, acolo unde râul cotea spre apus, Cato putu vedea Podul Sublician, unde curentul care înainta rapid pe sub grinzile din lemn ale punții punea capăt în amonte traficului comercial al barjelor venite din Ostia. Amurgul se apropia, iar unele din detaliile orașului începuseră deja să se amestece la distanță în umbre cenușii, neclare.

Perechea de catâri ajunse la punctul terminal, acolo unde începea docul, iar sclavul dezlegă jugul și aruncă funia de tracțiune unui grup de bărbați corpolenți, care așteptau să ancoreze barja de parâme. Căpitanul eliberă vâsla cu care cârmea și apoi el și fiul său luară niște prăjini groase din lemn pentru a ține barja la distanță de celelalte vase care erau deja ancorate de-a lungul debarcaderului. Uneori, bărcile erau legate câte două sau trei pe lungime, astfel că pe copastii se puteau înșira pasarele, iar mărfurile se puteau încărca și descărca de-a lungul carenelor astfel formate. Căpitanul privi în față și, văzând că nu erau semne că ar fi existat vreo dană care să-i lase suficient spațiu liber, arătă spre o ambarcațiune aflată puțin mai în față.

– Acolo! strigă el, indicând locul oamenilor care trăgeau de parâme.

Șeful lor încuviință din cap și, puțin după aceea, barja fu legată la mal. Cato și Macro își adunară bagajele și bastoanele de marș și așteptară până ce pasarelele fură asigurate înainte să părăsească barca.

– Mult succes cu noile posturi! Căpitanul zâmbi în timp ce își împingea fiul către ei. Acesta este băiatul meu. Vino să-i cunoști pe eroii campaniei din Britannia. Salută-i, fiule!

Băiatul privi în sus cu sfiiciune și murmură un salut, care fu acoperit de strigătele și de țipetele hamalilor de pe doc. Cato zâmbi în jos către el și îi strânse ușor umărul.

– Tatăl tău spune că vrei să te alături legiunilor. Crezi că ești suficient de puternic?

Băiatul dădu din cap repede:

– Încă nu.

– Sunt sigur că vei fi într-o zi. Ar fi trebuit să mă vezi când eram de vârsta ta. Nu eram decât piele și os, dar m-am dezvoltat bine.

Macro se uită la el, simulând uimirea, dar Cato își ignoră prietenul și continuă:

– Lucrează-ți bine corpul și ai putea deveni erou într-o zi și-ți vei face tatăl mândru.

– Sau, vorbi Macro în barbă, ai putea ajunge robul unui libert imperial complotist...

Zâmbetul căpitanului păli puțin:

– Deja sunt mândru de el.

– Bineînțeles că ești, răspunse Cato repede. Haide, Macro, să mergem!

Legându-și traista cu echipamentul pe furca aflată în capătul bastonului pentru marș, Cato își alese cu grijă drumul de-a lungul pasarelei care se întindea până la următoarea barcă și apoi trecu spre doc, răsuflând ușurat când simți pământul sub cizme, chiar dacă era

plin de mizerie. Macro i se alătură și amândoi priviră în jur pentru o clipă pentru a-și da seama unde se aflau.

– Unde ziceai că trebuie să ne întâlnim cu persoana de contact a lui Narcissus? întrebă Macro.

– La un han numit Podgoria lui Dionysos, în partea de nord a Boariumului. Din spusele lui Narcissus, ar trebui să fie în direcția aia.

Cato arătă spre clădirile civile care se ridicau în spatele complexului de depozite, așa că porniră de-a lungul debarcaderului. După străzile relativ liniștite din Ostia, capitala imperiului era o învălmășeală fierbinte de zgomote și priveliști, iar mirosul de sudoare al oamenilor se amesteca peste tot cu fumul înțepător provenit de la focuri. Grupuri de sclavi, dintre care unii erau legați împreună cu lanțuri, se luptau cu greutatea baloților de materiale exotice, carafe cu vin și ulei și mici vase sigilate, ambalate în cutii pline cu paie, care conțineau parfumuri și esențe din Orient. Alții cărau colți de fildeș sau lemn de esență tare. În jurul lor roiau căpitanii barjelor, comercianții și negustorii de mărunțișuri, iar aerul era plin de voci, într-o amestecătură de limbi: latină, greacă, dialecte celtice, ebraică și altele pe care Cato nu le mai auzise până atunci. Amurgul se întețea în aerul întunecat al iernii. Prin beznă, focurile licăreau în vasele de jăratic, aruncând peste cheiul pavat cercuri strălucitoare de lumină roșie stropite cu picături de nămol și gunoaie. Câțiva câini și pisici sălbăticite țâșneau prin mulțime, adulmecând după mâncare. Cerșetorii se ghemuiau prin ganguri și în fața ușilor încuiate,

zornăind castroane din lemn sau alamă în timp ce implorau după câteva monede.

Cato se strecură prin înghesuială, iar Macro îl urmă îndeaproape, având grijă să-și strângă ferm toiagul. Din când în când, arunca o privire peste umăr pentru a se asigura că traista îi era ferită de hoții de buzunare. Auzise povești despre cuțitele ascuțite care erau folosite pentru a tăia containerele din piele de capră, astfel încât o mână ușoară să poată trage ceva afară fără ca victima să-și dea seama decât atunci când era deja prea târziu.

– Pe toți zeii! e ca și când am fi atrași în mijlocul unei bătălii.

– Fără pericole, răspunse Cato concis, apoi adăugă: Sau sânge, cadavre, țipete și uriașa mână de gheață a terorii care ți se strânge în jurul cefei. Dar altfel, da.

– Amuzant.

Mulțimea se subție puțin când se apropiară de intrarea arcuită a pieței din Boarium. La fel ca și depozitele, era construită la o scară monumentală, cu o intrare cu coloane, deasupra cărora se afla un fronton cu statui ale oamenilor de stat din era republicană, a căror vopsea originală era acum ascunsă de patina de murdărie și găinați de pasăre. Mirosul de sânge și carne de la tarabele măcelarilor umplea aerul. De cealaltă parte a intrării se deschidea un spațiu larg, suficient de mare cât să permită camparea unei legiuni, estimă Cato. Standurile temporare începuseră deja să fie demontate și împachetate, cu mărfurile negustorilor, în căruțe mici, gata să fie duse în magaziile

sigure aflate într-o parte a Boariumului. Tarabele permanente erau închise pentru noapte. În jurul marginii Boariumului se afla o colonadă de două etaje. Parterul era folosit pentru magazine și hanuri, în timp ce deasupra se aflau birourile funcționarilor care colectau taxele și chiriile de la comercianți. Mulți dintre bancherii orașului închiriaseră, de asemenea, localuri la etajul al doilea, departe de agitația de dedesubt în timp ce-și numărau profitul.

Podgoria lui Dionysos fu destul de ușor de găsit. O firmă mare, pictată, fusese fixată deasupra intrării în stabiliment. Un bărbat, reprezentând fără pic de rafinament, cu un rânjet uriaș, ținea un corn pentru băut plin-ochi, pe fundalul încărcat al unor butași de viță-de-vie plini de struguri, printre care, într-o varietate de poziții fascinante, cupluri de amorezi se împreunau viguros. Macro se opri afară, cu o expresie de neîncredere:

– Aia de acolo, e pur și simplu imposibilă.

– E posibilă după ce-ți faci plinul din vinurile noastre, anunță o voce veselă. Un bărbat voinic, cu părul uleiat din greu, se desprinse de unul din stâlpii aflați de o parte și de alta a intrării și le făcu semn să intre. Marfa din Podgoria lui Dionysos e renumită în întreaga Romă. Bine ați venit, prieteni! Vă rog, poftiți înăuntru. Avem o masă pentru fiecare, un foc cald, mâncare bună, vinuri alese și cea mai bună companie – făcu cu ochiul – pentru un preț modest, domnilor.

– Avem nevoie de mâncare și băutură, răspunse Cato. Asta e tot.

– Deocamdată, adăugă Macro, încă privind ilustrațiile de deasupra ușii. Să vedem cum ne place, nu?

Servitorul le făcu vânt înăuntru înainte să poată trece mai departe și apoi îi urmă. Interiorul era mai mare decât se așteptase Cato, întinzându-se cam douăzeci de metri spre spate. O tejghea era plasată la mijlocul unui perete, flancată de alcovuri, dintre care două aveau draperiile trase. O femeie slabă, machiată strident, cu un păr roșu și sârmos, stătea în alt alcov, cu o expresie plictisită, cu capul proptit în mână în timp ce se uita în gol spre cealaltă parte a încăperii. Locul era plin cu primii clienți ai serii – oameni din Boarium care își strânseseră tarabele sau își încheiaseră afacerile în ziua respectivă. Majoritatea beau un pahar înainte să se întoarcă acasă pentru noapte. Erau și câțiva bețivani printre ei, cu privirea împăienjenită și cu vene umflate pe nasuri și obraji, care abia începeau o seară lungă, bând până nu mai știau de ei.

Servitorul care îi agățase pe stradă strigă către hangiu, care dădu din cap și trase două linii cu creta pe peretele din spatele urcioarelor cu vin, pentru a le adăuga la socoteala celor pe care agentul îi adusese deja.

– Aici e masa domniilor voastre. Slujbașul arătă spre o masă simplă, cu patru taburete, aflată în apropierea ușii.

Cato și Macro clătinară din cap în semn de mulțumire, se strecurară printre ceilalți clienți și își rezemară toiegele de perete înainte să se așeze.

Macro aruncă o privire în jur și pufăi:

– Narcissus a ales bine.

– Da. Genul de loc în care oamenii se pot pierde în mulțime. Drăguț și discret.

– Mă gândeam că a fost bine ales deoarece e genul meu de local. Ieftin, vesel și așteptând să înceapă vreo încăierare din clipă în clipă.

– E și asta, răspunse Cato repezit.

Cercetă încăperea după vreun semn al omului lor de contact. Doar o mână de clienți păreau că beau de unii singuri, dar niciunul nu i-a întors privirea într-o manieră plină de semnificații. O clipă mai târziu, hangiul își croi drum spre ei.

– Ce ați dori, domnilor?

– Ce ai? întrebă Macro.

– E trecut pe perete.

Bărbatul arătă spre o listă lungă de vinuri regionale, care fusese scrisă cu creta pe o tablă din spatele tejghelei.

– Mmmm! Macro zâmbi în timp ce-și trecea privirea peste lista de vinuri. Cum e cel etrusc?

– Terminat.

– Ah, în regulă. Cel din Calabria?

– Terminat.

– Falernian?

Hangiul clătină din cap.

– Ei bine, atunci ce ai?

– Azi e cel ligurian sau belgic. Asta e tot.

– Belgic? Cato ridică din sprânceană. Credeam că fac bere.

– Așa e. Hangiul își scărpină nasul. După părerea mea ar fi trebuit să rămână la bere.

– Înțeleg. Cato ridică din umeri. Atunci cel ligurian. O ulcică mică și trei pahare.

– Da, domnule. Bună alegere.

Hangiul înclină capul și se întoarse spre tejghea.

– Încearcă să fie amuzant? zise Macro cu o căutătură încruntată. Oricum, ligurian? N-am auzit de el.

– Atunci înseamnă că această seară va fi una educativă pentru noi.

Hangiul se întoarse cu vinul și paharele și le așeză pe masă.

– Cinci sesterți.

– Cinci? Macro clătină din cap. Ăsta e jaf.

– Acesta este prețul, amice.

– Prea bine, interveni Cato, pescuind monedele din mica sumă pe care le-o dăduse Narcissus în avans. Poftim.

Hangiul mătură monedele cu mâna de pe masă și făcu un semn din cap drept mulțumire.

Cato ridică ulcica și îi mirosi conținutul. Nasul i se strâmbă de la mirosul ascuțit și acid. Apoi turnă câte o cupă pentru fiecare din vinul întunecat, aproape negru. Macro și-o ridică pe a lui, mimând un toast și luă o înghițitură. Imediat se schimbă la față.

– Pe toți zeii, sper că sunt hanuri mai bune în apropiere de tabăra pretorienilor.

Cato luă cu precauție o sorbitură și simți cum licoarea acră, care ardea, i se duce până în vintre. Puse cupa jos și se sprijini de peretele din spatele său.

– Trebuie doar să sperăm că omul nostru de legătură își va face apariția în curând.

Macro încuviință din cap. Stătură și așteptară în liniște, în timp ce în jurul lor localnicii beau cantități impresionante din singurul vin disponibil, părând nepăsători la savoarea sa aspră. Atmosfera era veselă, cu excepția mesei la care stăteau cei doi soldați, așteptând cu nerăbdare crescândă, în timp ce afară se așternuse noaptea. În cele din urmă, Macro își amestecă vinul, dădu paharul pe gât cutremurându-se și se ridică în picioare. Făcu un semn spre femeia care încă mai stătea în alcov.

– Eu, ăăă, doar mă duc până acolo.

– Nu acum, Macro. Așteptăm pe cineva. Poate altă dată.

– Ei bine, nu a apărut până acum, așa că aș putea foarte bine să mă distrez puțin.

– Nu ar trebui să riscăm să atragem atenția asupra noastră.

– Dar nu o fac. Macro arătă cu capul spre draperiile trase. Doar mă amestec printre localnici.

Pe când vorbea, una dintre draperiile care acoperea alcovurile se dădu ușor într-o parte și un bărbat înalt și vânjos, cu păr scurt și negru, ieși din nișă. Deja își trăsese tunica pe el, iar într-o mână ținea o pânză pentru gât. În spatele lui, o femeie se strecură în rochia scurtă care era însemnul meseriei ei. El se întoarse și-i aruncă câteva monede pe canapea, apoi se îndreptă spre centrul încăperii.

– Vezi? zise Macro. Nu-i acordă nimeni atenție.

Cato îl urmări pe bărbat. Acesta se uită prin încăpere și văzu cele două scaune libere de la masa lor. Veni spre ei.

– Se poate?

Cato dădu din cap:

– Nu. Așteptăm un prieten.

– Știu. Eu sunt.

Omul zâmbi și apoi se așeză în fața celor doi soldați. Își ridică mâna astfel încât aceștia să-i poată vedea inelul, apoi o puse jos lângă cea a lui Cato, pentru ca el să vadă că cele două modele erau identice. Cato se uită la el cu luare-aminte, observându-i ochii negri, obrajii bine bărbieriți și micul tatuaj de pe gât, reprezentând o semilună și o stea. Cato simți un junghi de neîncredere, chiar când bărbatul își coborî vocea și spuse:

– M-a trimis Narcissus.

– Serios? Atunci, cum te numești, prietene?

– Oscanus Optimus Septimus, zise el pe un ton jos, pe care Cato abia îl putu distinge. Și va trebui să-mi dai inelul înapoi, dacă nu te superi. Întinse mâna.

Cato ezită pentru o clipă înainte să-și scoată inelul și să i-l predea.

– Presupun că nu acesta este numele tău adevărat.

– E folositor. Și dacă vă întreabă cineva, de acum înainte voi sunteți soldații Titus Ovidius Capito și Vibius Gallus Calidus, e clar? Nu ar fi indicat să-mi dezvăluiți adevăratele voastre identități.

Numele erau scrise cu grijă pe documentele pe care le primise Cato; el își asumase identitatea lui

Capito, iar Macro pe cea a lui Calidus, ambii veterani ai Legiunii a II-a.

– Semnul acela pe care-l ai pe gât, comentă Macro. Înțeleg că ai luptat la frontiera de est.

Septimus își îngustă ușor ochii.

– S-ar putea să o fi făcut.

– În legiuni sau în cohortele auxiliare?

Septimus rămase tăcut pentru un moment, apoi ridică din umeri.

– Nu că ar conta, dar am servit într-una din cohortele de cavalerie înainte să fiu recrutat de Narcissus. Făcu un gest spre gât. Aceasta era emblema cohortei. Majoritatea băieților au un asemenea tatuaj. Mă cam încurcă acum că trebuie să-l țin acoperit din pricina slujbei mele.

– Îmi imaginez, zise Macro. Trase puternic aer în piept, apoi expiră nerăbdător. Oricum, ai întârziat. Ne-ai făcut să te așteptăm în timp ce tu i-o trăgeai muierii tale de colo.

Septimus se încruntă:

– Muierii mele? N-aș zice. O foloseam drept acoperire.

– Dacă așa îți place să o numești...

Agentul lui Narcissus se uită urât la Macro:

– Dacă aș fi avut o femeie a mea, nu ar fi fost una ca aceasta. Oricum, alcovul ei mi-a oferit un loc bun pentru a vă observa atunci când apăreați. Și pe ceilalți clienți. Doar ca să mă asigur că nu sunteți supravegheați sau urmăriți. Îmi cer scuze pentru așteptare, dar a trebuit să fiu sigur. Afacerea asta e prea

periculoasă ca să riscăm. Aşadar, prezentările au fost făcute. Să mergem.

– Să mergem? Cato se aplecă uşor în faţă. Unde să mergem?

– Spre o locuinţă sigură. Undeva unde putem vorbi fără a risca să fim auziţi. În acelaşi timp, e un loc în care ne putem întâlni şi unde îmi puteţi lăsa mesaje în siguranţă. Nu ar trebui să întâmpinaţi probleme să ieşiţi şi să intraţi din tabăra pretorienilor: soldaţii intră şi ies din cazărmile lor liberi. Aşa vom comunica în cea mai mare parte. Septimus se uită prudent în jur. Urmaţi-mă. Dar haideţi s-o facem să pară ceva degajat. Mai bine să ne terminăm mai întâi băuturile.

Îşi turnă un pahar şi ridică vocea:

– Pentru drum!

Macro şi Cato îi urmară exemplul şi se forţară să dea pe gât ce mai aveau în cupe, apoi îşi luară bagajele şi se ridicară. Până acum, hanul se umpluse de clienţi şi trebuiră să-i împingă, ca să ajungă la intrare. Afară, servitorul mai căuta încă potenţiali clienţi. Le zâmbi atunci când îi văzu:

– Plecaţi atât de repede? Noaptea e abia la început, domnilor. Mai rămâneţi puţin să beţi pe săturate.

Macro se opri în faţa lui. Respiră adânc şi vorbi suficient de tare ca să poată fi clar auzit de trecători:

– Oricine bea pe săturate din lăturile din locul acesta nu va rămâne nici atât. E otravă curată!

Bărbatul încercă să glumească şi îl bătu pe Macro pe umăr în timp ce acesta se întorcea ca să li se alăture lui Cato şi Septimus. Fulgerător, Macro se

întoarse și-l pocni cu pumnul în stomac. Pe când omul se prăbușea, pierzându-și răsuflarea, Macro se dădu înapoi cu o expresie plină de o satisfacție amară.

– Asta-i va tăia respirația ticălosului. Îl va opri să-și mai vândă marfa pentru un timp.

Septimus se uită neliniștit la oamenii care se opriseră să asiste la acțiunea lui Macro.

– Macro, șuieră Cato. Hai să mergem înainte să atragi și mai mult atenția, nu crezi?

Păși fără grabă de-a lungul marginii Boariumului și ieșiră pe strada largă care trecea printre colinele Palatină și Capitolină. La dreapta lor, edificiile din complexul palatului imperial acopereau întregul deal; torțe și vase de jăratic luminau coloanele și statuile care dominau restul Romei. Pe partea stângă, apărea neclară masa Templului lui Jupiter, construit pe o stâncă cu laturi care se înălțau perpendicular pe alocuri și la care se ajungea pe o rampă care urca în zigzag până în incinta lăcașului. Intrară în Forum și traversară în fața clădirii Senatului. Mai mulți tineri bine îmbrăcați veneau din direcția opusă, vorbind tare în timp ce se lăudau cu planurile pentru distracțiile din seara aceea. Se liniștiră puțin când trecură pe lângă cei doi soldați și agentul imperial, apoi își reluară discuțiile când ajunseseră la o distanță sigură în spatele lor. Pe latura îndepărtată a Forumului, o altă stradă ducea spre Templul Păcii și în sus spre Subura, unul dintre cartierele mărginașe ale orașului, unde crima era în floare, iar clădirile erau atât de prost construite încât nu trecea aproape

nicio lună fără ca vreuna din locuințele sărăcăcioase și șubrede să se prăbușească sau să ardă.

– Sper că Narcissus nu ne va cere să locuim în blestemata de Subura, îi zise Macro încet lui Cato. Mi-a ajuns data trecută când am fost nevoiți să stăm la Roma.

Septimus se uită înapoi.

– Nu mai e mult de aici. Chiar la marginea Suburei, de fapt. În felul acesta vă e convenabil și vouă ca să ajungeți la tabăra pretoriană. Nu vă faceți griji. Apartamentul e în una din clădirile cu chirie mai bune. Cel puțin asta mi-a spus proprietarul atunci când l-am luat.

– Iar tu l-ai crezut?

– Nu mă privește pe mine. Nu eu trebuie să locuiesc acolo.

Strada începuse să se încline și trecură printre primele structuri înalte din cărămidă, în care trăiau majoritatea locuitorilor orașului. Casele se înghesuiau și se înălțau atât de mult, încât întunecimea neclară a cerului de noapte abia dacă oferea puțină lumină. Câteva lămpi ardeau la intrările clădirilor, dar străzile erau în întuneric. Ceea ce nu era un lucru rău, reflectă Cato pe când aerul împuțit îi umplea nările. Nu dorea să știe în ce călca. Auzeau voci în jurul și deasupra lor. Niște râsete, conversații liniștite, câteva țipete mânioase ocazionale sau plânsetul copiilor și plescăitul lăturilor care erau aruncate pe străzi.

– Iată-ne ajunși, anunță Septimus, urcând câteva trepte care duceau din stradă către o intrare îngustă. Lampa cu ulei care licărea în suport dădu la iveală un

bărbat musculos, într-o tunică simplă, așezat pe un scaun chiar în pragul ușii. Se uită bine la Septimus și încuviință din cap înainte să aprindă o lumânare subțire și să i-o dea agentului imperial. Era un coridor scurt cu o scară îngustă în capăt. În timp ce-i conducea în sus pe trepte, Septimus ridică mâna în dreptul lumânării pentru a proteja flacăra. La etajul al patrulea, se opri în fața unei uși și trase zăvorul. Intră primul, iar Macro și Cato își lăsară echipamentele pe scândurile de lemn.

– O clipă, să aprind o lampă, zise Septimus și se întinse spre un raft. Flacăra palidă pâlpâi, apoi se așeză într-o licărire constantă, iar el îndepărtă lumânarea și suflă în ea. Gata!

Puse lampa la loc pe raft și se întoarse. La lumina ei tremurătoare, Cato putu vedea că încăperea era goală, cu excepția a două saltele. Avea abia zece pași în lungime și o altă ușă ducea spre o cameră aproape identică.

– Nu sunt prea multe care să ne ofere confort, se plânse Macro, împingând cu vârful cizmei una dintre saltele.

– Nouă așa ne place, zise Septimus. Nu e nimic de furat. În orice caz, portarul supraveghează locul în cea mai mare parte a timpului. Căută într-un buzunar mic din tunică și scoase o legăturică de pergamente și două seturi de tăbliță din ceară și le înmână celor doi. Restul documentelor voastre și raportul din Britannia. Puteți dormi aici la noapte și apoi să mergeți la tabăra pretoriană de dimineață. Dacă trebuie să-mi lăsați vreun

mesaj, atunci să-l puneți acolo sub raft. Scândura nu e fixată și e un spațiu mic sub ea. Asigurați-vă că veniți aici și verificați cât de des puteți. Dacă aveți vreun mesaj, atunci întoarceți lampa către ușă. Dacă nu, îndreptați-o în cealaltă direcție. Dacă e îndreptată în orice altă parte, atunci vom ști că apartamentul a fost compromis.

– Compromis? chicoti Macro. Ce e asta? Vorbărie de agent secret?

– Înțelegem, zise Cato. Presupun că putem folosi locul acesta ca să ne ascundem dacă avem nevoie. Sau să ascundem ceva.

Septimus încuviință din cap.

– Și dacă trebuie să ne întâlnim pentru vreun motiv anume. Asigurați-vă doar că nu sunteți niciodată urmăriți până aici. Dacă dușmanul reușește să facă asta, atunci poate să țină socoteala vizitatorilor și să ne ia urma mie și lui Narcissus. Păziți-vă spatele tot timpul și nu riscați nimic. Se uită la Macro. E clar?

– Va fi bine, vei vedea. El e cel căruia trebuie să-i duci grija. Cato.

– Nu! Septimus împunse aerul cu mâna. Folosiți doar numele de acoperire de acum înainte! Tot timpul. Oricine ați fi fost înainte, azi trebuie să lăsați totul în urmă. De acum încolo sunteți Capito și Calidus. Se uită la ei o clipă, apoi se îndreptă către ușă. Dormiți puțin. Mâine vă veți alătura Gărzii Pretoriene.

CAPITOLUL 5

Devreme, în dimineața următoare, Macro și Cato trecură prin Poarta Viminal din zidul orașului și apoi spre suburbia unde tabăra pretoriană fusese construită în timpul domniei lui Tiberius. Cădea o ploaie ușoară, care formase băltoace pe terenul de paradă care se întindea de la zidul orașului până la cazarmă. Merseră de-a lungul spațiului deschis spre poarta principală și se prezentară acelui optio care se afla în corpul de gardă. Era un bărbat scund, bine clădit, cu păr tuns corect, care începuse să chelească puțin. Macro și Cato își coborâră toiegele și luară poziție de drepți, în timp ce ploaia le picura din tivul mantiilor.

– Așadar, ce avem noi aici? întrebă optio amabil.

Cato căută în tolba laterală, scoase documentele care îi numeau în Garda Pretoriană și le înmână comandantului.

– Ne-am transferat din Legiunea a II-a, domnule. Legionarii Titus Ovidius Capito și Vibius Gallus Calidus. Am fost numiți în gardă.

– I-auzi! Capito și Calidus? Sună ca un nenorocit de teatru de mimi, în două acte. Optio luă pergamentul turtit și îl desfăcu. Își aruncă repede privirea pe conținutul lui și se uită în sus. Zice aici „Pentru purtarea merituoasă pe câmpul de luptă". Deci, voi doi ați învins armata barbarilor de unii singuri?

Cato simți o oarecare dorință de a-l mustrului puțin pe optio, dar își reprimă impulsul. Se întorseseră în rândurile soldaților și trebuia să se poarte în mod corespunzător.

– Nu, domnule.

– Nu? Atunci mi-ar plăcea să știu ce ați făcut voi, cei doi eroi, pentru a merita transferul în Garda Pretoriană. Dar asta va trebui să aștepte. Se uită în jur și arătă spre unul dintre oamenii care stăteau lângă poartă. Tu de colo!

Pretorianul veni în fugă și luă poziția de drepți. Cato se uită la el. Era tânăr, abia ieșit din adolescență. La fel ca pretorienii care își făcuseră apariția pentru scurt timp pe parcursul etapelor timpurii ale campaniei din Britannia, el purta o tunică de un alb-gălbui și o capă. Sub aceasta strălucea o platoșă din solzi, apreciată încă de unii legionari. Restul echipamentului – sabie, pumnal, cizme, apărătoare pentru vintre și coif – era format din componente standard. Doar scutul era diferit, mai degrabă oval decât modelul dreptunghiular folosit în legiuni. Un scorpion mare decora partea din față. Simbolul fusese ales de prefectul anterior, Sejanus, pentru a-și

măguli stăpânul, pe împăratul Tiberius, care se născuse sub acest semn zodiacal.

Locţiitorul împături pergamentul şi i-l dădu lui Cato.

– Escortează-i pe cerşetorii ăştia doi la barăci. Centurionul Sinius e responsabil de recrutări, antrenamente şi transferuri. Du-i la el.

– Da, domnule!

– Hai, fuguţa, flăcăi! A, şi bine aţi venit în Garda Pretoriană! Veţi vedea că e oarecum diferită de viaţa din legiune.

– Da, domnule! Mulţumim, domnule.

Cato clătină din cap.

Îşi puseră din nou toiegele pe umăr şi îl urmară pe pretorian afară din corpul de gardă şi spre adăpostul arcuit al porţii. Acesta aşteptă până ce îşi aşezară toiegele confortabil şi apoi porniră în jos, de-a lungul unei căi largi, care conducea spre inima taberei pretoriene. Pe ambele părţi se aflau cazărmi de două etaje, care se întindeau de-o parte şi de alta a drumului pe o lungime de o sută de paşi. Tencuiala care acoperea pereţii era curată şi părea că fusese aşternută recent. În acelaşi fel, drumul pavat nu era plin de gunoaie şi, în mod evident, era măturat regulat.

– Aveţi o tabără curată, zise Macro.

– Oh, acesta e meritul lui Geta, replică tânărul pretorian. E un maniac al standardelor înalte. Ne ţine treji toată noaptea. Inspecţii-surpriză în cazărmi, chemări la arme în toiul nopţii şi verificări regulate ale echipamentului, toate sunt la ordinea zilei, prieteni. Nu ştiu cum stau lucrurile în legiuni, dar aţi

face bine să respectați regulile cât timp sunteți aici la Roma, altfel...

Cato se uită la tânăr.

– Înțeleg că tu nu ai fost transferat dintr-o legiune.

– Eu? Nu. Mulți dintre băieți au fost recrutați din Italia Centrală. Cu toate câștigurile slujbei, nu e prea ușor să intri, dar o scrisoare de recomandare din partea unui magistrat de obicei o rezolvă. Din nefericire, m-am înrolat câțiva ani prea târziu pentru a mă califica pentru gratificația acordată de împărat atunci când a preluat puterea. Plata pe cinci ani, asta a dat fiecărui om! O nenorocită de avere! Totuși, Claudius nu va trăi o veșnicie și oricine va veni după el va trebui să scuipe iar ceva, dacă știe ce e bine pentru el.

Macro tuși.

– Loialitatea ta față de împărat e emoționantă.

Pretorianul se uită repede la el, cu o expresie ciudată, apoi zâmbi când își dădu seama că Macro își bătea joc de el.

– Sunt destul de loial. Fără un împărat pe care să-l protejăm, ce s-ar întâmpla cu Garda Pretoriană? Demobilizată și trimisă să se alăture legiunilor. Cu jumătate de salariu, înțepeniți în vreun avanpost de frontieră uitat de lume, înconjurați de barbari care așteaptă să ne ia gâtul cu prima ocazie. Asta nu prea e viață. Se opri și privi la ceilalți doi bărbați cu atenție. Nu am vrut să vă jignesc.

– Nu ne-ai ofensat, răspunse Cato. Spune-mi, toți pretorienii sunt la fel de cinici ca tine? Nici eu nu vreau să te jignesc, dar semeni cu un... ei bine... un mercenar.

– Mercenar? Pretorianul se gândi câteva clipe. Presupun că unii ar putea vedea lucrurile și astfel. Cu siguranță că e o slujbă destul de ușoară și bine plătită în cea mai mare parte. Plată generoasă, locuințe confortabile, locuri bune la jocuri și nu prea multe ocazii de serviciu activ. Iar voi ați ajuns într-o perioadă propice, după cum se pare. În zece zile au loc Jocurile pentru sărbătorirea urcării pe tron.

– Jocurile urcării pe tron?

– Pentru a aniversa ziua în care Claudius a devenit împărat. Organizează o paradă aici, în tabără, niște lupte de gladiatori și alte câteva evenimente și se încheie cu un festin. Nu uită cine l-a adus la putere și se asigură că își păstrează bunele relații cu Garda Pretoriană. Așa că vă puteți obișnui cu tratațiile imperiale. Acestea fiind spuse, nu toate sunt ușoare. Geta ne instruiește din greu și dacă suntem vreodată chemați la arme, putem duce la capăt o luptă decentă.

– I-am văzut pe pretorieni în bătălie, zise Macro. Asta era în Britannia. S-au descurcat destul de bine.

Expresia de pe fața pretorianului se lumină.

– Erați acolo? La Camulodunum?

Macro dădu din cap.

– Am auzit de la cei care l-au însoțit pe împărat că a fost o bătălie grea.

– Într-adevăr. Dar nu ar fi trebuit să fie așa. Inamicul ne-a atras într-o capcană. Dacă Claudius nu ar fi fost atât de nerăbdător să atace și să-și obțină marea victorie, atunci nu am fi fost prinși în țopăiala aia.

Dar chiar și așa, Legiunea a II-a a salvat situația și pielea împăratului și a pretorienilor.

– Înțeleg că ați fost în Legiunea a II-a.

– Da. Și suntem mândri de asta. Legiunea a II-a augusta e cea mai bună legiune din întreaga armată. Să ne fi văzut, băiete! Bătălie după bătălie i-am rupt pe celți în bucăți. Nu că ar fi fost niște blegi. Celții sunt oameni masivi, curajoși și mai degrabă ar lupta decât să facă orice alt lucru în viață. Nu a fost o campanie ușoară. Știu că unii zic la Roma că a fost. Dar ei nu s-au aflat acolo. Eu, da, și știu bine ce am văzut și spun adevărul. Nu-i așa, Ca...

Cato tuși și-l fulgeră furios cu privirea pe Macro. Acesta din urmă se îmbujoră și își drese vocea înainte să continue:

– Întreabă-l doar pe Capito, aici de față, când îi va trece criza de tuse.

Pretorianul se uită la Cato și apoi își îndreptă din nou atenția către Macro.

– Uite ce e, Calidus, un sfat din partea mea. Aș avea grijă ce spun despre legiuni în fața unora dintre ceilalți băieți de aici. Au tendința să creadă că, deoarece suntem ai împăratului, asta ne face cei mai buni soldați din armată.

– Și tu ce crezi?

– Eu nu am cunoscut decât garda. Cred că ar fi nechibzuit din partea mea să îmi exprim o opinie despre lucruri pe care nu le-am experimentat.

Macro zâmbi.

– Înțelept băiat.

Ajunseseră în centrul taberei pretoriene, iar Cato și Macro văzură pentru prima dată frontonul cu colonade și stâlpii care străjuiau intrarea în cartierul general. Macro fluieră ușor.

– Pe toți zeii! Arată mai degrabă a templu decât a clădire militară.

Trecură de poartă, privind în sus și admirând sculpturile de pe tavanul care se arcuia deasupra capetelor lor. În interior se afla un spațiu deschis uriaș, de treizeci de metri pe fiecare parte, estimă Cato, care era străjuit de alte coloane. Chiar în fața porții se afla o altă intrare care, de data aceasta, ducea spre birourile cartierului general, care forma latura îndepărtată a pieței. O mână de funcționari, înfășurați în mantii, se grăbeau la îndatoririle lor, iar un grup de soldați stătea de pază în fața birourilor. Pretorianul își explică ordinul locțiitorului responsabil de acea secțiune și apoi își coborî scutul și își desfăcu cingătoarea sabiei și a pumnalului și le lăsă pe masa dinăuntrul intrării, alături de celelalte arme predate de vizitatori.

Locțiitorul dădu din cap spre Cato și Macro.

– Lăsați-vă bastoanele și echipamentele aici. Aveți arme asupra voastră?

Cato arătă spre desagii cu echipament.

– Acolo.

– Acolo, domnule! izbucni optio.

Cato înțepeni.

– Da, domnule!

– Nu știu cum e cu disciplina în legiuni, dar pretorienii sunt maniaci, continuă locțiitorul, în timp

ce Macro luă în grabă poziția de drepți lângă Cato. Bărbatul își încreți buza superioară în timp ce se uita la tunicile și mantiile lor ponosite. E valabil și pentru echipament. Prefectului Geta îi place ca oamenii săi să fie bine puși la punct. Voi doi semănați cu niște vagabonzi. Nu vă mai arătați pe aici decât dacă sunteți curați și aranjați. E clar?

– Da, domnule! Răspunseră la unison Macro și Cato.

– Bine, băiete, du-i p'-ăștia doi în fața centurionului Sinius. Zâmbi cu răceală. Cred că și centurionul va fi în egală măsură de dezamăgit de voi. Mergeți.

Îl urmară pe tânărul pretorian către intrarea în sală și apoi la dreapta, printr-o încăpere lungă plină de birouri pe o parte și mese lungi la care funcționarii stăteau așezați printre mormane de tăblițe ceruite și coșuri pline de pergamente. Despicături lunguiețe se deschideau sus pe pereți și abia dacă ofereau suficientă lumină pentru ca oamenii să poată lucra, iar Cato văzu că unii dintre ei se străduiau să distingă detaliile mai mici ale documentelor din fața lor. Încă mai simțea înțepăturile primirii reci de care el și Macro avuseseră parte de când ajunseseră în tabără. Cato se obișnuise în ultimii ani cu respectul automat al subordonaților, iar faptul că fusese tratat ca un soldat de rând îi pricinuise o senzație de disconfort, aducându-i aminte de primele zile ale serviciului său militar. Nu mai era prefectul Cato, era doar soldatul Capito și trebuia să trăiască și să respire rolul pe care era obligat să-l joace. Același lucru era valabil și pentru Macro.

Aruncându-și privirea într-o parte, în timp ce mergeau pe lângă primele uși ale birourilor, Cato văzu că Macro nu părea tulburat de săpuneala zdravănă pe care tocmai o primiseră. Asta era ceva neașteptat, se gândi Cato. Macro, dintre toți oamenii, trebuia să fie deranjat de un astfel de tratament.

– Iată-ne ajunși, anunță pretorianul. Arătă spre cea mai apropiată dintre uși. Spre deosebire de celelalte birouri din încăpere, ușa acestuia era închisă. Biroul centurionului Sinius.

Se opri câteva clipe pentru a le da nou-veniților posibilitatea de a-și trage sufletul și apoi bătu.

– Un moment! strigă dinăuntru o voce înfundată. Intră! se auzi apoi.

Tânărul soldat trase zăvorul și împinse ușa spre interior. Păși în prag, luă poziția de drepți și își plecă capul.

– Permiteți-mi să raportez că locțiitorul de serviciu de la poarta principală mi-a ordonat să-i escortez pe acești doi recruți la cartierul general, domnule.

Cato, fiind mai înalt decât majoritatea bărbaților, putu vedea biroul peste umărul pretorianului. Centurionul închise o tăbliță cerată și o puse într-un cufăr pentru documente aflat într-o parte a biroului. Sinius se apropia de treizeci de ani, prea tânăr să fi câștigat o promovare din rândul soldaților; Cato bănuia că fusese probabil făcut direct în funcția de centurion. Un membru al vreunei familii ecvestre bogate care renunțase la privilegiile sale sociale pentru a se alătura Gărzii Pretoriene. Destul de neobișnuit pentru un roman,

ofițerul avea păr blond, ușor ondulat, pieptănat cu grijă în încercarea de a ascunde chelia apărută prematur. Era un bărbat subțire, vânjos și cu un chip dur. Totuși, când privi în sus, zâmbi cu căldură.

– Prea bine. Lasă-i să intre.

Tânărul se dădu la o parte, iar Macro și Cato pășiră înăuntru și rămaseră la o distanță respectuoasă în fața biroului centurionului, cu umerii trași în spate și pieptul scos înainte. Biroul era încăpător: cinci metri în lungime. O fereastră oblonită se afla în spatele mesei, iar lumina intra prin cele două ferestruici aflate mai sus pe perete, chiar sub streșinile de afară. Peretele din stânga avea rafturi care fuseseră umplute cu tăblițe cerate aranjate cu grijă, papirusuri și pergamente. O platoșă strălucitoare și un coif decorat cu ornamente, cu pene roșii, atârnau de un cadru aflat pe peretele opus.

Sinius se uită scurt la cei doi recruți, apoi îi făcu un semn din cap pretorianului.

– Poți pleca. Închide ușa după tine.

Tânărul păși afară și se auzi un zăngănit ușor când zăvorul fu tras la loc. Sinius îi privi pe nou-veniți cu atenție. Cato nu-i întoarse privirea, ci se uită drept în față, fixându-și ochii pe micul bust al împăratului aflat pe piedestalul de lângă peretele din spate.

– Hai să terminăm cu prezentările. Sinius se aplecă în față și întinse mâna. Documentele de numire, vă rog.

– Da, domnule. Cato scoase papirusul împăturit și scrisoarea de recomandare și le puse în mâna centurionului.

Sinius parcurse documentele cu atenție și bătu ușor în sigiliul imperial aflat în josul notificării de transfer, de parcă ar fi vrut să se asigure că e autentic.

– Voi doi aveți niște recomandări foarte bune. Fostul vostru comandant vorbește frumos despre voi. Vă consideră pe amândoi niște soldați exemplari. Asta rămâne de văzut, deoarece în gardă standardul este mai ridicat decât în legiuni. În orice caz, hârtiile voastre sunt în regulă, iar palatul imperial a aprobat numirea, așa că de acum sunteți soldați ai gărzii. Se uită iar la document. Care dintre voi e Capito?

– Eu, domnule, zise Cato.

– Și Calidus. Centurionul zâmbi repede spre Macro. Sunteți amândoi bine-veniți. În ciuda a ceea ce am spus despre standarde, garda are întotdeauna nevoie de soldați experimentați. Nu suntem chemați prea des să luptăm, dar când se întâmplă, povara așteptărilor atârnă greu pe umerii noștri. În cazul acesta, cu cât avem mai mulți veterani în rândurile noastre, cu atât mai bine. Cealaltă față a medaliei e că trebuie să acceptați că noile voastre îndatoriri solicită devotament total față de protocoalele stabilite. Numirea voastră specifică faptul că veți servi în centuria condusă de centurionul Lurco din Cohorta a V-a. Lurco e în permisie în acest moment, așa că veți raporta direct comandantului cohortei. Făcu o pauză. Aparent, împăratul a fost atât de impresionat de exemplul vostru de curaj, încât a cerut să fiți repartizați pentru a-l proteja pe el și familia sa. De aceea vă aflați în cohorta desemnată să apere palatul.

– Suntem onoraţi, domnule, răspunse Cato.

– Aşa ar şi trebui să fiţi. Un astfel de rol e de obicei conferit după câţiva ani de serviciu în gardă. Chiar şi atunci, oamenii noştri trebuie să fie conştienţi de modul precis în care trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle. Există o ierarhie foarte strictă în cadrul palatului imperial şi se aşteaptă ca toate gărzile să o cunoască şi să se adreseze membrilor familiei strict în concordanţă cu rangul lor. Ca ofiţer responsabil de recrutare, antrenament şi încadrarea personalului din cohortele gărzii, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă pregăti, deşi deţin această poziţie doar de o lună şi ceva. Voi cere cuiva care cunoaşte culisele să vă explice detaliile. Zâmbi iar. Va trebui să fiţi îngăduitori cu mine aşa cum voi fi şi eu cu voi, da?

– Da, domnule, răspunseră Macro şi Cato în cor.

– Cohorta palatului e comandată de tribunul Burrus.

Sinius luă un stilet şi notă ceva în grabă pe o tăbliţă de ceară.

– *Tribunul* Burrus, domnule?

Macro ridică o sprânceană.

– Exact asta am spus, replică Sinius tăios, apoi, dintr-odată, expresia i se înmuie. Oh, înţeleg. Tribunii din legiuni sunt ofiţeri de stat-major, nu-i aşa? În gardă e altfel. Cohortele sunt comandate de un tribun, care, de obicei, deţine funcţia pentru un an, înainte să se pensioneze. Asta nu-i singura diferenţă. Cohortele gărzii sunt de două ori mai mari decât cele din legiuni. De fapt, sunt aproape zece mii de pretorieni la apel. Unii dintre ei sunt trimişi în misiune,

dar majoritatea se află aici în tabără, oferindu-i împăratului peste nouă mii de oameni de care să se folosească în caz de urgență. Asta îi face pe oameni să se gândească de două ori înainte să genereze probleme. Făcu o pauză, apoi continuă. Desigur, nu suntem singurii însărcinați cu menținerea ordinii. Mai sunt și cohortele urbane și vigiles, pompierii care fac o treabă destul de bună patrulând străzile principale și punând capăt încăierărilor dintre beți și așa mai departe. Pretorienii sunt aici, de fapt, ca ultimă redută. Așa că atunci când intrăm în acțiune, oamenii știu că e ceva serios.

– Asta se întâmplă des, domnule? întrebă Macro.

– Nu. Dar necazurile par iminente. Tonul lui Sinius deveni serios. Din cauza întreruperii de anul trecut a aprovizionării cu grâne egiptene, rezervele grânarului imperial au scăzut foarte mult. Ajutoarele au fost reduse, iar oamenii vor flămânzi deoarece prețul grâului crește. Am văzut deja câteva mici revolte. E un lucru amuzant, reflectă el. Iată-ne aici, în cel mai mare oraș din lume. Avem băi frumoase, teatre, arene, bunuri și articole de lux din toate colțurile lumii, cele mai luminate minți trudesc în bibliotecile noastre, iar împărat după împărat au supravegheat construcția de temple uriașe și clădiri publice. Totuși, nu suntem decât la vreo câteva prânzuri distanță de tulburări și de colapsul ordinii.

Cato și Macro nu răspunseră și continuară să privească drept în față.

Sinius oftă.

– Pe loc repaus! Am depășit formalitățile. Acum sunt curios să știu mai multe despre voi. Am câteva întrebări.

Cei doi bărbați își relaxară poziția și se priviră. Cato își drese glasul și răspunse în numele amândurora.

– Da, domnule.

– În primul rând, veniți din Britannia?

– Da, domnule.

– Acolo unde campania continuă, în ciuda faptului că împăratul Claudius a sărbătorit un triumf acordat de Senat pentru cucerirea provinciei acum câțiva ani.

– Controlăm centrul insulei, domnule. Îi împingem pe dușmanii noștri înapoi spre munții care mărginesc noua provincie. E doar o chestiune de timp înainte ca legiunile să termine treaba.

– Chiar așa? Am un văr care servește în Legiunea a IX-a. Îmi scrie din când în când și, trebuie să recunosc, lui îi cam lipsește încrederea pe care o aveți voi într-un progres așa de constant. Conform spuselor sale, ne luptăm să-i zdrobim pe cei care încă ne mai rezistă. Inamicul organizează raiduri constante împotriva coloanelor cu provizii și apoi dispare în clipa în care noi apărem pentru a ataca în forță.

– Aceasta este noua lor manieră de luptă, domnule, interveni Macro. Au fost obligați să o adopte după ce au renunțat să ne mai înfrunte în luptele directe. E strategia celor învinși. Nu reușesc decât să mai câștige puțin timp înainte să se plece, în cele din urmă, în fața Romei.

– Eu sper doar ca vărul meu să vă împărtășească natura flegmatică, Calidus. Cu toate acestea, el nu este singurul soldat care pare să creadă că această campanie nu merge așa de bine precum ar vrea palatul imperial să credem. Poate că există o părere diferită în rândurile soldaților. La urma urmei, soldaților de rând, așa ca voi doi, le lipsește perspectiva mai largă. Spuneți-mi, ce cred oamenii din legiuni? Care este... dispoziția lor?

Cato se gândi cu atenție la întrebare. Trecuseră câțiva ani de când el și Macro serviseră în Legiunea a II-a. Chiar și atunci, campania își pusese amprenta asupra stării oamenilor. Dar asta era ceva de așteptat. Problema acum era cum să se folosească de această oportunitate pentru a-l testa pe centurionul care stătea în fața lui.

– Sunt unii care nu sunt foarte încântați de cum sunt plasați, domnule, răspunse Cato pe un ton precaut.

– Continuă.

– Nu sunt în măsură să vorbesc în numele lor.

– Înțeleg, Capito. Uite ce e, aceasta este o discuție informală. Acum sunteți în gardă și nimic nu poate schimba asta. Sunt doar curios în legătură cu situația din Britannia. Crede-mă.

Cato aruncă o scurtă privire spre Macro, care era prea nesigur de întorsătura pe care o luase conversația pentru a mai răspunde. Doar ridică din umerii săi mari.

– Ei bine, domnule, continuă Cato, când am plecat noi, sentimentul din rândurile soldaților era că

nu ajungem nicăieri cu această campanie. Ca să fiu mai exact, noi controlăm sudul și estul insulei, dar dincolo de aceste limite, triburile sunt cele care dețin controlul. Ne atacă convoaiele cu provizii și avanposturile mai mici, făcându-se apoi nevăzuți. Cunosc terenul și se mișcă repede, așa că șansele de a-i prinde sunt aproape nule. Cato se opri. Dacă vreți părerea mea, noua provincie nu va fi niciodată sigură. Ne-ar fi mai bine dacă ne-am reduce pierderile și ne-am retrage, domnule. Cato fu lovit de o inspirație de moment și continuă. Chiar i-am auzit pe unii dintre ofițerii legiunii discutând într-o seară, domnule. În timp ce eram de gardă. Și ei sunt la fel de nerăbdători, ca și noi ceilalți, să scape de acolo, iar unul a zis că singurul motiv pentru care am fost trimiși acolo, în primul rând, a fost nevoia lui Claudius de a o face pe eroul atotcuceritor. Și că, odată ce și-a asumat victoria, armata din Britannia a fost dată uitării.

– Înțeleg. Sinius își strânse buzele. Împăratul nu pare să fie iubit prea mult de legionarii din Britannia.

Cato se uită la el neliniștit.

– Așa părea să fie atunci când eu și Calidus am părăsit Legiunea a II-a, domnule. Situația poate că s-a schimbat.

– E posibil. Îți mulțumesc pentru că ai fost sincer cu mine, Capito. Și te asigur că mica noastră conversație nu va trece dincolo de acești pereți.

Cato încuviință din cap.

– Mulțumesc, domnule.

Sinius își mișcă mâna în semn de concediere.

– Nu vă mai gândiți la asta. Ne-am terminat treaba aici. Va trebui să vă luați echipamentul din magazii și apoi să vă alăturați cohortei voastre. Oamenii tribunului Burrus sunt în cazărmile din colțul de sud-vest al taberei. Dați-i tăbliță asta funcționarului când vă prezentați acolo și veți fi înrolați în centuria condusă de centurionul Lurco.

– Da, domnule.

– Mie nu-mi rămâne decât să vă urez bun venit în Garda Pretoriană. Îndepliniți-vă datoria și feriți-vă de necazuri și veți vedea că această slujbă e excelentă. Cea mai mare provocare, cu care e foarte probabil să vă confruntați, va fi să vă luptați ca să scăpați de femeile care fac o pasiune pentru uniformă și cu plata și statutul conferite de slujbă. Și nu vorbesc doar despre femeile de pe stradă. Nu puține sunt soțiile de senatori care se îndrăgostesc de pretorieni.

Macro nu putu să nu zâmbească la această perspectivă.

Centurionul făcu o pauză înainte să continue pe un ton scăzut.

– Un sfat. Evitați tentația de a deveni prea familiari cu vreunul dintre membrii familiei imperiale... dacă înțelegeți ce vreau să zic. Ați fost avertizați. Acum mergeți.

Cei doi bărbați părăsiră încăperea și închiseră ușa după ei. Centurionul Sinius se uită gânditor la ușă pentru o clipă, apoi deschise cufărul pentru documente și scoase tăbliță cerată pe care o examinase

mai devreme. Ridică un stilet și scrise câteva note, apoi o puse la loc. Se ridică de la birou și părăsi cartierul general, pentru a da niște instrucțiuni unuia dintre acoliții săi.

CAPITOLUL 6

Macro ridică toga albă, simplă, și clătină din cap.

– Asta nu e bună pentru un soldat. Se presupune că trebuie să o purtăm peste umărul și brațul stâng, corect?

De cealaltă parte a încăperii, Cato dădu din cap.

– E nebunie curată, continuă Macro. Nu poți mișca sabia cum trebuie cu asta pe tine. Te-ai putea împiedica în ea și te-ai putea răni cu mult înainte să înfrunți un adversar.

Făcu toga grămadă, o aruncă pe pat și se așeză cu o expresie de dezgust, înainte să privească spre restul echipamentului care li se dăduse din magaziile taberei. Toga era uniforma pe care garda trebuia să o poarte atunci când erau de serviciu în oraș. Era o concesie făcută acelor locuitori ai Romei care încă se mai agățau de valorile vechii republici, când prezența oamenilor înarmați pe străzi era considerată o amenințare la adresa libertății lor. Din motive asemănătoare, Claudius se obișnuise să poarte o togă fără ornamente în majoritatea ocaziilor oficiale, fără a avea nici măcar

dunga îngustă de culoare purpurie, specifică tinerilor magistrați. Afișarea umilinței avea succes la public și la acei membri ai Senatului mai ușor de impresionat. În ceea ce-l privea pe Macro, toga era total inutilă pentru soldații care se presupunea că trebuiau să apere palatul imperial.

– Dar gărzile germanice? Macro se uită la Cato. Și ei trebuie să poarte asta?

– Nu. Dar ei sunt barbari, din Batavia, cred. Ar aduce ofense sensibilității publice dacă ar fi văzuți în togi.

– Rahat! mormăi Macro.

Privirea i se întoarse spre restul obiectelor. Pe lângă armura funcțională, mai era și o cuirasă din alamă, un coif atic decorat cu o coroană și cu apărători pentru obraji subțiri, care nu erau foarte practice și aproape nicio apărătoare pentru gât. Apoi mai erau tunicile alb-gălbui și mantiile maro-deschis, care se puteau murdări repede de la praful și mizeria străzilor Romei și care vor cere curățire constantă. Cel puțin, sabia scurtă, scutul oval și sulița grea arătau ca un echipament adecvat unui soldat. Cato deja își împăturise toga, tunicile și mantia și le așezase ordonat pe raftul de deasupra patului său. Cu un oftat, Macro începu să facă același lucru.

– Ce a fost toată bălmăjeala aia despre starea de spirit proastă a băieților din Britannia? întrebă el.

Cato șuieră, apoi se ridică și traversă încăperea spre ușă. Se uită afară. Li se dăduse o cameră confortabilă, la etaj, împreună cu alți doi bărbați din Centuria

a VI-a a Cohortei a III-a, unitatea însărcinată în prezent cu paza palatului imperial și a anturajului împăratului, ori de câte ori Claudius ieșea pe străzi ca să viziteze Senatul sau să se bucure de distracțiile oferite la teatru, arenă sau pista de curse. În legiune, soldații erau obligați să stea câte opt în cameră sau să împartă un cort în timpul campaniilor, înghesuiți unii într-alții. Aici, în gardă, erau câte patru bărbați în cameră, care era destul de aerisită și bine luminată de fereastra oblonită din perete. Afară, pe coridor, Cato văzu câteva siluete la o oarecare distanță, sprijinindu-se de balustrada care dădea spre aleea cu copaci ce ducea la băile pretorienilor. Chiar și acestea erau construite la scară mare, comparativ cu ceea ce le oferea o fortăreață obișnuită legionarilor. Un șir de odăi erau dispuse pe o parte a curții de antrenament, acoperită cu nisip, toate limitate de niște ziduri tencuite și joase. Ceilalți pretorieni îl ignorară. Câteva uși erau deschise de-a lungul coridorului, dar conversațiile celor aflați înăuntru erau imposibil de auzit. Cato se întoarse la patul său și se așeză pe margine.

– Vorbește mai încet când discutăm. Și trebuie să ne asigurăm că folosim tot timpul numele noastre de împrumut.

– Știu, mormăi Macro, terminând de împăturit ultima dintre tunici și mantia. Se așeză în fața lui Cato. Îmi pare rău pentru mai devreme. Doar că nu prea țin la toată treaba asta cu umblatul sub acoperire.

– Mai bine te-ai învăța. Suntem spioni și nu putem face nimic în această privință până ce nu ne terminăm

treaba. Dacă dăm greș, Narcissus ne va arunca la lupi. Asta în cazul în care supraviețuim și nu suntem lăsați la mila Eliberatorilor.

– Știu, știu, răspunse Macro pe un ton obosit. Mă voi concentra la treaba pe care o avem de făcut, jur. Dar, spune-mi, Capito – și aici nu se putu abține să nu zâmbească puțin la folosirea numelui inventat – de ce i-ai servit lui Sinius replica despre situația din Britannia?

– A trebuit să-i spun ceva, ca să mă asigur că ne crede povestea de acoperire. Dar apoi m-am gândit că dacă-i pomenesc despre nemulțumirea lor, acest lucru interesa partea adversă. Chiar dacă Sinius nu are nimic de-a face cu complotul, e o șansă destul de mare să vorbească despre ceea ce i-am zis cu alți ofițeri. Asta va scoate numele noastre în evidență și va indica faptul că am putea fi deschiși unei abordări din partea celor care se opun împăratului. Cato își umflă obrajii. Oricum, asta a fost ideea.

Macro clătină din cap:

– Îmi sună bine. Ca întotdeauna, ai o gândire cam ocolită, prietene. Nu mă mir că Narcissus te place atât de mult. Se uită atent la Cato. Nu va trece mult și-i vei lua locul la palat. Ai fi bun la asta.

Cato se uită fix la el și-i răspunse în mod intenționat pe un ton jos, dur:

– Chiar s-ar putea să fac asta.

Se priviră câteva clipe, apoi Macro își bătu prietenul pe umăr:

– Atunci ar fi bine să mă ai prin preajmă.

Macro izbucni în râs, iar Cato i se alătură. Încă mai râdeau când se auzi sunetul unor paşi care se apropiau şi o siluetă apăru în cadrul uşii. Cato se întoarse şi văzu un bărbat slab, cu o faţă îngustă, care-i privea cu răceală. Pielea îi era ciupită de vărsat, iar părul îi era vărgat cu gri. Cato presupuse că era cu câţiva ani mai în vârstă decât Macro. Se ridică şi întinse mâna către bărbat.

– Mă numesc Titus Ovidius Capito. Veteran al Legiunii a II-a, înainte să fiu transferat la pretorieni.

– Capito. Bărbatul dădu din cap. Mă bucur să văd că sunteţi într-o dispoziţie bună. De fapt, sunteţi, de asemenea, şi în unitatea mea. Arătă cu degetul mare spre piept. Mă numesc Lucius Pollinius Tigellinus. Optio al acestei centurii, al doilea pe linie de comandă, după centurionul Lurco. Prietenul tău de colo e celălalt băiat nou?

Macro se ridică:

– Prietenul poate vorbi şi singur. Vibius Gallus Calidus. Din a II-a, de asemenea.

Tigellinus pufni:

– O unitate care nu s-a distins prin nimic, din câte îmi amintesc eu. Poate că v-aţi impresionat superiorii din Britannia, dar va trebui să o luaţi de la capăt pentru a mă impresiona pe mine şi pe tribunul Burrus.

– Vom face tot ce ne stă în putere, zise Cato.

– Perfect, atunci mai bine v-aţi pune tunicile şi v-aţi prezenta în faţa tribunului. Tigellinus arătă apoi spre echipamentul lor de legionari. Mai bine scăpaţi de zdrenţele alea. Vindeţi-le la piaţă, căci nu veţi mai

avea nevoie de ele niciodată, iar eu nu voi permite să fie îngrămădite pe rafturi. M-aș mișca dacă aș fi în locul vostru. Tribunul nu suportă leneșii.

Se întoarse și o luă în jos pe coridor. O secundă mai târziu, un chip nou apăru în cadrul ușii și intră în cameră. Era un bărbat tânăr, probabil cam de aceeași vârstă cu pretorianul care îi escortase spre cartierul general, dar în ochii lui Cato, acesta păru prea tânăr pentru a fi soldat. Gândul îl luă prin surprindere, deoarece își dădu seama că el era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât tânărul pretorian care stătea în fața lui. Câțiva ani în plus de experiență, dar care făceau diferența, reflectă el.

Înainte să vorbească, pretorianul se uită în jur pentru a se asigura că Tigellinus nu se afla la o distanță de unde putea auzi.

– Nu vă faceți griji în legătură cu el. Tigellinus le face viața grea tuturor nou-sosiților. Zice că le face bine să fie în gardă tot timpul. Ar fi trebuit să vedeți cum obișnuia să mă trateze pe mine. Zâmbi. Fuscius mă numesc.

Macro îi întoarse zâmbetul.

– Eu sunt Calidus, iar ăla deșiratu' e Capito. Transferați din legiuni.

– Am ghicit când am văzut... Cuvintele i se stinseră pe buze, în timp ce arăta spre cicatricea de pe fața lui Cato. Cum te-ai ales cu asta?

– O tăietură de sabie, explică plat Cato. Anul trecut în... Britannia. Am primit-o când ne-au prins într-o ambuscadă niște oameni din tribul durotrigilor.

Fuscius îl fixă cu privirea o clipă în plus, cu o admirație sinceră, apoi își dădu seama că probabil arăta ridicol și roși de jenă.

– Fac pariu că aveți ceva povești pe care le-ați putea spune despre Britannia.

– Pe cât pariezi? îl întrebă Macro cu răceală. Dacă vrei povești bune, atunci tre' să vii la mine, tinere.

– Da? Fuscius nu știa cum să continue fără a-i ofensa pe cei doi bărbați, așa că mormăi ceva în timp ce se strecură pe lângă ei și se îndreptă spre unul dintre paturile așezate de o parte și de alta a ferestrei. Oricum, e bine să mai avem și pe altcineva în cameră. Tigellinus nu e prea vorbăreț. Ei bine, vorbește, dar în cea mai mare parte pentru a se plânge de tot felul de lucruri.

– Am observat deja, zise Cato în timp ce-și scotea tunica roșie și se strecura în noua tunică pretoriană. Haide, Calidus, mai bine ne-am grăbi.

– Când veți termina pe ziua de azi, ies cu câțiva dintre băieți să bem ceva deseară, zise Fuscius. N-ați vrea să veniți cu noi?

– Sună bine, răspunse Cato în timp ce își netezea tunica și își lega centura militară groasă în jurul taliei. Calidus?

– De ce nu? Ne-ar prinde bine o băutură bună, după bălegarul ăla împuțit pe care l-am băut atunci când am ajuns.

– Bine, atunci hai să-l găsim pe tribun.

Tribunul Burrus era un veteran în vârstă. După numărul cicatricilor pe care le avea pe față și pe brațe,

se vedea că servise mulți ani în legiuni înainte să fie numit în Garda Pretoriană. În afară de un breton de păr alb, era chel. Pierduse un ochi, iar un plasture din piele îi acoperea orbita, legat cu o fâșie subțire. Era înalt și bine făcut, iar Cato își dădu seama că probabil fusese un personaj formidabil la vremea sa. Acum, totuși, servea ultimii ani în gardă, înainte să pună mâna pe gratificație și să părăsească armata. Posibil să-și folosească ridicarea la clasa ecvestră pentru a obține un post administrativ în Roma sau în vreun oraș sau orășel din Italia, dar Cato presupuse că omul prefera mai degrabă compania altor soldați în vârstă sau birocrați. Tribunul își va sfârși zilele în vreo colonie militară, respectat de oamenii care îi cunoșteau calitatea, chiar dacă va ajunge cocoșat și plăpând.

– Ei, nu mai pierdeți vremea lângă nenorocita de ușă! izbucni Burrus.

Când Cato și Macro luară poziția de drepți în fața lui, tribunul îi cercetă pentru o clipă, înainte să continue:

– Soldați adevărați în sfârșit! Era și timpul! Am văzut prea mulți din băieții ăștia blegi de oraș care s-au înrolat în ultima vreme. Mai ales după pierderile pe care le-am suferit în Britannia. Dar voi vă amintiți bătălia de lângă Camulodunum. Legiunea voastră ne-a salvat din capcana aceea. Vai, dar nenorociții de celți erau niște ticăloși necinstiți. Luptau din greu, de asemenea, și au scos ce era mai bun din pretorieni, chiar dacă nu am fost tratați cum trebuie. Deci, concluse el, e bine să avem doi veterani care se alătură

cohortei. Deşi văd că unul dintre voi e încă destul de tânăr. Tu care eşti?

– Capito, domnule.

– Vârsta?

– Douăzeci şi cinci, domnule.

– Înseamnă că ai servit şapte ani.

– Aproape opt, domnule. M-am înrolat când am împlinit şaptesprezece ani.

Burrus se încruntă.

– Asta-i împotriva regulamentului. Optsprezece e vârsta minimă.

– Am fost trimis în armată de tatăl meu imediat ce a crezut că sunt pregătit pentru asta.

Cato vorbi fără inflexiuni în timp ce-i spunea povestea de acoperire.

– Trebuie să fie un bărbat mândru, într-adevăr. Te-ai descurcat bine.

– Mulţumesc, domnule.

Burrus îşi îndreptă atenţia spre Macro.

– Povestea ta care e? După cum arăţi, eşti un soldat experimentat. Câţi ani ai servit, Calidus?

– Douăzeci şi trei de ani, domnule.

– Pe toţi zeii, şi încă eşti doar un legionar? Până acum ar fi trebuit fie să fii ucis, fie să fii promovat la centurion, optio cel puţin. Ce s-a întâmplat?

Macro îşi înghiţi amărăciunea şi răspunse direct.

– Sunt soldat, în primul şi în ultimul rând, domnule. Nu am văzut de ce ar trebui să fiu promovat. Îmi place milităria simplă. Lupt din greu şi am răpus mulţi duşmani de-ai Romei de-a lungul timpului.

– Un bun luptător e una, dar crezi că poți face față cerințelor de a fi pretorian? Vei fi văzut în mod constant de senatori și de popor. A fi un bun soldat presupune mai multe decât să ucizi dușmanii. Dacă o faci de oaie și faci de rușine Garda Pretoriană, atunci îl faci de rușine pe împărat și, mai rău, mult mai rău decât atât, mă faci de râs pe mine. Dacă se va întâmpla asta vreodată, voi sări pe tine ca pe o grămadă de rahat, e clar, Calidus?

– Da, să trăiți!

Trecu un moment, în timp ce tribunul lăsă avertismentul să plutească în aer, apoi își drese glasul și continuă pe un ton mai moderat:

– Vă voi spune și vouă ceea ce spun oricărui recrut în acest moment. V-ați alăturat nouă într-o perioadă foarte dificilă. Împăratul îmbătrânește și nu va trăi veșnic, chiar dacă vreun prostovan de senator a votat ca să fie deificat. E păcat, deoarece, el a fost unul dintre cei mai buni împărați. Totuși, e făcut din carne și oase și va muri. Treaba noastră e să ne asigurăm că o va face din cauze naturale. Acum, știu poanta expirată potrivit căreia cauzele naturale în familia imperială includ boli neobișnuite precum otrăvirea, un cuțit în spate sau o sabie în mațe, sufocarea cu perna și așa mai departe. Asta nu se va întâmpla cât timp sunt eu la comanda cohortei palatului. Așa că vă veți ține ochii bine deschiși când sunteți la datorie. Nu am încredere în puțoii ăia de germanici din garda personală mai mult decât aș putea scuipa pe ei. Datoria noastră e să oprim pe oricine încearcă să se apropie

prea mult de Claudius, astfel încât germanicii aia să-și câștige banii. În ceea ce mă privește, oamenii mei sunt prima și ultima linie de apărare. Dacă vreunul dintre voi trebuie să se arunce în fața cuțitului unui asasin pentru a-l salva pe împărat, atunci trebuie s-o facă fără a ezita. Dacă nu, atunci nu aveți ce căuta în cohorta mea! Clar?

– Da, să trăiți! răspunseră în cor Cato și Macro.

– Bine. Așa cum am spus, situația e dificilă. Sunt mai multe facțiuni la palat care deja își fac planuri pentru succesiune. Unii îl susțin pe Britannicus, alții pe parvenitul de Nero. În afară de asta, mai sunt și nenorociții de liberți care îl sfătuiesc pe împărat, Pallas, Narcissus și Callistus, fiecare din ei un șnapan care se dă după cum bate vântu'. Vor încerca să încheie o alianță cu candidatul ales de ei pentru purpură. Pe mine nu mă deranjează, atât timp cât nu fac nimic ca să grăbească lucrurile. Aveți grijă la pericolele din interior, ca și la cele din afară. Întrebări? Se uită la fiecare dintre ei. Nu? Atunci spuneți-i lui Tigellinus să vă explice protocolul de bază mâine. Ați face bine să prindeți repede, deoarece vă voi pune de gardă poimâine. E o situație de viață și de moarte, băieți. Liberi!

CAPITOLUL 7

– O mână de nenorociți de soldați de jucărie, asta sunt pretorienii, zise Macro în timp ce mergeau de-a lungul aleii care ducea spre hanul pe care-l pomenise Fuscius mai devreme.

Se lăsase întunericul și cei doi bărbați își luase mantiile, ca să se apere de răcoarea nopții de iarnă. Pe ambele părți ale străzii principale, mase întunecate de clădiri ieftin construite, cu apartamente de închiriat, se ridicau în spate, străpunse din loc în loc de lumina neclară a lămpilor și a lumânărilor de seu care licăreau înăuntru. Duhoarea fetidă de sudoare, canalizare și legume putrezite umplea aerul. Macro expiră cu putere.

– Nu fac decât să se pregătească de paradă.

– Credeam că îți place aspectul acesta al slujbei, răspunse Cato. Obișnuiai să-mi spui că instrucția e motivul pentru care armata romană e victorioasă.

– Da, bine, poate fi și exagerat, admise Macro în silă. Ideea e că instrucția e pentru lupte, nu pentru parade

sau ceremonii fără sfârșit. Se presupune că sunt soldați, nu niște blestemate de ornamente nefolositoare.

– Au însă un oarecare entuziasm al lor și îndrăznesc să spun că atunci când vor trebui să lupte, nu vor dezonora reputația gărzii.

Macro se uită pieziș la Cato, împiedicându-se de leșul unui câine.

– Afurisitele de mațe sunt pe cizmele mele... Se opri să-și șteargă cizma de un zid. Ceea ce voiam să spun e că există tot atâtea șanse să-i vedem pe pretorieni în acțiune câte sunt să vedem niște vestale virgine la o orgie. Se întâmplă, dar nu prea des.

– Nu ne aflăm aici pentru o bătălie. Nu vreau să rămân în Garda Pretoriană mai mult decât trebuie. Suntem aici cu un singur scop.

– Știu, să-i găsim pe trădători și să-i omorâm.

– De fapt, mă gândeam să luăm și tot ceea ce ne datorează șarpele ăla de Narcissus.

Macro râse și-l bătu pe umăr pe prietenul său.

– Câtă dreptate ai, băiete!

Cato zâmbi. Oricât ar fi detestat faptul că trebuia să-și câștige iarăși promovarea la gradul de prefect, se simțea bine să aibă din nou același rang ca Macro. Existaseră momente de tensiune între ei când Macro a trebuit să arate respect față de gradul mai înalt al lui Cato, iar acesta din urmă regreta faptul că pierduseră ușurința cu care conversau în primii ani. Dar asta se va schimba, odată ce vor duce la îndeplinire noua sarcină, se gândi Cato oarecum cu tristețe. Dacă Narcissus se va ține de cuvânt, atunci el va fi

confirmat ca prefect și va avea propria cohortă auxiliară pe care să o comande. După toate probabilitățile, Macro va fi numit într-o legiune și, astfel, se vor despărți. Presupunând că misiunea lor va avea succes, își reaminti Cato.

– Cred că acesta trebuie să fie locul.

Macro arătă în josul străzii, spre locul unde o piață mică se deschidea în jurul unei fântâni publice. Un vânt puternic începuse să bată mai devreme în acea seară și măturase aproape tot vălul de fum care atârna deasupra Romei, iar acum stelele pâlpâiau reci pe cer, scăldând orașul într-o strălucire palidă, reliefând acoperișurile caselor de mai jos, pe Colina Esquilin. Când cei doi soldați intrară în piață, văzură la dreapta lor o ușă mare, cu o firmă care atârna deasupra ei, cu niște cuvinte elegant pictate: Râul de vin. Sunetul strigătelor și al râsetelor se revărsa în piață, iar ușa se deschise puțin atunci când un bărbat se împletici afară și vărsă, la lumina caldă aruncată de lămpile și lumânările care ardeau înăuntru.

– Asta e gura râului, fără îndoială, sugeră Cato.

– Foarte amuzant. Hai să mergem la sursă. M-am uscat de sete.

Cato îl luă pe prietenul său de braț, vrând să-l oprească pentru o clipă:

– Desigur, poți să bei. Dar nu te îmbăta. Nu ne putem permite să greșim.

– Ai încredere în mine. Voi rămâne la fel de treaz ca o vestală virgină.

– Asta nu e o comparație prea încurajatoare, după unele relatări.

Traversară piața și păși cu grijă pe lângă bărbatul care se aplecase în șanț, în timp ce continua să-și vomite și mațele. Trecând pragul, Cato văzu că hanul era mare și cuprindea aproape tot parterul apartamentelor de deasupra, care se sprijineau pe niște coloane groase care împărțeau încăperea. Deja era plin cu mușteriii serii și aerul călduț se umpluse de fumul de la lămpi și lumânări și de la mirosul acru de vin ieftin. Podeaua cu lespezi era acoperită cu un strat subțire de paie și rumeguș. Cato estimă că erau mai bine de o sută de bărbați și câteva femei, înghesuiți toți în acel spațiu, iar toate mesele erau ocupate, așa că unii clienți se lăsaseră moale pe pereți. Mai erau și niște grupuri de soldați în afara serviciului, precum și niște membri ai cohortelor urbane. Restul erau civili.

– Hei! Aici!

Se întoarseră spre locul de unde venea vocea și îl văzură pe Fuscius făcându-le semn cu mâna din colțul de lângă intrare. Stătea la o masă lungă, împreună cu alți soldați ai gărzii. Câteva urcioare de vin erau așezate în fața lor.

Cato și Macro își croiră drum până la masă, iar Fuscius, care deja dăduse pe gât câteva cupe de vin, făcu prezentările.

– Băieți! Iată-i pe cei doi flăcăi noi despre care v-am spus. Ei bine, poate nu-s chiar flăcăi, nu? Își puse câte un braț în jurul umerilor fiecăruia dintre

nou-sosiți și suflă peste fața lui Cato, în timp ce se întorcea să rânjească prin ceață către el. Ăsta de-aici e Capito. Iar el e Callus.

– Calidus vrei să spui, îl corectă Macro pe un ton plat.

Se uită la ceilalți bărbați și dădu din cap în semn de salut. Erau nouă, trei care arătau ca niște veterani, iar restul erau chipuri proaspete și tinere, la fel ca Fuscius. Majoritatea păreau că băuseră la fel de mult ca Fuscius, deși veteranii țineau mai bine la băutură și se părea că încă nu se rupseseră de realitate.

– Luați loc, continuă Fuscius.

Văzând că la capătul mesei nu se afla nicio bancă, se întoarse spre masa vecină, unde trei tineri deșirați stăteau cu o curvă grasă, pe care tot o aprovizionau cu vin.

– Ridicați-vă! le ordonă Fuscius. Hei, în picioare! Am nevoie de banca voastră.

Unul dintre tineri se uită în jur și murmură:

– Cară-te! Găsește-ți singur rahatul de bancă. Asta e luată.

– Ba nu mai e. Când un pretorian îți spune să sari, atunci sari! Acum ridică-te!

– O să ne obligi tu?

Tânărul zâmbi cu răceală, iar mâna i se strecură spre cingătoare.

Fuscius păși într-o parte pentru a lăsa să se vadă masa la care erau așezați camarazii săi.

– Doar dacă ne forțezi.

Pretorienii se uitară fioros la tineri. Aceștia pricepură aluzia și se grăbiră să se ridice, săltând-o brutal

pe femeia care gemu în semn de protest. Era atât de cherchelită, încât membrele îi atârnau moi, iar însoţitorii ei se luptară să o târască prin aglomeraţie. Fuscius trase banca lângă masă şi le făcu lui Cato şi Macro un semn cu mâna să se aşeze.

– Poftim! În capu' mesei. Luaţi ceva de băut.

Trase cel mai apropiat urcior, văzu că era gol şi se întinse după următorul, apoi umplu cupele ochi şi le împinse spre Cato şi Macro, vărsând o bună parte din conţinut.

Aceştia le luară şi le ridicară ca să dea noroc cu ceilalţi bărbaţi. Cato se făcu doar că ia o gură, apoi o scuipă înapoi în cupă, pe care o coborî pe lângă el şi o goli discret pe podea. Macro luase o înghiţitură zdravănă, iar acum se ştergea la gură cu dosul mâinii.

– Ahhh, nu e rău!

– Bineînţeles, rânji Fuscius. Păstrează marfa bună pentru pretorieni, deoarece noi plătim bine şi nu îndrăznesc să ne dea vin prost.

– Înţeleg.

Cato îşi strânse buzele, apoi îşi ridică din nou cupa şi se prefăcu că mai ia o înghiţitură.

– Deci, cum vi se pare noua slujbă până acum? întrebă unul dintre însoţitorii lui Fuscius. Nu-i aşa că e cea mai bună din armată?

– E o diferenţă imensă între Garda Pretoriană şi armata propriu-zisă, zise Macro. Da, e o slujbă bună, dar nu e militărie adevărată.

Cato se cutremură când văzu că expresia celorlalţi bărbaţi aflaţi în jurul mesei îngheaţă pentru o

clipă. Apoi unul dintre soldații mai în vârstă râgâi tare și începu să râdă, în timp ce restul i se alăturară.

– Blestemați de legionari tipici! strigă peste masă un alt veteran. Cred că dețin armata. Apoi vin aici cu aerele lor de mari și tari. Bășini! Dă-le un an în gardă și vor uita că au fost vreodată legionari.

Macro se aplecă în față și își îndreptă un deget spre bărbat:

– Acum fii atent aici! Habar n-ai despre ce vorbești. Dacă mai arăți lipsă de respect față de legiuni în fața mea și a lui Capito, s-ar putea s-o luăm de bună suficient cât să-ți dăm o bătaie de să te caci pe tine. Nu-i așa, Capito?

– Ce?

Cato îi aruncă o privire furioasă lui Macro.

– M-am săturat până peste cap de trântorii ăștia care fac pe grozavii. Tot îi dau cu disciplina și ordinea, de parcă numai asta ar conta. Mai luă o înghițitură de vin și apoi continuă. Iau de două ori solda unui soldat adevărat și stau ca frumușeii în timp ce soldatul se duce și își riscă viața pentru Roma...

– Și? răspunse veteranul din celălalt capăt al mesei. Voi ați participat la campanii, ca și mine, iar aceasta este răsplata de mult datorată, pe care ne-am promis-o cu toții. Ce problemă ai cu asta?

Macro se uită aspru la el, apoi își goli cupa și o trânti cu forță pe masă, apoi pufni împroșcând cu salivă:

– N-am nicio nenorocită de problemă! Acum, mai umple-mi o cupă!

Bărbații de la masă izbucniră în râsete zgomotoase, iar Fuscius mai turnă niște vin în paharul lui Macro. Se uită la Cato, dar acesta din urmă dădu din cap, zâmbind repede.

– Spuneți-mi, zise Cato. Ce e cu tot antrenamentul ăsta la care am auzit că ați fost supuși? Credeam că garda este un post ușor. Se pare că prefectul Geta își pregătește pretorienii de război, din câte am auzit.

– Gata cu Geta! scuipă unul din tineri. De când Crispinus și-a luat permisie din motive medicale, Geta ne-a făcut să muncim ca niște câini. Marșuri, exerciții cu sabia și blestematele alea de alarme false, zi și noapte. M-am săturat de toate. Cred că ai dreptate. Vrea să-l convingă pe împărat să ne trimită la vreun nenorocit de război. Bărbatul se uită în jos la drojdia din pahar. La cât noroc am eu, pretorienii vor fi trimiși în Britannia ca să instaureze ordinea.

– Ha! Fuscius bătu din palme. Ce mică e lumea! Amicul Capito tocmai s-a întors din Britannia. Și Calidus.

– Da? Unul dintre pretorienii mai în vârstă se strădui să-și concentreze atenția asupra nou-veniților. Și ce se mai aude? Învingem?

Cato își strânse buzele:

– Definește „învingem".

– Să definesc? Bărbatul se încruntă. Ce boașele mele e aia? Ori învingem, ori nu. Care din ele?

– Va trebui să-l ierți pe prietenul meu, interveni Macro. Se crede filozof. Adevărul e că celții sunt niște bestii mai tari decât credea împăratul. Îi putem bate

pe câmpu' de luptă destul de uşor, aşa că şi-au făcut un obicei din a-i prinde în ambuscadă pe băieţii noştri, apoi fug ca iepurii. Or fi ei laşi, dar ne ciopârţesc, om cu om. Dacă vrei părerea mea, Roma ar duce-o mai bine fără barbarii ăştia ţopăitori prin mlaştini. Împăratul ar trebui să-şi cheme trupele acasă.

– Dar druizii? întrebă unul dintre pretorienii tineri.

– Ce-i cu ei?

– Dacă nu le venim de hac în Britannia, va trebui să le facem faţă din nou în Galia şi, apoi, în orice alt loc în care vor putea ajunge. Cel puţin asta am auzit.

– Atunci uită ce-ai auzit, zise Macro cu asprime. Druizii au fost distruşi. S-au retras în munţi. Sunt terminaţi. Zvonul că tre' să invadăm Britannia pentru a salva imperiul de druizi e o blestemată de minciună sfruntată. Există doar un singur motiv pentru care legiunile se află în Britannia: să-l facă pe împărat să arate ca un general adevărat. Orice împărat doar pe jumătate la fel de înţelept nu ar fi pus niciodată vieţile oamenilor săi în pericol doar pentru a arăta bine în faţa mulţimii.

Cato urmărise reacţiile bărbaţilor în timp ce prietenul său vorbea, remarcând că majoritatea încuviinţau din cap. Nemulţumirea în ceea ce privea politica imperială în Britannia era evidentă. Implicaţiile ultimei fraze a lui Macro nu le scăpară niciunuia dintre ei.

– Nu va trăi la nesfârşit, bombăni cineva.

– Şi după aia ce, neghiobule? izbucni veteranul. Crezi că vom găsi un împărat mai bun decât Claudius care să ne aştepte pe marginea drumului?

– Nu ar fi mai rău decât acum. Flăcăul ăla, Nero, are inimă bună şi îi place pe pretorieni. Vine mereu prin tabără. Va avea grijă de noi.

– Am mai văzut asta şi înainte. Tânărul Gaius Caligula a fost la fel, şi uite ce s-a întâmplat cu el.

În acel moment se auzi un cor de strigăte puternice, când o bandă de bărbaţi fioroşi, în tunici soioase, pătrunseră în han. Era clar că mai băuseră ceva înainte şi erau binedispuşi până când conducătorul lor, un bărbat uriaş, îi văzu pe pretorieni şi îşi ridică braţele ca să-şi oprească acoliţii. Ceilalţi clienţi se uitară peste umăr şi conversaţiile începură să se stingă încet.

– Ia te uită! Acolo, băieţi! strigă el peste umăr. În seara asta am fost onoraţi de prezenţa soldăţeilor de jucărie ai împăratului! Uitaţi-vă la ei! Se aghesmuiesc cu vin! La fel cum se îndoapă cu pâine bună şi hălci de carne.

– Cine naiba e ăla? întrebă Cato.

– Cestius, replică Fuscius. E şeful bandei din Viminal, o adunătură destul de dură. Vin să bea aici din când în când.

– Arată destul de dur şi de unul singur.

– Chiar este. Obişnuia să lupte în arenă. Le-a rupt gâtul la doi oameni cu mâinile goale.

Cestius îşi încrucişă braţele şi-i fulgeră cu privirea pe pretorieni pentru o clipă, înainte să continue:

– Oh, da, se descurcă destul de bine, în timp ce restul Romei moare de foame. Numai disciplină și onoare, dar plini de rahat. Nu e nici măcar un soldat adevărat printre ei. Am văzut oameni mai înspăimântători cerșind în canale.

Unii dintre clienți se ridicaseră de la mese și se îndreptau discret spre ieșire. Și restul le urmară exemplul, iar pretorienii de la celelalte mese se ridicară în picioare, destul de nesiguri, și se retraseră spre masa unde stăteau încă Macro, Cato și colegii lor.

– Asta pare o situație primejdioasă, murmură Cato.

– Poate, încuviință Macro. Dar vom vedea din ce sunt făcuți flăcăii ăștia pretorieni.

– Sincer, aș prefera ca și ei, și noi să rămânem întregi.

Cato se uită la Cestius în timp ce acesta începuse să-și croiască drum spre ei, prin hanul care se golea cu repeziciune. La tejghea, hangiul recupera disperat cât de multe urcioare putea înainte să se dezlănțuie furtuna. Descărcă prima încărcătură în spatele tejghelei și se năpusti după altele, cât timp mai avea un moment de liniște. Cestius și criminalii săi se înghesuiră spre pretorieni, iar Cato văzu că unii dintre ei erau suficient de neobrăzați cât să sfideze legea și să poarte cuțite la cingătoare. Alții aveau niște ciomege grele, acoperite cu piele. Cato nu avea nicio armă, iar o privire rapidă aruncată în jur îi dezvălui faptul că doar câțiva pretorieni veniseră înarmați, majoritatea cu niște cuție mici, pe care le foloseau să-și taie pâinea sau carnea.

– Există o lege împotriva celor care poartă arme în interiorul zidurilor orașului, anunță Cato cât putu de îndrăzneț.

Urmă o scurtă pauză în timp ce toată lumea îl privea cu un amuzament nedumerit.

Cestius se afla la mică distanță de soldați.

– Hanul ăsta e pe teritoriul meu. Teritoriul meu, regulile mele. Mă tem că veți fi obligați să plecați, băieți, zise el cu falsă politețe. Chiar acum!

Fuscius se uită împrejur la ceilalți pretorieni și mâna i se întinse după mantie, dar Macro îl pocni peste ea.

– Noi doar beam ceva în liniște, amice, zâmbi Macro spre Cestius. După cum vezi, e suficient loc pentru toți, și asta datorită apariției voastre.

Colțul gurii lui Cestius se ridică pe jumătate în zâmbet, pe jumătate în rânjet.

– O, dar o băută liniștită e exact ce doresc și eu, iar o gloată de pretorieni guresi îmi va strica dispoziția. Arătă cu un deget peste umăr. Așa că voi veți părăsi hambarul.

Macro păru dezamăgit:

– Nu e nevoie să fii așa de sensibil. Se opri și pufni. În plus, tu și flăcăii tăi duhniți de parcă tocmai v-ați fi târât afară dintr-un canal. Fără supărare, dar chiar puțiți. Acum, de dragul unei nopți liniștite, hai să nu ne facem probleme, ce ziceți? Tu și grupul tău puteți bea acolo, în colțul îndepărtat. Primul rând e din partea noastră, întrucât, așa cum spuneai și tu, ne putem permite. Haide! Se întinse după cel mai

apropiat urcior și umplu o cupă. Apoi se întoarse către Cestius, făcu un pas în față și îi oferi cupa. Privirea lui Cestius fu în mod instinctiv atrasă de aceasta. Chiar în clipa aceea, Macro i-o sparse uriașului în față. Se auzi un zgomot de cioburi pe când cana se sparse în șiroaie de vin roșu. Matahala se clătină dând înapoi un pas, cu sângele țâșnindu-i din nasul zdrobit. Macro aruncă toarta cănii pe jos, iar mugetul său de luptă umplu hanul:

– TRECEȚI LA TREABĂ!

Apucând un scaun, Macro se aruncă spre membrii bandei. Unul, cu mai multă prezență de spirit decât camarazii săi, sări în fața șefului lor și se ghemui în timp ce scaunul lui Macro trasă un arc spre capul său. Pretorienii care nu băuseră încă prea mult vin se învălmășiră în față, împărțind pumni, pe când ceilalți intrară în acțiune împleticindu-se neîndemânatici. Bărbatul din fața lui Macro își aruncă brațul în sus, încercând să pareze lovitura, dar antebrațul i se lovi de lateralul capului, apoi se auzi un os sfărâmându-se și un strigăt de durere. Cato își încleștă pumnii și se uită după vreun adversar.

– Ce mai așteptați? strigă Macro peste umăr. O invitație? Lovește pe cineva!

Ambele tabere se potriveau ca număr de membri, iar scandalul începu să se reverse peste podeaua hanului.

– Nuuuu! strigă hangiul, în timp ce apuca o cană de pe o masă exact când aceasta se prăbuși sub impactul a doi bărbați care se luptau, în timp ce încercau să se strângă reciproc de gât.

Mai multe mese și bănci se răsturnară, împreună cu cănile de pământ care mai rămăseseră și urcioarele de vin, iar jeturile întunecate de vin explodară peste podele. Cato păși înainte, cu pumnii ridicați. În fața lui, unul dintre pretorieni se împletici într-o parte, lăsând să se vadă în spatele lui un bărbat voinic, cu o claie de păr negru. Avea gura deschisă, scoțând la iveală doar câțiva dinți strâmbi. Cato plonjă înainte și își aruncă pumnul drept în fața bărbatului. Lovitura îl nimeri în bărbie, închizându-i falca, iar bărbatul căzu în genunchi. Imediat, Cato profită de avantaj, lovindu-l pe ambele părți ale capului, pentru ca apoi omul să se prăbușească pe o parte, amețit.

O privire rapidă îi arătă că Macro încă îl mai ataca pe Cestius, trântindu-i pumn după pumn în cap și corp, într-un ropot de lovituri puternice. În mod incredibil, șeful bandei blocase atacul și își ridicase pumnii pentru a para loviturile lui Macro. Cestius scutură din cap în încercarea de a-și limpezi vederea și apoi se repezi spre Macro cu un urlet pe care Cato îl auzi peste toate celelalte mormăieli, gemete, strigăte și trosnituri care umpluseră hanul. Cestius își repezi mâna stângă cu o lovitură de boxer care îl prinse pe Macro în umăr și îl dădu înapoi un pas. Dreapta se curbă în față și descrise un cerc, într-o lovitură năprasnică, de care Macro avu suficient timp să se apere, ghemuindu-se și aruncând un upercut. Lui Cestius îi clănțăniră dinții, dar înaintă și îl pocni iarăși pe Macro, de data aceasta prinzându-l din plin în coaste cu unul dintre pumni și lovindu-l sub ochiul

stâng cu celălalt, dându-i capul pe spate. Macro se clătină, lovindu-se de masa la care stătuse doar cu puțin timp înainte. Paharele și cănile săriră de pe blat și se zdrobiră de podea. Macro era amețit, clipind sălbatic, în timp ce uriașul se ivise deasupra lui. Cestius rânji cu cruzime și îl lovi din nou în stomac și apoi în gură, spărgându-i buza.

Cato își dădu seama că, dacă nu se mișca repede, Macro urma să încaseze o bătaie zdravănă. Îl împinse într-o parte pe unul dintre pretorieni, în timp ce se străduia cu disperare să își croiască drum pentru a-l ajuta pe prietenul său. Cato nu văzu lovitura, dar capul i se dădu într-o parte și vederea i se dublă instantaneu. Instinctiv, își coborî capul și își ridică pumnii protector, iar următoarea lovitură îi ricoșă din cot. În față, văzu că Fuscius pusese la pământ un adversar, pe care îl bătea cu piciorul unui scaun sfărâmat.

– Fuscius! strigă Cato. Tânărul soldat privi în sus, iar Cato strigă din nou: Salvează-l pe Macro!

Fuscius se încruntă, iar Cato simți un tremur rece de frică cuprinzându-i vintrele, în timp ce realiză ceea ce zisese. Trase aer cu putere și strigă iar.

– Ai grijă de Calidus!

Își ridică brațul și arătă în direcția lui, pentru a se asigura că instrucțiunile erau clare. Pretorianul se întoarse și-l văzu pe conducătorul bandei dând un nou pumn; își strânse degetele pe piciorul scaunului și se aruncă din spate asupra lui Cestius, cu lemnul deasupra capului.

– Atenție, șefu'! strigă cineva, iar Cestius dădu să se întoarcă.

Dar deja era prea târziu, căci piciorul scaunului i se sfărâmă de creștet. Maxilarul i se lăsă în jos, într-un geamăt, iar Fuscius îl lovi încă de două ori. Sângele începu să curgă, lipindu-i părul de scalp. Fuscius își schimbă tactica și-l lovi cu piciorul scaunului în stomac, făcându-l să se lase pe vine.

– Așa! strigă Cato, ghemuindu-se în timp ce mergea cu spatele spre Macro. Mai schimbă câțiva pumni și picioare cu doi dintre bandiți și apoi ajunse lângă prietenul său. Între timp, Fuscius îi dădu un genunchi în față adversarului său și apoi îl mai lovi de câteva ori în cap, până ce șeful bandei se prăbuși pe spate, cu brațele zbătându-se, în timp ce trăgea în jos cu el încă doi oameni, într-o îngrămădeală de membre răschirate.

– Atenție! strigă o voce. Cineva a chemat cohorta urbană! S-o ștergem de aici!

Unii dintre membrii bandei se desprinseră din învălmășeală și se îndreptară spre intrare. Alții, aplecați și împleticindu-se, se chinuiau să-i urmeze.

– Șeful! E la pământ. Aici, tu, ajută-mă!

Doi dintre bandiți se grăbiră spre conducătorul lor amețit și îl apucară pe sub brațe. Fuscius vru să-l lovească iar pe uriașul căzut, dar se opri, parcă nesigur dacă era etic să dea într-un om lipsit de apărare. Până ce învinse dorința lui de a profita de situație, conducătorul fusese tras până la jumătatea drumului spre ușă, cu cizmele bălăbănindu-se, în timp ce el

încerca să se ridice în picioare. De acum, ambele tabere se hotărâseră să înceteze încăierarea și se îndepărtau cu prudență, lăsând în urmă mese și bănci răsturnate printre cioburi de oale sparte și băltoace și stropi de vin. Hangiul își acoperi fața cu mâinile și se cutremură.

Cato îngenunche lângă prietenul său. Macro se prăbușise lângă un stâlp, cu ochii licărindu-i, în timp ce sângele îi șiroia din sprânceană, nas și buză.

– Hei, Calidus? zise Cato tare. Mă auzi?

– Ahhh! Macro își linse buza despicată și se cutremură, apoi scuipă o flegmă de sânge. Ce mama mă-sii s-a întâmplat? Ce m-a lovit? Ochii i se deschiseră larg și îl recunoscu pe Cato. Băiete! Suntem atacați! La arme!

– Și-a pierdut simțul realității, chicoti Fuscius în timp ce îngenunchea lângă Cato. L-a lăsat fără simțuri.

Cato clătină din cap. Se temea că din pricina stării de confuzie, Macro ar fi putut spune ceva care să-i dea de gol.

– Fuscius, adu-mi o cană de apă. Acum!

– În regulă.

Soldatul se ridică și își croi drum până la hangiu pentru a-i cere apa. În timp ce hangiul suspină și se duse să aducă ceea ce i se ceruse, Cato se aplecă aproape de urechea lui Macro și-i șopti:

– Ai luat parte la o încăierare și ai fost doborât. Dar acum ești bine. Amintește-ți doar de misiunea noastră.

Nu spune niciun cuvânt până ce nu poți gândi limpede. Ai înțeles asta? Macro! Ai înțeles?

– Da... Încăierare. Să tac din gură.

– Bun băiat! Cato oftă și îl bătu pe umăr. Se ridică atunci când Fuscius se întoarse cu un urcior de apă și i-l dădu. Cato se dădu înapoi și ținti, golind conținutul recipientului drept în fața lui Macro. Torentul de apă îl făcu pe acesta să se zguduie și să bolborosească. Ochii i se deschiseră larg și arăta de parcă era pregătit să atace primul lucru care i-ar fi ieșit în cale. Apoi îl recunoscu pe Cato și deschise gura ca să vorbească, dar se încruntă amintindu-și de avertismentul prietenului său și strânse din dinți. Respiră profund pentru o clipă, înainte să vorbească cu o voce groasă:

– Celălalt individ?

– Nu se mai pune la socoteală. Datorită lui Fuscius. Altfel, acum ai fi în drum spre lumea de dincolo. Fuscius, ajută-mă să-l ridic în picioare. Înainte să sosească trupele urbane.

Dar deja era prea târziu. Sunetul cizmelor bocănind pe strada pavată aruncau ecouri prin piață. Pretorienii îi ajutau pe răniți să se ridice când primele trupe intrară în tavernă. Un optio, cu o lance lungă, păși înăuntru cu pași mari și privi în jur.

– Ce e asta? Ce se întâmplă aici? Mi s-a spus că e o încăierare.

– Nu, protestă Cato. Noi doar beam ceva când banda din Viminal ne-a atacat și au început să distrugă localul.

– O poveste convenabilă! Ai nabii pretorieni, credeți că puteți să mă prostiți!

– E adevărat, omule! strigă Cato la el. Nu au decât un mic avans în fața voastră. Probabil că se vor îndrepta spre fundul Viminalului. Dacă plecați acum și nu mai pierdeți aiurea timpul, îi mai puteți ajunge din urmă.

– Prindeți-i! strigă hangiul la optio. Cineva va trebui să plătească pentru toate astea!

– Și nu noi vom fi aceia, zise Cato cu fermitate. Nu dacă împăratul are un cuvânt de spus despre asta. Nu va acționa împotriva pretorienilor săi. Mai bine ați merge după bandiți.

Locțiitorul își mușcă buza, apoi se întoarse și ieși din tavernă.

– Haideți, băieți! îl auzi Cato dând ordin, apoi sunetul cizmelor care se grăbeau umplu aerul.

Cato îl ridică pe Macro în picioare și își aruncă brațul prietenului său în jurul umărului. Fuscius îl apucă de cealaltă parte.

– Pretorieni! strigă Cato. Plecăm!

Se împleticiră afară și apoi, într-o coloană dezordonată, ieșiră din piață spre strada care ducea în direcția taberei.

– Îți mulțumesc pentru că l-ai ajutat, îi zise Cato lui Fuscius, printre dinții încleștați. Probabil că i-ai salvat viața lui Calidus.

– Da, i-am salvat-o, nu-i așa? Glasul tânărului soldat se umplu de mândrie. Crezi că se va face bine?

– Cu siguranță. Crede-mă, a avut și momente mai rele la viața lui.

– Bine.

Continuară în tăcere pentru o clipă, înainte ca Fuscius să vorbească moale:

– Apropo, cine e Macro?

Cato simți că inima i se oprește pentru un moment.

– Macro? Cred că am băut prea mult. Macro a fost un camarad de-al nostru, în Britannia. Am făcut o confuzie. Asta e tot.

– O, da, răspunse Fuscius vag. O confuzie deci.

CAPITOLUL 8

– În regulă atunci, de vreme ce amândoi v-ați ales cu niște vânătăi așa de frumoase, cu siguranță veți atrage atenția asupra voastră. Dacă cineva din familia imperială vă vorbește, fiți pregătiți să răspundeți cu forma corectă de adresare. Tigellinus oftă nerăbdător în timp ce soldații centuriei, îmbrăcați cu togile de serviciu, traversau Forumul spre porțile palatului, două zile mai târziu. Încă o dată. Împăratul?

Mergea alături de Macro și de Cato și, de când părăsiseră tabăra, trecuse în revistă protocolul de bază.

– Îi spunem „domnule" în afara palatului și „maiestatea voastră imperială", înăuntru, răspunse Cato.

Tigellinus dădu din cap și apoi adăugă pe un ton discret:

– Iar alții îl pot numi cum vor, pe la spate.

Cato se întoarse ca să-l privească cu o expresie surprinsă. Tigellinus zâmbi subțire.

– Nu vei mai fi atât de șocat după o lună de stat aici, Capito. Te vei convinge singur care este cu adevărat

situația. Claudius a fost întotdeauna condus de liberții și de nevestele sale. Messalina îl avea la degetul mic, până ce a pus ochii pe tron și i-au făcut de petrecanie. Înlocuitoarea ei e una dură. Zâmbetul lui Tigellinus se încălzi pentru o clipă. Agrippina știe exact unde să-l gâdile. Pe el și pe orice alt bărbat. Acum, cum îi spuneți împărătesei?

– „Maiestate imperială", în palat și în public, răspunse Cato. De vreme ce ea nu trebuie să se îngrijoreze în privința opiniei publice.

Tigellinus se întoarse cu asprime spre el.

– E suficient, Capito. Ești un nenorocit de soldat. Nu poți comenta în privința unor astfel de lucruri. Doar forma corectă de adresare de acum înainte. Clar?

– Da, optio.

Coloana se opri la poartă pentru a înlocui unitatea de gardă și apoi continuă în sus, pe scara largă, spre holul de la intrarea principală a palatului imperial. Cato fusese crescut între acești pereți, acum mulți ani, și simți o furnicătură ciudată pe scalp, gândindu-se la tot ceea ce văzuse de la marginea curții imperiale, când era copil. Pentru o clipă se întrebă câți dintre sclavii cu care fusese crescut mai serveau încă la palat. Era doar un tânăr cu față proaspătă atunci când plecase, dar acum era mai în vârstă, părul îi era tuns după moda militară și purta cicatricile anilor petrecuți în armată. Nu va fi recunoscut, chiar dacă ar fi întâlnit pe cineva din trecutul său.

În fața coloanei de patru centurii, mergea tribunul Burrus care, la fiecare post al primului schimb

de gardă, lătra ordine pentru a-i elibera pe cei care fuseseră de serviciu pe timpul nopții. Erau trei schimburi în total, primul întinzându-se de la primele raze de lumină până la amiază, cel de-al doilea de la amiază până la apus, iar cel de-al treilea – și cel mai puțin popular – păzea palatul în timpul nopții. Schimbul de noapte opera doar cu două centurii, deoarece trebuiau să păzească doar intrările și să patruleze prin locurile publice ale palatului. Apartamentele private erau apărate de gărzile germanice.

În cele din urmă, veni și rândul unității lui Tigellinus, în timp ce coloana trecea prin palat, spre grădinile familiei imperiale, construite pe o terasă, înconjurate din trei părți de o colonadă. Cea de-a patra latură avea o balustradă din marmură și dădea spre Forum. Tigellinus și oamenii săi își ocupară pozițiile în jurul grădinii, cu Cato și Macro distribuiți la intrarea într-o mică zonă împrejmuită cu gard viu, având în centru o fântână. Din cauza înălțimii la care se afla grădina, apa provenită din apeductul care aproviziona palatul avea presiune redusă, iar din fântână ieșea doar un mic jet care clipocea plăcut în iazul înconjurător.

– Drăguț, clătină Macro din cap în timp ce se uita împrejur la grădina îngrijit întreținută. Un loc foarte odihnitor, într-adevăr. Cu o priveliște pentru care ai putea fi ucis.

– Se știe că s-a mai întâmplat, răspunse Cato în timp ce-și aranja toga.

Era o treabă obositoare, iar faldurile interioare i se tot încurcau în mânerul sabiei pe care o purta pe dedesubt.

– Ce faci? se holbă Macro la el. Arăți de parcă te-ai fi procopsit cu vreo mâncărime scârboasă de la vreo târfă.

– E toga asta idioată.

– Băiete, uneori se pare că nu mai ai nicio șansă. Macro dădu din cap. Poftim, lasă-mă să te descurc eu înainte ca nenorocita asta să se înnoade de tot. Păși spre Cato și-i trase o lungime de pânză în sus, peste umăr și apoi o împături peste brațul stâng al prietenului său. Gata! Vezi cum se pune?

– Mulțam'... Dar tot e ridicolă.

– Ei bine, dacă cineva o poate face să arate ridicol, tu ești ăla. Macro continuă să privească prin grădină. Tigellinus și ceilalți își ocupaseră posturile și își făceau rondul, de parcă ar fi fost niște civili care veniseră să admire priveliștile frumoase. Deci, asta e ceea ce facem noi? Doar ne împăunăm pe aici pentru următoarele cinci ore? Cum ne va ajuta asta să dăm în vileag conspirația pe care Narcissus e atât de dornic să o descopere?

– Nu știu. Trebuie doar să ne ținem ochii și urechile deschise.

Soarele se ridica pe cer, însoțit de o briză ușoară care învolbura crengile din vârful copacilor din grădină și ducea departe fumul de la focurile ce ardeau în oraș. În ciuda zilei plăcute și a peisajului liniștit, mintea lui Cato era tulburată. În timp ce existau semne

clare ale slăbiciunii autorității împăratului, erau puține dovezi directe care să indice o conspirație. Regimul dur de antrenament al prefectului Geta nu era mai mult decât se aștepta de la orice ofițer superior bun. Iar ei nu văzuseră niciun semn de îmbogățire neașteptată printre soldați de când sosiseră în tabăra pretoriană. Astăzi era prima zi în care trebuiau să pună în practică ceea ce învățaseră de la Tigellinus despre îndatoririle lor. Cato se opri să se gândească o clipă la optio. Tigellinus, aflase el de la ceilalți soldați din centuria lui Lurco, se alăturase pretorienilor doar de un an și ceva, după ce fusese rechemat din exil, împreună cu alte persoane care o ofensaseră pe Messalina. Majoritatea erau prieteni și servitori ai Agrippinei, care fuseseră persecutați de predecesoarea acesteia. Însă nimeni nu putea spune cu exactitate ce făcuse Tigellinus pentru a fi trimis în exil.

Șirul gândurilor lui Cato fu întrerupt de sunet de voci, iar când se întoarse spre colonadă văzu un bărbat încovoiat și cu păr argintiu, cu mantie, care conducea doi băieți spre locul împrejmuit cu gard viu, din jurul iazului. Unul dintre băieți părea a fi un adolescent, cu membrele lungi și cu o frumoasă claie de păr negru și ondulat. Celălalt era mai mic cu câțiva ani și avea o constituție solidă, cu păr blond. Se uita în jos în timp ce mergea pe urmele celorlalți și își ținea mâinile împreunate la spate, de parcă era adâncit în gânduri.

Bătrânul se uită înapoi și îl strigă cu o voce subțire și ascuțită.

– Ține pasul, Britannicus! Nu mai pierde vremea!

– Ha! replică băiatul mai în vârstă cu un zâmbet. Haide, frățioare!

Britannicus se uită urât, dar, totuși, grăbi pasul.

– Capul sus, zise Cato. Avem companie.

Luară poziția de drepți rapid, chiar în zona împrejmuită, de-o parte și de alta a intrării, și priviră drept înainte. Tropăitul ușor al pașilor de pe aleea pavată lăsă loc scârțâitului ușor al pietrișului când bărbatul și cei doi băieți trecură prin deschizătura tăiată elegant în gardul viu. Ignorară cele două santinele în timp ce se îndreptau spre iaz. Bătrânul se lăsă pe o bancă și făcu semn că băieții ar trebui să se așeze pe marginea iazului.

– Așa. Acum lăsați-mă să-mi adun gândurile. Ridică un deget noduros. A, da! Urma să discutăm despre responsabilitățile voastre.

– Plictisitor, zise băiatul mai mare. De ce nu putem dezbate ceva mai important?

– Deoarece tatăl tău adoptiv dorește ca tu să reflectezi asupra obligațiilor tale, Nero. De-asta.

– Dar eu vreau să vorbesc despre poezie.

Vocea îi era plângăreață și ușor răgușită. Cato riscă să arunce o privire spre profesor și spre cei doi elevi ai săi, acum că își concentraseră atenția unul asupra celuilalt. Băiatul, Nero, avea o înfățișare efeminată, cu un maxilar slab și cu un mic bot. Ochii îi erau întunecați și expresivi și se uita la profesor cu o privire intensă. La mică distanță de el, Britannicus stătea odihnindu-și capul în mâini, în timp ce se uita

în jos la pietriș, aparent dezinteresat. Profesorul i se părea vag cunoscut și, brusc, Cato își aminti de el. Eurayleus. Fusese unul dintre tutorii de la palat când Cato era copil. Eurayleus era însărcinat cu educarea vlăstarelor familiei imperiale. În această calitate, nu prea avea de-a face cu ceilalți profesori care îi învățau pe fiii funcționarilor palatului și pe copiii ostaticilor pe care Roma îi ținea cu tot confortul, în timp ce părinților lor li se cerea să mențină tratatele sau să aplice presiuni în interesul Romei. Cato își amintea destul de bine din copilărie felul semeț în care profesorul îi privea pe restul funcționarilor palatului. Drumurile lor se intersectaseră o singură dată, când tânărul Cato alergase de-a lungul coridorului din fața ușii profesorului și primise o bătaie.

– Vom vorbi despre poezie altă dată, zise Eurayleus cu fermitate. Subiectul discuției de azi a fost hotărât de împărat și niciunul dintre voi și nici eu nu-i putem contesta decizia.

– De ce? întrebă Nero.

– Îți poți pune această întrebare când vei deveni împărat, răspunse răspicat profesorul.

– Dacă ajunge împărat, zise Britannicus. Ahenobarbus este doar fiul adoptiv. Eu sunt fiul natural. Eu ar trebui să fiu primul pe linia succesiunii.

Nero se întoarse cu o încruntătură către fratele său vitreg:

– Numele meu este Nero.

Britannicus ridică din umeri.

– Asta spun unii. Dar în inima ta vei fi întotdeauna așa cum ai fost numit mai întâi. Iar pentru mine, de asemenea, vei fi întotdeauna Ahenobarbus.

Nero îl fulgeră cu privirea pentru o clipă, înainte să vorbească:

– Întotdeauna te grăbești să mă reduci la tăcere, nu-i așa? Ei bine, poate că ești tu fiul natural al împăratului, dar mama ta a fost foarte nenaturală. Așa că nu aș pune prea multă bază pe afecțiunea împăratului pentru tine, micule Britannicus.

– Mama e moartă. A murit pentru că a fost o proastă. A lăsat ca puterea din palatul imperial să i se urce la cap. Britannicus zâmbi vag. Cât crezi că va trece înainte ca mama ta să facă același lucru? Atunci ce se va alege de tine? Cel puțin eu am același sânge cu tatăl meu. Tu ce ai?

Cato nu se putu abține să nu-l privească pe băiatul mai mic, surprins de încrederea și de înțelepciunea din tonul vocii lui.

– Băieți! Băieți! interveni profesorul cu o fluturare din mână. Ajunge! Trebuie să încetați ciondăneala asta. Nu e demnă de moștenitorii împăratului. Ce ar zice dacă v-ar vedea acum?

– O-o-opriți-vă! îl imită Nero și lăsă să i se scurgă o picătură de salivă de pe buze în timp ce se bâlbâia și apoi începu să chicotească.

Profesorul se încruntă la el și își ridică mâna pentru a-l aduce la tăcere pe băiat.

– Asta e o lipsă de amabilitate din partea ta. Să nu ne mai abatem de la subiectul lecției de azi, ai auzit?

Nero clătină din cap, luptându-se să-şi înăbuşe un zâmbet.

– Prea bine. Subiectul de astăzi este responsabilitatea. În special responsabilitatea pe care o are un împărat faţă de poporul său. Acum, v-aş putea ţine o prelegere în această problemă, dar, fiind grec, prefer să mă ocup de asta prin intermediul dialogului prelungit.

Cato auzi aerul expirat într-un şuier lung, din direcţia lui Macro, la cuvintele profesorului.

– Hai să începem cu tine, Nero, de vreme ce eşti într-o dispoziţie atât de bună azi. Care crezi că sunt principalele responsabilităţi ale unui împărat?

Nero îşi împreună mâinile şi se gândi o clipă înainte să vorbească:

– Prima sa datorie e să facă din Roma un loc sigur, evident. Roma trebuie apărată de duşmani, iar interesele sale mai largi trebuie protejate. Împăratul trebuie să aibă grijă de poporul său. Trebuie să-l hrănească, dar nu doar cu mâncare. Trebuie să-i dea dragostea sa, la fel cum un tată îşi iubeşte copiii.

Britannicus pufni ironic, dar Nero îl ignoră şi continuă.

– Trebuie să-l înveţe valorile importante: iubirea pentru Roma, iubirea pentru artă şi iubirea pentru poezie.

– De ce aceste lucruri?

– Deoarece fără ele nu suntem decât nişte animale care-şi câştigă existenţa şi apoi mor fără a li se duce dorul.

Britannicus clătină din cap. Mișcarea fu observată de profesor.

– Ai ceva de spus?

– Da. Britannicus privi în sus sfidător. Ahenobarbus e mult prea influențat de Seneca, noul său profesor. Ce înseamnă poezia pentru oamenii de rând? Nimic. Ei au nevoie de mâncare, adăpost și distracție. Asta e ceea ce vor de la împăratul lor. El își poate da silința să le ofere asta unora dintre ei, dar nu tuturor. Deci care e datoria lui? E simplu. Datoria lui e să mențină ordinea și să se lupte cu haosul. Trebuie să apere Roma de cei din interior la fel de mult ca de barbarii care trăiesc dincolo de frontierele noastre.

– Asta e o gândire foarte cinică, tinere Britannicus, comentă profesorul.

– Sunt tânăr. Dar sunt mai înțelept decât anii pe care îi am.

– Da, precocitatea ta a fost observată.

– Și nu a fost aprobată. Britannicus zâmbi cu răceală.

– Există o înțelepciune care vine numai odată cu vârsta și în nici un alt chip. Până ce nu te vei pune în pielea altor oameni, nu vei fi înțelept. Ci doar bine citit.

Britannicus se uită la bărbat cu o expresie apatică:

– Poate că dacă te-ai fi pus în pielea mea, mi-ai fi înțeles cinismul. Am o familie care nu e o familie, ci o colonie de ucigași. Am un tată care nu mă mai tratează ca pe un fiu. Nu am mamă, am un... frate care cu siguranță m-ar ucide dacă va ajunge împărat. Băiatul se opri. Intră tu în pielea asta, Eurayleus, și o să vezi că trebuie să trăiești improvizând.

Profesorul se holbă la el cu o expresie tristă și apoi inspiră adânc:

– Să continuăm. Nero crede că omul de rând poate avea poezie în viața sa.

– Da, așa e, zise Nero cu ardoare.

– Dar are această capacitate înnăscută? Sau trebuie să o învețe? Profesorul se întoarse spre Macro și Cato de parcă abia atunci i-ar fi observat pentru prima dată. Luați-i pe acești doi bărbați. Soldați. Nu știu altceva decât arta distrugerii, care este opusul cunoașterii. Înțeleg armele și instrucția și își petrec timpul liber în orgii stupide, umblând după femei și vizitând arena. Nu-i așa, soldat? îl întrebă pe Macro. Răspunde-mi!

Macro se gândi un moment, apoi clătină din cap:

– Asta cam rezumă tot, domnule.

– Vezi? Cum te poți aștepta să-i înveți pe astfel de oameni să aprecieze sentimentele delicate ale poeziei? Cum le poți induce umbrele subtile de expresie asupra cărora se apleacă cea mai frumoasă literatură? Ei sunt o clasă aparte. Vai, priviți-i! Vedeți ochii aceia negri? Nemulțumiți de starea tâmpă a minții lor, ei își alcătuiesc denigrarea angajându-se în încăierări. Ce speranță există ca ei să-și găsească drumul spre marile lucrări ale celor mai eruditi gânditori? Mă îndoiesc că știu să citească. Tu de colo, celălalt. Spune-mi, ai citit vreodată lucrările lui Aristotel?

– Care dintre ele, domnule? *Poetica*, *Politica*, *Etica*, *Metafizica*, *Etica nicomahică* sau *De Anima*?

Profesorul se holbă la Cato pentru o clipă, uluit.

Britannicus chicoti.

– Te rog continuă, Eurayleus. Argumentele tale mă intrigă.

Profesorul se luptă să se ridice în picioare și făcu un gest spre elevii săi.

– Haideți să găsim un loc mai... ăăă... retras unde să ne continuăm discuția.

Merse direct printre Cato și Macro, fără să-i privească în ochi. Nero îl urmă, oprindu-se doar pentru a-i face cu ochiul lui Cato și pentru a-l bate pe umăr înainte să părăsească zona împrejmuită. Băiatul mai mic se ridică mai încet, veni și se așeză în fața lui Cato și se uită la el.

– Cum te numești, pretorianule?

– Capito, domnule.

– Capito... Ești oarecum diferit de ceilalți pretorieni, nu-i așa?

– Nu sunt prea sigur ce vreți să spuneți, domnule.

– Ba știi. Te voi urmări. Eu nu uit un chip. S-ar putea să am nevoie de tine într-o zi. Spune-mi, Capito, dacă ai putea alege noul împărat când Claudius va muri, cine ar fi acela? Eu sau Ahenobarbus?

– Alegerea nu stă în mâinile mele, domnule.

– Dar ești pretorian, iar când va sosi clipa, pretorienii vor trebui să aleagă, așa cum au făcut când tatăl meu a devenit împărat. Deci, pe cine ai alege?

Cato era blocat. Nu îndrăznea să-i ofere un răspuns băiatului. Mai mult, era surprins de adâncimea matură a ochilor săi și de felul lui isteț și înțelept de a vorbi.

Britannicus ridică din umeri și lovi cu piciorul o pietricică, spre iaz, și pentru o clipă arătă ca orice alt băiat de vârsta lui. Apoi vorbi iarăși:

– Când va sosi clipa, va trebui să faci o alegere. Pentru mine nu va exista altă soluție. Trebuie să încerc să-l ucid pe Ahenobarbus înainte ca el să mă ucidă pe mine. Se uită iar în sus la Cato, fixându-l cu privirea fără nicio urmă de stinghereală. Sunt sigur că ne vom mai întâlni, pretorianule. Până atunci, rămâi cu bine.

Își împreună mâinile la spate din nou și plecă repede, pe picioarele lui scurte și îndesate, pentru a-i ajunge din urmă pe profesor și pe fratele său vitreg. Pe când sunetul pașilor pălea, Macro se întoarse spre Cato și își umflă obrajii.

– Pfui! Britannicus ăsta e ciudat. Un bătrân în trup de băiat. N-am mai văzut așa ceva.

Cato clătină din cap. Fusese ceva foarte neliniștitor în privința băiatului. Ceva ce-l lăsase pe Cato cu un sentiment de răceală. Avea un aer de hotărâre nemiloasă, iar Cato nu avea nicio îndoială că Britannicus vorbise serios despre uciderea lui Nero când va veni momentul potrivit. Copilul va avea și susținători – oameni precum Narcissus, care doreau să se asigure că își vor menține pozițiile de influență când Claudius va trece în lumea umbrelor. Totuși, lui Cato îi era clar că secretarul imperial va avea de-a face cu un băiat-împărat care posedă mult mai multă inteligență decât prezentul deținător al funcției. Britannicus va fi propriul său stăpân. Dar ce fel de stăpân?

se întrebă Cato. Exista un oarecare adevăr în ceea ce spusese Eurayleus. Inteligența e un lucru, dar dacă e lipsită de înțelepciune și empatie, se poate ușor transforma într-o tiranie crudă a rațiunii, tot atât de dăunătoare Romei precum fusese și nebunia lui Caligula. Chiar la vârsta pe care o avea, Britannicus avea o forță de care trebuia să se țină seama.

– Ce crezi despre celălalt? întrebă Macro. Nero.

– Aproape inofensiv. Pare cu capul în nori, dar inima îi e acolo unde trebuie.

– Asta cred și eu. Și e popular printre flăcăii din Garda Pretoriană.

– Da. Cato putea vedea că Nero avea un farmec aparte. În lupta inevitabilă pentru succesiune, acesta va fi un avantaj considerabil față de fratele său vitreg mai inteligent, dar mult mai rece. Cato avea sentimentul că o greutate prevestitoare de rău îi atârna peste inimă. Niciunul dintre băieți nu era pregătit să-i succeadă împăratului. Vor mai trece câțiva ani până vor avea experiența necesară ca să conducă înțelept. Pentru acest motiv, era vital ca împăratul Claudius să trăiască suficient timp ca să asigure continuitatea ordinii și stabilității domniei sale. Dacă Roma încăpea pe mâinile oricăruia dintre băieți, atunci va trebui să înfrunte un pericol tot atât de mare ca și cel reprezentat de hoardele barbare care stăteau în așteptare la frontierele imperiului.

CAPITOLUL 9

Ziua de dinaintea desfășurării Jocurilor urcării pe tron fu ocupată cu pregătirile. O arenă temporară fusese construită pe terenul de paradă din afara taberei, pe parcursul câtorva zile. Când muncitorii își strânseseră uneltele și plecaseră, una dintre cohortele pretoriene fusese desemnată să vopsească lemnul tribunelor și să decoreze loja imperială cu ghirlande proaspete de frunze de stejar. Un baldachin purpuriu fusese ridicat deasupra locurilor din boxa imperială, pentru a-i proteja pe împărat și familia sa de intemperii. În loja din față, unii dintre pretorienii cu mai mult talent artistic decât restul camarazilor lor pictaseră o frescă mare, înfățișându-l pe Claudius aclamat de soldați, în ziua când devenise împărat. O altă frescă îl arăta pe împărat împărțind monede din aur soldaților, pentru a le reaminti de mărinimia deosebită pe care le-o arăta pretorienilor și de loialitatea pe care aceștia i-o datorau în schimb.

Totul fusese terminat până la căderea serii din cea a douăzeci și cincea zi a lui ianuarie. Arena era destul de mare cât să ofere locuri pentru fiecare soldat din tabără în spatele zidului jos, care acționa ca o barieră. O poartă mare se afla în fața lojii imperiale pentru a-i primi pe participanții la jocuri și două ieșiri mai mici se aflau pe fiecare latură, pentru ca răniții sau cei uciși să fie scoși de pe nisipul proaspăt întins, care acoperea terenul de paradă. La cazarmă, holurile și colonadele fuseseră umplute cu mese și bănci pentru ospățul din seara următoare. Căruțe încărcate cu pâine, carne afumată, brânză, fructe și vin fuseseră trase în tabără, aduse din provincie, iar conținutul fusese descărcat în magazii, sub privirile atente ale ofițerilor inferiori, pentru a se asigura că nu se șterpelea nimic.

Pe când noaptea se lăsa peste tabăra pretoriană, Macro și Cato stăteau în încăperea încinsă a băilor. După ce schimbaseră câteva politețuri cu noii lor camarazi, ocupaseră una din băncile din colț, pentru a nu putea fi auziți de ceilalți bărbați răspândiți prin camera înăbușitoare. Unii dintre ei erau implicați în conversații, dar majoritatea stăteau cu sudoarea curgându-le pe trupuri, savurând căldura.

O picătură se scurse de pe fruntea grea a lui Macro și-l făcu să clipească. Își șterse fruntea cu dosul brațului și se uită la Cato. Prietenul său căzuse pe gânduri, holbându-se la podeaua de mozaic din fața lui. Mai devreme în acea zi, Cato vizitase ascunzătoarea și găsise un mesaj de la Septimus, cerând un raport asupra

progreselor făcute. Urmau să-l întâlnească acolo în două zile.

– Un sestert pentru gândurile tale, zise Macro moale.

– Ce?

Cato privi în jur.

– Cunosc privirea asta. Ce te frământă?

– Lipsa progresului. Nu văd cum ar trebui să facem ceea ce vrea Narcissus. Nici Eliberatorii nu au dat anunț pentru racolarea de noi adepți, nici noi nu am descoperit ceva sinistru în mod particular.

– Dar Sinius? întrebă Macro. Pare a fi un personaj suspect.

– Adevărat. Dar nu avem nicio dovadă a implicării sale în vreo conspirație. Cato își mușcă buza. Ceea ce ne conduce spre întrebarea: Narcissus nu umblă cumva după umbre? Dacă cei care au prins în ambuscadă convoiul cu lingouri nu au urmărit decât să ia argintul?

– E posibil, admise Macro. Dar bărbatul pe care l-a torturat Narcissus? A zis că lucra pentru Eliberatori și a scăpat un nume.

– Asta nu e nicio surpriză. Anchetatorii își cunosc meseria și pot face orice bărbat să cedeze. Cât de încredere poate fi informația obținută prin tortură? După o vreme, îmi imaginez că omul spune orice pentru a încerca să pună capăt chinului.

Macro se gândi o clipă și apoi clătină din cap.

– În regulă. Dar să presupunem că informația este corectă. Ar trebui să ne concentrăm atenția asupra centurionului Lurco atunci când se va întoarce în

tabără. Să-l urmărim și să vedem cu cine vorbește. Dacă e căpetenia unei conspirații, atunci vom afla asta destul de curând.

– Presupun că da. Cato oftă. În orice caz, el este unica posibilitate reală pe care o avem acum.

Mai rămaseră puțin înainte să folosească strigilurile din alamă pentru a-și râcâi murdăria care le transpirase prin piele. Apoi se mutară în camera rece și plonjară în bazin, unde șocul apei reci îi făcu să icnească. Cato dădu din mâini rapid, înotând două lungimi de bazin înainte să iasă afară și să se grăbească spre vestiar, unde se frecă bine cu unul dintre prosoapele puse la uscat în cuierul de deasupra burlanelor hipocaustului. Macro i se alătură și începură să se îmbrace.

– Știi, începu Macro, dacă nu există nicio conspirație și dacă noi umblăm doar după o bandă de hoți, atunci asta o să ne îngreuneze și mai mult cercetările. O conspirație are nevoie de susținători pentru a-și atinge scopurile. Cei implicați într-un simplu furt vor încerca să stea aproape de cufere.

Cato încuviință din cap.

– Caz în care, continuă Macro, ne-am cam înfundat, din moment ce Narcissus nu ne va răsplăti pentru că nu am reușit să-i oferim rezultatele pe care și le dorește. Oricât ar suna de nebunesc, mai bine ne-am ruga să existe o conspirație.

Când ajunseră la intrarea în barăci, Tigellinus îi aștepta. Arătă cu degetul spre locuința centurionului.

– Lurco s-a întors. Vrea să vă vadă. Tigellinus zâmbi îngâmfat. A trimis după voi acum mai bine de o oră. Păcat că nu v-am putut găsi – centurionul nu tolerează întârzierile. Locţiitorul râse uscat înainte să o pornească agale spre camerele detaşamentului. Mult noroc!

Buzele lui Macro se strânseră în timp ce aştepta ca Tigellinus să nu-i mai poată auzi, apoi şuieră printre dinţii încleştaţi:

– Nenorocitul! Ştia unde eram. Ne-a întins o capcană.

Cato ridică din umeri:

– Nu mai putem face nimic în privinţa asta acum. Să mergem.

Îşi croiră drum spre uşa unui mic birou, aflat lângă camerele private ale centurionului şi văzură că aceasta era deschisă. Lurco stătea la fereastră, privind spre zidul taberei şi, mai departe, spre oraşul luminat de scânteile licăritoare ale torţelor şi lămpilor. Stătea aproape nemişcat în timp ce se uita în direcţia palatului imperial, cu spatele luminat neclar de singura lampă cu ulei aflată pe biroul său. Cato îi făcu un semn lui Macro şi rămaseră chiar în faţa cadrului uşii. Trăgând aer adânc, Cato bătu în tocul de lemn.

– Aţi trimis după noi, domnule?

Lurco se întoarse repede, iar Cato văzu că centurionul era mult mai tânăr decât se aşteptase el, având între douăzeci şi treizeci de ani. Părul îi era negru, măiestrit aranjat în bucle date cu ulei deasupra unui chip cu

trăsături frumoase, putându-se spune că era chiar chipeș. Frumoasa lui față se schimonosi într-o încruntătură.

– Sunteți oamenii cei noi? Capito și Calidus? întrebă cu o voce subțire, ascuțită.

– Da, să trăiți!

– Nu stați acolo. Intrați.

Păşiră înăuntru și se opriră în fața biroului comandantului. Era mai înalt decât Cato și, pentru că își ținea capul ușor înclinat pe spate, dădea și mai mult impresia că se uita de sus la ceilalți oameni.

– Pe unde ați umblat? Am trimis după voi cu secole în urmă. De ce nu vă aflați în cazarmă?

– Ne cerem scuze, domnule, dar eram la baie, explică Macro.

– Chiulind de la datorie, fără îndoială.

– Nu, domnule. Suntem veterani. Am fost scutiți de munci.

– Veterani? Lurco zâmbi disprețuitor. Deci aveți impresia că lumea vă datorează existența? Fără îndoială credeți că sunteți mai buni decât noi, restul. Doar pentru că ați strâns ceva noroi pe cizme și câteva zgârieturi. Plesni din mână cu dispreț în direcția feței lui Cato. Nu mă interesează dacă sunteți veterani. Oamenii din centuria mea sunt toți la fel, în ceea ce mă privește. Iar acum se pare că toți depindeți de mine atât de mult, încât am fost nevoit să-mi scurtez concediul pentru a mă întoarce în tabără ca să iau parte la micul spectacol plicticos de mâine, organizat în cinstea împăratului. Aș fi putut merge la vreo petrecere din oraș, unde să trag o tăvăleală zdravănă cu

nevasta sau fiica vreunui senator, dar nu, sunt blocat aici în tabără. Așa că, dacă trebuie să renunț la prietenii mei pentru a mă afla aici, atunci măcar puteți avea afurisitul de bun-simț de a vă prezenta atunci când sunteți chemați.

Cato simți o repulsie instinctivă față de acel bărbat și, dintr-odată, deveni dureros de conștient de cicatricea care îi schimonosise propriul chip. Lurco, cu înfățișarea lui frumoasă și bine aranjată, era tipul tânărului ofițer care avea succes printre doamnele capitalei. Posibil genul de persoană pe care o femeie ca Iulia ar putea-o întâlni și de care s-ar putea îndrăgosti. Era un gând prostesc, își spuse Cato, mânios că lăsase frâu liber sentimentelor pe care se luptase să le reprime.

– Am venit imediat ce ni s-a spus că doriți să ne vedeți, domnule, zise Macro.

– Ei bine, nu a fost suficient de repede, i-o întoarse Lurco. Se uită la ei, cu nările fremătând. Ei bine, acum ne cunoaștem, iar voi știți ce susțin eu. Pe viitor, când dau un ordin, mă aștept ca voi să vă supuneți imediat. Dacă dați greș, mă voi asigura că vi se revocă statutul de veterani și vă voi îngropa până la gât în rahat, punându-vă să faceți muncă la latrine pentru restul anului. M-am făcut înțeles?

– Da, să trăiți! replicară Cato și Macro.

Lurco se uită la ei.

– Mâine, jucăm rolul de gazde pentru împărat. Cohorta noastră va fi plasată de o parte și de alta a lojii imperiale. Asta înseamnă că vreau o ținută impecabilă

din partea voastră. Centuria mea va fi cea mai elegantă unitate din întreaga Gardă Pretoriană, sau altfel veți avea de plătit. Să nu cumva să îndrăzniți să mă dezamăgiți. Priceput?

– Da, domnule.

– Atunci, lăsați-mă. Plecați! Pieriți din ochii mei!

Salutară, se întoarseră, iar Macro o luă în față în timp ce ieșeau din cameră. Se îndreptară spre scări, iar Macro lăsă să-i scape un oftat puternic.

– Ce nenorocit afurisit! Fac pariu că rahatul ăsta înfumurat a fost refuzat de vreo femeie. Iar acum se răzbună pe noi. Cât despre prostiile referitoare la veterani... Omul ne datorează ceva mai mult respect. Scoase fum de supărare, apoi continuă. Totul e din vina lui Tigellinus. Știa de unde să ne ia. Era în cameră când am plecat spre băi. Voi avea o discuție cu optio, așa că te rog să mă ajuți.

– Mai bine nu, răspunse Cato. Nu și dacă nu vrem să fim pedepsiți pentru insubordonare.

– Mă gândeam la ceva mai în forță decât insubordonarea, răspunse Macro întunecat. Trebuie să scoatem fumurile din el. Cunosc genul lui. Ne va înscena câte ceva ori de câte ori va avea ocazia. E tipul de optio care ar face orice pentru a trage scara după el în timp ce stă frumos și așteaptă numirea în postul de centurion.

– Las-o baltă, zise Cato calm. Nu vom sta aici suficient de mult cât să ne facă viețile amare. Așa că îl vom ignora și ne vom concentra atenția la ce avem de făcut, da?

Macro mormăi ceva:

– Dacă se dovedește că iubitul nostru optio e parte din vreo conspirație, atunci mă voi asigura că îmi pot oferi serviciile oricui va avea posibilitatea să-l interogheze.

În zori, tribunul Burrus dădu ordin cohortei să se strângă în fața cazărmii. Cerul era înnorat, iar aerul se simțea umed și lipicios, pe când soldații se adunau în formație în centurii și stăteau pe loc repaus. Macro și Cato se număraseră printre primii care ieșiseră, iar acum priveau cum ceilalți soldați se împleteceau afară din clădire, unii dintre ei încă mai închizându-și centurile peste tunici. Centurionul Lurco fu printre ultimii veniți, cu ochii lipiți și palid la față.

Cato se aplecă în față spre Macro:

– A băut.

– Bietul băiat trebuie că are inima zdrobită, răspunse Macro fără nicio urmă de compasiune.

Tigellinus, poziționat la doi pași în fața primului rând, își întoarse capul și urlă:

– Liniște! Următorul care mai scoate un singur afurisit de cuvânt va primi o însărcinare!

Lurco se cutremură la auzul vocii, în timp ce își găsea locul în fața locțiitorului și a purtătorului steagului centuriei. Când ultimii oameni ai cohortei își ocupară locurile, se lăsă liniștea pentru un moment, înainte ca silueta voinică a tribunului Burrus să iasă pe intrarea principală a clădirii de apartamente a cazărmii.

Centurionul cel mai vechi în grad al cohortei, *trecenarius*, inspiră adânc și strigă:

– Ofițerul comandant!

Oamenii luară poziția de drepți, cu un zgomot puternic de cizme cu crampoane pe pietrele din pavaj. Burrus păși în față, cu mâinile împreunate la spate, în timp ce-și umfla obrajii și-și trecea privirea peste rândurile bărbaților care formau centuriile.

– Majoritatea cunosc instrucțiunile. Sunt doar puțini cei care ni s-au alăturat de la ultimele Jocuri ale urcării pe tron. Le voi mai spune o dată, pentru ca toți să știți exact ce se așteaptă de la noi. Împăratul, familia sa și câțiva oaspeți aleși din rândurile curții imperiale își vor petrece ziua împreună cu Garda Pretoriană. Ca unitate care se află cel mai aproape de grupul imperial, noi suntem standardul după care va fi judecat și restul gărzii. Va trebui să vă purtați exemplar, căci îi voi tăia boașele celui care se îmbată sau celui care va discredita onoarea Gărzii Pretoriene prin comportamentul său. Se opri pentru o clipă, apoi continuă pe un ton mai puțin aspru. După cum știm, împăratul are ticuri ciudate. E înclinat să se bâlbâie, iar când este prea emoționat are tendința să-i curgă balele. Nu e una dintre priveliștile cele mai plăcute, vă asigur. Totuși, Claudius este împăratul, iar noi am depus un jurământ pentru a-l onora și a ne supune. Așa că nu vreau să aud râsete, nici cel mai mic chicotit, dacă bătrânul calcă în strâchini. E clar? Vă asigur că nu va mai fi nimic de râs pentru cel pe care-l prind că-și bate joc de împărat.

Burrus se întoarse și făcu câțiva pași înainte să revină înapoi. Și încă ceva. Noua împărătească va participa la jocuri pentru prima dată. Acum, sunt sigur că unii dintre voi sunteți încă puțin surprinși, chiar uluiți, de faptul că împăratul a decis să se căsătorească cu propria-i nepoată.

Se auziră câteva murmure discrete dinspre unii dintre străjeri și Cato își dădu seama că oamenii de lângă el începuseră să se mute stingheriți de pe un picior pe altul. Burrus ridică o mână pentru a-i face să tacă.

– Oricare v-ar fi sentimentele, această căsătorie a fost recunoscută de Senat, așadar este legală. Moralitatea situației nu e problema noastră. Suntem soldați și trebuie să ne supunem ordinelor, corecte sau greșite, și cu asta basta. Deci, dacă vreunul dintre voi nutrește îndoieli în privința noii soții a împăratului, atunci să și le păstreze pentru el. Acesta este un ordin. Nu vreau să aud niciun cuvânt de nemulțumire de pe buzele voastre. Se opri din nou pentru a lăsa ca vorbele sale să-și facă efectul. Un ultim lucru. Ziua de azi se presupune că trebuie să întărească legăturile dintre împărat și Garda Pretoriană. Claudius plătește pentru toate distracțiile și pentru ospățul care le urmează. Așadar, ar fi politicos din partea noastră să ne exprimăm recunoștința cu fiecare ocazie. Îl veți aclama pe el și pe familia lui de parcă viețile voastre ar depinde de asta. Acest lucru ar trebui să-l mulțumească pe bătrân, fără îndoială. Un împărat fericit e un împărat generos. De fiecare dată când îl veți aplauda, gândiți-vă

că aduceți bani în cufăr. Sau veți aduce, atunci când va veni vremea să acorde gărzii următoarea gratificație... Grupul imperial e așteptat să sosească în tabără la două ceasuri după răsărit. Fiecare om va fi la postul lui înainte, echipat și încălțat. Asta e tot!

Pe când tribunul se întoarse spre intrarea în cazarmă, centurionul senior strigă:

– Cohortă, liber!

Ordinul se auzi ca un ecou între ziduri, iar oamenii se relaxară și începură să rupă rândurile. Macro se uita după tribunul care se îndepărta.

– Ei bine, a fost scurt și la obiect. Privi în sus spre cer. Ar fi o idee să ne aducem mantiile înainte să ocupăm niște locuri bune.

Până ce urcară ei scările din spatele arenei improvizate, sute de bărbați își ocupaseră deja locurile. Burrus și oamenii lui primiseră pozițiile care flancau loja imperială, care se ridica deasupra laturii nordice a arenei, pentru a beneficia de puțina căldură oferită de soare. Spre deosebire de locurile dispuse în pantă ale pretorienilor, loja imperială era construită pe o platformă aflată la același nivel cu locurile cele mai de sus. Cato indică spre ele:

– Acolo sus.

– Dar dacă vrem să avem o vedere bună asupra jocurilor, atunci ar trebui să mergem în față, protestă Macro.

– Cel pe care vrem să-l vedem bine e împăratul și grupul său. Acela e cel mai bun loc.

Macro bombăni ceva în barbă, aruncă o privire îndurerată la locurile goale aflate chiar lângă arenă, apoi se întoarse pentru a-și urma prietenul pe scările abrupte dintre rândurile de scaune. Sus, Cato privi spre loja imperială și apoi își schimbă locul, astfel încât curba arenei să le permită o vedere mai bună asupra grupului imperial. Satisfăcut, se așeză. Macro se uită la rândurile de bănci care se umpleau rapid în fața lui și suspină.

– Frumoasă priveliște, zise el plat.

– E suficient de bună pentru scopurile noastre, răspunse Cato, ridicându-și mantia și lăsându-și gluga pe spate, astfel încât să-și descopere capul.

În jurul lor, pretorienii se revărsau prin intrări și se grăbeau către cele mai bune din locurile rămase libere. Aerul era plin de conversații bine intenționate, pe când lumina creștea treptat în intensitate. Cerul era încă acoperit, dar o fâșie mai deschisă la culoare marca locul în care soarele se zbătea în văzduh și vărsa puțin mai multă căldură peste oraș și câmpul înconjurător. Ofițerii fură printre ultimii care intrară, alegându-și locurile în rândul din față și gonindu-i pe soldații care deja se așezaseră acolo. Macro zâmbi văzând asta, bucurându-se instinctiv de dezamăgirea lor. Chiar sub ei, tribunul Burrus și centurionii săi își ocupară locurile, iar în spatele lor se așezară locțiitorii și purtătorii de steaguri. Cato îl privi pe Lurco cum se așază lângă loja imperială, dar nu chiar atât de aproape încât să fie ascuns vederii, precum cei care se postaseră chiar sub picioarele celor din anturajul împăratului.

Purta pe mâna stângă o brățară din aur care-ți lua ochii și, fără îndoială, spera să atragă atenția vreunui posibil patron pentru a avansa în carieră. Tigellinus stătea în spatele și într-o parte a centurionului său, iar Cato putea citi disprețul din expresia sa, atunci când optio se întoarse să-l privească pe Lurco.

La momentul potrivit, sunetul inegal al cizmelor din direcția Porții Viminale anunță apropierea grupului imperial. Gărzile germanice călare deschideau drumul, apoi venea prima dintre litiere, care ducea oaspeții suveranului. Sclavi, curat îmbrăcați în tunici noi, trudeau sub greutatea stâlpilor de pe umeri, pe când cei aflați în lectici discutau liber. O unitate formată din opt gărzi germanice pedestre se arătă vederii prin zidul orașului, bărbile lor stufoase și armura ciudată dându-le o înfățișare barbară. Apoi venea litiera care-i ducea pe Agrippina și pe Nero, iar în spatele ei cea care-l purta pe însuși împăratul, însoțit de Britannicus. Mai multe litiere urmau, ducând restul grupului: Narcissus, Pallas, Seneca – noul profesor al lui Nero, rechemat recent din exil – și, în cele din urmă, aceia dintre senatori și soțiile lor care fuseseră onorați cu invitația de a-l însoți pe împărat.

Coloana se opri în fața intrării în loja imperială și oaspeții de rang inferior se grăbiră să iasă din lecticile lor, înainte ca împăratul și familia sa să-și ocupe locurile. Prefectul Gărzii Pretoriene, Geta, apăru din loja imperială și se înclină în fața suveranului, în timp ce acesta stătea așezat în lectica sa. Prefectul

schimbă câteva cuvinte cu Claudius înainte să se alăture celorlalți oaspeți din lojă.

Mulți dintre soldații de pe locurile aflate mai sus își întoarseră capetele pentru a-i privi pe cei care soseau. Cato și Macro îl văzură pe Narcissus uitându-se scurt în sus la chipurile de deasupra lui, dar dacă îi văzuse, nu le dădu niciun semn de recunoaștere înainte să dispară din raza lor vizuală. În cele din urmă, grupul imperial era pregătit să intre, iar Nero sări jos din lectica sa și îi dădu mamei sale mâna pentru a o ajuta să coboare.

– Un fiu îndatoritor, comentă Macro strâmbându-se. Și ia uite cât îi adoră pe fratele și pe tatăl său vitreg.

După ce o ajutase pe mama sa, Nero se întorsese spre ultima lectică cu o privire de gheață. Britannicus coborî și apoi își înclină capul plin de respect, în timp ce împăratul se lupta să se ridice în picioare dintre pernele sale brodate, de culoare purpurie. Ținând mâna fiului său, Claudius șchiopătă înainte, cu capul smucindu-i-se, până ce ajunse la intrare. Zâmbi și le făcu semn lui Nero și Agrippinei să i se alăture, apoi așteptă până ce zece dintre gărzile germanice se așezară în formație în fața familiei și începură să urce scările spre loja imperială. Pretorienii priviră așteptând. Gărzile se postară de o parte și de alta și în spatele oaspeților așezați, astfel încât să nu le blocheze vederea spre arenă. Apoi, urmă o scurtă pauză înainte ca Narcissus să facă un semn discret cu mâna și ocupanții lojii să se ridice în picioare.

Imediat, pretorienii le urmară exemplul și eliberară un strigăt asurzitor, care crescu în intensitate când laurii auriți de pe capul împăratului fură zăriți. Claudius urcă și ultimele trepte și păși într-un fel ciudat spre estrada unde două jilțuri mari stăteau unul lângă altul. Agrippina i se alătură, iar cei doi băieți se postară de-o parte și de alta. Claudius menținu o expresie neutră, luptându-se să-și oprească ticul, pe când își întorcea încet capul pentru a primi uralele venite din toate părțile. În cele din urmă, luă loc, apoi Agrippina se așeză și ea, urmată de restul oaspeților.

– E arătoasă, într-adevăr, vorbi Macro tare la urechea lui Cato. Se vede de ce bătrânul țap a umblat după ea.

– E mai mult decât înfățișarea ei, răspunse Cato. Are influență, creier și vine cu un fiu sănătos care ar putea fi un moștenitor folositor pentru Claudius dacă Britannicus va cădea în dizgrație.

Strigătele mulțimii se mai potoliră, iar pretorienii începură să se așeze. Cato și Macro li se alăturară și, curând, se auzi zarvă de agitație, pe când organizatorul jocurilor discuta cu funcționarii săi pentru a se asigura că totul era în regulă. Satisfăcut, omul se uită spre balustrada din fața boxei imperiale și făcu un semn spre cei patru soldați care așteptau pe nisipul de dedesubt, ținând cornurile lungi din alamă. Aceștia își ridicară instrumentele și scoaseră o serie de sunete ascendente. Imediat, toți pretorienii tăcură și, în fața lojii imperiale, organizatorul își ridică brațele.

– Maiestatea sa imperială Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus le urează bun venit camarazilor din Garda Pretoriană!

Bărbatul avea o voce frumos modulată, care acoperea arena și care putea fi auzită cu claritate de toți cei prezenți.

– Conform dorinței sale de a-i asigura pe bravii săi soldați că loialitatea lor le este întoarsă la fel și cu mare afecțiune, maiestatea sa imperială, în onoarea zilei în care îndurătorii cetățeni ai Romei i-au încredințat bunăstarea lor, cu această ocazie prezintă o zi de distracții...

Organizatorul trecu programul în revistă, generând ropote de aplauze la menționarea fiecărui punct. În timp ce el vorbea, atenția lui Cato se concentrase asupra lojii imperiale. Împăratul stătea pe cât de nemișcat îi permitea ticul său, cu atenția îndreptată asupra organizatorului. Clătina din cap în semn de mulțumire la fiecare rundă de apaluze. Lângă el, Agrippina își sprijinise cotul pe brațul jilțului și își odihnea capul în mână. Părea cumplit de plictisită de preliminarii și, după o vreme, își aruncă privirea prin loja imperială, până când se opri asupra scaunelor unde stăteau sfătuitorii împăratului. Narcissus era adâncit într-o conversație șoptită cu unul dintre camarazii săi. Celălalt bărbat dădea din cap, apoi observă că împărăteasa se uita la el și-i aruncă un zâmbet rapid peste umărul lui Narcissus. Acesta remarcă și își întoarse privirea exact când împărăteasa se uită în

altă parte. Făcu o pauză scurtă înainte de a-și continua conversația șoptită.

Atenția lui Cato se îndreptă spre ceilalți acupanți ai lojii și văzu că Britannicus stătea bățos lângă tatăl său, cu mâna stângă ascunsă între faldurile micii sale togi. Faptul că purta o togă era semnificativ. Claudius dorea să arate în mod clar că fiul său urma să primească curând titluri și onoruri care nu corespundeau vârstei sale, la fel cum se întâmplase și cu fiul său adoptiv, Nero. Cel din urmă, îmbrăcat de asemenea într-o togă, luase mâna mamei sale și acum o dusese la buze, zăbovind asupra ei pentru o clipă, până când ea și-o retrase.

– Ai văzut asta? șuieră Macro. De-a ce crede că se joacă? Încearcă să stârnească un scandal?

Cato se uită în jur la ceilalți soldați, dar nu înregistră nicio reacție la insolența lui Nero.

– Poate că oamenii sunt obișnuiți cu astfel de manifestări, sugeră Cato. Trebuie să recunoaștem că familia imperială are un anumit stil. S-ar putea să fie nevinovat. S-ar putea să nu. Nu ar fi prima dată când membrii familiei imperiale ar avea de-a face cu incestul.

Buzele lui Macro se încrețiră a dezgust:

– Perverșii!

Organizatorul își încheie discursul pe fondul unor noi aclamații asurzitoare, iar Claudius zâmbi și ridică o mână pentru a-și saluta soldații. Nu mai exista niciun preambul înainte de primul eveniment: un meci de box între doi uriași numidieni. Pielea le fusese unsă cu ulei și străluceau precum abanosul când se

puseră în gardă și începură lupta. În public, pretorienii dădură repede să facă pariuri în privința rezultatului și să strige unii la ceilalți. Lupta continuă pentru o vreme, iar nisipul din jurul celor doi bărbați fu împroșcat cu sânge, în timp ce fâșiile de piele legate în jurul pumnilor rupeau și găureau. În cele din urmă, fu aplicată o lovitură decisivă, însoțită de un amestec de gemete și strigăte venite din partea spectatorilor. Apoi urmă o demonstrație în arta tragerii cu arcul făcută de un bărbat cu pielea întunecată, învești mântat în robe din răsărit, care își trăgea săgețile cu o acuratețe care îți tăia respirația, chiar și în jurul băiatului care îi era asistent și care stătea legat de o țintă din paie, cu brațele larg deschise. După o pauză scurtă, vestitorul anunță „Concursul Troian" – o demonstrație de echitație organizată de fiii aristocraților romani. Aplauzele pretorienilor fură îngăduitoare.

Douăzeci de călăreți intrară în arenă purtând coifuri aurite care le ascundeau chipurile. În spatele lor veneau câțiva străjeri aducând țintele și manechinele din paie, pe care le așezară în șiruri de-a lungul arenei. Când pregătirile se încheiară, Claudius se ridică pentru a primi salutul conducătorului care călărea o iapă albă pursânge.

– P-p-pu-puteți începe!

Capul împăratului se smuci, apoi el se așeză greoi.

Băieții atacară cu rândul manechinele, despicându-le pe cele din paie cu săbiile. Apoi li se dădură sulițe ușoare și începură să galopeze spre șirul de ținte, alegând una spre care să-și arunce arma. Un

vânt rece începuse să bată, făcându-i să trudească din greu pentru a se echilibra în timp ce ţinteau. Cei care ratau erau descalificaţi din competiţie şi părăseau arena. În curând rămaseră doar trei şi distanţa până la ţinte fu mărită. După ce încă unul reuşi, un altul părăsi competiţia. Ultimii doi, dintre care unul era conducătorul, erau buni trăgători şi încă o rundă furioasă începu, pe când băieţii se măsurau unul cu altul, iar distanţa fu mărită din nou. În cele din urmă, rivalul conducătorului rată ţinta şi se auziră iar aplauze din rândurile mulţimii pe când învingătorul îşi azvârli pumnul în aer şi îşi întoarse calul spre loja imperială, strunindu-l într-un nor de praf.

– Un călăreţ destul de bun, zise Cato. Mă întreb cine e.

Macro ridică din umeri.

– Încă vreun afurisit de răsfăţat care se dă mare.

Călăreţul îşi ridică mâinile pentru a desface chingile şi îşi scoase repede coiful de pe cap, pentru a-şi dezvălui chipul. Urmă un murmur de surpriză din partea mulţimii şi apoi tumultul aclamaţiilor tăie văzduhul când văzură că era Nero.

Cato se uită la împărat şi îşi aminti vag că îl zărise pe fiul să vitreg alunecând spre partea din spate a lojii cu ceva timp în urmă. Mama lui Nero era în picioare, bătând încântată din palme, în timp ce împăratul radia. Strigătul gradat al pretorienilor se sincroniză într-un răget repetat al numelui său: „Nero! Nero! Nero!"

Băiatul făcu un scurt tur al arenei, înălțându-se în șa în timp ce savura aclamațiile. Macro îi dădu un ghiont lui Cato și arătă spre loja imperială.

– Iată unul care nu e prea fericit.

Pe estradă, lângă tatăl său, se afla tânărul Britannicus; expresia i se strâmbase într-o căutătură încruntată, iar mâna dreaptă i se strânsese în pumn. Se relaxă doar când rivalul său părăsi arena și pretorienii încetară să mai strige. Trecuse de prânz și crainicul anunță o pauză scurtă, pentru a îndepărta țintele și a pregăti arena pentru principala atracție a zilei: zece lupte de gladiatori, culminând cu o bătaie între un *secutor* cunoscut drept Porumbelul – favoritul mulțimii în acel moment – și Neptun din Nuceria, un *retiarius*. Câțiva dintre cei din boxa imperială se grăbiră în jos pe trepte pentru a se ușura și a se servi cu gustări, în zona de sub lojă.

– Mă duc să mă ușurez, anunță Macro ridicându-se în picioare.

Cato clătină din cap, în timp ce prietenul său se strecură pe lângă el și își croi drum pe scări în jos și de-a lungul culoarului care ducea spre ieșirea din arenă. Mintea lui Cato era încă preocupată de expresia pe care o surprinsese pe fața lui Nero chiar înainte ca acesta să părăsească arena. Nu era nicio urmă de îndoială asupra flăcării ambiției care ardea acolo. Fusese un spectacol calculat pus la cale pentru pretorieni și, în acel moment, el devenise preferatul lor.

Macro se scutură după ce se ușură și își coborî tunica. Blocul latrinelor era plin de oamenii care

profitau de avantajul oferit de pauză. Își croi drum până afară și o luă spre poarta care dădea spre terenul de paradă. Își alese drumul cu grijă printre litiere și sclavii care stăteau pe vine lângă ele, până ce ajunse la zona împrejmuită aflată sub loja imperială. Două dintre gărzile germanice stăteau de o parte și de alta a draperiilor grele, de culoare roșie, care acopereau intrarea. Pe când Macro se apropia, unul dintre ei întinse brațul și vorbi în limba lor aspră.

– Ușurel, Herman, mormăi Macro. Sunt doar în trecere. Nu-ți zbârli afurisita de barbă la mine!

În acel moment, o rafală de vânt ridică draperiile, iar Macro l-a putut vedea foarte clar pe bărbatul lângă care stătuse Narcissus în loja imperială. Avea un braț încolăcit în jurul unei femei, în timp ce îi săruta gâtul arcuit. Cealaltă mână era sub faldurile stolei, între picioarele ei, iar gura ei gemea cu extaz. Se uitară în jur rapid atunci când perdelele fluturară, iar ochii lor îi întâlniră pe cei ai lui Macro pentru o clipă care păru că nu se mai termină. Apoi, la fel de brusc precum se iscase, vântul se potoli, iar perdelele căzură la loc. Macro nu se mișcase de pe loc, iar barbarul îi mai strigă încă un avertisment.

– Plec, bolborosi el grăbindu-se să intre înapoi în arenă.

Un tremur rece de neliniște i se prelinse pe șira spinării. Femeia pe care tocmai o văzuse în extaz era Agrippina. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie martor la infidelitatea împărătesei. Aceasta era o informație periculoasă. Agrippina învățase cu siguranță

din greşelile predecesoarei sale şi probabil că îşi dădea seama de necesitatea de a se descotorosi de orice persoană care ar fi putut-o denunţa soţului ei.

Macro urcă treptele, pentru a i se alătura lui Cato, şi se aşeză jos repede, lăsându-se pe spate pe bancă, pentru a se asigura că nu putea fi văzut din loja imperială.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă Cato. Eşti la fel de alb ca o togă.

– Sunt bine... bine.

– Ce este?

Cato rareori îl văzuse pe prietenul său arătând atât de îngrijorat.

Macro dădu din cap:

– Nu îţi pot spune acum. Arătă spre bărbaţii din jur. Nu aici.

Jos, în arenă, prima pereche de gladiatori îl salutaseră pe împărat, iar acum se pregăteau de atac, adoptând o poziţie ghemuită, echilibrată, în timp ce aşteptau semnalul. Crainicul prelungi tensiunea cât de mult îndrăzni, înainte să strige ordinul: „Începeţi!"

Cel mai scund şi mai suplu dintre cei doi luptători se lansă într-un atac feroce asupra adversarului său, iar sunetul lamelor care se loveau şi tunetul săbiilor pe scuturi aruncau ecouri în jurul arenei. Apoi ambii bărbaţi se despărţiră şi începură să-şi dea târcoale prudenţi. Cato zâmbi la vederea micii piese de teatru pe care gladiatorii o folosiseră ca să-şi deschidă lupta, cu o licărire de emoţie. În jurul lor, pretorienii priveau cu aviditate, murmurând comentarii despre aspectul fizic al celor doi luptători şi despre stilurile

lor de lupă, în timp ce făceau pariuri. Cato se aplecă spre Macro și vorbi cât îndrăzni el de tare:

– Poți să-mi spui acum. Toată lumea se concentrează pe acțiune.

Macro se uită pe lângă Cato, pentru a privi în loja imperială. Nu mai departe de treizeci de pași, împărăteasa își reluase locul și se uita în jos spre arenă, cu chipul liniștit. Bărbatul care o pipăise mai devreme nu se vedea prin apropiere. Macro îi relată în șoaptă episodul la care asistase.

– Ești sigur că te-au văzut bine? întrebă Cato.

– Destul de bine cât să mă recunoască dacă mă văd iar.

– Pe toți zeii! se încruntă Cato. Asta nu ne prea e de ajutor.

– Ei bine, scuză-mă, mârâi Macro.

Cato își mângâie barba, în timp ce încerca să se gândească la implicații. Dacă Agrippina își luase deja un amant din suita împăratului, atunci juca un joc periculos, într-adevăr. Doar dacă nu-l folosea pe acel om pentru a-și atinge scopurile. Dar care? Și aveau toate acestea vreo legătură cu conspirația pe care încerca Narcissus să o descopere și să o neutralizeze?

Pe când Cato se gândea, Macro îl văzu pe Narcissus apropiindu-se de împărat și aplecându-se spre urechea acestuia. Claudius ascultă și apoi se întoarse în scaun pentru a privi îngrijorat în sus, spre secretar. Urmă o conversație scurtă înainte ca împăratul să dea din cap și să-l îndrume spre prefectul Geta. Câteva clipe mai târziu, străjerii se grăbiră să iasă din pavilion pentru a

duce mesaje ofițerilor din arenă. Mulți dintre pretorienii din apropierea lojii imperiale priveau curioși, în timp ce tribunul Burrus se ridică, făcându-și mâinile pâlnie la gură.

– Centuria a VI-a! Adunați-vă în fața arenei imediat!

Lurco se ridică repede de pe banca sa și-i făcu semn cu mâna lui Tigellinus, apoi se grăbi spre ieșire. Oamenii săi începură să-l urmeze.

– Despre ce crezi că este vorba? întrebă Macro. Are legătură cu ce am văzut?

– Vom afla destul de curând.

Pe când coborau scările, Cato aruncă o ultimă privire spre pavilion. Împăratul și familia sa își părăsiseră deja locurile, iar Narcissus și alți câțiva îi urmară. Restul oaspeților rămăseseră pe locurile lor, încercând să pară netulburați, în timp ce lupta continua în arenă.

Oamenii din Centuria a VI-a se adunară în jurul lui Lurco, în timp ce la o mică distanță, sclavii cu litierele erau în picioare, pregătiți să-și ridice poverile în momentul în care avea să fie dat ordinul. Pe când Macro, Cato și ultimii dintre soldați ieșeau din arenă, centurionul strigă tare, pentru a putea acoperi vacarmul din arenă.

– Împăratul se întoarce la palat. Tocmai a primit un raport potrivit căruia a izbucnit o revoltă pentru mâncare, în Forum. Cohortele urbane au situația sub control, dar împăratul dorește să preia personal comanda. Prefectul Geta a decis să întărească garda împăratului cu Centuria a VI-a. Acesta nu este un

exercițiu. Noi trebuie să-l protejăm pe împărat, familia și consilierii săi cu orice preț. Dacă cineva încearcă să ne blocheze calea, suntem autorizați să folosim orice tip de forță necesară pentru ca litierele să-și poată continua drumul. Lurco făcu o pauză pentru a-și trage respirația. Luați-vă armele și armurile din cazarmă. Apoi întoarceți-vă aici, pregătiți pentru marș. Pas alergător!

CAPITOLUL 10

Un văl gros de fum din direcția Forumului se undui pe cerul după-amiezii, pe când coloana de litiere și soldați se îndrepta în jos, pe Colina Viminal, spre centrul orașului. Chiar dacă vestea revoltei se răspândise pe străzi, majoritatea oamenilor își vedeau de treburile lor și se grăbeau să elibereze drumul pentru centurionul Lurco și cele două unități care se aflau în fruntea grupului. Germanicii strânseseră rândurile în jurul lecticilor care îi duceau pe împărat, pe împărăteasă și pe cei doi băieți. Restul Centuriei a VI-a umplea golurile dintre celelalte litiere și închideau coloana.

Cato, Macro și alți paisprezece bărbați se aflau sub comanda lui Tigellinus și mergeau în spatele litierei pe care Narcissus o împărțea cu alți doi sfătuitori, inclusiv bărbatul pe care Macro îl văzuse cu Agrippina. Mergeau câte patru, umăr la umăr, cu Fuscius la dreapta lui Macro și un tânăr ursuz în spate. După ce

aruncă o privire rapidă ca să se asigure că optio nu îi urmărea, Macro vorbi încet către Fuscius.

– Îi vezi pe bărbații din lectica din fața noastră?

– Da.

– Îl recunosc pe Narcissus, dar cine sunt ceilalți?

– Cel din fața lui, cel chipeș, este Pallas. Unul dintre nenorociții aceia de liberți cu care împăratul insistă să se înconjoare. Celălalt este Seneca, profesorul și sfătuitorul lui Nero.

– Înțeleg. Macro se uită spre stânga, spre Cato, și ridică o sprânceană, înainte să-și dea seama că era un lucru inutil pe sub coiful pe care-l purta. Pallas, așadar? Mă întreb ce pune la cale.

– Ce pune la cale? Fuscius își întoarse capul spre Macro. Ce vrei să zici?

– Nimic.

Înainte să-și mai poată spune vreun cuvânt, Tigellinus se uită furios peste umăr:

– Liniște în rânduri! Țineți-vă afurisitele de guri închise și ochii și urechile deschise!

Avansară în liniște pe când se apropiau de Forum, iar strada din fața lor începuse să se golească. Câteva grupuri mici de civili cu înfățișare îngrijorată se grăbiră să treacă pe lângă ei, strecurându-se pe lângă coloane, fără măcar să comenteze sau să se arate surprinși la vederea litierei imperiale, cu escorta sa de barbari. Urletele mulțimii se auzeau clar acum și, curând, putură să discearnă strigătele distincte de mânie și chiar câte un țipăt pătrunzător de teamă. Fumul era des și acru. Palele ajungeau până la coloană, pe când aceasta

intră în piața unde Macro și Cato fuseseră implicați în încăierarea de la han, cu câteva nopți înainte. Cato se uită spre stabiliment și văzu că proprietarul trăgea obloanele de la fereastra care dădea spre fântâna publică, înainte să se grăbească înăuntru și să încuie ușile. O femeie slabă și firavă stătea pe marginea fântânii, alăptând un copil care plângea, cu ochii umflați și brațele scheletice. Privi pentru o clipă la soldații și lecticile care treceau, apoi se luptă să se ridice în picioare și să-și întindă mâna liberă:

– Un sestert pentru copilul meu! Vocea îi era slabă și încordată. În numele lui Jupiter, dați-mi o monedă! Nu am mâncat nimic de zile întregi, domnule! Încercă să se apropie de Tigellinus, dar locțiitorul se întoarse spre ea cu un mârâit:

– Cară-te, târfo! Ia-ți și țâncul cu tine. Înainte să folosesc asta! Își învârti amenințător sulița de optio spre femeie, iar ea se trase înapoi cu un strigăt de groază.

Macro scrâșni din dinți de ciudă la atitudinea locțiitorului și murmură:

– Mă bucur să văd că optio are curajul să înfrunte o femeie pe jumătate moartă de foame.

– Șșșt! îl avertiză Cato.

Părăsiră piațeta și își continuară drumul în josul străzii. Imediat, mai în față, coloana dădu peste primul cadavru. Un bărbat supraponderal zăcea crăcănat într-un șanț. Fusese dezbrăcat de haine, iar cioturile sfârtecate de la mâini arătau locul de unde i se tăiaseră inelele. Craniul îi fusese zdrobit de lovituri frenetice.

În apropiere se afla o brutărie care fusese spartă și prădată. Coloana trecea pe la marginea Suburei, un cartier al orașului care era cunoscut pentru sărăcie și crime. Clădirile de apartamente înghesuite estompau și mai mult lumina slabă, iar aerul îmbâcsit se prindea de gâtul lui Cato, în timp ce pașii lor aruncau ecouri din pereții sinistri.

Când ajunseră la baza dealului, auziră o izbucnire bruscă de strigăte dinspre fața coloanei, iar Cato își lungi gâtul pentru a-l vedea pe centurionul Lurco luptându-se cu un grup de bărbați care se revărsaseră dintr-o stradă laterală, în calea împăratului și a suitei sale.

– Eliberați drumul acolo! strigă Lurco, vocea sa înaltă auzindu-se deasupra țipetelor. Faceți loc pentru împărat!

– E Claudius! răspunse o voce. Rămâneți pe poziții, băieți! Haideți să-i spunem necazurile noastre împăratului!

Lurco își ridică brațul:

– Coloană, stai!

Fără coordonare între pretorieni, germanici și sclavii care purtau litierele, cei din coloană se opriră în mod dezordonat. Cato putu să vadă peste capetele oamenilor din fața lui că cei din stradă erau înarmați cu prăjini, topoare și bâte. Lurco păși în față cu grijă, pentru a înfrunta mulțimea, în timp ce și mai mulți oameni li se alăturau, strigând și gesticulând mânioși.

– Veți face loc pentru împărat! Acum! Nu veți mai avea încă un avertisment!

– Claudius! mugi șeful bandei. Oamenii tăi mor de foame. Hrănește-ne!

– Dați-vă la o parte! urlă Lurco, apoi se uită în spate, peste umăr. Trageți săbiile! ordonă el.

Se auzi un scrâșnet metalic când soldații își scoaseră săbiile din teci și se pregătiră de atac. Șeful bandei păși în față, iar Cato îl recunoscu imediat.

– Cestius.

Macro se uită în sus la Cato.

– Nenorocitul ăla mare de la han?

– Da.

– Pe toți zeii! Aduce necazuri.

Cestius se apropie de capătul coloanei și strigă tare, pentru ca toți însoțitorii săi să-l audă clar:

– Ce e asta? Un grup în drum spre banchet, fac pariu. Se întoarse iar spre mulțime. În timp ce noi flămânzim, în timp ce copiii noștri mor încet de foame, ăștia își ghiftuiesc fețele grase cu delicatese, apoi dau totul afară, doar ca să se poată îmbuiba din nou.

Unii dintre oamenii din mulțime strigară mânioși și își fluturară pumnii. Cestius se întoarse spre soldați:

– Nu ne mișcăm. Vrem să îi facem cunoscute împăratului cererile noastre. Vrem pâine și vrem grâne la un preț pe care ni-l putem permite. Tu, centurionule, dă-te din drum! Cerem să-i vorbim lui Claudius!

Pe când gloata își urla aprobarea, Lurco se retrase în primul rând al oamenilor săi și trase sabia.

– Apărați lecticile! La ordinul meu, avansați la pas! Optio, stabilește pasul! Scuturile în față!

Decurionul însărcinat cu comanda germanicilor își plasă oamenii în formație în jurul lecticii împăratului, în timp ce pretorienii îi înconjurară pe ceilalți. Își înclinară scuturile pentru a-i apăra pe cei care se ghemuiseră în litiere, ținându-și săbiile scurte, pentru înjunghiat, aproape de pământ, cu coatele îndoite și armele gata de a împunge. Cato își simți inima bătând repede și un fior în pântec și membre, pe care îl simțea de fiecare dată înaintea unei lupte. Apoi, cu coada ochiului, văzu ceva mișcându-se și se uită într-o parte chiar la timp pentru a zări umbrele întunecate ale oamenilor care se stecurau pe o stradă lăturalnică, aflată chiar la dreapta sa. Se uită repede și în partea cealaltă și văzu că și mai mulți veneau din direcția opusă și, încă și mai mulți, de undeva din spate, alergând de-a lungul unei răscruci, pe când dădeau ocol coloanei, încercând să o împresoare.

– Privește acolo! îi arătă lui Macro cu vârful sabiei. E o capcană.

Înainte ca prietenul său să poată răspunde, se auzi un strigăt din față:

– Avansați!

– Unu – doi! striga Tigellinus pentru a stabili pasul, iar pretorienii din față începură să se miște, cu scuturile unul lângă celălalt. În spatele primelor unități veneau germanicii și lectica imperială, apoi Narcissus și consilierii, urmați de Tigellinus și de oamenii săi. Pentru o clipă, gloata tăcu, apoi Cestius mugi:

– Omorâți-i! Omorâți-i!

O cărămidă fu aruncată prin deschizătura dintre soldați și mulțime și ricoșă dintr-un scut, înainte să cadă pe materialul care acoperea litiera împăratului. Dinăuntru se auzi un strigăt de groază. Și mai multe proiectile zburară prin aer: cărămizi, fragmente de pavaj și bucăți de murdărie scoase din canal. Mai multe veneau din părțile laterale, aruncate de pe alei spre flancurile coloanei prinse pe strada îngustă. Pas cu pas, înaintară. În fața lor, gloata se menținu pe poziții până în ultima clipă, apoi începu să se dea înapoi, dar cei din spate nu-i puteau vedea pe pretorieni și nu se mișcară, așa că le blocară retragerea. Mai mulți bărbați se învălmășiră spre laterala străzii, panicați, și se lipiră de arcadele și ușile clădirilor. Unii dintre ei reușiră să scape pe aleile lăturalnice, însă câțiva fură prinși în calea pretorienilor.

– Să nu vă opriți pentru nimic în lume! strigă Lurco.

Cu Tigellinus menținând cadența, pretorienii ajunseră la mulțime și o împinseră înainte cu scuturile. Apoi, prima sabie înjunghie, implântată în coastele unei siluete care se zbătea. Bărbatul țipă în agonie înainte să se prăbușească pe caldarâm. În cele din urmă, cei aflați la coada gloatei își dădură seama de pericol și începură să se retragă. Dar era prea târziu pentru cei din față. Pretorienii își împinseră scuturile înainte necruțători, implântându-și armele în carnea celor din fața lor. Unii dintre răniți căzuseră la pământ, unde soldații călcară peste ei, alții fuseseră prinși în strânsoarea sufocantă a trupurilor și erau înjunghiați iar și iar, urlând de durere și groază.

Peste vârful scutului său, Cato văzu silueta înaltă a lui Cestius, care își croia drum spre o alee, unde dispăru împreună cu câțiva dintre oamenii săi. În față, mulțimea începu în cele din urmă să se destrame, lăsând mai multe cadavre și trupuri rănite în urma ei. Cei care se săturaseră fugiseră pentru a se adăposti sau pentru a găsi prăzi mai ușoare. Dar rămăseseră mai mult de o sută, ținându-se departe de săbii în timp ce azvârleau în grupul imperial cu orice le cădea în mână. Proiectilele bubuiau în scuturi și coifuri și le crăpau, dar sclavii care purtau litierele nu aveau niciun fel de protecție și patru dintre ei fuseseră deja loviți. Unul se prăbușise în urma unei lovituri primite la cap, iar sângele îi țâșnea din despicătura lungă din scalp. Doi dintre ceilalți erau răniți la cap. Eliberară litierele din strânsoare și se împleticiră spre marginea străzii înainte să se prăbușească. Ultimul dintre ei se ținea de cotul zdrobit și gemea printre dinții încleștați. Ceilalți sclavi se luptau sub povara crescândă, iar drumul le era barat de cadavrele răspândite în calea lor. Apoi, unul dintre cei care purtau lectica secretarului imperial se împiedică, iar litiera se prăbuși pe-o parte, aproape răsturnându-l pe Narcissus în șanț. Cato văzu că sclavii nu puteau să meargă mai repede de-a lungul străzii.

– Ieși din lectică! îi ordonă el lui Narcissus. Tu și ceilalți. Trebuie să părăsiți lectica! Țineți-vă capetele jos și stați în spatele pretorienilor.

Secretarul încuviinţă din cap şi consilierii împăratului alunecară de pe pernele din interior, iar cizmele lor scumpe lipăiră prin mizeria care umplea strada.

– Cine a dat ordinul? ţipă Tigellinus din partea cealaltă a litierei.

– Eu, domnule. Capito.

– Eşti afurisitul de centurion, Capito? Tu nu dai ordine, tu le execuţi. Tigellinus se ghemui pentru a privi la liberţii aflaţi de cealaltă parte a litierei. Mai bine aţi intra înapoi. Le voi cere câtorva dintre oamenii mei să înlocuiască sclavii răniţi.

Narcissus dădu din cap:

– Ar merge doar în aceeaşi direcţie ca şi sclavii. Omul tău are dreptate, trebuie să abandonăm litierele. Îi voi spune împăratului.

Tigellinus aruncă o privire furioasă spre Cato şi apoi clătină din cap:

– Cum doriţi, domnule.

– Tu, Capito, şi individul scund. Narcissus le făcu semn cu mâna. Am nevoie de protecţie. Acoperiţi-mă cu scuturile. Haideţi!

Cu Cato şi Macro de o parte şi de alta, ţinându-şi scuturile deasupra secretarului imperial, Narcissus ieşi din încercuirea pretorienilor şi cei trei parcurseseră scurta distanţă care îi despărţea de germanicii care stăteau pavăză lecticii imperiale. Cato tresări când o cărămidă îi lovi scutul. La venirea lor, germanicii se despărţiră ca să-i lase să treacă. Atunci Cato văzu că cinci dintre cei doisprezece sclavi care duceau lectica decorată cu ornamente căzuseră deja, iar

ceilalți abia dacă mai puteau să o țină deasupra solului. Se întoarse către Narcissus:

– Trebuie să-i scoți afară pe împărat și pe ceilalți sau nu ne vom mai putea mișca.

– Înțeleg.

Secretarul dădu din cap agitat, pitindu-se când o scârnăvie îi zbură aproape deasupra țestei. Trase perdeaua, pentru a-l da la iveală pe împărat protejându-l pe Britannicus cu îmbrățișarea sa. Lângă el, împărăteasa îi legăna capul lui Nero în poală. Claudius se uită în sus neliniștit, iar capul i se smuci într-o parte.

– Sire, pretorienii zic că trebuie să continuăm pe jos.

– P-p-pe jos?

– Da, sire. Nu vom putea duce litiere mai departe. Ar fi periculos să încercăm.

– Dar sunt numai nebuni acolo afară! protestă Agrippina. Lasă perdeaua jos și du-ne înapoi la palat. Îți ordon.

– Regret să vă spun lucrul acesta, dar nu există altă soluție, maiestatea voastră imperială. Ori ne mișcăm acum, ori rămânem blocați aici, la mila lor.

– Unde sunt cohortele urbane? ceru să știe Agrippina. Ar trebui să aibă grijă de ticăloșii ăștia. Ne vor găsi dacă rămânem aici.

Narcissus dădu din cap.

– Probabil că nici măcar nu știu ce se întâmplă. Se întoarse spre împărat. Trebuie să continuăm pe jos, sire. Acum!

Claudius se răsuci către soția sa.

– Soldaţii ştiu mai bine, d-draga mea. Vino, să nu arătăm teamă în faţa g-g-gloatei.

Narcissus îl ajută pe împărat să iasă şi apoi îi întinse mâna Agrippinei şi celor doi băieţi. Claudius puse o mână protectoare în jurul soţiei sale şi se întoarse cu faţa spre Cato şi Macro.

– Voi doi, apăraţi copiii!

– Da, să trăiţi! Cato îşi înclină capul şi apoi îi făcu un semn lui Nero să i se alăture. Calidus, ia-l tu pe băiatul mai mic.

Macro încuviinţă.

– Vino aici, tinere!

Britannicus se încruntă.

– Nu mi te poţi adresa în felul acesta, soldat!

– Ba pot, în momentul ăsta.

Macro îl luă uşor de umăr şi îl trase în spatele scutului.

Decurionul gărzilor germanice le ordonă oamenilor săi să formeze un cordon în jurul împăratului, apoi Narcissus îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă spre unităţile care conduceau, doar la o mică distanţă mai în faţă:

– Centurionule! Centurionule!

Lurco auzi strigătul, se uită înapoi şi apoi le ordonă oamenilor să îşi menţină poziţia, înainte să se îndrepte spre celălalt grup, aplecat aproape peste scutul său.

– Lăsăm litierele în urmă, îi explică Narcissus. Adună-ţi oamenii şi ne vom croi drum de-a lungul Forumului până la palat. Nu e foarte departe de aici.

Lurco dădu din cap disperat:

– Ar fi mai sigur să ne întoarcem în tabără. Nu avem altă scăpare. Înainte să fie prea târziu.

– Nu, domnule, îl întrerupse Cato și arătă cu vârful sabiei înapoi, în josul străzii. Priviți!

La o sută de pași în spatele lor, o altă mulțime se adunase în umbrele dintre clădirile cu locuințe de închiriat și deja începuse să se îndrepte către ei.

– Rahat... rahat, murmură Lurco, iar buza începu să-i tremure.

Cato vru să spună ceva, dar Macro acționă primul. Se aruncă spre centurion, își băgă sabia în teacă și îl apucă pe ofițer de umăr.

– Reveniți-vă, domnule, zise el aspru. Viața împăratului nostru se află în mâinile voastre. Toate viețile noastre depind de dumneavoastră. Strângeți oamenii, scut lângă scut, și puneți-i în mișcare sau am dat de belea. Văzu privirea uimită de pe fața ofițerului și îl scutură cu putere. Domnule!

Lurco clipi, apoi ochii îi scânteiară în direcția familiei imperiale și înghiți:

– Da, desigur. Așa e. Își ridică capul și îl strigă pe Tigellinus. Optio!

– Domnule?

– Adu restul centuriei în față. Așezați-vă în formație în jurul germanicilor!

În timp ce oamenii care îi păzeau pe consilierii împăratului se grăbeau să ajungă la ei, Lurco se întoarse spre Macro și Cato:

– Apărați-i pe copiii aceia cu prețul vieții. 'nțeles?

– Da, domnule, încuviință Macro din cap. Vor fi în siguranță cu noi.

Odată ce Pallas și Seneca se alăturară lui Claudius și familiei sale, soldații se strânseră în spatele scuturilor, protejând, de asemenea, și sclavii, iar Lurco dădu ordinul ca formația temporară să înainteze. Unitățile din față așteptară până ce fură ajunse din urmă de restul și apoi continuară ca un singur grup. Între timp, gloata din spatele lor devenise destul de îndrăzneață cât să se apropie și să le strige insulte înainte să arunce în direcția lor primele pietre și țigle de acoperiș, scoase dintr-o grămadă de moloz aflată în colțul uneia dintre alei. Cato și Macro își țineau scuturile ridicate și se aplecară în față, folosindu-și trupurile pentru a-i proteja pe cei care le fuseseră încredințați. Cato își vârâse sabia în teacă și își pusese mâna dreaptă pe umărul lui Nero, ca să poată ține pasul. Îl simțea pe băiat tremurând pe sub faldurile togii.

– E în regulă, vorbi Cato pe un ton consolator. Te vom duce înapoi la palat cât de repede putem.

Nero nu răspunse pentru moment, apoi Cato îi deslușì cuvintele:

– Mi-e frică.

– Eu și prietenul meu am fost în situații mult mai grele în război.

Nero se uită în sus către el:

– Dar eu nu am fost.

– Atunci privește asta ca pe o șansă de a fi curajos. E un lucru bun să înveți cât ești tânăr.

Nero dădu din cap, fără să pară prea convins, și trase aer adânc pentru a-și calma nervii, în timp ce-și alegeau drumul în față. În jurul lor, germanicii începuseră să cânte un cântec de luptă în limba lor aspră și băteau cu mânerele săbiilor în interiorul scuturilor. Cato se îndreptă pentru o clipă și văzu că nu erau mai mult de cincizeci de pași până la strada ce dădea spre spațiul deschis din fața Templului Minervei, la marginea Forumului.

– Nu mai e mult până să ajungem în câmp deschis, băieți, strigă Macro încurajator.

Se auzi un strigăt și, o clipă mai târziu, o țiglă se sfărâmă pe pământul de lângă Macro. Britannicus scoase un țipăt speriat când un ciob îl tăie la mână. Macro îl trase pe băiat mai aproape și strigă un avertisment:

– Unii dintre nenorociți sunt pe clădiri. Acoperiți-vă capetele!

Și mai multe țigle se abătură asupra lor și Cato, riscând o privire rapidă, văzu cu coada ochiului o siluetă care se apleca de la o fereastră, țintind și aruncând o țiglă spre capul unuia dintre germanici. Îl lovi în coif, făcându-i capul să se încline, după care acesta căzu la pământ, pe o parte. Imediat, doi dintre camarazii săi își băgară săbiile în teci și îl ridicară, târându-l odată cu formația. Cu proiectilele care zăngăneau din toate direcțiile, soldații își măriră pasul instinctiv, iar cei din față începură să se îndepărteze pe când căutau să scape de pericolul care venea de deasupra.

– Nu mergeți așa de repede acolo! strigă Tigellinus. Stați împreună, Infernul să vă mănânce!

Își făcu loc până în față, trecând pe lângă centurionul Lurco, și își folosi latul sabiei pentru a lovi scuturile celor care se mișcau prea repede.

– Niciun om nu trece de mine! Eu stabilesc pasul, iar voi îl urmați!

Până ce ajunseră la capătul străzii, alți doi bărbați fuseseră trântiți la pământ, din rândul sclavilor lipsiți de apărare, învălmășiți împreună la coada grupului. Unul era mort și zăcea întins pe stradă. Piciorul celuilalt fusese zdrobit și acum șchiopăta, rămânând în urma formației și luptându-se cu disperare să țină pasul. Apoi, mulțimea îl ajunse din urmă și nu-i arătară îndurare, chiar dacă nu era decât un simplu sclav, fără nicio vină. Strigătele lui tăiară aerul și îi răciră sângele lui Cato înainte să li se pună capăt cu îndurare, iar mulțimea începu să înainteze din nou.

Abia când grupul ajunse la incinta templului, se putu vedea pentru prima dată adevărata scară a revoltei. Câteva tarabe din Forum, în apropierea clădirii Senatului, ardeau, iar vântul răsucea flăcările și fumul, în așa fel încât focul se zvârcolea ca un animal înlănțuit de un par. Strada care ducea spre Forum era plină de trupuri, multe dintre ele încă în viață, iar strigătele lor jalnice umpleau aerul. Cato observă că unii purtau uniforma cohortelor urbane. Mult mai multe tarabe fuseseră fărâmate în bucăți și numai rămășițele împrăștiate mai indicau care fusese obiectul negoțului proprietarului. O mână de cerșetori zdrențăroși și copii ai străzii jefuiau cadavrele, luând toate obiectele de valoare. La vederea adunăturii

de oameni care precedau grupul imperial, majoritatea hoților se grăbiră să se pună la adăpostul aleilor din Subura.

Imediat ce ieșiră în câmp deschis, optio mări pasul, iar răsculații se dădură la o parte din calea lor, păstrând o distanță prudentă față de soldați și săbiile lor. În față, în centrul Forumului, zarva răsculaților era mult mai mare, amplificată de ecourile templelor și palatelor din jur. Cato observă că Nero era îngrozit de priveliștile și sunetele care îi înconjurau, dar trebuiau să mai traverseze Forumul și să ajungă la intrarea în palat, presupunând că mulțimea nu pătrunsese prin porți și nu prădase complexul. Cu puțin noroc, trebuiau să fie și unități din cohortele urbane, care să se alăture împăratului și gărzilor sale și să-i escorteze la adăpost.

Bulevardul se îngusta între Piața lui Cezar și Templul lui Ianus, apoi urma o scurtă întindere acoperită de colonade, înainte de Forumul principal.

– Nu mai avem mult! strigă locțiitorul către ceilalți. Rămâneți împreună și țineți-vă ochii deschiși.

Zidurile de pe ambele laturi se terminau, iar ultimii dintre răsculații care îi chinuiseră se retraseră și doar câteva proiectile mai fură aruncate. După loviturile puternice de scuturi și armuri, bubuitul hârșâit al cizmelor cu ținte ale soldaților păru dintr-odată foarte puternic. Cato era conștient de respirația grea a gărzilor germanice, iar împăratul bombănea ceva de neînțeles, în timp ce șchiopăta lângă soția sa, picioarele sale

slabe făcându-l să arate ca un păianjen ud, care se târa afară dintr-o baltă.

Atacul veni tocmai când ajunseseră la capătul colonadei.

Cu un răget, bărbați ieșiră afară dintre coloanele înalte din piatră și se aruncară asupra soldaților. Spre deosebire de ceilalți răsculați, aceștia erau înarmați cu o amestecătură de lănci, topoare, săbii, bâte și pumnale, și erau bine pregătiți pentru luptă. Intrară în cordonul de scuturi din ambele părți, încercând să smulgă apărătorile și să-i lovească pe soldați. Cato îl trase pe Nero mai aproape sub scutul său.

– Stai lângă mine, îi spuse tânărului la ureche. Orice s-ar întâmpla!

Privi în jur și văzu că atacatorii se concentrau asupra părților din față și din spate ale coloanei, acolo unde erau poziționați pretorienii. Germanicii încă nu fuseseră atacați și se ascunseseră, în expectativă, cu scuturile rotunde ridicate și cu săbiile lor lungi pregătite de atac. Apoi, Cato văzu un șuvoi de oameni care alergau din umbrele templului. Aceștia erau înarmați cu săbii și, în fruntea lor, se afla figura familiară a lui Cestius. Expresia lui era împietrită într-o ostilitate hotărâtă, în timp ce sărea pe strada îngustă și se îndrepta direct spre împărat și familia sa. Oamenii matahalei creaseră câte o breșă îngustă pe ambele părți, pe când se aruncau asupra germanicilor. Cato îl văzu pe Cestius ferindu-se de o sabie neîndemânatică și strângându-și mâna în jurul beregatei soldatului, zdrobind-o cu o mișcare rapidă. Îl

aruncă într-o parte pe bărbatul care icnea și se uită repede în jur, până ce dădu cu ochii de cei doi băieți. Macro era mai aproape și se întoarse să înfrunte amenințarea, încă făcând tot ce putea pentru a-l proteja pe Britannicus.

Cu un muget sălbatic, Cestius se grăbi înainte, punând la pământ încă un barbar. Sabia lui Macro se ridică și împunse. În ultimul moment, Cestius pară lovitura, cu un zăngănit de săbii care se loveau, apoi se năpusti asupra lui Macro și îl doborî pe spate. Britannicus rămăsese singur și lipsit de apărare, dar Cestius îi aruncă doar o scurtă privire băiatului înainte să-l împingă într-o parte și să-l atace pe Cato, dezvelindu-și dinții.

Nu era timp de gândire și Cato se lăsă într-un genunchi, înclinându-și scutul, în timp ce îl împingea pe Nero la pământ. O privire surprinsă apăru pe chipul lui Cestius în clipa dinainte să se împiedice și să cadă greoi peste scut, turtindu-i pe cei de dedesubt. Cato simți șuvoiul de aer cald expirat din plămânii celuilalt bărbat. Împinse în scut, încordându-se cu toată forța sa, și Cestius se rostogoli pe o parte, aterizând în genunchi, cu sabia ridicată. Cu mâna liberă apucă marginea scutului și îl smulse pentru a-l scoate la iveală pe Nero, uluit și obosit. Ochii uriașului se umplură de un entuziasm triumfător, când vârful sabiei sale începu să coboare.

– Nu! strigă Cato, aruncându-se asupra trupului băiatului.

Mâneca tunicii sale se prinse în vârful sabiei care cobora și urmă un zgomot de pânză sfâșiată și apoi simți o dungă usturătoare peste bicepsul drept.

– Nenorocitule! mârâi Cestius, trăgându-și arma.

Apoi se uită în sus și-l văzu pe Macro ivindu-se deasupra sa, doar cu o clipă înainte ca umflătura scutului acestuia să-l lovească drept în față. Cestius căzu pe spate cu un geamăt, sabia zăngănindu-i într-o parte. Se cutremură pentru un moment, apoi rămase nemișcat, cu respirația hârșâind.

– Ești bine, băiete? strigă Macro îngrijorat, în timp ce se ghemuia lângă Cato. Văzu ruptura din tunică și roșeața care se răspândea din carnea expusă a brațului și umărului prietenului său.

– Nero?

Cato se întoarse să se uite după cel pe care îl avea în grijă și-l văzu pe băiat luptându-se să se ridice, nevătămat. Valul de ușurare dură doar o clipă, înainte ca usturimea agonizantă din rană să-l lovească.

– Cestius e la pământ! strigă o voce din apropiere. Cestius e la pământ! Retragerea!

La fel de repede precum atacaseră se și împrăștiară, retrăgându-se din fața soldaților înainte să se întoarcă și să o ia la fugă spre colonadă, zgomotul cizmelor lor aruncând ecouri din pereții templului. Macro îl ajută pe Cato să se ridice în picioare. Atacul rapid fusese destul de puternic. Câțiva pretorieni și germanici fuseseră doborâți, ca și un număr aproximativ egal dintre atacatori. Împăratul înghițea nervos, iar ochii Agrippinei erau largi deschiși

de groază, dar niciunul dintre ei sau copiii lor nu fuseseră răniți.

– Adunați răniții! ordonă Tigellinus. Strângeți rândurile! Se uită în jur după centurion și-l văzu pe Lurco ridicându-se de pe jos cu o expresie pierdută. Ar trebui să ne mișcăm, domnule. Repede, în caz că oamenii aceia se vor întoarce.

– Da, clătină Lurco din cap. Desigur. Centurionul își drese glasul. Centuria a VI-a, avansați!

Încă o dată, coloana își regrupă zidul de scuturi în jurul celor răniți, al sclavilor care supraviețuiseră și al civililor și înaintară în Forum. Macro ridică sabia lui Cato și i-o puse în teacă prietenului său, apoi trase într-o parte tunica sfâșiată pentru a examina rana.

– De când ești un afurisit de chirurg? răspunse Cato printre dinții încleștați, în timp ce își întărea strânsoarea asupra scutului și-l înălța, ca să-l protejeze iarăși pe Nero. Apoi se întoarse repede spre Macro. Cestius?

– Ce-i cu el?

– Ar fi trebuit să-l luăm cu noi.

Macro chicoti:

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-l omorâm.

– Asta a fost o ambuscadă. Cato își coborî glasul pentru a putea fi auzit doar de Macro. Treaba asta ascunde mai multe decât pare. Trebuie să-l interogăm pe Cestius.

Macro se uită în jur. Câțiva oameni ieșiseră deja din colonadă pentru a cără cadavrele și trupurile răniților, în urma scurtei încăierări. Cestius dispăruse.

– Prea târziu.

Cato se gândi repede. Îi putea spune centurionului Lurco să se întoarcă și să încerce să-l recupereze pe Cestius înainte să fie dus de acolo, dar Lurco era foarte zdruncinat și nu dorea nimic altceva decât să ajungă la loc sigur, fără întârziere. Sigurul mod în care ar fi putut Cato să-l oprească era să-și dezvăluie adevărata identitate și să încerce să-și impună rangul în fața celuilalt ofițer. Narcissus va fi nevoit să garanteze pentru el. Și până ce vor fi stabilit toate aceste lucruri, va fi prea târziu ca să mai trimită oameni după Cestius.

– De ce e atât de important acest Cestius? întrebă Nero.

– Nu e.

– Nu e? bâigui Nero. Omul ăla a încercat să mă ucidă.

Cato se uită repede la el, apoi privi în sus, în timp ce ținea pasul cu ceilalți soldați. Pe întreaga lungime a Forumului se îngrămădeau dovezile duritățiI revoltei. Zeci de trupuri zăceau întinse pe jos. Ușile unora dintre temple fuseseră forțate și prada abandonată era împrăștiată pe trepte. Câteva cărucioare fuseseră răsturnate sau pur și simplu golite de conținut. La dreapta, focul din Piața lui Cezar mai ardea încă, dar o unitate de pompieri încerca deja să stăpânească vâlvătaia, cu șiruri de oameni care își treceau gălețile

cu apă luată din fântânile publice. În alte părți, soldații cohortelor urbane aproape că eliberaseră Forumul, cu excepția câtorva încăierări cu bandele de bărbați ce aruncau pietre în jurul Templului lui Venus, la răsărit. Treptat, tensiunea din micul grup se destinse, când își dădură seama că ce era mai greu trecuse și că erau în siguranță.

O centurie dintr-una din cohortele urbane păzea intrarea în palat, iar oamenii se grăbiră să se dea la o parte când îl văzură pe împărat. Coloana trecu printr-o curte mică, unde Lurco le dădu ordin oamenilor săi să rupă formația. Atât pretorienii, cât și germanicii erau zdruncinați de chinul prin care trecuseră și se sprijiniră în sulițe sau pe scuturi pentru a-și trage sufletul. Acum, că erau în siguranță, ierarhia normală se reafirmă. Sclavilor care supraviețuiseră li se ordonă să meargă în camerele lor, iar Claudius părea liniștit stând lângă soția sa și chemându-i pe băieți la el. Britannicus se prinse de brațul tatălui său. Narcissus se grăbi spre împărat.

– Sire, sunteți rănit? întrebă neliniștit.

Claudius clătină din cap:

– N-nu. Sunt destul de bine.

– Jupiter fie slăvit! se bucură Narcissus, apoi se întoarse spre împărăteasă. Maiestatea voastră?

– Nevătămată, zâmbi Agrippina cu răceală.

Narcissus se răsuci spre Britannicus și-l privi repede din cap până în picioare pentru a se convinge că băiatul nu primise vreo altă rană în afară de cea

de la mână. Apoi îl văzu pe Nero și, cu o licărire de durere, se apropie de băiatul care stătea lângă Cato.

– L-am văzut pe bărbat atacându-te. Mulțumesc zeilor că ai fost cruțat.

Nero făcu semn din cap spre Cato:

– Omul acesta mi-a salvat viața.

Narcissus se uită în sus și întâlni privirea lui Cato, fără să arate că l-ar fi recunoscut.

– Foarte bine. Mă voi asigura că va fi răsplătit.

– Așa să faci, adăugă Macro încet.

Nero se întoarse spre Cato și-l privi în ochi:

– Îți sunt îndatorat, soldatule. Care este numele tău?

– Titus Ovidius Capito, domnule.

Privirea lui Nero se mută pe ruptura plină de sânge de pe umărul tunicii lui Cato.

– Pune să-ți îngrijească rana, Capito. Nu voi uita asta. Eu nu uit niciodată un chip. Într-o zi, te voi răsplăti. Își coborî glasul pentru ca doar Cato să-l poată auzi. Într-o zi, voi fi împărat. Dacă vei avea nevoie de ajutorul meu, atunci al tău va fi. Promisiunea mea este sfântă.

Luă mâna lui Cato și o strânse cu putere înainte să o elibereze și să se întoarcă pentru a se alătura mamei sale și împăratului. Narcissus îl privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse pentru a-l fixa pe Cato cu o privire de gheață înainte să se grăbească înapoi, ca să-și aline stăpânul.

CAPITOLUL 11

Patru zile mai târziu, Cato stătea în pat, când Macro și ceilalți se întoarseră din patrularea orașului. După răscoala generată de lipsa mâncării, împăratul ordonase cohortelor pretoriene să iasă pe străzi, alături de soldații din cohortele urbane, lăsând palatul sub protecția mercenarilor germanici. Existau puncte de control la toate intersecțiile mari de bulevarde și străzi și chiar și cele mai mici grupuri de oameni din locurile publice erau împrăștiate cu iuțeală. Fuseseră oferite recompense pentru prinderea capilor răscoalei, iar descrierile lor erau postate pe străzile care înconjurau Forumul. Până în acel moment, doar o mână de instigatori fără importanță fuseseră arestați și eliminați, iar capetele lor puse în țepușele de la intrarea în palatul imperial. Cestius era încă în libertate, în ciuda micii averi oferite oricărei persoane care ar fi putut conduce autoritățile către ascunzătoarea lui. Atât de îngrozitoare era reputația sa, încât niciunul dintre locuitorii Suburei nu îndrăznea să recunoască

faptul că măcar auzise de Cestius, atunci când era interogat de patrule.

Rana lui Cato fusese curățată și cusută de unul dintre chirurgii din spitalul aflat în tabără, care îl scutise de la îndatoriri pe o perioadă de zece zile, pentru a-i da rănii timp să se vindece. Cato se aventurase afară din tabără doar de două ori, pentru a se duce la casa conspirativă și a lăsa un mesaj pentru Septimus, cerându-i o întâlnire pentru a da raportul și, apoi, încă o dată, o zi mai târziu, pentru a vedea dacă primise răspuns. Nu era niciunul, iar Cato se hotărâse să rămână în tabără pentru încă două-trei zile, înainte să verifice din nou, în caz că excursiile sale atrăgeau o atenție nedorită.

– Ce mai face tăietura aia micuță din brațul tău? întrebă Macro în timp ce își rezema scutul de perete, lângă ușă și își scotea centura sabiei și armura.

– Țeapănă, dar durerea e suportabilă, mulțam'.

– Cum îți spuneam, e o rană în carne. Puțin mai mult decât o zgârietură. Macro se luptă să-și scoată tunica de zale și o întinse pe podea, lângă scut, înainte să se lase moale pe pat. Totuși, e un mod bun de a te eschiva de la îndatoriri.

– Și-a atins scopul. Cato zâmbi scurt înainte ca expresia să-i devină din nou serioasă. Cum stau lucrurile în oraș?

– Liniștite. Împăratul i-a zdrobit. De asemenea, a lăsat vorbă în fiecare sat și oraș pe o rază de o sută cincizeci de kilometri pentru a trimite căruțe cu grâne la Roma. Grânarele Gărzii Pretoriene vor fi folosite

pentru a drămui puținul care a rămas în depozitul imperial. Ceea ce înseamnă că de mâine vom primi jumătate de rație. Nu sunt cele mai înțelepte decizii. Macro clătină din cap. Trebuie să ne păstrăm puterea dacă vrem să menținem ordinea pe străzi. Dar dacă ajută la liniștirea gloatei, atunci bănuiesc că își va atinge scopul cel puțin pentru câteva zile. Mă depășește felul în care Claudius ne-a lăsat să ajungem în situația asta. Trebuie să fi știut că situația din Egipt urma să întrerupă aprovizionarea pentru o vreme. Așa că, de ce nu a anticipat?

– Poate că a făcut-o, dar cineva i-a sabotat planul.

Macro își ridică privirea:

– Ce vrei să sugerezi?

– Nu sunt sigur. Cato întinse mâna stângă și lovi ușor bandajul de deasupra rănii, pipăind cu vârfurile degetelor umflăturile unde copcile închiseseră tăietura. L-ai urmărit pe centurionul Lurco?

– Da. E o bășină nefolositoare. Sincer, Cato, dacă e implicat în vreo conspirație, atunci aș zice că împăratul nu are de ce să se teamă.

– Asta e și impresia mea. Cato își mișcă gânditor capul, apoi continuă: Dar e interesant felul în care se așază lucrurile, n-ai zice? Furtul tezaurului, Narcissus care descoperă complotul, răscoala, apoi ambuscada, chiar în aceeași zi.

– E clar că tu crezi că există o legătură între toate, concluzionă Macro cu un aer obosit.

– Nu sunt sigur, dar, cel puțin, totul e destul de sugestiv.

Macro oftă:

– În mintea ta, da. Pentru noi, restul, e doar o chestiune de rahat acumulat în grămezi, indiferent de motiv. Oricum ar fi, cred că umbli după umbre acum.

Cato rămase tăcut pentru un moment, înainte să răspundă:

– Poate sunt doar umbre care umblă după noi.

– Şi ce vrea să însemne asta?

Cato încercă să-i explice gândurile care îl tulburau.

– Ceva se întâmplă. O simt. Se întâmplă prea multe pentru a le lua drept coincidenţe. Toate astea au o semnificaţie. Sau ar avea, dacă aş putea să le pun cumva cap la cap. Acum pot doar să speculez, dar sunt sigur că această conspiraţie e reală.

– Nu mă ajută prea mult. Macro se aplecă în faţă şi îşi încrucişă picioarele. Desigur, s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât dezordinea obişnuită. Palatul a dat-o în bară cu raţia de grâu şi nişte nenorociţi lacomi au şterpelit argintul. Cât despre conspiraţia lui Narcissus, ei bine, când nu au complotat Eliberatorii pentru înlăturarea împăratului şi revenirea la republică? Alergăm după cai verzi pe pereţi, Cato, băiete.

La auzul numelui său, Cato mârâi:

– Ai grijă!

– Suntem singuri. Ce contează?

– Contează pentru că ai spus-o fără să gândeşti.

– La fel cum ai făcut tu în han, nu?

Cato roşi de stânjeneală.

– Exact. Nu ne putem permite să facem încă o greşeală până când nu se termină toate astea.

– De-ar veni odată ziua aia, zise Macro pe un ton dezgustat.

Fură întrerupți de sunet de pași, apoi Fuscius și Tigellinus intrară în cameră și începură să-și dea jos echipamentul.

– Încă mai tragi chiulul, Capito? întrebă Tigellinus.

– Nu așa fac întotdeauna, optio? Cato se forță să rânjească în timp ce se întindea pe pat. Asta e viața pentru mine. Mă odihnesc în timp ce voi tropăiți în sus și-n jos pe străzile pline de rahat din Subura.

– Nu-i așa că e amuzant? Tigellinus își duse mâinile la spate și își frecă noada. Nu ne ajută faptul că centurionul e un pachet de nervi. Crede că toată lumea pe care o vede pe stradă e împotriva noastră. A oprit și a percheziționat aproape toți bărbații peste care am dat și le-a tras o săpuneală zdravănă la cea mai mică scuză. Nenorocitul ăsta nebun va face să izbucnească o nouă revoltă dacă nu are grijă. Se opri. Nu ar fi trebuit să fie niciodată primit în gardă. Cazul clasic de prostie al numirilor la rangul de centurion. Un centurion are nevoie de experiență. Și curaj. Ăsta îl obții greu. Nu e corect că el e centurionul nostru. Ar trebui să fie altcineva.

– Ca tine? sugeră Cato.

– De ce nu? Eu mi-am făcut datoria. Locțiitorul îi aruncă o privire rece lui Cato. Ești în grațiile mele, Capito. Nu strica momentul.

– De ce mă favorizezi?

– Pentru ceea ce ai făcut ca să-l salvezi pe băiat. Am văzut cum te-ai aruncat în fața sabiei. Asta e

militărie adevărată. Pentru asta sunt făcuți pretorienii. Ești în regulă, din punctul meu de vedere. Și ți-ai câștigat recunoștința împărătesei și a fiului ei. Zâmbi. Asta s-ar putea să-ți folosească într-o zi.

– Da?

– Desigur. Gândește-te. Claudius nu va trăi la nesfârșit. Mi se pare că tânărul Nero are șanse să-i urmeze, și îți este dator. Joacă-ți bine rolul și vei ieși cu fața curată. Între timp, amintește-mi să-ți dau de băut într-o zi. Acum, trebuie să scriu un raport pentru bastardul ăla nefolositor de Lurco.

Tigellinus părăsi încăperea, iar ei îi ascultară sunetul pașilor îndepărtându-se. Fuscius se uită la Cato și ridică o sprânceană:

– E prima dată când îl aud că oferă cuiva de băut. Poate bătrânul Tigellinus are o inimă, la urma urmei.

– Atunci nu va fi un bun centurion, zise Macro.

– Serios? Cato se luptă să-și înăbușe un zâmbet. Și tu ce știi despre asta, Calidus?

– Crede-mă, am văzut o mulțime ca el perindându-se prin legiuni. Cei mai buni sunt tari ca piatra și nu au nicio fărâmă de milă în suflet. Desigur, mai sunt și alții.

– Ca Lurco? sugeră Fuscius încet.

Macro dădu din cap.

– Unul sau doi. Dar nu rezistă niciodată. Mor repede. Asta sau sunt avansați ca prefecți ca să-i ferească de necazuri. Știi dacă Lurco are pe cineva cu influență?

Tânărul soldat privi neliniștit spre ușă, de parcă centurionul ar fi tras acolo cu urechea. Se aplecă și mai mult spre camarazii săi:

– L-am auzit lăudându-se că împărăteasa a făcut o pasiune pentru el.

– De ce nu? E un băiat frumuşel.

Macro îi aruncă lui Cato o privire plină de înţeles.

– Oricum, ea are clasă şi aproape toată lumea ştie treaba asta.

– Dar nu de când s-a măritat cu Claudius. Nu vrea să o termine ca Messalina. Fuscius desenă o linie cu degetul pe gât. Dacă îi e necredincioasă, atunci va trebui să fie foarte grijulie.

Imaginea împărătesei în braţele lui Pallas fulgeră prin mintea lui Macro. Agrippina îşi asuma riscuri, dar rămânea de văzut câtă grijă avea în a-şi acoperi urmele. Coiful lui Macro îi ascunsese faţa când o escortase în timpul rebeliunii şi nici ea, nici Pallas nu dăduseră niciun semn că îl recunoscuseră. Pentru moment se părea că e în siguranţă.

Se auzi o bătaie uşoară în tocul uşii şi unul dintre funcţionarii de la cartierul general băgă capul înăutru.

– Soldatul Capito e aici?

– Eu sunt. Cato ridică mâna.

– Centurionul Sinius vrea să te vadă.

– Acum?

Funcţionarul îşi strânse buzele.

– Dacă un ofiţer nu spune când, în general este pentru că înseamnă chiar acum. Mi-aş mişca fundul dacă aş fi în locul tău.

– Mulţumesc.

Cato se ridică şi îşi puse în grabă cizmele şi centura militară. Începuse să plouă afară, aşa că îşi luă

mantia și ieși afară din baracă, pentru a-l prinde din urmă pe funcționar.

– A spus Sinius ce vrea?

– Nu. Și înainte să vrei să afli, nici eu nu am întrebat.

Cato se uită la funcționar, un soldat supraponderal, cu o față rotundă ca o budincă.

– Toți sunt la fel de îndatoritori ca tine la cartierul general?

– Oh, nu, răspunse omul pe un ton acru. Majoritatea sunt niște nenorociți.

– Norocul meu că te-au trimis pe tine.

Funcționarul se uită la Cato și ridică din umeri:

– Îmi pare rău, amice. Sunt doar puțin enervat de faptul că trecem pe juma' de rație.

– Înțeleg asta, răspunse Cato, aruncând o privire rapidă spre pântecul bărbatului. Cineva a făcut-o de oaie și soldații sunt cei care trebuie să plătească prețul, nu?

– Bine grăiești, frate. Împăratul și-a cam pierdut autoritatea în ultimele luni. A petrecut prea mult timp mângâind-o pe nepoata aia a lui. Nu e corect sau decent și nu va ieși nimic bun din asta. Păcat că băiatul ăla al ei nu e puțin mai în vârstă. Nero are potențial, dacă mă întrebi pe mine. Și favorizează Garda Pretoriană. Dă-i încă vreo câțiva ani și se va descurca foarte bine ca împărat.

– Presupunând că slujba nu-i revine lui Britannicus.

Funcționarul pufni a batjocură.

– Claudius va fi în mormânt cu mult înainte ca Britannicus să fie suficient de mare pentru a prelua frâiele.

– Atunci s-ar putea să ajute dacă cineva ar grăbi procesul, aș zice.

Funcționarul se uită la el.

– S-ar putea să fiu de acord cu tine, frate, și sunt destui în tabără cei care ar zice la fel, dar n-aș striga în gura mare pe aici, nu?

– Gândeam doar cu voce tare.

– Și ăsta e un lucru bun acum, dar cuvintele au un fel al lor de a genera acțiunile. Funcționarul îi făcu cu ochiul. Dar să nu mai discutăm despre asta.

Continuară în tăcere, iar funcționarul îi arătă ușa centurionului Sinius înainte să se întoarcă la îndatoririle lui. Cato habar nu avea de ce fusese chemat și dacă avea vreo legătură cu faptul că îl apărase pe Nero de pericol cu câteva zile în urmă. Poate era vorba de vreo răsplată. Păși spre ușă, se opri pentru o clipă, apoi bătu.

– Intră!

Cato ridică ivărul și intră. Sinius stătea pe un scaun lângă micul vas de jăratic care îi încălzea biroul. Se uită la Cato și apoi făcu un semn spre ușă.

– Închide-o și vino aici.

– Da, domnule. Cato făcu așa cum i se spusese și apoi traversă camera pentru a se posta în fața centurionului. Urmă o mică pauză înainte ca el să-și dreagă glasul. Ați trimis după mine, domnule.

– Da, am trimis. Sinius îl privi în tăcere pentru un moment. Ești un om interesant, Capito. Raportul centurionului Lurco despre evenimentele de alaltăieri e destul de interesant de citit. În afară de faptul că l-ai salvat pe fiul vitreg al împăratului, tu ai fost cel care a luat inițiativa de a abandona litierele, după câte înțeleg. Dar deja am vorbit cu optio și nu am dat crezare lăudăroșeniei lui Lurco. Tu și Calidus sunteți o pereche pe cinste. Vă păstrați cumpătul sub presiune, s-ar părea.

– Am avut partea noastră de încăierări și bătălii în legiuni, domnule.

– Așa îmi imaginez. Acțiunile voastre l-au scos pe împărat și grupul său dintr-o situație foarte periculoasă. Foarte loial din partea ta. Trebuie că ții foarte mult la împărat.

– Am făcut doar ceea ce am fost antrenat să fac.

– Poate, dar mie mi s-ar părea că voi doi sunteți material de ofițeri, așa că e și mai surprinzător faptul că erați încă doar legionari obișnuiți, înainte să fiți transferați în Garda Pretoriană. De ce, mă întreb? N-ai vrea să-mi explici?

Cato simți junghiul de gheață al neliniștii trecându-i prin pântec.

– Habar nu am, domnule. Presupun că fețele noastre nu cadrau.

– Explică.

– Nu sunt prea multe de adăugat la ceea ce am zis când am vorbit mai devreme, domnule. Eu și Calidus nu am înțeles niciodată rostul încercării de a cuceri

Britannia. Nu ne-am ascuns sentimentele. Nici mulți alții nu au făcut-o.

– Știu. Înțeleg că a fost o mică revoltă în Gesori acum înainte ca soldații să se suie pe ambarcațiunile flotei de invazie.

– Corect, domnule.

– Și tu nu ai avut nimic de-a face cu asta, desigur.

Cato ezită înainte să răspundă. Înțelegea în ce direcție dorea centurionul să conducă discuția și realiză că aceasta era o ocazie de a-l testa la rândul lui pe Sinius.

– Nu am fost în dezacord cu conducătorii revoltei, domnule. Cred doar că au gestionat prost situația.

– Înțeleg. Au gestionat prost. Tu ai fi condus revolta altfel dacă ai fi avut posibilitatea.

– Eu nu am avut nimic de-a face cu asta, domnule. Nici Calidus. Dar, pentru că tot m-ați întrebat, atunci da, dacă aș fi fost la conducere, aș fi fost mai nemilos. Ofițerii seniori ar fi trebuit înlăturați. A fost o greșeală să-i lase în libertate. Ofițerii au operat arestările și i-au executat pe conducători. S-a terminat exact cum mă așteptam să se termine.

– Și, de atunci, superiorii tăi s-au arătat reticenți să te promoveze pe tine și pe Calidus.

– Așa se pare, domnule.

– Nu prea e cinstit, din moment ce nu ai luat parte la rebeliune. Oameni ca tine merită ceva mai bun. Meritați conducători mai buni, iar asta începe din vârf.

– Domnule?

Urmă altă pauză, întreruptă doar de pârâitul uşor al flăcărilor din vas. Apoi centurionul continuă cu o voce joasă.

– Ştii despre ce vorbesc, Capito, deşi eşti suficient de isteţ ca să nu recunoşti. Când un conducător i-a dezamăgit pe oamenii săi sau când un şir de conducători ne-au dezamăgit, atunci un om rezonabil – un patriot – s-ar putea foarte bine întreba dacă nu e nevoie de o schimbare. Nu crezi?

Cato nu zise nimic, însă îşi ţinu privirea fixată pe centurion. Sinius lăsă ca tăcerea să se înstăpânească pentru o clipă.

– Mi se pare corect. Atunci lasă-mă pe mine să vorbesc. Dispreţuieşti faptul că nu ai fost promovat. Dispreţuieşti faptul că ţi s-a ordonat să iei parte la o campanie care nu prea are niciun scop. Îi condamni pe cei care au avut ocazia să schimbe această politică şi nu au reuşit din cauza lipsei de hotărâre. Vrei o schimbare. Vrei ceea ce ţi se cuvine. Am dreptate?

Cato nu se mişcă pentru o clipă, apoi abia dacă încuviinţă din cap.

Sinius zâmbi.

– Prea bine. Atunci lasă-mă să-ţi fac o propunere. Există un grup de persoane care au aceleaşi sentimente ca şi tine. Eu sunt unul dintre ei. Diferenţa dintre noi e că eu mă aflu în poziţia de a produce această schimbare, pe care amândoi ne-o dorim. Dacă eu şi asociaţii mei vom reuşi în ceea ce priveşte ambiţiile noastre, atunci noi vom primi recompense, dar îi vom face şi Romei un serviciu. Şi de ce nu am

primi? Ne asumăm riscuri și ar trebui să fim răsplătiți corespunzător. Dacă ți-aș oferi șansa să ni te alături, ce ai zice?

– Aș zice că sunteți nesăbuit, domnule. De ce ați avea încredere în mine? Cato se opri pentru o clipă, înainte să rișteă să facă următorul comentariu. Din câte știți, aș putea să fiu un spion.

– E adevărat. Și tocmai de-asta am pus să fiți urmăriți, tu și prietenul tău, de unul din oamenii mei, încă de când ați sosit în tabără. Dacă ați fi fost spioni, atunci aș fi aflat despre asta.

Cato simți că i se oprește inima. Se dusese de două ori la ascunzătoare și se părea că Sinius nu știa nimic despre asta. Își luase măsuri de precauție pentru a se asigura că nu era urmărit, dar un filator priceput nu i-ar fi pierdut urma atât de ușor. Nu vorbi pentru un moment, pentru a lăsa impresia că analiza cu atenție oferta centurionului.

– De unde știu că nu sunteți agent, domnule? Ați putea să-mi puneți la încercare loialitatea.

– Și de ce aș face asta? Sinius zâmbi. Chiar crezi că palatul imperial are timpul și înclinarea să testeze loialitatea fiecărui nou recrut din Garda Pretoriană în acest fel?

Cato își strânse buzele:

– Presupun că nu.

– Într-adevăr, nu. Au mâinile ocupate cu probleme oarecum mai importante, îmi imaginez. Precum chestiunea lipsei de hrană. Ei bine, Capito, care ți-e răspunsul la oferta mea?

– Prima dată ați menționat recompense.

– Da.

– Vreau o promovare, pentru mine și pentru Calidus.

Ochii lui Sinius se îngustară pentru o fracțiune de secundă.

– Calidus e o chestiune aparte.

– Nu, domnule. Gândește la fel ca mine aproape în toate privințele. Garantez pentru el cu viața.

Era ușor de spus, pentru că ăsta era adevărul, iar sinceritatea lui Cato își făcu efectul asupra centurionului.

– Prea bine, oferta mea e valabilă pentru amândoi.

– Mulțumesc, domnule. De asemenea, vreau și bani. Aur. Mult aur.

– Asta nu îți pot da. Dar îți pot oferi argint. O avere, de fapt. Sinius se întoarse și arătă spre lada de documente de lângă birou. Deschide-o. Are un fund fals cu o încuietoare la capătul acesta. Înăuntru se află o cutie. Adu-mi-o.

Cato făcu ceea ce i se ceruse. Cufărul conținea pergamente, niște foi albe de papirus, stilete, călimări și câteva tăbliță ceruite. Le dădu la o parte eliberând capătul apropiat și găsi o mică încuietoare pictată, pentru a fi camuflată în lemnul închis la culoare al cufărului. Capacul se ridică pentru a scoate la iveală o scobitură, de două ori mai mare decât o gamelă. Era ocupată aproape în întregime de cutia descrisă de Sinius. Cato apucă mânerul și o ridică cu grijă, ușor surprins de greutatea ei. Traversă încăperea și îi dădu cutia centurionului. Sinius și-o așeză în poală, răsuci încuietoarea și deschise capacul. Conținutul

se află în umbră pentru o clipă, înainte ca strălucirea portocalie a flăcărilor din mangal să se reflecte în lustrul monedelor din argint proaspăt bătute.

– Sunt o mie de denari înăuntru, Capito. Sunt ai tăi dacă ni te alături și sunt și mai mulți acolo de unde i-am luat pe aceștia.

Cato se uită la monede. Cu siguranță făceau parte din averea furată din convoiul cu lingouri. Se forță să zâmbească și întinse o mână.

– Se poate?

– Desigur.

Cato luă o monedă la întâmplare și o ridică pentru a o analiza îndeaproape.

– Sunt autentice, zise Sinius și chicoti. Doar dacă împăratul nu a devalorizat moneda.

Dând din cap satisfăcut, Cato puse moneda la loc și îi aruncă ofițerului o privire pătrunzătoare.

– Dacă eu – dacă noi – suntem de acord să ne alăturăm dumneavoastră și prietenilor dumneavoastră, atunci pur și simplu îmi veți da acești bani? Trebuie să existe o șmecherie.

– Nu o șmecherie. Mai degrabă un test. Dacă faceți ceea ce vi se cere, argintul e al vostru.

– Ce fel de test? întrebă Cato plin de suspiciune.

– Genul de test care dovedește că loialitatea ta e dincolo de orice îndoială și, în același timp, ne servește scopurile. Sinius închise ușor capacul cutiei și se uită insistent la Cato. E destul de simplu. Vreau să îl ucideți pe centurionul Lurco. Va trebui să dispară fără urmă. În următoarele zece zile. Faceți asta

și veți fi bine-veniți printre prietenii mei. Dacă nu reușiți în această acțiune, atunci nu vom avea încredere în competența voastră. Dacă nu reușiți nici măcar o încercare, atunci voi fi obligat să vă tratez ca pe o amenințare.

– Înțeleg. Cato zâmbi sinistru. Ucide sau vei fi ucis.

– Corect. Crezul tuturor soldaților, indiferent de circumstanțe. Ar trebui să fie o decizie destul de ușor de luat pentru voi. Îți dau timp până în zori să-mi dai răspunsul.

CAPITOLUL 12

– Ce facem? întrebă Macro pe când închideau uşa popotei în urma lor. Jucaseră zaruri cu câţiva dintre ceilalţi oameni din centurie, pentru a păstra aparenţele de soldaţi de rând. Cato avusese grijă să piardă la mustaţă şi să ia în râs această pierdere, pentru a câştiga bunăvoinţa camarazilor lor. Macro, pe de altă parte, jucase pentru a câştiga şi pierduse chiar mai mult decât Cato şi, ca urmare, era puţin înverşunat, pe când încerca să aducă din nou discuţia la problema care-i presa. Lurco este o piedică, dar trag linia când vine vorba să-i facem felul unuia de-al nostru. Chiar dacă este pretorian.

– Vom fi de acord cu testul lui Sinius, răspunse Cato. Ce altceva putem face?

Macro păru uluit.

– Doar nu vorbeşti serios! Să ucidem un camarad ofiţer? Nu!

– Bineînțeles că nu-l vom ucide. Dar va trebui să găsim o modalitate de a-l face să dispară. Asta va fi cam complicat.

Se îndreptară spre zidul taberei și începură să se plimbe agale de-a lungul secțiunii care dădea spre oraș. Santinelele erau postate în colțul turnurilor și porților taberei și câteva alte grupulețe se plimbau de-a lungul zidului, făcând schimb de saluturi vesele cu Macro și Cato, pe când treceau pe lângă ei. Cato se întrebă dacă vreunul dintre acești bărbați fusese însărcinat de Sinius cu spionarea lor. Când scăpară și de ultimul grup, își continuă conversația cu Macro.

– Cel puțin știm că argintul se află aici. Dacă nu în tabără, atunci undeva în Roma.

– Vai, ce ușurare! replică Macro pe un ton sec. Arătă spre orașul în care locuiau un milion de oameni. Fac pariu că va fi destul de ușor de găsit.

– E un început. În orice caz, trebuie să-i raportăm lui Narcissus. Trebuie să afle despre argint și despre restul lucrurilor pe care le-am descoperit.

– Bine. Și cum se presupune că ar trebui să ajungem la ascunzătoare dacă suntem supravegheați?

– M-am tot gândit la treaba asta. Am făcut două vizite acolo, iar Sinius nu pare să fi aflat. Acest lucru nu ar fi fost posibil decât dacă omul lui patrula atunci când am părăsit eu tabăra. Patrulele au avut schimburi diferite. Acum, s-ar putea să fie o coincidență, dar ambele dăți când am părăsit tabăra au fost atunci când cohorta lui Burrus a fost trimisă în oraș. E aproape sigur că omul lui Sinius se află în cohorta noastră.

Macro se gândi la raționamentul lui Cato și dădu din cap.

– E chiar și mai probabil să se afle în centuria noastră.

– De acord.

– Blestem! Macro șuieră printre dinți. S-ar putea să fie oricine, chiar Tigellinus sau Fuscius. Sau amândoi.

– Atunci mai bine am începe să-i suspectăm și să fim tot timpul în gardă. Cato se încruntă. Treaba e că trebuie să luăm legătura cu Narcissus cât mai repede posibil. Suntem pe cont propriu aici. Dacă ni se întâmplă ceva, el trebuie să afle tot ce am descoperit. Așa că, deseară mergem să bem ceva. Undeva în apropiere de ascunzătoare.

– La Râul de vin?

Cato încuviință din cap.

– E un loc la fel de bun ca oricare altul. Cunoaștem împrejurimile.

Macro se scărpină pe obraz.

– Și, după noaptea trecută, cei de acolo ne cunosc. Mă îndoiesc că ne vor face o primire călduroasă.

– Nu căutăm să ne batem și putem fi siguri că Cestius și prietenii săi nu-și vor arăta mutrele pe acolo, dacă au puțină minte. Râul de vin va servi perfect nevoilor noastre. Haide!

Își luară o învoire de la funcționarul centurionului Lurco și plecară din tabără, trecând prin poarta orașului. Mergând pe aceeași stradă pe care o mai folosiseră și înainte, se îndreptară spre Colina Viminal. Cato se uita în spate, dar agentul lui Sinius își cunoștea mult prea bine meseria, rămânând ascuns vederii.

– Dacă nu suntem urmăriți? întrebă Macro. Nu-mi place să mă prefac că doar am ieșit la o plimbare. Nu e natural.

– Bine. Dacă ne-am fi purtat normal, atunci chiar acest lucru ar fi părut suspect. Ai încredere în mine, ne descurcăm bine. Și cu siguranță suntem filați. Omul lui Sinius ne va urmări ca un vultur.

În față, strada se înclina ușor și mai continua încă o sută de pași, înainte să ajungă la piața unde se afla taverna. Cato inspira adânc.

– Să ne rugăm să meargă.

Intrară în piață și apoi se îndreptară spre han. Locul nu se umpluse încă de clienții obișnuiți ai serii și mai multe mese erau libere. Imediat ce intrară, hangiului îi căzu fața și se grăbi spre ei, înainte să se poată așeza.

– Regret, domnilor, dar nu sunteți bine-veniți aici. Vă rog să plecați. Acum. Vă rog!

Cato ridică mâna.

– Nu-ți face griji, prietene. Suntem doar noi doi. Am venit să bem ceva în liniște. Nu vom face probleme. Nu te mai gândi la asta... Cato se căută în pungă și scoase cinci sesterți pe care îi trânti pe masă. Ia ăștia în avans. Ce nu bem poți păstra. Cum ți se pare?

Hangiul se uită la monede cu o expresie chinuită, apoi dădu din cap.

– Puteți rămâne. Dar voi fi cu ochii pe voi. La primul semn de bucluc îmi voi trimite nevasta după cohorta urbană. Acum, domnule, ce ați dori de băut?

– Adu-ne cel mai bun vin din pivniță, se bägă Macro repede, în timp ce se așeza pe o bancă. Și pentru cinci sesterți ar face bine să fie chiar bun.

Hangiul făcu o mutră acră pe când aduna monedele în palmă și se grăbea să plece.

– Acum ce mai e?

Cato se așeză în fața lui Macro și apoi privi în jurul sălii. Un mic grup de bărbați, zece la număr, în tunici și mantii roase, stăteau într-o parte a tavernei, departe de intrare. Cato arătă cu capul spre ei:

– De asta am nevoie.

Macro se răsuci pentru a privi iute:

– De ei? Pentru ce?

– Pentru mine e un mod de a ieși de aici și de a merge la ascunzătoare fără ca umbra noastră să ne urmărească. Așteaptă aici. Dacă îi conving să ne ajute, vreau să te duci la bar și să comanzi ceva de mâncare. Asigură-te că te vezi de la intrare.

– Mai bine mi-ai spune ce pui la cale, băiete, mormăi Macro.

– Vei vedea destul de curând. Dacă plec, așteaptă-mă aici. Stai cu ochii pe intrare și vezi dacă apare vreo figură cunoscută. O să fiu bine. Crede-mă.

Cato se ridică în picioare, înainte ca prietenul său să poată protesta și mai mult și se îndreptă spre muncitori. Aceștia se uitară la pretorian cu îndoială.

Cato zâmbi.

– Nu vă faceți griji. Nu caut necazuri. Vreau doar să vă cer o favoare.

– O favoare? Un bărbat scund și musculos, cu părul negru tuns scurt, ridică din sprâncene. Ce fel de favoare?

– Una pentru care sunt pregătit să plătesc. Cato își scoase punga și zăngăni monedele dinăuntru. Trebuia să mă întâlnesc cu o prietenă astă-seară, dar soțul ei a prins de veste că ea are un amant. El e afară cu niște prieteni și mă așteaptă. M-au urmărit până aici din tabără. Am nevoie să ies de aici fără ca ei să știe. Așa că, dacă mi-aș putea schimba mantia cu unul dintre voi, care să rămână cu prietenul meu de acolo – Cato arătă spre Macro –, iar eu să plec cu restul grupului, atunci aveți douăzeci de sesterți pentru deranj.

– Pentru prețul ăsta trebuie că e o femeie pe cinste, medită unul dintre ceilalți bărbați.

– Crede-mă, este.

Cato zâmbi.

Bărbatul scund își făcu gura pungă:

– Vrei să i-o tragi nevestei altui bărbat și vrei ca noi să te ajutăm? Asta e o afacere murdară, prietene. De ce te-am ajuta?

– Pentru că soțul femeii e preceptor.

– Și de ce nu ai spus așa? Bărbatul rânji. Bineînțeles că te vom ajuta... pentru treizeci de sesterți.

Expresia lui Cato se înăspri:

– Treizeci? Douăzeci și cinci, niciunul în plus...

– Deci nu e chiar așa de bună de te tocmești pentru ea, nu?

Treizeci de sesterți erau mai mult decât salariul pe o lună al unui muncitor. Cato se încruntă, de

parcă se lupta cu prețul, apoi, în cele din urmă, dădu din cap.

– Treizeci atunci. Cincisprezece acum și restul când am ieșit din vizorul lor.

– Destul de corect, soldatule.

Numără banii și apoi bărbatul îndesat se întoarse către unul dintre camarazii săi, un dezmățat deșirat și slăbănog, la vreo cincizeci de ani.

– Porcinus, aveți aceeași statură. Dă-i mantia ta.

– Ba dă-i-o pe a ta, i-o întoarse slăbănogul.

Colegul lui se răsuci către el și-i puse un deget bont în piept.

– Vei face cum îți spun dacă știi ce e bine pentru tine.

Porcinus deschise gura să protesteze, apoi se gândi mai bine și dădu mohorât din cap. Își desfăcu acul care ținea gulerul mantiei și i-o dădu lui Cato, luând-o pe a lui în schimb. În timp ce Cato își punea mantia omului, nasul i se încreți la mirosul de urină.

– Sunteți dârstari, să înțeleg.

– Asta suntem. Bărbatul îndesat rânji. Cei mai buni curățători de togi din oraș. Nu avem ce face dacă pișatul e ingredientul principal al acestui proces. Aș zice că femeia ta nu prea va fi de acord cu alegerea salvatorilor tăi în această seară.

– Va trebui să îmi asum riscul. Cu un oftat plin de aversiune, Cato își trase gluga peste cap. Haideți să mergem, atunci!

Bărbații își goliră cupele și se ridicară, unii dintre ei trăgându-și glugile, precum Cato, astfel încât acesta să nu iasă în evidență. Omul cu mantia sa pretoriană

se duse să se aşeze lângă Macro, cu spatele la intrare. Macro îi turnă o cupă din vinul care fusese pus pe masă cu o clipă mai înainte. Dârstarii se îndreptară spre uşă şi îşi luară un rămas-bun zgomotos de la hangiu. Apoi, cu Cato în mijlocul lor, trecură prin piaţă şi se îndreptară spre aleea micuţă care ducea în cartierul Subura. Ceea ce îi convenea lui Cato destul de bine, astfel că li se alătură în voioşie, râzând împreună cu ei, atunci când cineva făcea vreo glumă deocheată despre nevasta hangiului. Tot drumul, aruncă priviri iuţi către uşile şi aleile laterale, care ieşeau din piaţă. Nu se mişca nimic, cu excepţia unui câine râios care trecea de la o grămadă de bălegar la alta. Cato rămase cu grupul de dârstari până când părăsiră piaţa şi o luară în sus pe aleea îngustă, înghesuită între clădirile ruinate din cel mai sărac cartier al Romei. Apoi, când ajunseră la un colţ, îl bătu pe umăr pe bărbatul îndesat şi murmură:

– Îmi voi lua la revedere aici. Îi dădu şi restul de bani. Mulţumirile mele.

Chipul dârstarului era aproape invizibil în întunericul aleii, când îi răspunse:

– Transmite-i salutările mele doamnei tale.

– Aşa o să fac.

– Şi îmi poţi da mie mantia lui Porcinus.

Cato se îndoia că Porcinus îşi va mai vedea vreodată mantia dacă i-o dădea acum.

– Nu am terminat încă cu ea. O să i-o dau înapoi când mă întorc la tavernă.

– În regulă atunci, răspunse încet dârstarul. Veniţi, băieţi!

Cato se dădu cu spatele într-o intrare arcuită, pe când sunetul paşilor fu înăbuşit de mizeria şi resturile care acopereau aleea. Rămase aproape nemişcat, abia îndrăznind să respire, până când zgomotul dârstarilor păli, pe fundalul zgomotelor oraşului: strigăte ocazionale, plânsetul ascuţit al copiilor înfometaţi şi zăngănitul obloanelor de la ferestre. Mai aşteptă puţin, ca să se asigure că nu îi urmărise nimeni pe alee. În cele din urmă, Cato ieşi din intrare şi se îndreptă cu prudenţă spre strada unde se afla casa conspirativă. Se opri în apropierea clădirii şi aşteptă iarăşi, până când socoti că nimeni nu o supraveghea şi se ascunse înăuntrul intrării înguste.

Mirosul puturos de sudoare şi legume fierte umplea întunecata casă a scării. Păşi cât putu de uşor pe treptele din lemn, dar acestea scârţâiau puternic în timp ce urca. Auzi voci înfundate în spatele unora dintre uşi şi suspine neconsolate din spatele altora. Apoi, se apropie de etajul al patrulea. Cato încetini, cu inima bătându-i cu putere din pricina efortului şi a tensiunii. O rază subţire de lună strălucea printr-o despicătură din perete, străpungând întunericul şi oferind o slabă iluminare. Părea că nu era nicio mişcare pe palier, iar Cato merse la uşă şi puse mâna pe zăvor. Apoi îngheţă.

Fusese un zgomot foarte slab, ca acela al bumbacului care se freacă uşor pe lemn. Sunetul unei respiraţii ţinute. Cato bâjbâi după zăvor, în timp ce

mâna dreaptă îi coborâse într-o parte și trăgea pe furiș pumnalul din teaca aflată sub mantie. Se auzi un foșnet și pași grăbiți pe treptele de deasupra. Cato se întoarse, aruncându-și gluga pe spate cu mâna liberă, în timp ce, cu cealaltă, împunse cu pumnalul în față, gata să atace. Prinse o strălucire palidă în raza lunii și își dădu seama că celălalt bărbat era și el înarmat. Stătea cu spatele la lumină, iar fața îi era cuprinsă de întuneric, pe când se împletici, oprindu-se dincolo de raza de acțiune a lui Cato.

– Dă-te-napoi! șuieră Cato. Aruncă pumnalul!

Urmă o liniște tensionată de o secundă, apoi celălalt bărbat își coborî cuțitul și îl puse înapoi în teacă cu o pocnitură. Coborî ultimele două trepte până la palier și păși în lumina slabă.

– Septimus... Cato oftă adânc, iar umerii îi căzură, de ușurare. M-ai speriat rău de tot!

Agentul lui Narcissus râse nervos.

– Nici tu nu te-ai descurcat prea rău. Acum, să intrăm!

După ce aprinseră lampa cu ulei, cei doi bărbați se așezară pe saltele, de-o parte și de alta a flăcării galbene, pale. Septimus adusese niște pâine și cârnați cu el, învelite într-o pânză și îndesate în traistă. Îi oferi și lui Cato, iar cei doi mușcau din când în când, în timp ce discutau.

– Am primit mesajul că vrei să raportezi ceva, zise Septimus, făcând un semn spre ascunzătoarea de sub scândurile podelei. Evenimentele s-au precipitat

la palat, iar Narcissus crede că ar trebui să fiți informați. De aceea mă aflu aici. Aștept de aproape două zile.

– De ce stăteai pe scări?

– Nu e bine să te închizi într-o cameră fără nicio ieșire. Acum, ce aveai de raportat?

Cato îi dădu detalii despre întâlnirea pe care o avusese mai devreme cu Sinius, iar Septimus se încruntă.

– Vrea să îl omorâți pe Lurco? Dar de ce? Este unul din oamenii lor. Unul dintre conducătorii lor, după spusele bărbatului pe care l-am interogat. Nu are nicio logică.

– Doar dacă Lurco a făcut ceva care le compromite planurile.

– Da, e adevărat. Nu e rău să tai verigile slabe ale lanțului.

Cato nu putu să nu zâmbească la acest eufemism. Septimus era în mod evident omul secretarului imperial, și era la fel de nemilos. Alungă gândul și decise să dea glas îndoielilor sale.

– Am avut ceva timp să-l urmăresc pe Lurco și nu pot spune că mi se pare genul conspiratorului. Îi lipsește curajul de a duce un asemenea lucru la capăt.

– Atunci, e un trădător laș, rânji disprețuitor Septimus.

– Ți se pare că Eliberatorii sunt niște lași? S-or ascunde ei în umbră, dar e nevoie de curaj ca să te opui împăratului. Pot pierde totul dacă sunt descoperiți. Asta presupune tupeu. Mai mult tupeu decât cred că are centurionul Lurco.

Septimus rămase tăcut pentru un moment.

– Aşadar, ce sugerezi?

– Că omul pe care l-aţi interogat v-a dat un nume greşit. Ca să pierdeţi urma. Nu mă surprinde. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul lui.

– Atunci Lurco e nevinovat?

– Nu ştiu sigur. Tot ce vreau să spun e că îmi vine greu să cred că ar putea lucra pentru Eliberatori. Să presupunem că omul pe care l-aţi interogat încerca să vă dea o pistă greşită. Încerca să ascundă numele adevăratului său stăpân, aşa că îl numeşte pe Lurco în loc, ca să-l protejeze pe centurionul Sinius.

– Asta ar avea logică. Septimus se încruntă. Dar, totuşi, nu explică de ce Sinius vrea să-l ucideţi pe Lurco.

– A zis că este un test.

– Există modalităţi mai bune de a vă testa. De ce să aleagă un ofiţer superior? De ce nu un soldat, pe cineva care nu ar trezi chiar atât de mult interes?

– Doar dacă nu chiar acesta e scopul, sugeră Cato. Să crească miza şi să se asigure că eu şi Macro suntem implicaţi irevocabil. Cred că se ascunde mai mult în spatele acestei alegeri a ţintei. Vor să-l dea pe Lurco la o parte pentru un motiv, sunt convins.

– De ce?

Cato clătină din cap:

– Habar nu am. Nu încă.

Septimus îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tencuiala crăpată a peretelui.

– Ce crezi că ar trebui să facem în legătură cu testul vostru?

– Nu avem nicio opțiune, răspunse Cato. Nu și dacă vrem să avansăm în descoperirea complotului. Trebuie să facem ceea ce ne cere centurionul Sinius.

Ochii lui Septimus se măriră:

– Adică să-l ucideți pe Lurco?

– Nu. Bineînțeles că nu. Lurco trebuie să fie îndepărtat. Astfel încât Sinius să creadă că a fost omorât. Trebuie să-i mai spui ceva lui Narcissus.

– Da?

– Sinius s-a oferit să ne plătească, pe mine și pe Macro, pentru această însărcinare. Mi-a arătat un mic cufăr cu denari proaspăt bătuți.

Septimus se aplecă în față:

– Din tezaurul furat?

– Cred că da.

– Atunci există o legătură între furt și Eliberatori, așa cum ne temeam.

Cato încuviință din cap:

– Narcissus va fi foarte ocupat. Mai întâi conspirația, apoi răscoala din cauza foametei și atentatul asupra familiei imperiale.

Surprinderea se așternu pe chipul celuilalt bărbat:

– Ce vrei să spui?

Era rândul lui Cato să fie surprins:

– Nu ți-a spus? Când împăratul se întorcea spre palat de la Jocurile urcării pe tron, a fost prins în ambuscadă în apropiere de Forum. O bandă de bărbați înarmați au atacat grupul și câțiva dintre ei au pătruns prin cordonul de gărzi. Unul dintre ei a încercat să-l omoare pe Nero înainte să fie respinși.

– A, da. Am auzit că a fost un... incident, zise Septimus nesigur. Narcissus a trimis oameni pe străzi pentru a-i căuta pe autori.

– Să înţeleg că Cestius nu a fost găsit încă?

– Cestius?

– El a fost cel care a condus atacul şi aproape că a reuşit să-l ucidă pe Nero. Există şanse destul de mari să fie o legătură între el şi Eliberatori. Cato se gândi puţin. Au făcut o încercare. S-ar putea să mai fie şi altele.

– Îl voi avertiza pe Narcissus. Septimus rămase tăcut pentru o clipă. Mai e şi altceva de raportat?

Cato clătină din cap.

– Ce dorea Narcissus să ne transmiţi?

Septimus îşi schimbă poziţia şi se frecă pe spate.

– După cum ştii, Claudius a fost de acord cu logodna fiicei sale Octavia cu Nero, anul trecut. Nu a vrut să facă aranjamentele prea repede, ca să nu pară că pregăteşte terenul pentru numirea lui Nero ca moştenitor. Totuşi, împărăteasa l-a forţat. Apoi, acum câteva zile, împăratul le-a spus consilierilor săi că se gândeşte să-i confere lui Nero titlul de proconsul.

– Proconsul?

Cato nu-şi putu ascunde uimirea. Titlul se acorda doar câtorva membri poleiţi ai Senatului, care încheiaseră un an în funcţia de consul. Chiar dacă titlul devenise mai degrabă onorific, după dispariţia republicii, încă era o decizie îndrăzneaţă să-i fie acordat unui băiat de paisprezece ani. Asta-i va scoate din pepeni pe câţiva dintre senatori.

– Într-adevăr. Narcissus a încercat să-l convingă pe împărat să abandoneze ideea, dar Pallas l-a susținut pe împărat, iar Narcissus a pierdut această dispută.

– Pallas? Cato nu-i dezvăluise încă ceea ce văzuse Macro sub loja imperială, în ziua Jocurilor urcării pe tron. Nu dorea mai mult decât Macro să se implice în relațiile personale dintre împărat și soția sa. Totuși, Pallas punea ceva la cale. Cato se scărpină în barbă și continuă. Știi dacă ideea conferirii titlului a venit de la Claudius?

– Mă îndoiesc de asta. Nu este genul de decizie pe care ar putea să o ia de unul singur.

– Atunci i-a fost sugerată de cineva. Cel mai probabil de Agrippina. Încearcă să-l plaseze bine pe fiul său pentru succesiune.

– Asta crede și Narcissus.

– Și Pallas? Care e implicarea lui în toate astea?

Septimus tăcu un moment, înainte să răspundă:

– Pallas este confidentul împărătesei, dar și unul dintre cei mai apropiați sfătuitori ai împăratului.

Cato zâmbi:

– Oarecum un conflict de interese, aș zice.

– Doar dacă și el își pregătește un loc în cazul succesiunii.

– Asta e ceea ce crede Narcissus?

– Secretarul imperial consideră că acțiunea ar putea decurge în acest sens și trebuie să acționeze în consecință, replică Septimus prudent. Atât timp cât Pallas nu face nimic pentru a... mmmm... accelera

succesiunea împăratului, atunci Narcissus nu poate acționa pe față împotriva lui.

– Dar aș zice că e pregătit să acționeze împotriva lui Pallas pe ascuns, dacă nu cumva o face deja.

– Asta nu o pot spune eu și nu intră nici în sfera ta de competențe măcar să gândești la așa ceva, zise Septimus cu răceală. Treaba ta e să aduni informații și să acționezi doar așa cum te îndrumă Narcissus. E clar?

– Desigur. Oricum, eu și centurionul Macro preferăm să avem o imagine mai largă asupra situației. Avem motive să fim cu băgare de seamă în ceea ce-l privește pe stăpânul tău. Cato se opri și se aplecă ușor înainte. Eu și Macro vom părăsi Roma când ne vom duce sarcina la îndeplinire, dar tu vei rămâne aici. Aș avea grijă să nu-mi leg soarta de cei precum Narcissus dacă aș fi în locul tău.

– Spui aiureli, Cato. Îi sunt loial lui Narcissus. E o calitate rară în zilele noastre, știu, zise el sec, dar cel puțin unii dintre noi știu ce înseamnă să fii loial și ne îndeplinim ordinele fără să punem întrebări.

– Destul de corect. Cato ridică din umeri. E înmormântarea ta.

Celălalt bărbat îi aruncă o căutătură aspră, micile săgeți ale flăcării strălucitoare reflectându-se în ochii săi. Apoi, Septimus își coborî privirea și își drese glasul și vorbi mai puțin înfierbântat.

– Ce vei face în privința lui Lurco?

– Am o idee. Dar va trebui să-l aducem aici. Apoi voi va trebui să-l scoateți din Roma, până ce se termină treaba cu Sinius și prietenii săi. Se poate aranja?

– Voi avea grijă de asta. Centurionul poate avea o vacanță liniștită pe cheltuiala imperiului. Totuși, nu pot garanta pentru calitatea cazării, adăugă Septimus, apoi rămase tăcut pentru un moment. Mai bine m-aș întoarce la palat să-i raportez lui Narcissus. Voi veni aici în fiecare seară de acum înainte. Am sentimentul că nu prea mai avem timp în ceea ce privește conspirația. Se foi, apoi se ridică în picioare cu un mormăit. Voi pleca eu primul. Lasă-mi ceva timp înainte să mă urmezi, în caz că intrarea e supravegheată.

Traversă camera spre ușă, ridică ușor zăvorul și plecă din încăpere cât putu de încet. Cato auzi niște pași scârțâind ușor pe scări, apoi liniște. Cato își strânse mai bine în jurul umerilor mantia împrumutată, strâmbându-și nasul de dezgust la duhoarea de urină. Rămase nemișcat pentru o vreme, în timp ce cântărea situația. Macro avea dreptate. Asta nu era o treabă în care să se implice doi soldați. Amândoi erau mult mai folositori Romei luptând cu barbarii de la frontiere. Asta presupunea o judecată simplă, se ocărî Cato pe el însuși. Imperiul se confrunta cu dușmani din toate părțile și era datoria unui soldat să se ocupe de amenințări. În plus, Narcissus le promisese că-i va răsplăti dacă vor duce la îndeplinire cu succes misiunea pe care le-o încredințase. Această idee îl trimise pe Cato cu gândul la Iulia.

Încercase să nu se gândească la ea, dar ea îl distrăgea și nu putea să o ignore, ca un junghi permanent în inimă. În clipa în care își lăsa mintea să rătăcească, era foarte probabil că va ajunge să-și evoce amintiri despre Iulia și despre neliniștea pe care i-o pricinuia perspectiva de a nu-și petrece viitorul cu ea. Nu se văzuseră de mai bine de un an. În timp ce Cato fusese implicat în vânătoarea gladiatorului care fugise, Aiax, și în campania împotriva nubienilor din Egipt, Iulia trăise la Roma, bucurându-se de societatea celor bogați și puternici. Era tânără și frumoasă și menită să atragă atenția.

Chinul lui Cato izvorî în el dureros, pe când își amintea cât de frumoasă era și cum i se dăruise lui, cu inima și trupul, în lunile cât fuseseră împreună în Siria și Creta. Adevărul era că petrecuseră mai mult timp despărțiți decât împreună și, deși gândurile și sentimentele sale față de ea fuseseră constante, nutrite de perspectiva unei reîntâlniri, habar nu avea dacă ea încă mai simțea același lucru față de el. Instinctul îi spunea că da, dar Cato nu avea încredere în el însuși. Se putea la fel de bine să fie doar o dorință naivă. Partea rațională a minții sale hotărâse cu răceală că era aproape sigur ca afecțiunea ei să se fi diminuat. Ce era amintirea unui tânăr soldat pentru ea, acum că era înconjurată de rafinamentul și strălucirea celei mai nobile societăți din Roma?

Cato își duse mâna la față și își urmă conturul obrazului, așa cum făcuse Iulia atunci când se iubiseră prima dată. Închise ochii și se forță să-și amintească

fiecare detaliu al decorului, fiecare sunet și miros din mica grădină, sub luna siriană. Mintea lui o pictase în această scenă cu toate înfrumusețările pe care le putea evoca, cu mult mai mult decât talentele pe care mâna aspră a naturii le folosise pentru a da formă lumii reale. Apoi degetele dădură peste pielea aspră, umflată, a cicatricii, iar inima i se umplu de dezgust și de teamă. Ochii lui Cato licăriră. Respiră adânc o clipă, înainte să ia lampa și să se ridice în picioare. Puse lampa înapoi pe raft și stinse flacăra.

Afară, pe stradă, se uită în jur, dar nu era niciun semn de mișcare, așa că se întoarse pe strada principală care ducea, în jos, spre Colina Viminal. Pe când se apropia de piață, Cato se opri pentru o clipă și se gândi repede, imaginându-și intrarea hanului unde stătuse Macro. Erau două alei, la o mică distanță una de cealaltă, care ofereau cea mai bună vedere spre Râul de vin. Cato se apropie de piață dinspre capătul îndepărtat al aleii celei mai apropiate de han. Punându-și o mână pe mânerul pumnalului, se furișă mai departe, pipăindu-și drumul de-a lungul zidului aspru și testând cu grijă fiecare pas în timp ce înainta. Urma o mică cotitură, puțin mai în față, înainte ca aleea să se deschid în piață și, când ajunse la ea, Cato își ținu respirația și aruncă o privire după colț. La început, nu văzu nimic, dar apoi, o pală ușoară de ceață se ridică din spatele unui contrafort din apropierea capătului aleii. Apăru iar și Cato își dădu seama că cineva respira. De unde se afla el, nu putea vedea pe nimeni, așa că își făcu curaj și înaintă încet, până

când zări profilul bărbatului care supraveghea hanul aflat de cealaltă parte a pieței. Cato rămase nemișcat și așteptă. În cele din urmă, individul își schimbă poziția ușor și îi permise lui Cato să vadă iute cam trei sferturi din trăsăturile sale. Cato zâmbi subțire când îl recunoscu pe bărbat, dincolo de orice îndoială.

Își croi încet drum înapoi pe după colț și apoi o luă pe alee. Acolo își trase gluga mantiei și continuă până ce ajunse la intersecția cu următoarea stradă. Se îndreptă spre marginea pieței și, imitând mersul îmbătrânit al unui bețivan, ajunse până la intrarea în tavernă, având grijă să nu se uite spre aleea unde spionul lui Sinius stătea la pândă. Cato se împiedică prin ușă și coti spre masa unde stăteau Macro și Porcinus. Imediat ce nu mai fu la vedere, Cato se îndreptă de spate și își dădu gluga jos.

Macro zâmbi ușurat.

– Ai lipsit ceva vreme. Ai făcut ceea ce trebuia?

– Da. Cato își desfăcu acul care ținea mantia urât mirositoare și i-o aruncă lui Porcinus.

– Atunci ați terminat cu mine, domnule? întrebă dârstarul. Pot pleca?

– Da. Mai bine i-ai prinde din urmă pe tovarășii tăi înainte să cheltuiască toți banii pe care i-am dat.

– Pe toți zeii, că mare dreptate aveți.

Porcinus se grăbi să schimbe mantia lui Cato cu a lui și apoi dădu iute din cap în semn de rămas-bun, înainte să plece repede. Cato își reluă locul pe bancă, în fața lui Macro.

– I-am spus lui Septimus tot ce puteam. Îi va raporta lui Narcissus. Acum trebuie să hotărâm ce să facem în privința lui Lurco. Va trebui să acționăm repede.

– De ce? Care-i graba?

Cato cugetă o clipă.

– Eliberatorii au pus la cale un atentat asupra familiei imperiale. Nu au reușit ultima dată și vor încerca altceva. Cu cât mai repede ne croim drum spre conspirație, cu atât mai bine. Ah, încă un lucru.

– Da?

– Știu pe cine a folosit Sinius ca să ne urmărească. Se află pe aleea din fața pieței. E Tigellinus.

CAPITOLUL 13

Aerul dimineții era rece și umed, pe când centuria stătea în poziție de drepți pe micul teren aflat între cazărmi. Macro și Cato își țineau umerii trași în spate și își scoseseră piepturile în față, pe când centurionul Lurco și optio mărșăluiau prin fața primului rând, pentru a le inspecta oamenilor uniforma și echipamentul. Purtau tunicile alb-gălbui pe sub armură și erau înarmați cu scuturi și sulițe, dar și cu săbii și pumnale. Era un echipament pe care Garda Pretoriană îl folosea rareori, dar răscoala recentă obligase această formație de elită să fie pregătită de acțiune în fiecare zi.

Macro și Cato erau așezați la capătul primului rând, pe flancul drept, împreună cu ceilalți bărbați din unitatea lui Tigellinus. Stăteau cu picioarele fixate, cu scutul strâns în mâna stângă, în timp ce dreapta ținea tija suliței, chiar de sub umflătura din fier menită să confere armei o mai mare penetrare atunci când era aruncată. Ca și ceilalți oameni de pe teren, și ei se uitau

drept în față. Centurionul se opri la o mică distanță de ei și îl privi urât pe unul dintre oamenii din următoarea unitate.

– Ai pe cizmă ceva ce arată a rahat.

– Da, să trăiți!

– Nu vii la inspecție îmbrăcat în rahat.

– Nu, să trăiți! Cred că a fost unul din câinii sălbatici, domnule. A intrat în cazarmă.

– Nu-mi-veni-cu-scuze! îi aruncă Lurco în față. Clar?

– Da, să trăiți!

Lurco se întoarse scurt către optio.

– Tigellinus, trece-l cu zece zile de serviciu la latrină, din moment ce a dezvoltat un gust deosebit pentru rahat.

– Da, domnule.

Tigellinus notă repede ceva pe tăblița ceruită.

Centurionul se uită din nou la bărbat, pentru a mai găsi și alte nereguli. Cercetă mânerul sabiei soldatului și trase de el. Se auzi o scrâșnitură ușoară și arma ieși din teacă.

– E rugină pe asta. Dă-i douăzeci de zile.

– Da, domnule.

Tigellinus își modifică însemnarea.

Cei doi ofițeri continuară în josul rândului și se opriră în fața lui Macro. Lurco îl inspectă îndeaproape. Pentru că nu găsi nicio greșeală, clătină din cap, apoi se întoarse și făcu câțiva pași înapoi de-a lungul rândului înainte să strige, pentru ca toți oamenii săi să-l audă:

– Mulţumită efortului nostru de acum câteva zile, împăratul a cerut ca această centurie să o păzească pe maiestatea sa imperială şi familia sa în următoarea lună. Un semn de onoare, după cum sunt sigur că veţi fi cu toţii de acord. Motiv pentru care cer o ţinută perfectă din partea voastră. Până când situaţia nu se va linişti la Roma, nu veţi mai purta toga. În schimb, veţi fi echipaţi exact ca acum. Se întâmplă că împăratul va părăsi oraşul pentru câteva zile, pentru a inspecta lucrările din Ostia şi, de asemenea, drenarea mlaştinilor din jurul lacului Albano, în sud-estul oraşului. Va fi datoria noastră să-l escortăm în aceste călătorii. Va pleca mâine. Aşa că vom acţiona inteligent şi vom crea o impresie bună asupra civililor care vor ieşi să-l aclame pe suveran. Dacă vreunul dintre voi mă dezamăgeşte, veţi avea de suportat consecinţele. Se întoarse către Tigellinus. Optio, preia comanda!

– Da, să trăiţi!

Tigellinus îşi închise cu zgomot tăbliţele ceruite şi le aşează în grabă în tolbă, împreună cu stilusul. Pe când centurionul se îndepărta, îndreptându-se către apartamentele sale aflate la capătul celălalt al barăcilor, Tigellinus ordonă ca oamenii să rupă rândurile, apoi porni în direcţia cartierului general al taberei.

Cato şi Macro îşi relaxară poziţia, odată cu ceilalţi oameni. Apoi Macro îi aruncă lui Cato o privire.

– Ce-a fost asta cu lacul Albano? Ai idee ce se petrece aici?

Cato își amintea că lacul era o masă mare de apă, la poalele dealurilor, aflat la o zi de mers de oraș. Trecuse pe lângă el de câteva ori când era copil, dar amintirea nu-i făcea plăcere. Lacul era înconjurat de teren jos, mlăștinos, infestat cu țânțari și alte insecte, care făceau pământul inutilizabil pentru fermieri, obligându-i, de asemenea, și pe călători să facă ocoluri mari pentru a evita zona afectată. Drenarea acestuia era un proiect mult-așteptat, realizat, în cele din urmă, sub Claudius.

– Încă unul din marile proiecte civile ale împăratului, răspunse Cato. Se pare că au apărut mai multe schimbări la Roma de când am plecat noi. Mai întâi un port nou, acum lacul, precum și o nouă nevastă și un fiu vitreg.

– Dar același Narcissus, bombăni Macro cu acreală. Trăgând de sfori în spatele scenei. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îi urmară pe ceilalți oameni care părăseau terenul și se întoarseră la camera din unitatea lor. Fuscius se afla deja acolo, așezându-și cu grijă armura curățată și armele în cuierul lor. Clătină din cap în semn de salut, în timp ce ceilalți își lăsară jos scuturile și începură să urmeze aceeași rutină.

– Afurisitele de marșuri, se plânse Fuscius. Și așa e destul de rău cu patrulele pe care a trebuit să le facem prin oraș. Nenorocitele de cizme îmi fac bășici.

– Aha, ești prea moale, flăcăule, îi răspunse Macro. Așteaptă până ce vei face militărie serioasă, precum

eu și Capito. Atunci vei afla ce înseamnă să mărșăluiești cu adevărat.

Fuscius se holbă la el.

– Scutește-mă de predica cu „pe vremea mea", Calidus. Sunt doar enervat de afurisiții de răsculați din oraș. Acum au plecat și mi-au făcut viața și mai amară pentru că împăratul vrea să le distragă atenția spre marile lucrări pe care le face în beneficiul poporului. Pfui, se dă doar peste cap pentru a le obține bunăvoința și nimic mai mult. Voi fi bucuros când lucrurile vor reveni iar la normal.

– Presupunând că asta se va întâmpla.

– Oh, dar se va întâmpla, răspunse Fuscius. Am auzit un zvon cum că împăratul a adus niște grâne din Sicilia. Când vor ajunge în oraș, vor ține gloata liniștită pentru o vreme, cât timp face rost de alte provizii.

– Și de unde ai auzit asta?

Fuscius se bătu peste nas:

– Prieteni ai unor prieteni.

Macro pufni și dădu din cap:

– De parcă tu ai contacte sus-puse.

Cato își strânse buzele:

– Ei bine, să sperăm că ai dreptate. Împăratul are nevoie de mai mult timp.

Fuscius își atârnă centura sabiei.

– Se joacă zaruri în popotă. Vreți să veniți și voi?

– Desigur, răspunse Macro. Imediat ce terminăm aici. Se bătu peste punga care-i atârna într-o parte și zâmbi. E timpul să cheltui o parte din banii pe care ni i-a dat cartierul general în avans.

– Sau să pierzi tot. Fuscius râse. Aș avea grijă să verific zarurile înainte să joc, dacă aș fi în locul tău. Unii dintre băieți nu se sfiesc să le tragă țeapa noilor recruți.

– Nu m-am născut ieri. Macro ridică un pumn. În plus, lasă-i dacă-ndrăznesc.

Odată Fuscius plecat, Macro se întoarse spre Cato.

– Ce vom face în legătură cu Lurco? Ai zis că ai un plan.

Cato aruncă o privire spre ușă pentru a se asigura că nu se afla nimeni prin apropiere, apoi spuse:

– Centurionul Lurco e un petrecăreț entuziast. Își pierde noaptea în afara cazărmii foarte des. Trebuie să-l urmărim și să încercăm să-l prindem singur.

– Și apoi?

– Apoi va trebui să-i spunem cum stă situația.

Macro pufni:

– Grozav! Va fi acostat de doi dintre soldații săi și crezi că va sta liniștit și ne va asculta pe noi. Apoi ce?

– Apoi folosim forța pentru a-l duce la casa conspirativă și îl punem pe Septimus să aranjeze ca el să dispară, până ce conspirația va fi zdrobită.

– Și când o vom face? Deseară?

– Nu. Așteptăm până ce ne întoarcem din misiunea de a-l escorta pe împărat. Dacă Lurco dispare deseară, atunci există pericolul ca o altă centurie să fie însărcinată cu paza lui Claudius în timp ce se va organiza căutarea lui Lurco. Trebuie să stăm aproape de împărat. Prioritatea noastră e să-l protejăm pe Claudius de alte atentate.

Se alăturară jocului de zaruri în sala popotei. Unele mese și bănci fuseseră trase la o parte pentru ca oamenii să se poată aduna în jurul acțiunii. Purtătorul de steag supraveghea aruncarea zarurilor și striga răgușit pariurile între două runde. Cato se aplecă spre Macro și își făcu mâna pâlnie la urechea prietenului său:

– Am nevoie să las un mesaj. Tigellinus s-ar putea să fie încă la cartierul general, asta dacă nu s-a întors deja la cazarmă. Încearcă să-l găsești și să-l urmărești îndeaproape. De acord?

Macro clătină din cap aprobator.

– Ai grijă.

Cato zâmbi, apoi așteptă până ce se auziră strigăte de încântare și de frustrare la ultima aruncare de zaruri, iar câștigătorii se înghesuiră în jurul celor care plasau pariurile pentru a-și cere recompensa. Profitând de haos pentru a-și acoperi plecarea, Cato se strecură afară din sală și își luă vechea mantie de armată, cea pe care o purtase în Egipt. Hotărâse că ar fi mai bine să nu poarte o mantie ieșită din magaziile pretorienilor dacă dorea să nu fie remarcat pe stradă. Când ajunse la ascunzătoare, îi scrise lui Septimus un bilet scurt, explicându-i intențiile în privința centurionului Lurco, atunci când centuria se va întoarce la Roma, după ce îl va escorta pe împărat. Puse tăblița ceruită în scobitura de sub scândurile podelei, întoarse lampa spre ușă, așa cum căzuseră de acord pentru a semnala un mesaj, și apoi plecă. Pe stradă, Cato își trase gluga și se îndreptă spre piața unde se

afla Râul de vin. Chiar dacă era dimineaţa târziu, străzile şi aleile erau mult mai liniştite decât de obicei. Oamenii din Garda Pretoriană şi cohortele urbane încă mai patrulau prin oraş şi împrăştiau toate adunările, în acelaşi timp oprind şi interogând pe oricine se purta într-o manieră suspectă. Cato presupuse că majoritatea locuitorilor din Subura erau prea speriaţi pentru a se aventura afară, decât dacă aveau nevoie de mâncare şi apă.

Tocmai se îndrepta spre o alee întunecoasă, când văzu o siluetă apropiindu-se din direcţia opusă. La fel ca şi el, avea gluga ridicată şi îşi ţinea capul plecat. Purta pe sub faldurile capei o tunică scumpă, brodată. Avea ceva ce-i trezi lui Cato o scânteie de recunoaştere. Ceva din felul în care îşi ţinea corpul în timp ce mergea în josul aleii, mersul fudul al unui luptător. Când se intersectară, umărul lui îl lovi pe Cato şi murmură ceva ce putea fi ori o scuză ori un avertisment, apoi îşi continuă drumul fără să se oprească.

Cato simţi un tremur rece urcându-i pe şira spinării în timp ce trecu mai departe, fără a îndrăzni să privească înapoi imediat. Era Cestius. Cato era sigur de asta. Aşteptă până ce ajunse la o distanţă sigură, înainte să încetinească şi să privească peste umăr. Şeful bandei se afla deja la vreo treizeci de paşi depărtare, apoi se întoarse brusc spre o alee laterală, coborând panta, spre Forum. Cato făcu drumul invers, alergă până la intersecţia îngustă şi trase cu ochiul pe după colţ. Cestius mergea înainte cu fermitate, cu capul aplecat. Trecu pe lângă o uşă deschisă, unde o femeie

suptă stătea pe o treaptă, cu un bebeluș care scâncea lipit de sânul ei mic care atârna. Murmură ceva și își întinse mâna, dar Cestius trecu pe lângă ea fără să scoată un cuvânt. Cato îl lăsă să se îndepărteze suficient de mult, apoi îl urmă în josul aleii, grăbindu-se să treacă pe lângă femeie. Îi aruncă o privire, în lateral, suficient cât să-i vadă fața ciupită și ochii mari. Brațele copilului erau subțiri ca fusele, iar craniul era clar definit pe sub pielea palidă. În spatele ei văzu și alți copii, pe podeaua încăperii, așteptând apatici, în timp ce toată familia murea de foame.

– O monedă, domnule.

Încercă să-l apuce de tivul mantiei, iar Cato abia dacă avu timp să se ferească de strânsoarea ei. Mări pasul ca să treacă de ea și apoi încetini ca să se țină la distanță față de Cestius. Uriașul continuă să meargă drept în față, spre inima orașului, apărând la o scurtă distanță de Templul lui Venus și al Romei. Apoi coti spre Tibru, ținându-se departe de Forum, pe când trecea de-a lungul zidului palatului. În Roma se întorsese aparența de normalitate, cel puțin pentru unii, iar grupuri de oficiali și o mână de senatori și suitele lor traversau Forumul, în drum spre clădirea Senatului. Câteva dintre tarabele obișnuite din piață fuseseră așezate în porticurile bazilicii, dar nu se mai auzea zarva obișnuită a mulțimii de negustori și cumpărători, care, în mod normal, umpleau Forumul. Soldații stăteau la aproape fiecare intersecție, cercetând trecătorii. Cestius se ținu cât putu de departe de soldați și

intră pe o alee îngustă, nepăzită, îndreptându-se spre piața din Boarium și spre zona depozitelor.

În timp ce Cato ținea pasul cu bărbatul, mintea i se învolbura neliniștită. De ce sfida Cestius pericolul mergând pe străzi, când se pusese o recompensă pe capul său? Încotro se îndrepta? Cato cercetă veșmintele celuilalt bărbat. Mantia și tunica erau niște obiecte scumpe, iar Cestius își înlocuise cizmele greoaie cu o pereche din piele moale, până la jumătatea gambei, acel gen de cizme despre care Macro ar fi zis că sunt efeminate.

Cato continuă să-l urmărească pe Cestius, în jos spre Tibru, printre amalgamul de pe Colina Capitolină, la dreapta lor, și palat, la stânga. Boariumul suferise același declin al activității ca și Forumul și nu mai mult de o treime din tarabe fuseseră ridicate. Erau mai puțini soldați la vedere, majoritatea îngrămădiți în fața birourilor preceptorilor și cămătarilor, ale căror sedii fuseseră prădate în timpul revoltei. Cestius continuă prin Boarium, până ce ajunse pe malul Tibrului, acolo unde Marele Canal se golea în râu, apoi o luă la stânga, spre zona depozitelor.

O duhoare oribilă, de dejecții umane, umplea aerul, în timp ce șuvoiul întunecat de rahați, urină și gunoaie se unea cu Tibrul. O movilă, care se dovedi a fi cadavrul unui om, se prinsese între funiile unei barje ancorate și doi șobolani erau ocupați să roadă pânza udă pentru a ajunge la carnea putrezită de dedesubt. Un barcagiu vâslea deja spre cadavru, pentru a-l recupera și a-l adăuga la mica grămadă de

trupuri care fuseseră pescuite din râu, în apropiere de gura canalului – recolta obișnuită de beţivani neatenţi, victime ale crimelor şi ale accidentelor. Era o priveliște cu care Cato era destul de familiarizat când era copil, pe vremea când venea la debarcader împreună cu tatăl său. Își amintea că atunci când se strângeau suficiente cadavre pentru a umple o căruţă, acestea erau cărate la o groapă comună, în afara zidurilor oraşului.

Își întoarse privirea de la priveliștea macabră, chiar la timp pentru a-l vedea pe Cestius schimbând câteva cuvinte cu un bărbat corpolent şi pleşuv, îmbrăcat într-o mantie de un galben-deschis şi o tunică verde. Doi musculoşi, cu nişte bâte grele, stăteau tăcuţi în spatele bărbatului pleşuv, în timp ce acesta vorbea cu Cestius. Chelul zâmbi şi-l bătu pe zdrahon pe braţ, înainte să se despartă. Cato îl cercetă discret pe bărbat, pe când acesta se apropia şi observă lanţul de aur din jurul gâtului şi pietrele preţioase de la inelele de pe degete. În mod clar era un om cu ceva avere, care nu se temea să-şi afişeze bogăţia în public, atât timp cât era însoţit de două gărzi de corp care arătau de parcă erau gata să facă praf pe oricine ar fi încercat să apuce punga stăpânului lor.

Cato coti într-o parte, astfel încât să treacă unul pe lângă celălalt la o distanţă sigură, şi continuă să-l urmărească pe şeful bandei. Cestius mai făcu câţiva paşi, după care se uită împrejur iute. Apoi, părând satisfăcut că nu-l urmărea nimeni, se îndreptă spre intrarea păzită a unuia dintre depozitele împrejmuite.

Clătină din cap în semn de salut către omul de la porți, care deschise una pentru a-l lăsa pe vizitator să intre, apoi o închise imediat, când Cestius dispăru din vedere. Cato simți un val de panică la gândul că își va pierde prada. Se opri pe docul din fața porților, se așeză pe vine și își legă șiretul cizmei, în timp ce se uita spre uși. Un semn era pictat pe peretele de lângă poarta din scânduri grele, anunțând că depozitele erau închiriate de Gaius Frontinus și invitându-i pe cei interesați să facă solicitări la birourile sale din Boarium.

Cato trase aer adânc în piept pentru a-și potoli nervii și păși spre porți. Paznicul se foi și se mișcă pentru a-i bloca trecerea. Era un bărbat bine legat, cu o față plină de cicatrici, iar Cato bănui că probabil era unul dintre numeroșii foști gladiatori care ajungeau în astfel de posturi, după ce își câștigau libertatea sau după ce erau abandonați de antrenorii lor.

– Ce vrei? ceru să știe paznicul, fără nicio introducere.

– Trebuia să mă întâlnesc cu stăpânul meu aici, domnule, răspunse Cato. L-am văzut intrând acum câteva clipe.

– Zău? Și atunci, cum îl cheamă?

Cato deschise gura, dar se opri la timp. Dacă Cestius intrase deghizat acolo, atunci era mai mult decât probabil să utilizeze și un nume fals. În cazul în care Cato ar fi încercat să-i folosească numele adevărat, paznicul ar fi refuzat să-l lase să intre. Încă și mai rău,

i-ar fi putut spune lui Cestius, la ieşire, şi astfel l-ar fi alertat asupra faptului că fusese urmărit.

Pauza fu suficient de lungă pentru ca paznicul să ia o hotărâre.

– Mă gândeam eu. Eşti un profitor. Acum întoarce-te şi cară-te. Înainte să te oblig eu.

Se bătu peste bâta cu ţinte care îi atârna la cingătoare.

Cato ştia că nu avea rost să provoace necazuri. Se dădu înapoi câţiva paşi şi apoi se întoarse şi o luă înapoi spre Boarium. Apoi îi veni ideea că încă ar mai fi putut descoperi ceva folositor şi o luă la fugă. Îşi forţă mult picioarele, uitându-se după bărbatul în mantie galbenă şi cele două gărzi ale sale. Nu era niciun semn al mantiei uşor de recunoscut de-a lungul docului şi Cato alergă spre Boarium. Chiar dacă piaţa nu era plină de obişnuita îngrămădeala de trupuri, erau suficienţi oameni care să-i blocheze vederea lui Cato. Se ridică pe soclul unei statui a lui Neptun şi se ţinu de tija tridentului, în timp ce mătura cu privirea peste piaţă. Apoi văzu mantia galbenă, pe latura îndepărtată, în apropiere de sala negustorilor de grâne.

– Hei! Tu! Dă-te jos!

Cato se uită în jur şi văzu un soldat din una din cohortele urbane îndreptându-se cu paşi mari spre el.

Cato se dădu jos şi vru să părăsească locul, dar soldatul se puse în calea lui.

– Ce crezi că faci?

– Caut un prieten.

– Mie mi se pare mai mult că încerci să creezi probleme.

Soldatul mârâi şi-l pocni pe Cato peste cap, făcându-l să-i sune. Cato clipi, în timp ce se împleticea într-o parte.

– Acer! se auzi o voce tăind aerul. Ajunge!

O clipă mai târziu, se ivi un optio care se uită aspru la soldat.

– Ne aflăm aici ca să menţinem liniştea, prost afurisit ce eşti! Nu să începem încă o nenorocită de revoltă. Se întoarse spre Cato. Tu! Vezi-ţi de drum!

Cato clătină din cap aprobator, se împletici spre piaţă, îndreptându-se spre sălile breslelor de negustori de pe cealaltă parte a Boariumului. Oamenii care fuseseră martori la confruntare se uitară prudenţi după el, de parcă ar fi purtat vreun stigmat înspăimântător. Era un semn al tensiunii care încă mai plutea deasupra oraşului. Nimeni nu dorea să fie asociat cu vreun bărbat care le cădea rău soldaţilor. Capul lui Cato se limpezi repede, iar el încetini pentru a-şi linişti paşii, în timp ce traversa piaţa. Mantia galbenă nu se mai zărea în afara clădirii negustorilor de grâne şi se temea că îşi pierduse omul. Când ajunse la portic, deasupra căruia se afla o statuie pe un piedestal, reprezentând-o pe Ceres ţinând un mănunchi gros de spice de grâu, Cato se opri şi privi în jur. Cheliosul nu se vedea nicăieri, aşa că intră.

După lumina zilei de afară, îi luă ceva vreme ca să se obişnuiască cu lumina mohorâtă din sală. Era un spaţiu mare, deschis, cu mese şi bănci în centru.

De-a lungul fiecărui perete se aflau birouri, pe două etaje, de unde comercianții își conduceau negoțul. La capătul îndepărtat se afla un podium pentru licitații, în fața unei table mari, pe care erau trecute cu creta încărcăturile de grâne. Numai că azi era goală, iar negustorii erau abătuți. Cato îl văzu pe bărbat ivindu-se din colonada de pe marginea sălii. Se îndreptă spre funcționarul care stătea pe o treaptă, lângă podium, și începu să i se adreseze. Cato își dădu jos gluga și se întoarse spre unul dintre negustorii care erau mai aproape de el. Arătă spre chelios și ceru să-i afle numele.

– El? Negustorul se uită cu coada ochiului la el. Păi, acela este Aulus Piscus. De ce întrebi?

Cato se gândi repede.

– Unchiul meu are o brutărie în Subura. M-a trimis aici ca să văd dacă nu pot găsi niște grâne.

– Ai fi norocos! vorbi disprețuitor negustorul. Nu a fost nimic de câteva zile. Omul tău, Piscus, a pus mâna pe ultima încărcătură.

– Înțeleg. Cato se uită la chelios. Presupun că Piscus este unul dintre marii negustori din breaslă.

– Doar în ultimele câteva luni. Înainte era doar un comerciant mărunt.

– Pare destul de înstărit acum.

– O, s-a descurcat destul de bine.

– Cum vine asta? insistă Cato.

– Ei bine, fie a dat norocul peste el, fie acționează ca paravan pentru altcineva. Oricum ar fi, nenorocitul ăsta norocos s-a descurcat bine. Suficient de

bine cât să plătească pentru cei doi criminali care îi apără spatele.

Cato clătină din cap, îndepărtându-se:

– Mulţumesc. Nu-ţi voi mai răpi din timp.

– Timpul este un lux pe care mi-l pot permite acum. Negustorul zâmbi subţire. Nu prea sunt multe de făcut pentru cei ca mine şi unchiul tău până ce stocurile de grâne nu vor începe să circule din nou, nu?

Cato dădu din cap şi se îndepărtă. Traversă sala şi se apropie de Piscus şi de funcţionar, ascultând finalul conversaţiei dintre cei doi.

– Anunţă-mă imediat ce prima corabie cu grâne ajunge în Ostia, m-ai auzit?

– Da, stăpâne.

Funcţionarul îşi înclină capul.

Cheliosul se aplecă mai aproape.

– Vezi să faci exact aşa şi îţi voi fi recunoscător. Înţelegi?

Funcţionarul dădu din cap cu prudenţă, de parcă mai auzise deja oferta de câteva ori în acea zi. Se uită în sus în timp ce Cato se apropia, iar bărbatul chel se întoarse, cu o privire rapidă, neliniştită.

– Te pot ajuta? întrebă Piscus nepoliticos.

– De fapt, puteţi, domnule. Cato zâmbi şi îşi plecă fruntea îndatoritor. Caut un prieten. L-am pierdut în Boarium acum o clipă şi apoi l-am văzut la docuri, unde s-a oprit să vorbească cu dumneavoastră.

– Un prieten? Tu? Psicus se uită la Cato, îmbrăcat în pelerina lui uzată, cu un dispreţ nedisimulat. Nu

prea cred. De ce un negustor bogat ca mine ar avea vreo legătură cu tine? Vezi-ți de drum. Pocni din degete, iar gărzile sale se apropiară amenințătoare.

Cato își înclină capul și se dădu înapoi.

– A fost greșeala mea, domnule. Poate că nu era prietenul meu.

Se întoarse și ieși din sală, mișcându-se de-a lungul zonei pavate din fața sălilor breslelor, dus pe gânduri. Ce punea Cestius la cale? Fie șeful bandei din Subura avea în mod clar o altă identitate, fie mai exista un alt bărbat în Roma care ar fi putut trece drept fratele său geamăn. Cato alungă imediat această idee. Bărbatul pe care îl urmărise arăta, se mișca și vorbea exact precum Cestius. Caz în care, de ce se dădea drept negustor? Și ce făcea în zona depozitelor? Exista un singur mod de a afla. Cato se îndreptă spre mica bazilică indicată drept adresa bărbatului care închiria depozite. Intrând în clădire, văzu că era mult mai puțin impresionantă decât sala negustorilor de grâne. Vreo douăzeci de birouri deschise în partea din față erau aliniate de-a lungul pereților. Găsi semnul lui Gaius Frontinus destul de ușor. Sub el, biroul avea în față o tejghea simplă din piatră. Un funcționar stătea pe un scaun în spatele lui, lucrând la un registru mare.

Cato tuși:

– Scuzați-mă.

Funcționarul își coborî stilusul și se uită în sus.

– Da... domnule?

– Îl caut pe Gaius Frontinus.

– Nu este aici, domnule. Vă pot ajuta?

– Poate. Vreau să întreb despre închirierea unor spaţii de depozitare, jos la doc.

Omul se uită la îmbrăcămintea sărăcăcioasă a lui Cato.

– Nu închiriem spaţii. Doar depozite.

– Asta caut.

– Atunci nu vă pot ajuta, domnule. Le-am dat acum două luni. Nu mai avem nimic disponibil.

– Înţeleg. Cato se încruntă. Cui le-aţi închiriat? Poate aş putea vorbi cu omul care le-a luat şi să le subînchiriez.

– Nu am competenţa să vă spun, domnule. Oricum, stăpânul meu s-a ocupat de acel contract personal.

– Atunci îl pot vedea pe Gaius Frontinus? Pentru a negocia un contract atunci când expiră cel actual?

– Stăpânul nu este aici, domnule, aşa cum v-am zis deja. A părăsit Roma cu treburi acum o lună.

– A spus când se va întoarce?

– Nu, domnule. Mi-a lăsat doar o scrisoare în care îmi spunea să preiau conducerea în absenţa lui. Funcţionarul tuşi plin de înfumurare. Acum, dacă nu vă supăraţi, domnule, am de lucru. Aţi putea încerca la un alt birou de închirieri. Sunt sigur că veţi găsi ceea ce căutaţi la una din firmele comerciale mai mici. Bună ziua!

Cato dădu din cap şi se îndepărtă. Simţi furnicăturile familiare ale spaimei reci în ceafă. Erau mai multe lucruri implicate în această conspiraţie decât crezuse Narcissus. Eliberatorii, sau oricine altcineva ar fi fost, pregăteau terenul pe o scară mult mai largă

decât bănuise secretarul imperial. Cato putea lega doar câteva elemente din puzzle, dar un lucru era sigur. Dușmanul era bine organizat și planul său fusese deja pus în aplicare.

CAPITOLUL 14

Soarele strălucea când și când printre norii împrăștiați, când pretorienii își ocupară pozițiile în jurul scenei care fusese montată pentru ca împăratul să se adreseze oaspeților invitați. Majoritatea senatorilor, împreună cu soțiile lor, fuseseră duși în lectici pe malul lacului Albano. Clasele mai de jos ale societății romane făcuseră scurta călătorie în căruțe, călare sau pe jos și urmau să stea în spatele zonei cu scaune care fusese aranjată pentru senatori. Martie se apropia de final, iar pământul era ferm și liber, după noroiul cleios al iernii, care împiedicase lucrările inginerilor. Fuseseră însărcinați cu săparea canalului care urma să dreneze apele lacului și a mlaștinilor din jur, deversându-le într-un afluent al Tibrului.

Pe oamenii centurionului Lurco îi dureau picioarele după marșul zilei anterioare de la Ostia și după marșul de la Roma la Ostia, cu două zile în urmă. Claudius inspectase rapid progresul noului port și ținuse o serie de discursuri scurte în jurul orașului,

pentru a-și reafirma iubirea pentru poporul său și a le promite recompensele substanțiale de pe urma creșterii negoțului operat prin port. Împăratul dăduse, de asemenea, un banchet pentru politicienii de seamă, negustorii și administratorii portului. După ce le mulțumise locuitorilor din Ostia, el și anturajul său se îndreptaseră spre șantierul lucrărilor de inginerie de la lacul Albano, pentru a încerca să-i câștige de partea lui pe locuitorii Romei. Claudius trebuia să facă un anunț public, iar oamenii din escorta sa făcuseră tot felul de speculații asupra naturii acestuia toată dimineața.

– Trebuie să fie un spectacol, zise Fuscius. Asta sau distribuirea hranei. Sau poate amândouă.

– Cât timp nu ne reduce rațiile pentru a le da gloatei, mârâi Macro.

Garda Pretoriană primea rații înjumătățite de trei zile, iar stomacul lui începuse să se revolte. În ciuda ordinului imperial ca orașele și satele să-și trimită rezervele de hrană în capitală, doar câteva căruțe intrau în oraș în fiecare zi și majoritatea stocului era cumpărat de cei suficient de bogați să plătească prețurile exagerate cerute. Proviziile alocate grânarului public erau sustrase de funcționarii corupți și șterpelite de cei însărcinați cu paza puținelor grâne care mai rămăseseră. Mulți dintre cei săraci și slăbiți deja muriseră de foame și, pe când carele cu grâne intrau în capitală, treceau pe lângă cele care purtau morții la gropile deschise din afara zidurilor Romei. Strigătele și vaietele de jale răsunau pe străzile înguste ale

mahalalelor, iar Macro se întreba cât va mai dura până ce durerea se va transforma încă o dată în furie. Când se va întâmpla asta, doar pretorienii și cohortele urbane mai puteau sta între împărat și mulțime.

Cato ascultase schimbul de replici.

– Dacă nu mai e pâine, atunci Claudius va depinde de circ pentru a face fericită mulțimea. Dacă va organiza un eveniment cu gladiatori, atunci va trebui să facă ceva special. Chiar și atunci, s-ar putea să le satisfacă setea de sânge, dar burțile le vor rămâne tot goale.

Fuscius ridică din umeri.

– Presupun că da. Dar s-ar putea să-i mai cumpere câteva zile, în care să găsească niște mâncare. Doar dacă nu ne mai taie din a noastră. Dacă o va face, atunci vor exista consecințe, adăugă tânărul pretorian pe un ton sumbru.

– Consecințe? Macro scuipă pe jos cu dispreț. Ce consecințe? Claudius e afurisitul de împărat. Poate face orice dorește.

– Crezi? Fuscius ridică o sprânceană. E împărat doar atât timp cât decide Garda Pretoriană. Noi l-am făcut. Putem la fel de ușor să punem pe altcineva în locul său dacă ne obligă.

– Cine e acest „noi" despre care vorbim? Tu și câțiva amici nemulțumiți?

Fuscius se uită în jur și își coborî vocea:

– Nu suntem chiar atât de puțini, judecând după zvonurile din cazarmă. La timpul potrivit, m-aș asigura că sunt de partea care trebuie, Calidus.

– Poate, dar până atunci, mi-aș ține gura închisă dacă aș fi în locul tău. Vorbești de trădare, băiete.

Cato zâmbi subțire:

– Știi ce se spune: trădarea e o chestiune de coordonare. Fuscius are dreptate. Mai bine să vedem cum merg lucrurile înainte să alegem o tabără.

Macro clătină din cap dezgustat:

– Politică... Soldații buni nu ar trebui niciodată să se implice în ea.

– Oh, sunt de acord cu asta, desigur, răspunse Cato. Necazul e că, uneori, politica nu se abține să nu se amestece printre soldați. Atunci, ce putem face?

Pe când punea întrebarea, Cato îl urmărea pe Fuscius, așteptându-i răspunsul. Tânărul pretorian tăcu, iar expresia îi deveni dintr-odată hotărâtă și de necitit, în timp ce aruncă o privire peste umărul lui Cato.

– Ce înseamnă toate astea? lătră Tigellinus. Stați la bârfă ca babele? Treceți în formație, vine împăratul. Arătă cu degetul în direcția corturilor aflate mai jos pe malul lacului. Gărzile germanice începuseră să se miște, iar sclavii se grăbeau înainte, cu litierele imperiale. Oamenii din centuria lui Lurco își ridicară scuturile și sulițele și începură să se adune în jurul scenei. Jumătate dintre oameni stăteau de o parte și de alta a căii de acces care ducea spre spatele estradei, în timp ce restul, inclusiv Cato și Macro, formaseră un paravan larg, în jurul părții din față și al laturilor. Între timp, ultimele familii de senatori sosiseră pentru a-și ocupa locurile.

– Pe toți zeii!... murmură Macro, iar Cato se uită dur la el.

– Ce?

– La dreapta, în apropiere de lectica roșie, vezi grupul de încrezuți? Încearcă să nu te uiți insistent.

Cato își întoarse capul degajat, pentru a se uita la audiență, până ce dădu cu ochii de grupul pe care i-l indicase Macro – vreo douăzeci de tineri aristocrați în tunici scumpe pe sub togile destul de austere. Păreau să fie adunați în jurul unei singure persoane. Era un individ înalt, dar supraponderal, ale cărui fălci tremurau în timp ce vorbea. La început, Cato nu-l putu recunoaște din acel unghi, dar apoi omul se lovi peste coapsă și râse suficient de tare pentru ca sunetul să se audă clar peste zarva celorlalți oaspeți senatori, dintre care câțiva se răsuciră în direcția lui cu o expresie de dezaprobare. Bărbatul se întoarse și privi spre scenă, iar Cato simți cum inima îi e cuprinsă de un fior.

– Pe toți zeii..., murmură el. Vitellius... Nenorocitul!

– Cine e? întrebă Fuscius.

Cato îi aruncă o privire de avertizare lui Macro, înainte ca acesta să-i răspundă:

– A fost tribun superior în Legiunea a II-a cu câțiva ani în urmă.

Fuscius zâmbi strâmb:

– Pare că nu prea îl agreați.

– Aproape ne-a ucis, zise Cato plat, pe când se gândea cât de sigur era să spună mai multe.

Era supărat pe el și pe Macro, pentru reacția pe care o avuseseră la vederea lui Vitellius. Fostul tribun fusese implicat într-un complot pentru asasinarea împăratului, în timp ce Claudius se afla în Britannia. Chiar dacă Macro și Cato zădărniciseră încercarea, Vitellius reușise să se dezvinovățească cu dibăcie.

– Vitellius e genul de persoană care se pune pe sine mai înainte de toate, deasupra tuturor judecăților. Un sfat, Fuscius. Niciodată să nu i te pui în cale. Te va strivi sub călcâi fără niciun fel de considerație, de parcă ar fi călcat pe o furnică.

– Înțeleg. Fuscius se uită pentru o clipă spre grupul gălăgios de aristocrați. Totuși, pare un tip popular.

– Are farmec, admise Cato, amintindu-și cu durere cum tribunul îi sedusese prima iubire și apoi o omorâse, când existase pericolul ca ea să dea în vileag complotul care urmărea asasinarea împăratului. Nenorocitul, repetă el.

– Sper doar să nu ne vadă, zise Macro. Nu ne-am despărțit chiar în condiții amiabile, Fuscius, explică el.

Cato se uită cum Vitellius se întoarse iar, prins în conversație.

– Ar trebui să fie în regulă. Nu ne poate recunoaște cu tot acest echipament.

Un sunet metalic tăie aerul, anunțând apropierea împăratului. Pretorienii luară rapid poziția de drepți, cu scuturile lângă ei și sulițele așezate perpendicular pe pământ. Publicul tăcu și se ridică în picioare respectuos. În spatele lui Cato, litierele imperiale parcurseseră scurtul drum de la corturi la scenă, apoi

ocupanții lor așteptară ca gărzile germanice să-și găsească locurile, chiar la baza platformei. Împăratul și grupul lui de sfătuitori ieșiră și înaintară de-a lungul micii alei formate de pretorieni, apoi urcară pe scenă. Cu coada ochiului, Cato putu vedea că suveranul făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-și masca șchiopătatul și pentru a-și opri ticul, pentru a părea demn în fața invitaților săi. Se îndreptă spre estradă și se așeză pe tronul aurit. Urmă o pauză, timp în care cercetă audiența cu o înclinare poruncitoare a capului și apoi îi alungă pe cei care îi conduseseră până la scaune. Narcissus și Pallas stăteau plini de discreție în spatele podiumului, așa cum li se cuvenea rangului lor. Deși dețineau mult mai multă putere decât orice senator, consul sau proconsul, ca liberți, din punct de vedere tehnic, rangul lor era inferior chiar și celor mai săraci cetățeni romani născuți liberi și care în prezent mureau de foame în cele mai mizerabile cartiere ale Romei.

– Amintiți-vă, sire, clar și la obiect, îl auzi Cato pe Narcissus.

– Ș-ș-știu, răspunse Claudius acru, din vârful buzelor. Nu sunt prost, știi?

Își drese glasul cu un sunet gutural destul de neplăcut și inspiră adânc.

– Prieteni! Roma a îndurat multe greutăți în ultimele luni. Iu-iu-iubitul nostru oraș este tulburat de neliniște socială. Lipsa proviziilor de grâne ne-a necăjit p-p-poporul. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a curăța Italia de grâne, ca să hrănesc capitala.

Totuși, cred că ne aflăm aproape de rezolvarea problemei lipsei g-g-gr-grânelor.

Urechile lui Cato prinseră zgomotul pe care Macro îl făcu atunci când se foi lângă el. Găsirea unei surse de grâne pe care să se poată baza era cheia încheierii conflictelor din oraș. Odată ce se rezolva această problemă, oamenii i-ar fi recunoscători împăratului lor, iar dușmanii săi nu vor mai putea să exploateze starea de nemulțumire. Claudius ar fi trebuit să știe ce vorbea, se gândi Cato. Dacă trezea speranțe numai ca să le spulbere apoi, nu va face altceva decât să stârnească furia poporului.

Împăratul era pe punctul de a continua, când Narcissus se aplecă ușor în față și vorbi cu glas scăzut:

– Amintiți-vă, pauză de efect.

Claudius dădu din cap, uitându-se la public suficient de mult cât să genereze tusea nesigură a câtorva persoane. Apoi se lansă din nou în discursul său dinainte pregătit:

– Până ce stomacul oamenilor va fi plin din nou, e co-co-corect ca împăratul să ofere Romei con-confortul distracției, pentru a o ajuta să treacă de c-cri-criză. Dacă stomacul le e gol, atunci fie ca inimile să le fi-fi-fie pline!

Își aruncă brațul în aer, cu o fluturare dramatică, bombastică.

– Pauză pentru aplauze, sugeră Narcissus și urmă o scurtă întârziere până când cei din public, care fuseseră pregătiți dinainte, să bată din palme.

Sunetul se răspândi repede și crescu, iar Narcissus zâmbi cinic, în timp ce stăpânul său se scălda în adulația

publicului. Secretarul permise ca acestea să continue pentru o vreme, apoi făcu un semn tăios cu mâna. Aplauzele muriră pe loc, parcă prea devreme pentru gustul împăratului, astfel că fruntea i se încreți într-o încruntătură, înainte să continue, cu un gest spre canalele și barajele care fuseseră construite pentru a lega lacul de afluentul Tibrului.

– Până la sfârșitul lunii viitoare, inginerii mei vor termina lucrările aici și, odată ce lacul va fi se-secat, î-î-înainte de finele anului, vom crește suprafața cultivabilă din apropierea R-r-romei cu câteva mii de iugere. Mai mult pământ înseamnă mai multe grâne. Roma nu va mai f-flă-flămânzi niciodată!

De data aceasta, Narcissus nu mai fu nevoit să indice începerea aplauzelor. Acestea fură oferite liber de cei care erau ușurați la ideea liniștirii gloatei.

– Înainte ca lacul să fie se-se-secat, continuă împăratul, intenționez să folosesc arena naturală de la lacul Albano pentru a organiza cel mai ma-ma-mare spectacol cu gl-glad-gladiatori din istorie!

Curentul de emoție care străbătu mulțimea era aproape palpabil și trecu o vreme până ce murmurele se stinseră, suficient cât Claudius să reînceapă:

– Două flote, cu un echipaj de zece mii de gladiatori, se vor lupta pe lac, î-în-înaintea privirilor întregii pop-populații a Romei! Timp de generații, oamenii își vor reaminti domnia lui Cl-cl-claudius nu pentru răscoalele din pricina lipsei hranei, ci pentru gladiatori și N-nau-naumachia pe care aceștia au oferit-o. Urmașii noștri ne vor privi cu invidie.

G-gân-gândiți-vă la asta și duceți vestea mai departe pe fiecare stradă și alee din Ro-roma!

Claudius își aruncă brațele în sus, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze miile de oameni care stăteau în fața lui și îl ovaționau. Cato prinse cu coada ochiului expresia de mulțumire de sine de pe fața lui Narcissus, în timp ce acesta se întorcea spre Pallas. Cel din urmă părea furios, dar se ținea pe poziții și, o clipă mai târziu, se forță să se alăture sărbătoririi, cu aplauze mute.

– Blestemat să fie, clătină Macro din cap, șoptindu-i lui Cato. De unde o să facă rost de zece mii de gladiatori? E nebun.

– Nu, răspunse Cato încet. Doar disperat.

Claudius se întoarse cu spatele la public și ridică o sprânceană la cei doi sfătuitori apropiați ai săi:

– Ei bine?

– Un discurs frumos, sire! Narcissus își plesni palmele. Naumachia este exact ceea ce au nevoie oamenii.

– Într-adevăr, fu de acord Pallas. Discursul a fost atât de bun, încât îi deplâng scurtimea.

Narcissus îl săgetă cu privirea pe celălalt libert și apoi zâmbi strălucitor împăratului.

– O, da! Dar concizia este o artă pe care puțini au stăpânit-o de-a lungul timpului la fel de bine ca voi, sire.

– Da, cam așa e. Claudius clătină din cap viguros. Și când se va duce ve-vestea despre jocuri în rândul glo-glo-gloatei de jos, vor uita că au fost vreodată î-î-înfometați. Și pentru că veni vorba, e timpul să ne

întoarcem la palat. Trebuie să mănânc. Am poftă de ciu-ciuperci.

Cu o ultimă fluturare de mână adresată publicului, Claudius părăsi podiumul și șchiopătă jos de pe scenă și înapoi spre litieră. Pallas îl urmă repede, încercând să obțină un avans față de rivalul său. Narcissus îl lăsă să treacă, apoi când ajunse lângă Cato și Macro, se prefăcu că i se agățase cizma și se împiedică de togă. Brațele i se bălăbăniră pe lângă el și căzu peste Cato. Acesta simți cum mâna secretarului imperial îi împinge ceva în palma mâinii cu care ținea scutul.

– Sunteți bine, domnule? întrebă Cato, în timp ce îl ajuta pe Narcissus să se ridice.

– Sunt bine, se răsti secretarul. Dă-mi drumul, soldat.

Se smulse din strânsoarea lui Cato și se grăbi să-l prindă din urmă pe Pallas.

– Încântător om, acela, zise Macro.

– E libert, șuieră Fuscius. Nu ar trebui să i se dea voie să trateze astfel un pretorian. Nu e corect.

Pe când împăratul se urca înapoi în lectică, cei chemați să asculte scurtul anunț începură să se îndrepte spre propriile litiere și cai, nerăbdători să pornească pe drumul spre Roma, înainte ca acesta să fie înțesat de trafic. Centurionul Lurco își făcu mâna pâlnie la gură și strigă un ordin oamenilor săi:

– Centurie! Adunarea în spatele lecticii imperiale!

– L-ați auzit! strigă Tigellinus. Mișcați-vă!

Pretorienii se grăbiră să se adune în spatele gărzilor germanice care înconjurau lectica lui Claudius. Cato rămase în urmă și, când fu sigur că nu este observat,

deschise palma și văzu o bucată mică de papirus, împăturită cu grijă. O netezi cu un deget și văzu câteva cuvinte scrise frumos. O mototoli și își închise pumnul înainte să-și reia poziția lângă Macro, în fața coloanei și să-i șoptească prietenului său:

– Narcissus vrea să mergem la ascunzătoare imediat ce ne întoarcem la Roma.

Secretarul imperial privea cu nerăbdare în timp ce Septimus deschidea ușa pentru Cato și Macro, în după-amiaza târzie. Obloanele erau deschise și mici raze luminau încăperea. Narcissus se sprijinea de perete, cu brațele încrucișate. Așteptă până ce se închise ușa, înainte să vorbească:

– Nu prea v-ați grăbit.

– Am venit imediat ce am putut, răspunse Cato.

– Sunteți siguri că nu v-a văzut nimeni intrând aici? întrebă Narcissus cu seriozitate.

Cato clătină din cap.

– Tigellinus a fost chemat la cartierul general pentru parola din această noapte. Am plecat înainte ca el să se întoarcă la barăci.

– Și dacă Eliberatorii au și alți oameni care vă urmăresc?

– Ne-am uitat mereu înapoi și ne-am oprit de câteva ori pentru a verifica. Suntem în siguranță.

– În siguranță? Narcissus râse amar. Nimeni nu este în siguranță în acest moment. Nici voi, nici eu și nici chiar împăratul.

Macro își aplecă capul într-o parte:

– Cumva mi se pare că vulnerabilitatea este o problemă pentru cei aflați la vârful ierarhiei de conducere.

Narcissus se uită la el.

– Dacă într-adevăr crezi asta, atunci ești un prost, centurion Macro. Soarta ta e legată de a mea. Dacă dușmanii noștri câștigă această rundă, chiar crezi că se vor mulțumi să-l înlăture pe împărat și pe apropiații lui? Amintește-ți ce s-a întâmplat când a căzut Sejanus. Străzile erau năpădite de sângele oricărei persoane asociate, chiar de departe, cu el. Așa că scutește-mă de bucuria pe care o simți la vederea nenorocirilor altora. Se opri, de parcă un gând i-ar fi trecut prin minte chiar atunci. Chiar ar trebui să existe un cuvânt pentru această calitate, de vreme ce atât de mulți oameni savurează nenorocirile altora.

Cato își drese glasul:

– Ai trimis după noi pentru un anume motiv.

– Da. Cum vi s-a părut anunțul făcut de împărat astăzi?

– Despre jocuri? Sau despre creșterea proviziilor de grâne?

Narcissus zâmbi:

– Ambele.

– Nu văd cum va putea să organizeze un astfel de spectacol naval. De unde va lua atât de mulți gladiatori? Mă îndoiesc că se află zece mii în toată Italia.

– Nu se află. Sunt îngăduitor când îi numesc gladiatori. Unii dintre ei vor fi. Dar ceilalți sunt criminali și resturi de prin grupurile de înlănțuiți din mine și de pe domeniile imperiale. Atât timp cât oamenii

vor primi un spectacol pe care şi-l vor aminti pentru tot restul vieţii, nu vor acorda prea multă atenţie calităţii luptelor individuale. Îi vom costuma şi le vom da câte o armă în mână şi apoi îi vom lăsa să-şi vadă de treabă, cu acordarea libertăţii pentru câştigători. Asta ar trebui să le ofere un stimulent pentru a se implica.

– Dar corăbiile? întrebă Macro. Cum veţi aduce vase de război pe lac?

– Barjele inginerilor vor fi făcute să arate ca nişte bireme. Câţi dintre locuitorii Romei credeţi că pot distinge între un capăt al unei bărci şi celălalt? Totul se reduce la aparenţe, Macro.

– Nu chiar totul, zise Cato. Un spectacol nu hrăneşte publicul. Ce e cu grânele despre care a vorbit împăratul? De unde vor veni?

– Asta nu ştim exact încă, admise Narcissus. Septimus, mai bine i-ai pune la curent.

Agentul imperial clătină din cap şi rămase tăcut pentru o clipă, adunându-şi gândurile.

– Cu toate necazurile din ultima vreme din Egipt, cu restricţionarea fluxului de grâne, întotdeauna vom duce lipsă. Aici intervine breasla negustorilor de grâne. Dacă o sursă de hrană începe să sece, atunci aceştia vor găsi o altă provincie din care să importe. Din câte înţeleg eu, au compensat situaţia făcând oferte furnizorilor din Galia şi Sicilia. Încărcăturile au fost descărcate la Ostia şi cărate pe Tibru, până la Roma, şi apoi scoase la vânzare în sala breslei. Problema e că o mână de negustori au cumpărat aproape

toate încărcăturile, licitând mult peste prețul normal. Nu va mai veni altă flotă cu grâne din Egipt decât spre sfârșitul primăverii. Între timp, doar o cantitate mică de cereale mai ajunge pe piață. Nici măcar pe departe suficiente să hrănească Roma.

– Deci, interveni Narcissus, problema urgentă e să-i găsim pe cei care au cumpărat grâul și apoi să aflăm unde l-au depozitat. Dacă a existat un complot pentru a încolți piața de grâne, atunci trebuie să spun că împăratul nu va fi foarte mulțumit când va descoperi cine este vinovatul. S-ar putea să-i scutească de a fi aruncați gloatei dacă sunt destul de inspirați cât să-i dea lui Claudius stocurile lor pentru a le distribui mulțimii. Între timp, vom aștepta convoiul de grâne din Sicilia. Am trimis vorbă guvernatorului provinciei acum o lună să ne dea tot ce găsește prin grânarele insulei. Primul convoi ar trebui să ajungă la Ostia din clipă în clipă. Atunci, grânele vor fi predate direct unei cohorte din Garda Pretoriană, ca să le escorteze la Roma. Asta va potoli temporar pofta gloatei de a vărsa sânge și de a provoca dezordine. Pentru moment, trebuie să descoperim cine a stocat tot grâul. Narcissus îi făcu semn cu capul lui Septimus să continue.

Bărbatul se foi, stânjenit.

– Ar fi trebui să fie o sarcină ușoară, dar problema e că atunci când i-am întrebat pe negustori în al cui nume s-au achiziționat stocurile, s-a dovedit că aceștia acționau pentru altcineva și erau generos plătiți pentru a juca rolul de intermediari.

– Pentru cine? întrebă Macro.

– Tocmai asta e. Nu i-au întâlnit pe cumpărătorii finali sau cumpărătorul. Au fost plătiți cu argint și li s-a spus să livreze marfa la un depozit în apropiere de Boarium. Unul închiriat de Gaius Frontinus.

Cato simți că i se accelerează pulsul:

– Știu care este. Am fost acolo. În locul acela l-am pierdut pe Cestius.

– Cestius?

Narcissus păru surprins și schimbă o privire rapidă cu Septimus.

– Îl cunoști? întrebă Cato.

– Doar după reputație. Conduce una dintre cele mai mari bande criminale din Subura, asasinii de pe Colina Viminal, cred.

– Așa este. Dar îl știi, de asemenea, și din vedere. El a fost cel care a condus atacul asupra împăratului, în ziua când l-am escortat înapoi din tabără.

Narcissus se gândi o clipă:

– Bărbatul acela înalt? Cel de care l-ați salvat pe Nero?

– El este.

– Deci acela era Cestius, zise Narcissus încet. Atunci, ce legătură are cu depozitul despre care vorbim?

Cato le explică felul în care îl văzuse pe bărbat și îl urmărise prin Roma și că îl cunoștea pe cel puțin unul dintre membrii regulați ai breslei negustorilor de grâne.

– Este foarte probabil ca Cestius să se afle în spatele încercării de a controla rezerva de grâu.

Narcissus își mângâie barba:

– Dar ar avea nevoie de o avere ca să facă treaba asta. Bandele stradale se descurcă destul de bine, dar le-ar lua câțiva ani ca să adune o bogăție suficient de mare cât să cumpere toate rezervele de grâu. Există o singură sursă probabilă pentru o astfel de sumă.

Cato clătină din cap:

– Tezaurul furat.

Septimus își drese glasul:

– Ceea ce înseamnă că Cestius lucrează pentru Eliberatori.

Narcissus se uită la el cu o expresie rece:

– Evident. Cestius e un alt dușman de care va trebui să ne ocupăm la timpul potrivit. Între timp, voi doi vă veți ocupa de centurionul Lurco. Ce plan aveți?

– Nimic complicat, zise Macro. Îl urmărim, așteptăm până ce va fi singur, apoi vom avea o conversație liniștită cu el dacă avem ocazia. Dacă nu funcționează, atunci îi dăm una-n cap. Oricum ar fi, îl vom aduce aici și îl vom preda lui Septimus. După aceea va depinde de voi să-l scoateți din circulație până când ne vom termina treaba.

Secretarul imperial se uită la Macro pentru o clipă, înainte să îi răspundă pe un ton tăios:

– Genial conceput, trebuie să spun. E o alinare pentru mine să știu că armata încă mai angajează strategi de primă clasă.

– Va funcționa, răspunse Macro acru. Asta e tot ce contează.

– Aveți grijă să funcționeze, suspină Narcissus. Mă tem că nu prea mai avem timp, domnilor. Trebuie să existe un motiv pentru care inamicii noștri doresc ca Lurco să dispară. Trebuie să fie mai mult decât un test de inițiere. Se pregătesc să facă următoarea mișcare, sunt sigur. Și Eliberatorii nu sunt singurul pericol pe care trebuie să-l înfruntăm. Spectacolul de gladiatori al împăratului va distrage atenția gloatei pentru un timp. Doar dacă nu-i hrănim înainte să fie prea târziu, căci atunci oamenii se vor întoarce împotriva noastră ca niște lupi flămânzi și vor sfâșia Roma.

CAPITOLUL 15

Întunericul se lăsase peste capitală, învăluind-o într-o ceaţă subţire, pe când centurionul Lurco părăsea tabăra pretoriană şi intra în oraş. Era îmbrăcat cu o pelerină groasă, albastră, şi doar cizmele din piele moale, care îi ajungeau până la jumătatea gambelor, indicau faptul că era un om de rang înalt. Umflătura de la şold arăta că era înarmat; tâlharii singuratici sau grupurile mici de hoţi reprezentau un pericol pe aleile întunecoase şi drumurile secundare din Roma.

Macro şi Cato îl urmăreau de la distanţă. După ce se întorseseră în tabăra pretoriană, după întâlnirea avută cu Narcissus, supravegheaseră apartamentele centurionului, aşteptând ca acesta să iasă la iveală. A făcut-o o singură dată, după-amiaza, în tunica sa militară, pentru o scurtă vizită la cartierul general. Apoi, pe când lumina începuse să pălească, se înveşmântase în mantie, pregătit să-şi găsească distracţiile din acea seară. Cato şi Macro îl urmăreau pe ofiţer la vreo cincizeci de paşi în spate. La fel ca Lurco, şi

ei erau înarmați, iar Macro ducea un săculeț din piele, plin cu nisip și pietricele.

Centurionul Lurco se îndrepta în josul dealului, mergând degajat, fără să se obosească să se uite măcar o dată în spatele său, în timp ce străbătea străzile întunecoase. Încă mai erau destui oameni pe afară, suficienți cât Macro și Cato să nu atragă atenția asupra lor, dar nu prea numeroși încât să fie dificil să nu-l piardă pe Lurco din vedere. Se ținea cât putea de departe de arterele principale, pentru a evita neplăcerea de a da peste vreo patrulă sau vreun punct de control aparținând cohortelor urbane.

Pe când îl urmăreau prin Subura, Macro îi șopti lui Cato:

– Nu mi-l imaginez pe Lurco dorind să petreacă timp în acest depozit de gunoi. Sau poate că are gusturi ieftine și prieteni care i le împărtășesc.

– Sunt sigur că există destui soldați tineri care își găsesc plăcerile făcând vizite pe aici, răspunse Cato. Doar dacă nu cumva se îndreaptă în altă direcție.

Puțin mai în față, centurionul coti brusc pe o stradă la dreapta.

– Fir-ar să fie! șuieră Macro. Ne-a descoperit.

Merseră în continuare până la intersecție, înainte să tragă precauți cu ochiul pe după colțul soios al clădirii de locuințe. Lurco se afla la o mică distanță mai în față, mergând cu pași mari, fără a da vreun semn evident de îngrijorare. Îl lăsară să ia un avans suficient, înainte să-și reia urmărirea.

– De ce nu-l luăm acum? întrebă Macro. Nu suntem departe de casa conspirativă.

Cato clătină din cap dezaprobator.

– Hai mai întâi să vedem unde se duce. S-ar putea să ne conducă spre niște cunoștințe interesante.

– Sau s-ar putea să ne conducă doar la o adunătură de beţivani delincvenţi, răspunse Macro. Sau s-ar putea să-l pierdem din vedere.

– Nu și dacă avem grijă. În plus, nu ar fi o idee bună să facem o scenă într-un loc în care s-ar putea aduna mulţimea. Vom aștepta și vom vedea cu cine se întâlnește și apoi ne vom ocupa de el, în momentul în care îl putem prinde singur.

Cato își dădu seama că vorbise pe un ton poruncitor și se uită repede la prietenul său pentru a vedea dacă Macro se supărase. Dar acesta clătină din cap cu iuţeală, de parcă i se dăduse un ordin. Cato era ușor surprins de puţina mulţumire pe care o resimţea la vederea supunerii indiscutabile a prietenului său în faţa voinţei lui, ca și de propria lui încredere care o generase. Poate că amândoi erau, la urma urmei, împăcaţi cu noua lui promovare, care îl plasa deasupra fostului său mentor. Fostul? Cato căzu pe gânduri. Nu, nu încă. Macro încă mai putea să-l înveţe multe lucruri.

– Fii atent! îl înghionti Macro brusc, împingându-l într-o parte, chiar înainte să calce în niște resturi putrezite, urât mirositoare, împrăștiate în faţa ușii unei măcelării. Uită-te pe unde calci, băiete. Chiar trebuie să te ţin de mână tot timpul!?

Cato chicoti.

– Ce e atât de amuzant?

– Nimic. Doar mă gândeam.

Macro îl privi urât:

– Motiv pentru care aproape că ai intrat până la gât în mormanul acela.

În faţa lor, centurionul îşi mărise pasul şi trebuiră să se grăbească pentru a-l prinde din urmă. Lumina care se micşora nu le permitea să-l distingă pe Lurco foarte clar şi riscară să se apropie şi mai mult de el. Lurco continua să meargă în josul pantei colinei Viminal, după care părăsi cartierul Subura şi începu să urce strada care ducea în sus, pe Colina Quirinal, unde locuiau câţiva dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai Romei, cu marile lor case amestecate printre locuinţele mai modeste ale celor mai puţin înstăriţi şi ale celor care cumpărau în zonă doar pentru a se bate pe umăr cu sus-puşii.

Ultimele raze palide ale apusului făcuseră loc nopţii şi tot mai puţini oameni se aflau pe străzi acum. Lurco o luă pe o stradă care şerpuia printre câteva dintre reşedinţele mai mari. Pereţii simpli, întreruptă doar de intrările impozante şi ferestruicile înguste, erau înşelători. În spatele scândurilor groase ale porţilor care dădeau spre stradă se aflau reşedinţe complicate şi frumos decorate, întinzându-se mult în spatele drumului. Casele cele mai mari aveau, probabil, şi grădini înflorite, şi poate chiar şi fântâni.

În cele din urmă, Lurco se opri în faţa uneia dintre intrările mai modeste şi îşi aranjă pelerina înainte să urce treptele şi să bată la uşă. Cato îl trase pe Macro

în arcada intrării unei prăvălii închise, care le permitea să aibă o vedere clară asupra casei, fără a se expune privirii lui Lurco, dacă acesta s-ar fi uitat înapoi, în josul străzii. Îl priviră pe centurion bătând din nou și, o clipă mai târziu, grilajul din fier al ușii se întredeschise. Urmă un scurt schimb de cuvinte, spuse pe un ton prea jos pentru ca Macro și Cato să le poată auzi, și apoi ușa se deschise. Lurco intră și ușa se închise cu fermitate, urmată de un scrâșnet greoi, de un zăvor din fier tras. Strada era liniștită, exceptând o siluetă îndepărtată, mult mai în susul drumului, care dispăru din vedere, de asemenea, în întunericul care se aduna.

– Acum ce? întrebă Macro. Așteptăm până iese iar?

– Corect. Și vedem dacă recunoaștem vreun chip care intră sau iese.

Macro își frecă mâinile.

– Ar putea dura ore.

– Mai mult ca sigur.

– Rahat. Va fi o noapte rece.

Cato clătină din cap, reprimându-și dorința de a-i spune lui Macro să nu mai afirme ceea ce oricum era evident. Rămaseseră tăcuți o vreme, apoi Macro începu să-și miște picioarele, pentru a încerca să le încălzească. Amplificat de arcadă, zgomotul făcut de țintele de pe tălpi lovind lespezile de piatră ale pragului prăvăliei părea asurzitor. Cato se întoarse spre el cu o încruntătură.

– Destul! Ne vei da de gol.

– Cui?

Macro făcu un gest iritat spre strada goală.

Cato își strânse buzele pentru o clipă, apoi răspunse cât de calm putu:

– Ar fi folositor să aflăm cine e proprietarul casei. De ce nu cercetezi împrejur, în timp ce eu supraveghez intrarea? Vezi dacă nu găsești pe cineva care știe.

Macro se uită la el cu îndoială.

– Dacă Lurco iese când sunt eu plecat?

– Nu a intrat de prea mult timp. Bănuiesc că va mai rămâne o vreme. Dacă apare, atunci îl urmăresc eu și încerc să-l prind singur, apoi ne întâlnim la ascunzătoare. Să nu întârzii nici tu prea mult.

– În regulă.

Macro se ridică de pe zidul arcadei, de care se sprijinise, și își întinse spatele. Cu o privire scurtă aruncată în ambele direcții, pentru a se asigura că nu se afla nimeni în preajmă, Macro ieși pe drum și apoi se grăbi să treacă pe partea cealaltă. Se îndreptă spre intrare și nu se opri când trecu prin fața ei. Puțin mai departe, se afla o alee îngustă care mergea pe o latură a casei; o luă pe acolo și dispăru din vedere.

Cato scoase un oftat de ușurare. Macro era un bun soldat, dar îndatoririle clandestine, care cereau răbdare, nu se numărau printre punctele sale tari. Cato se făcu mic în umbră și se rezemă cu spatele de ușa prăvăliei.

Aleea abia dacă avea un metru lățime, iar Macro bănuia că era folosită mai degrabă ca pasaj de serviciu,

împărțit între casa în care intrase Lurco și vecini. Zidurile se ridicau înalte, de ambele părți, lăsând să treacă doar o fâșie îngustă de întunecime din cerul nopții. Deși pământul era murdar sub picioarele sale, Macro era foarte conștient de zgomotul pe care îl făceau cizmele sale pe măsură ce înainta pe alee și încerca să pășească pe cât de ușor putea. Își trecu o mână peste perete, pipăind cu vârfurile degetelor crăpăturile din tencuială și bucățile de cărămidă care ieșeau la suprafață. Cam la vreo cincizeci de pași, aleea ajungea la o ușiță, iar el încercă ușor clanța, dar era încuiată. Macro continuă încă puțin și apoi auzi niște voci, o amestecătură veselă de conversații și râsete. Un moment mai târziu, sunetele unui flaut se adaugară zgomotului petrecerii. Se auzea din apropiere, ceva mai în față, iar Macro văzu că zidul cobora brusc, la doar jumătate din înălțime, iar partea principală a casei făcea loc grădinilor.

Se grăbi mai departe, iar sunetele din cealaltă parte a zidului acoperiră zgomotele făcute de cizmele lui. Puțin mai în față, Macro putu vedea coroana înaltă a unui plop ridicându-se deasupra zidului și se îndreptă spre el. Dacă ar fi putut să se urce pe zid, atunci copacul i-ar fi oferit o ascunzătoare, în timp ce el putea să privească peste zid, cugetă el. De acolo l-ar fi putut spiona pe Lurco și ar fi putut vedea cu cine vorbea. Totuși, zidul se ridica aproximativ la trei metri deasupra străzii, iar Macro șuieră amărât. Privind în jur, nu văzu nimic pe care să-l poată folosi pentru a se sălta. Cu un mormăit resemnat, se

căută sub mantie și scoase sabia, apoi testă suprafața peretelui cu vârful. Tencuiala se sfărâma ușor, iar cărămizile de dedesubt erau suficient de moi pentru ca Macro să cioplească o scăriță. Se mișcă repede, săpând câteva trepte până la înălțimea unde ar fi trebui să poată ajunge pe creasta zidului.

Băgând sabia în teacă, Macro se ridică și începu să se cațere cu grijă, strâmbându-se când degetele i se încordau să se apuce de găurile tăiate în grabă. Își trase cuțitul și mai lucră la punctele de sprijin pentru mâini, înaintând constant spre vârful zidului. În cele din urmă, reuși să atingă creasta și se prinse de margine. Cu cuțitul în teacă, Macro își săltă trupul, cu cizmele zbătându-se în încercarea de a-l ajuta să-și ridice greutatea, până ce trunchiul ajunse să i se odihnească pe marginea peretelui. Macro se opri pentru a-și trage respirația, cu inima bătându-i tare de la efortul depus pentru a se cățăra. Crengile plopului îl ascundeau de invitații la petrecere aflați în grădină și, când fu gata, Macro își aruncă picioarele în sus și se lăsă în față pentru a vedea mai bine grădina împrejmuită de ziduri.

Arbuști tăiați și tufișuri cu diferite forme înconjurau o zonă pavată, în jurul unui iaz oval. Ici și colo se vedeau sculpturi așezate în vârful unor mici coloane din marmură. Chiar dacă era o noapte răcoroasă, oaspeții casei stăteau afară, încălziți și luminați de mangalurile așezate pe pietrele de pavaj din jurul iazului. Se aflau cel puțin o sută de oameni la petrecere, estimă Macro. Majoritatea bărbați tineri, precum

Lurco, înveşmântaţi în haine scumpe. Printre ei mai erau şi câteva femei, în tunici scurte, îmbrăcămintea obişnuită a prostituatelor. Cei mai mulţi erau machiaţi strident strălucitor, cu feţele pudrate cu alb şi ochii subliniaţi cu fard, iar părul le era aranjat cu grijă în bucle şi zulufi. Sclavi se mişcau prin mulţime, purtând urcioare cu vin fiert, care lăsa în urmă fuioare subţiri de aburi. Macro îşi linse buzele la vederea acestora, sperând că poate va avea posibilitatea să pună cât mai repede mâna pe un urcior, la Râul de vin, când el şi Cato îşi vor termina îndatoririle din acea seară.

Macro se lăsă puţin mai pe margine, ca să poată vedea mai bine, stând pitit pe creasta zidului, acolo unde una dintre crengile plopului se întindea peste alee. Căută prin mulţime după Lurco şi îl găsi cu uşurinţă, în mantia sa albastră, stând cu un grup de tineri de vârsta lui, înghesuiţi în jurul unui mangal, în timp ce beau. Centurionul rânjea, pe când el şi tovarăşii săi îl ascultau pe unul dintre ei, care stătea cu spatele la Macro. Vasul cu jăratic îi sublinia profilul, ascuţit, pe când acesta gesticula cu mâinile, iar ceilalţi râdeau tare.

După ce îl găsi pe Lurco, Macro îi cercetă metodic pe ceilalţi invitaţi şi aproape se convinsese că nu era niciun chip pe care să-l fi recunoscut, când privirea i se fixă pe două femei care stăteau la distanţă de restul, vorbind animate, în nuanţa de un roşu pal aruncată de cel mai apropiat mangal. Macro privi intens, forţându-şi ochii pentru a vedea mai bine. Nu era nicio

îndoială, femeia din stânga era Agrippina. *Ce caută aici?* Macro o urmări pentru un moment, înainte să-și îndrepte atenția spre însoțitoarea ei, o femeie înaltă, suplă, cu părul negru pieptănat într-un coc nepretențios. Era ceva familiar la ea, dar Macro nu putu să-și dea seama ce și se încruntă de la efortul de a încerca să-și amintească, dar apoi renunță. Văzuse destul din punctul unde stătea și încă mai trebuia să descopere identitatea proprietarului casei.

Macro se răsuci și își aruncă picioarele cu grijă peste marginea zidului, înainte să-și dea drumul în jos. Încercă să pipăie găurile pe care le săpase mai devreme în cărămizi, dar cizmele sale refuzau cu încăpățânare să le găsească. Cu mâinile obosite, Macro trase aer în piept și se lăsă să cadă pe alee. Aterizâ într-o poziție ciudată și căzu greoi în fund, lovindu-se la șira spinării.

– Mama mă-sii!

Macro se chinui să se ridice în picioare și se frecă pe spate, apoi continuă în josul aleii, spre partea din spate a casei, unde știa că trebuiau să se afle încăperile sclavilor. Cu o petrecere în plină desfășurare, exista posibilitatea ca însoțitorii unora dintre invitați să aștepte încă acolo, în odăile care se aflau întotdeauna la capătul îndepărtat al caselor opulente, ținuți la o aruncătură de băț de cei pe care îi serveau. Puțin mai în față, aleea se termina, iar Macro putea auzi altfel de voci acum. Conversații potolite, cărora le lipsea tonul îndrăzneț al oaspeților de la petrecere. Macro își aranjă mantia, astfel încât să ascundă sabia cât de

bine putea și apoi se uită pe după colț. Era o stradă mai mare, care trecea printre șirurile de vile frumoase. Desigur, era și o poartă deschisă în spatele casei, luminată de flăcările torțelor așezate în suporturi din fier, de o parte și de alta. Câteva litiere erau aliniate pe stradă, purtătorii lor stând ghemuiți pe mantii, lângă perete, în încercarea de a se încălzi, în timp ce așteptau ca stăpânii lor să părăsească petrecerea. Doi bărbați masivi, cu ciomege, stăteau de veghe la poartă.

Trăgând adânc aer în piept, Macro păși pe stradă și se apropie de poartă cu îndrăzneală. Străjerii îl priviră cu vag interes. Macro ridică o mână în semn de salut.

– Bună seara! Se forță să zâmbească. Aveți o petrecere în desfășurare înăuntru?

Unul dintre paznici păși înainte și cântări bâta cu mâna, astfel că partea mai groasă îi rămase în mâna liberă.

– Cine vrea să știe?

Macro se opri la mică distanță în fața lui și se încruntă:

– Acesta e un ton neprietenos, amice. Doar am pus o întrebare.

Pe fața paznicului nu se putea citi nimic.

– Așa cum am spus, cine vrea să știe?

– Destul de corect. Macro ridică din umeri și se împunse cu un deget. Marcus Fabius Felix mă numesc. garda personală a numitului Aufidius Catonius Superbus, care a reușit să se furișeze din casa tatălui său

pentru a se alătura prietenilor săi la o petrecere de pe Quirinal. Dobitocul aici prezent a fost trimis de preaiubitorul său tată pentru a-l aduce pe tânărul Aufidius acasă. Deci, îl aveți acolo înăuntru?

– Nu știu, răspunse paznicul plat. Și nici nu-mi pasă.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, prietene. Macro încercă să pară rănit. Eu sunt cel care ar trebui să se simtă ofensat, mergând în sus și-n jos pe străzile astea afurisite cea mai mare parte a după-amiezii și serii. Aceasta este singura petrecere peste care am dat, așa că fă-ne amândurora o favoare și lasă-mă să-mi iau băiatul acasă.

– Nu se poate face, prietene, răspunse paznicul cu o urmă de zâmbet. Așa că dispari.

– Să dispar? Ochii lui Macro se măriră. Nu e nevoie de asta. Îmi fac doar datoria. De ce nu intri să-l întrebi pe stăpânul tău, oricare ar fi numele lui, dacă băiatul meu se află aici? Poți să faci măcar atât pentru mine, nu?

– Nu sunt sclavul tău, mârâi paznicul. Nu sunt la cheremul tău. Iar stăpânul nu va dori să-l deranjez în timpul unei petreceri.

– E genul țâfnos, nu? întrebă Macro compătimitor.

Pentru o clipă, expresia paznicului trădă o urmă de neliniște. Plescăi din limbă:

– Seneca e în regulă. E prietena aia a lui – târfa. Dacă cineva îi întrerupe noaptea, atunci îi va biciui spatele cât ai clipi. Seneca va avea grijă de asta. I se supune ca un câine.

– Asta e dur. Macro clătină din cap, apoi îl înclină ușor într-o parte, de parcă s-ar fi gândit. Bine atunci, voi trece locul ăsta cu vederea. Îi voi spune stăpânului că nu am putut găsi petrecerea.

– Așa ar fi cel mai bine, pentru noi toți, zise paznicul cu ușurare. Apoi chipul îi deveni iar dur și lăsă bâta să i se bălăbăne. Așadar, vezi-ți de drum.

Macro clătină din cap și păși înapoi spre mijlocul străzii, apoi se îndepărtă. Trecu prin spatele a încă două case, înainte să o ia pe o altă alee pentru a i se alătura lui Cato.

– Ai descoperit ceva? întrebă Cato.

– Destule, rânji Macro. Casa îi aparține profesorului lui Nero.

– Seneca?

Cato expiră cu zgomot.

– Și nu numai asta. Am văzut-o pe soția împăratului acolo, printre invitați.

– Ai văzut asta? Cum?

Macro îi explică cum se urcase pe zid și apoi se apropiase de paznicii de la poarta din spate.

– Asta ar trebui să spulbere orice posibilă legătură între Lurco și Eliberatori, răspunse Cato. Agrippina și acoliții ei nu favorizează întoarcerea la republică mai mult decât Claudius.

– Dacă nu cumva Lurco îi spionează pentru Eliberatori, sugeră Macro.

– Atunci de ce ar vrea Sinius să-l ucidă?

Macro se strâmbă și se ocărî pe el însuși pentru că nu putuse nici măcar o dată să fie pe subiect.

– Bine. Atunci poate îl vor mort pentru că e unul dintre acoliții Agrippinei.

– Sau poate e pur și simplu o coincidență faptul că Lurco se află aici. L-ai văzut discutând cu ea? Sau cu Seneca?

– Nu.

– Hmmm...

Amândoi bărbații rămaseră tăcuți pentru o clipă, după care Cato șuieră a frustrare.

– Nu mă descurc prin toate astea. În ce belea ne-a băgat Narcissus de data asta? Nu există nicio îndoială despre existența unei conspirații... sau poate chiar mai multe.

– Ascultă, Cato, gemu Macro. Toate astea îmi dau dureri de cap. Ce vrei să spui cu „mai multe conspirații"?

Cato încercă să pună cap la cap informațiile pe care le primiseră de la Narcissus la începutul misiunii lor cu tot ceea ce descoperiseră ei de atunci.

– Ceva nu se leagă în toate astea. Sunt prea multe contradicții și prea multe lucruri care pur și simplu nu au sens. Se opri și se uită spre prietenul său cu un zâmbet întristat. Aveai dreptate că asemenea misiuni nu sunt bune pentru noi. Dă-mi militărie adevărată oricând.

Macro îl plesni din toată inima peste spate.

– Știam eu că voi face un profesionist din tine! Vino, să-i spunem lui Narcissus că ne-am săturat de rahaturile lui și că vrem să ne întoarcem acolo unde ne e locul. În legiune. Chiar dacă asta înseamnă să nu primim promovarea. Trebuie să fie ceva mai bun decât asta, decât să ne furișăm pe străzi întunecate,

într-o noapte rece, spionând, încheie el, cu vocea plină de o dezaprobare care se apropia de dezgust.

– Aș vrea să fie atât de simplu. Narcissus nu ne va lăsa să plecăm atât de ușor. Iar tu știi asta, zise Cato cu amărăciune. Nu avem nici o altă posibilitate în această privință. Trebuie să ducem totul până la capăt. Se aplecă înainte și privi spre intrarea casei. Între timp, îl așteptăm pe Lurco să iasă.

Ceasurile nopții treceau abia târându-se, pe când ei stăteau în umbra arcadei. Cato simțea frigul mai aprig decât prietenul său și membrele îi tremurau în ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a le ține nemișcate. Stătea pe o piatră rece, cu mantia înfășurată în jurul său și cu brațele încolăcite strâns peste genunchi. Strada rămăsese liniștită și pustie, cu excepția trecătorilor ocazionali și a unei căruțe cu coviltir, care se rostogolise de-a lungul drumului, în direcția Forumului. Când și când, se mai auzeau râsete slabe sau ovații dinspre petrecăreții din grădină. Un mic grup de tineri și tinere își făcuseră apariția, gălăgioși și răgușiți, dar se împleticiseră mai departe. Cato se uitase la ei pentru o clipă, dar niciunul dintre ei nu purta mantia albastră, atât de distinctă.

Macro se foi.

– Dacă Lurco nu va fi singur atunci când va ieși? Dacă se mai duc și altundeva după aceea?

– Atunci îi urmărim și așteptăm iar. La un moment dat va trebui să se îndrepte înapoi spre tabără.

– La fel și noi.

– Dacă ajungem la timp pentru adunarea de dimineaţă, nu va fi nicio problemă.

– În afară de faptul că vom fi înghеţaţi şi cumplit de obosiţi.

Cato se întoarse spre el şi îi zâmbi subţire.

– Nu-i ceva cu care să nu fim obişnuiţi.

– Grrrr..., mârâi Macro iritat.

Mai mulţi invitaţi începuseră să părăsească incinta, iar litierele lor apărură de pe aleea laterală, conduse de sclavi care purtau torţe, pentru a lumina drumul spre casă. Cei doi bărbaţi din arcada de peste stradă cercetară, cu nervii încordaţi, petrecăreţii care părăseau reşedinţa.

– Fac pariu că Lurco e ultimul nenorocit care va pleca, bubui Macro. Aşa noroc avem noi.

– Şşşt! şuieră Cato, întinzându-şi gâtul în faţă. Iată-l!

Doi bărbaţi stăteau pe treptele de la intrarea în casă. Lurco era destul de vizibil, în mantia sa albastră, chiar şi fără să aibă gluga dată pe spate pentru a-i arăta chipul. Celălalt bărbat purta o mantie neagră simplă, cu gluga trasă destul de mult pe faţă pentru a-i ascunde trăsăturile. Coborâră pe stradă şi porniră spre Forum, în direcţia arcadei unde se ascundeau Cato şi Macro.

Cato se lipi de perete, iar Macro se ghemui jos, lângă uşă. Cato îşi simţea inima bătând cu putere şi îşi controlă respiraţia, în cazul în care valurile de aburi expiraţi le-ar fi putut trăda prezenţa. Cizmele bărbaţilor care se apropiau răsunau din pereţii clădirilor

de pe ambele părți ale străzii. Vorbeau tare, în felul celor care au băut prea mult.

– Reușită petrecere, zise Lurco. Seneca ăsta știe cum să distreze cu stil.

– Stil? pufni însoțitorul centurionului. Vinul a fost bun, dar mâncarea mizerabilă și am văzut târfe mai bune.

– Ah... ăăă... da. Eu, de fapt, vorbeam de Seneca însuși. Un adevărat povestitor.

– Prostii. Încă un prefăcut care crede că se află ceva mai sus decât noi, doar pentru că poate înjura în greacă. Cât despre stricata aia, Agrippina... Sunt destul de deschis la minte, Lurco, dar femeia aia este de nesatisfăcut. Oricine, de la un sclav până la boșorogul ăla sulemenit de Seneca, e bun pentru ea.

Urmă o scurtă pauză, în timp ce treceau pe lângă Cato și Macro, și apoi Lurco continuă cu glas scăzut:

– Aș avea grijă să nu spun astfel de lucruri. Vorbești ca un trădător, mai ales când o spui în fața unui ofițer al Gărzii Pretoriene.

– Pfui, nu sunteți decât niște soldați simulați. Am văzut oameni mai buni decât voi în cele mai proaste centurii din Legiunea a II-a, iar asta ar trebui să spună ceva...

Vocile li se stinseră pe măsură ce mergeau în josul străzii. Macro îl apucă pe Cato de braț și îi șopti imperios:

– Vocea aia. Știi cine era?

Cato aprobă din cap.

– Vitellius.

– Ce facem? Nu putem risca să ne recunoască nenorocitul ăla.

– Haide! Cato se ridică. Nu trebuie să-i pierdem.

Înainte ca Macro să poată protesta, Cato porni pe urmele celor doi, mergând prin umbrele de pe marginea drumului. Cu un blestem mut, Macro îl urmă. Păstrară distanța, astfel încât pașii lor să nu poată fi auziți de cei aflați în fața lor. Pe când Lurco și Vitellius mergeau spre ieșirea din cartierul Quirinal, Lurco încetini și se îndreptă spre zidul unei case, chiar înainte de intersecție. Își ridică poalele pelerinei și bâjbâi prin tunica de dedesubt.

– Ia-o înainte, Vitellius. Te prind din urmă.

Celălalt bărbat aruncă o privire înapoi și clătină din cap, apoi dădu colțul, lăsându-l pe Lurco să ofteze de ușurare, când urina se împrăștie la baza zidului.

– Asta ar trebui să fie suficient, decise Cato. Hai să punem mâna pe el acum, cât încă e singur.

Macro aprobă din cap și duse mâna la măciucă, în timp ce amândoi își grăbiră pasul, mergând pe cealaltă parte a străzii, până când ajunseră aproape în dreptul lui Lurco. În ultima clipă, se năpustiră peste strada pietruită, iar centurionul se întoarse greoi, la auzul zgomotului brusc. Cato își împinse umerii cu putere, trântindu-l de perete. Lurco icni de durere când i se tăie respirația. Macro își roti măciuca, lovindu-l peste ceafă pe centurion, iar picioarele acestuia cedară și se prăbuși în băltoaca pe care tocmai o făcuse.

Cato respira greoi, iar inima îi bătea repede. Fusese mai uşor decât se aşteptase. Acum trebuia să-l predea pe Lurco în mâinile lui Septimus, la casa conspirativă.

– Hai să-l ridicăm! Ajută-mă.

Se aplecară şi îl traseră în sus, între ei, pe centurionul inconştient, aruncând câte un braţ de-al lui peste umărul fiecăruia dintre ei.

– Gata? întrebă Cato moale.

– Da.

– Hai să plecăm de aici înainte să vină Vitellius să-l caute.

Nu merseseră mai mult de câţiva paşi, când o voce strigă în spatele lor.

– Ce faceţi aici, mă!?

Cato se uită repede în jur şi îl văzu pe Vitellius stând la coţul intersecţiei, nu mai departe de zece paşi. Chiar dacă era noapte, cerul era limpede şi strălucirea stelelor oferea suficientă lumină cât să le dezvăluie chipurile.

Vitellius păru confuz pentru o clipă, apoi falca îi tremură o fracţiune de secundă înainte să strige cu uimire:

– Voi!

CAPITOLUL 16

Macro fu primul care rupse vraja. Dădu la o parte mâna lui Lurco și se întoarse, în timp ce își căuta măciuca prin mantie. O avu în mână înainte să facă primul pas spre Vitellius. Fostul tribun era prea uluit ca să mai reacționeze și încă se mai împleticea după vinul pe care îl consumase. Chiar și așa, se feri atunci când măciuca lui Macro tăie aerul, iar impulsul o trimise direct într-o clădire. Încheieturile de la degetele lui Macro trosniră pe cărămizi, iar el scoase un strigăt strangulat de furie și durere, în timp ce Vitellius se împleticea înapoi. Cato îl lăsă jos pe Lurco și se întoarse să își ajute prietenul, dar Macro atacă, împingându-l pe Vitellius în piept cu mâna liberă și trimițându-l pe spate, direct pe pietrele de pavaj.

– Ajutor! se tângui Vitellius. Ajutați-mă!

Macro se aruncă asupra lui, scoțându-i aerul din plămâni. În același timp, își trase înapoi mâna însângerată în care ținea măciuca și o aruncă plin de răutate

spre capul lui Vitellius. Cel din urmă simți mișcare și se dădu înapoi, primind lovitura în umăr.

– Offf, ia-o odată! mârâi Macro în timp ce își arunca bâta, apoi își făcu mâna pumn și îl pocni pe celălalt bărbat direct în obraz.

Capul lui Vitellius lovi pământul de dedesubt, iar el rămase țeapăn, cu mâinile căzute dezordonat peste piept. Macro își trase mâna înapoi, ca să lovească din nou, dar văzu că Vitellius era inconștient. Macro se căzni să se ridice, gâfâind. Cato stătea de partea cealaltă a omului doborât, holbându-se în jos.

– Grozav! zise Macro. Acum ce facem?

– Ne-a văzut. Știe că ne aflăm la Roma. Nu-l putem lăsa să vorbească.

– Așadar... Macro zâmbi cu cruzime și își trase pumnalul. Întotdeauna am sperat că se va ajunge la asta.

– Ce faci aici!?

Cato îl apucă de braț.

Macro se întoarse spre el cu o expresie surprinsă:

– Putem scăpa de el o dată pentru totdeauna. Știi ce a făcut, nouă și altora. Nu cred că mai există alt om care să merite ca el un cuțit între coaste și apoi să fie lăsat să sângereze în vintre.

– Nu. Cato clătină din cap. Ăsta nu e unul dintre ordinele noastre.

– Atunci e un bonus.

Macro își eliberă brațul.

– Nu. Gândește-te, Macro. Martorii l-au văzut plecând împreună cu Lurco. Narcissus va auzi despre

asta. Dacă va fi găsit mort, atunci secretarul va ști că noi am făcut-o.

–Și? Nu-i este prieten nici lui Narcissus.

– Asta nu înseamnă că Narcissus nu va folosi treaba asta împotriva noastră. Nu-l poți omori pur și simplu pe fiul unuia dintre cei mai influenți bărbați din Roma fără să existe niciun fel de consecințe.

Macro rămase tăcut.

– Atunci hai să-l facem să dispară. Îl aruncăm în Marele Canal.

– Și dacă trupul său este găsit și recunoscut?

Macro își ridică pumnalul.

– Pot să mă asigur că nu va fi recunoscut.

– Pune ăla la o parte, Macro, zise Cato cu fermitate. Trebuie să-l luăm cu noi.

– Rahat! mormăi Macro. Nu va fi prea ușor să-i cărăm pe amândoi.

– Ne descurcăm noi. Stai de pază până mă ocup eu de ei.

Cato scoase niște sfori groase și niște bucăți de pânză din tolba pe care o purta sub mantie. Legă mâinile celor doi bărbați și apoi le îndesă pânza în gură. Nu era nimeni prin preajmă și doar zgomotele familiare ale capitalei rupeau liniștea. Cato îl ridică pe Vitellius pe umerii lui Macro și apoi îl luă pe Lurco, care nu era așa de corpolent precum tovarășul său.

– Gata? întrebă el. Să mergem!

Mai erau cel puțin opt sute de metri până la ascunzătoare, iar ei mergeau pe marginea străzilor, cocoșați sub poverile lor. La un moment dat, Vitellius începu

să geamă, iar Macro fu nevoit să-l lovească cu capul de zid ca să-l reducă la tăcere.

– Nu te obișnui cu asta, îl avertiză Cato, în timp ce continuau să meargă în josul pantei, prin cartierul Subura.

Chiar înainte să ajungă la casă, dădură peste un grup de tineri scandalagii și trebuiră să inventeze o poveste despre camarazii lor, care nu țineau prea bine la băutură. Cele două grupuri se despărțiră cu râsete vesele. În cele din urmă, se împleticiră în *insula* și îl lăsară pe Vitellius în vestibul, apoi se trudiră să îl care în sus pe scări pe centurion. Septimus le deschise ușa, intrând cu spatele în încăperea care era luminată de o lampă cu ulei.

– Bună treabă!

Clătină din cap aprobator, pe când se ducea să închidă ușa.

– Așteaptă, icni Cato. Încă unul... mai trebuie să-l aducem.

– Încă unul? Despre ce vorbiți?

– Îți explicăm mai târziu... Vino, Macro.

Când se întoarseră cu Vitellius, agentul imperial se holbă surprins la cel de-al doilea trup, apoi păru șocat, când îi recunoscu trăsăturile.

– Sunteți nebuni? Zeilor, știți cine este? Ce mama mă-sii caută aici?

– Era cu Lurco... când l-am luat, începu Cato să explice trăgându-și sufletul. Nu am avut de ales.

– Nu trebuia să-l aduceți aici. De ce nu l-ați lăsat pe stradă?

– Ne-a recunoscut.

– Cum?

Cato schimbă o privire prudentă cu Macro, apoi răspunse:

– Să înțeleg că Narcissus nu ți-a spus nimic despre trecutul nostru.

– Doar ce trebuia să știu, răspunse Septimus bățos. În meseria mea, e periculos să deții prea multe informații.

– În acest caz, e suficient pentru tine să știi că am luptat alături de Vitellius în Legiunea a II-a, în Britannia. Nu am căzut de acord în privința câtorva chestiuni.

Macro chicoti.

– Asta ca s-o spunem al naibii de indulgent.

– În orice caz, continuă Cato, nu ne putem permite să-l lăsăm liber. Poate face legătura între noi și dispariția lui Lurco. Până ce ne vom termina treaba, trebuie ținut ascuns. Va trebui să meargă cu Lurco.

– Sau am putea să ne descotorosim de el, sugeră Macro și apoi ridică o mână pentru a-l liniști pe Cato, atunci când acesta îi aruncă o privire. Doar încercam să arăt care ne sunt opțiunile.

Septimus pufăi nervos.

– Lui Narcissus nu-i va plăcea asta. Lucrurile deja ne scapă de sub control. Trebuie să ne ocupăm de Vitellius.

Se auzi un geamăt, iar cei trei bărbați se întoarseră, văzând că Vitellius începuse să se miște.

– Trebuie să-l legăm la ochi, îi zise Cato încet lui Septimus. Deja a văzut mai mult decât trebuia. Nu trebuie să poată să te identifice.

– În regulă. Ocupă-te de asta și du-l în camera cealaltă, în timp ce noi vorbim cu Lurco. Trebuie să aflăm ce știe despre urzeala Eliberatorilor.

Macro își scoase pumnalul și tăie o fâșie din mantia lui Vitellius, pe care o înfășură de două ori în jurul feței acestuia, după care o legă strâns. Apoi își puse mâinile sub umerii fostului tribun și îl târî până în camera cealaltă, unde îl aruncă pe podea. Șocul impactului îl trezi pe deplin pe Vitellius, care începu să bolborosească în căluș, pe când se zvârcolea pe jos. Macro îi puse cizma pe umăr.

– Nu mișca, mârâi el, și s-ar putea să te las să trăiești. Dacă ne faci probleme, jur pe toți zeii, o să-ți iau gâtul. Ai înțeles?

Celălalt bărbat încetă să se mai zbată și rămase nemișcat, cu pieptul ridicându-se și coborând. Clătină din cap.

– Uite un bun patrician, zise cu dispreț Macro.

Se întoarse și reveni în cealaltă încăpere, unde Cato și Septimus îl sprijiniseră pe celălalt prizonier de perete. Septimus își trase gluga, pentru a-și ascunde trăsăturile. Lurco gemea slab, iar Cato se întinse în față pentru a-i trage călușul din gură. Centurionul vărsă și un danf de acreală îl lovi pe Cato drept în față. Lurco bâiguia incoerent, ochii i se agitau, iar Cato îi trase o palmă.

– Haide! Trezește-te!

– Ahhhh... Ce?

Lurco clipi și își dădu capul pe spate, lovindu-se de perete cu un trosnet puternic. Se cutremură și gemu de durere.

– Ei, grozav! mormăi Macro. Exact ce ne trebuia acum, ca idiotul să leșine din nou.

– Șșș! șuieră Cato iritat. Se aplecă și îl scutură de umăr pe Lurco, cu duritate. Lurco... Centurion Lurco!

Omul gemu și deschise iarăși ochii, clipind pe când se lupta să se concentreze. Se uită la chipurile celor din fața sa, iar ochii i se măriră de uimire.

– Vă cunosc! Bineînțeles că vă cunosc. Soldații Capito și Calidus. Noii recruți. Se încruntă atunci când încercă să distingă chipul lui Septimus, care era umbrit de glugă, dar renunță și își concentră atenția asupra lui Cato și Macro.

– Pe toți zeii, vă voi crucifica pe amândoi pentru asta! Atacarea unui ofițer superior și răpirea lui. Nu vi se va arăta îndurare.

– Taci din gură, se burzului Cato, ridicând pumnul amenințător. Tu ești cel aflat în necaz. Dacă nu ne vei răspunde sincer la întrebări.

Pentru prima dată, Lurco păru nesigur, apoi speriat. Înghiți nervos și își linse buzele înainte să răspundă cu glas moale:

– Întrebări?

– Nu o face pe nevinovatul, se răsti Septimus. Știm că faci parte din conspirație.

Fruntea lui Lurco se încreți.

– Ce vrei să spui? Ce conspirație?

Septimus îi dădu una în stomac, apoi, în timp ce Lurco căuta aer, îl împunse cu un deget:

– Nu-ți vom mai da avertismente. Noi întrebăm, tu răspunzi. Clar?

– Da..., șopti Lurco. Destul de clar.

– Bine atunci. Un trădător, care a căzut recent în mâinile noastre, ne-a dat numele tău. Te-a numit înainte să terminăm cu el. A zis că ești unul dintre capii complotului care urmărește să-l răstoarne pe împărat.

– E o minciună! Lurco clătina din cap disperat. Nu sunt trădător. Pe numele lui Jupiter, am depus un jurământ de loialitate!

– La fel ca bărbatul interogat. Asta nu l-a oprit să-l trădeze pe Claudius. Sau pe tine.

– Nu. E o greșeală.

– Destul de adevărat, zise Septimus și dădu din cap spre Macro. Vezi ce poți face ca să-i dezlegi limba... sau dinții.

– Plăcerea e de partea mea.

Macro zâmbi cu răceală și își strânse pumnii. Îl repezi pe dreptul în obraz, iar capul lui Lurco se dădu într-o parte. Un junghi arzător îi trecu lui Macro prin braț, sporind durerea în urma contactului pe care îl avusese mai devreme cu peretele, când îl doborâse pe Vitellius. Lurco gemu. Se întoarse, amețit, pentru a da iarăși piept cu cei care-l interogau. Umbrele lor, distorsionate și amenințătoare, jucau pe peretele îndepărtat al camerei. Scuipă o flegmă însângerată, apoi vorbi cu o sinceritate pasivă:

– Sunt nevinovat, vă spun.

– Înțeleg, rânji disprețuitor Septimus. Atunci de ce ai fost numit drept trădător?

– E-eu nu știu. Dar jur că e o minciună.

– Pfff! Tu ești un mincinos, Lurco. Și unul destul de prost. Vreau adevărul. Macro!

Ochii lui Lurco se îndreptară spre Macro, mari și rugători. De data aceasta, Macro îl lovi cu stânga, iar Lurco primi lovitura chiar deasupra urechii, pe când încerca să-și dea capul la o parte. Centurionul se cutremură, iar pleoapele i se zbătură pentru o clipă.

– Vă rog... vă rog. Sunt nevinovat, bâigui el.

Septimus îl privi în liniște o clipă, apoi se ridică în picioare, atât de înalt încât aproape lovi una din grinzile tavanului jos. Se mai uită pentru o vreme la centurion, apoi își frecă nasul.

– Ce ziceți, băieți? E sincer cu noi?

– Nu prea cred, răspunse Cato, cântându-i în strună. Îți amintești cât a rezistat celălalt trădător până când a ciripit? E doar o chestiune de cât va trebui să-l batem până ce ne va da vreo informație. Hai să continuăm.

– Plăcerea e a mea, mârâi Macro, aplecându-se în față, cu pumnii ridicați.

– Vă rog din suflet! behăi Lurco. E greșit. Totul e greșit. Îi sunt loial lui Claudius. Sunt nevinovat. Trebuie să mă credeți!

– Nu, nu te credem.

Macro își lipi palmele și își trosni degetele, sperând că nu va fi nevoit să-l lovească din nou cu mâna bolnavă.

– Privește lucrurile din perspectiva noastră, continuă Septimus pe un ton mai binevoitor. De ce te-am crede pe tine și nu pe cel care ne-a dat numele tău?

– Pentru că spun adevărul. Întrebați-l iar pe omul vostru. Întrebați-l de ce minte.

– Din păcate, nu putem! A murit în timpul interogatoriului.

Lurco păli. Când vorbi iar, glasul îi era implorator:

– Uite, s-a făcut o greșeală. Omul pe care l-ați interogat trebuie să fi înțeles greșit numele meu.

– Nu, nu. Septimus plescăi din limbă. A fost foarte exact. Centurionul Lurco, Centuria a VI-a, Cohorta a III-a din Garda Pretoriană. Tu ești, nu? Nu e nicio greșeală.

– Atunci... atunci trebuie să fi mințit.

Septimus îi aruncă lui Cato o privire întrebătoare.

– Ce părere ai?

Cato se prefăcu că se gândește pentru un moment.

– E posibil. Dar, atunci, mai e și cealaltă chestiune.

– Da?

– Cealaltă chestiune pe care am descoperit-o. Faptul că centurionul Sinius îl vrea mort. Asta nu pare să aibă nicio logică. Foarte ciudat.

– Da. Septimus clătină din cap. Ciudat.

Lurco se uita de la unul la altul cu teamă crescândă.

– Sinius mă vrea mort? Ce se petrece?

– E simplu, zise Macro. Sinius ne-a ordonat să te ucidem.

– Dar te-am adus aici, în schimb, continuă Cato. Deja știm că Sinius face parte din conspirație. Problema care ne nedumerește este de ce un complotist ar da ordine pentru uciderea altui complotist. N-ai vrea să ne lămurești acest mister?

– N-nu știu nimic despre asta. Lurco își ridică mâinile legate. Trebuie să mă credeți. Vă implor.

Macro își trosni degetele și se uită la Cato, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee:

– Poate că trădătorii încearcă să-și acopere urmele? Morții nu spun nimic.

– Dar eu nu sunt trădător! se smiorcăi Lurco. Nu fac parte din nicio conspirație.

– Mai încet! mârâi Macro. Sau vei trezi pe toată lumea din afuristia asta de clădire.

Lurco se supuse.

Cato vorbi iar.

– Dacă e adevărat, de ce crezi că te vor mort? Trebuie să existe un motiv. Ce știi și reprezintă un pericol pentru ei?

– Nu știu. Jur că habar nu am. Vă rog să mă credeți!

Cei trei bărbați îl priviră în liniște, iar centurionul se chirci. Septimus trase aer puternic în piept, apoi își umflă obrajii.

– Trebuie să discutăm. Duceți-l în camera alăturată, împreună cu celălalt.

Macro și Cato îl apucară pe centurion de brațe și îl târâră în a doua încăpere, unde îl așezară lângă perete, în fața lui Vitellius. Închiseră bine ușa în spatele

lor și apoi se apropiară de Septimus, pentru ca vorbele să nu le fie auzite de prizonieri.

– Nu știm mai multe decât înainte, conchise Septimus cu amărăciune. De ce l-ar vrea Eliberatorii mort?

– Poate că fac doar o favoare gărzii imperiale, sugeră Macro ironic. Nu e cel mai bun ofițer pe care l-am întâlnit.

– Cred că o să facem rabat de la asta, replică Septimus, fără să-l cunoască suficient pe Macro pentru a fi sigur dacă voia doar să fie amuzant.

Cato își trecu o mână prin păr.

– Dacă există un motiv pentru care vor să scape de Lurco, atunci trebuie să fie legat de ceva ce știe el sau pentru că stă în calea planurilor lor. Din puținul pe care l-am scos de la el, se pare că nu știe nimic despre conspirație.

– Doar dacă nu cumva e un foarte bun actor, interveni Macro.

– E posibil, admise Cato. Dar teama lui părea destul de reală. Dacă știe ceva ce Eliberatorii cred că le-ar putea pune planurile în pericol, atunci mie îmi este foarte clar că Lurco habar nu are că știe ceea ce știe.

Macro tresări.

– Cum ai spus?

– Nu contează, răspunse Cato, continuându-și firul gândurilor. Dacă nu-l vor mort pentru a-i închide gura, atunci motivul trebuie să fie că reprezintă într-un fel un obstacol. Vor să-l înlocuiască.

– Să-l înlocuiască? Septimus îl fixă cu privirea. De ce ar vrea să-l înlocuiască?

Mintea lui Cato se lupta cu implicațiile sugestiei sale. Dacă avea dreptate, atunci pericolul la adresa împăratului era destul de clar.

– Deoarece comandă soldații pretorieni care stau cel mai aproape de împărat în acest moment. Dacă Eliberatorii pot aduce unul din oamenii lor ca să-l înlocuiască pe Lurco, atunci vor fi la o aruncătură de băț de Claudius. Suficient de aproape cât să încerce să-l ucidă. Are sens. Au încercat deja o dată, cu ambuscada în care a fost atras anturajul imperial, în ziua Jocurilor urcării pe tron. Data viitoare nu vor mai fi nevoiți să treacă prin cordonul de străjeri ca să înfigă un cuțit în el.

Septimus îl privi pe Cato pentru o clipă.

– S-ar putea să ai dreptate...

– Narcissus trebuie să-i scoată pe Lurco și pe Vitellius din Roma și să-i țină ascunși, continuă Cato. Apoi, vom aștepta să vedem cine va fi numit ca nou centurion al Centuriei a VI-a și îl vom supraveghea cu mare atenție. Vom vedea cu cine vorbește și ne vom asigura că suntem destul de aproape de el ca să acționăm de fiecare dată când centuria îl însoțește pe împărat.

– Asta înseamnă să ne asumăm un risc destul de mare, zise Macro. Mă îndoiesc că Narcissus va fi de acord cu așa ceva. De ce să nu-l arestăm pe înlocuitorul lui Lurco? Și pe Sinius, că tot veni vorba?

– Pentru că ne vor conduce spre restul conspiratorilor, vorbi Septimus înainte să poată Cato răspunde. Şi, să sperăm, ne vor conduce, de asemenea, spre ceea ce a mai rămas din tezaurul furat din convoi.

– Aşa e, încuviinţă Cato. Se opri pentru o clipă. Dar avem o problemă mai urgentă de care trebuie să ne ocupăm până atunci: trebuie să ne asigurăm că grânele pe care le-a adunat Cestius încă se mai află în depozitul din apropierea Boariumului. Dacă putem confirma asta, atunci Narcissus poate pune mâna pe ele, iar împăratul poate începe să hrănească mulţimea. Odată ce oamenii vor avea burţile pline, îi vor oferi mulţumirile lor, şi nu ameninţări. Asta va da peste cap planurile Eliberatorilor.

– Prea bine, zise Septimus. Ne vom ocupa mâine de asta. Haideţi să ne întâlnim la intrarea în Boarium la prânz. Deocamdată, voi doi mai bine v-aţi întoarce în tabără să vă odihniţi. Mă voi ocupa eu de cei doi amici ai noştri.

– Te vei ocupa? Cato ridică o sprânceană.

– Vor fi duşi undeva unde îi putem supraveghea. Îi voi elibera imediat ce se va termina totul. Nu li se va face niciun rău.

– Păcat, murmură Macro.

– Cum îi vei scoate din oraş?

– Am o căruţă cu coviltir într-o magazie de sub apeductul de la capătul străzii.

Cato clătină din cap, iar Macro se întoarse spre uşă. Cato se opri în prag:

– Tocmai mi-a venit o idee. Sinius va dori o dovadă că treaba a fost făcută. Am nevoie de ceva de la Lurco.

Intră în cealaltă cameră și se întoarse puțin mai târziu cu inelul ecvestru al centurionului.

– Încă un mic detaliu și îl vom convinge pe Sinius.

– Ei? Macro îl privi. Ce ai de gând?

– Vei vedea. Haide, vino!

Cato ieși primul pe palier, părăsind apartamentul cu două camere. Chiar înainte să închidă ușa în urma lor, Septimus le șopti:

– La prânz, la Boarium.

Având grijă să-și pipăie drumul pe scara întunecată, cu treptele ei șubrede care scârțâiau, Cato și Macro părăsiră clădirea și ieșiră pe stradă.

– Așadar, înapoi la tabără! Tonul lui Macro era vesel acum că își duseseră sarcina la bun sfârșit. Ar trebui să apucăm vreo două ore de somn înainte de adunarea de dimineață.

– Mai e ceva ce trebuie făcut înainte, zise Cato.

– Ce? întrebă Macro pe un ton obosit.

– Ceva ce nu e neapărat plăcut, dar e necesar. Cato se îmbărbătă ca să-și îndeplinească sarcina, apoi arătă spre stradă. Să mergem!

CAPITOLUL 17

Oamenii Centuriei a VI-a stăteau în formație, pe loc repaus, așteptându-și comandantul să iasă din apartamentele sale, pentru inspecția de dimineață. Centurionul Lurco întârzia, iar oamenii ar fi început să șușotească și să se mute de pe un picior pe altul dacă nu s-ar fi aflat sub privirea rece a lui optio Tigellinus, care pășea regulat în susul și în josul primului rând, cu bastonul îndesat sub braț.

Cato nu se putea abține să nu se simtă inconfortabil, având în vedere că din cauza lui, și a lui Macro, toată centuria stătea în frig, așteptând în zadar. Până acum, centurionul și Vitellius trebuie că părăsiseră deja orașul și se aflau în drum spre vila îndepărtată unde aveau să fie ținuți până ce Narcissus avea să dea ordinul eliberării lor.

– Ce mama mă-sii îl reține? șopti Fuscius cu asprime. Fac pariu că nenorocitul e încă în pătuțul lui și doarme după o băută.

– Mai mult decât probabil, răspunse Macro încet.

– Nu e suficient de bun. Ofiţerii ar trebui să ştie mai bine că nu trebuie să ne lase să stăm aşa în frig.

– Ofiţerii legiunii n-ar fi scăpat cu asta, adăugă Macro. Sunt făcuţi din material mai dur.

Fuscius îi aruncă o privire şi murmură pe un ton plin de scepticism:

– Aşa zici tu.

– Da. Macro clătină din cap. Şi mă opun oricui ar zice altfel.

– Cine naiba vorbeşte?

Tigellinus începu să urle, în timp ce păşea înapoi de-a lungul rândului, spre ei. Macro şi Fuscius tăcură instantaneu, privind drept în faţă. Tigellinus trecu mai departe, cu ochii scânteind, pe când căuta semne care i-ar fi putut da de gol pe cei vinovaţi. Continuă până la capătul rândului, făcu stânga-mprejur şi se întoarse.

– Nu mi-am imaginat aşa ceva! Am auzit clar pe unul sau mai mulţi dintre voi, tâmpiţi nenorociţi, şuşotind ca nişte şcolari care vizitează pentru prima dată un bordel! Cine a fost? Vă dau o singură şansă să ieşiţi în faţă sau toată nenorocita de centurie va munci la latrine!

– Rahat... Macro vorbi printre dinţii încleştaţi. Întotdeauna se ajunge la rahat, într-un fel sau altul.

Trase aer adânc în piept şi făcu un pas în faţă.

– Macro! şuieră Cato. Ce naiba faci? Întoarce-te în rând înainte să te vadă.

Macro îl ignoră şi, în schimb, strigă:

– Optio! Eu am vorbit.

Tigellinus se răsuci și se îndreptă spre Macro, făcându-și loc printre cei din primul rând și oprindu-se chiar în fața lui, cu o expresie plină de furie pe chip:

– Tu? Soldat Calidus. Mă așteptam la mai multe din partea unui veteran cu experiența ta. Sau poate că neprețuita ta de Legiune a II-a n-a fost altceva decât claca unor muieri, nu?

Cato tresări. În împrejurări obișnuite, prietenul său ar fi considerat că un astfel de comentariu era motiv de bătaie. Faptul că era mai mare în rang decât Tigellinus, dacă nu ar fi fost forțat să-și mențină acoperirea, n-ar fi făcut altceva decât să alimenteze mânia lui Macro. Dar Macro își ținu gura bine închisă și nu răspunse provocării. Tigellinus se opri scurt, apoi își încreți buza, pe când continua:

– Cam ăsta e spiritul de luptă al Legiunii a II-a. Ești de serviciu, Calidus. Vei curăța latrinele timp de zece zile. Data viitoare când mai ieși pe teren, poate te vei învăța minte și-ți vei ține gura.

– Da, optio.

– Treci în rând! lătră Tigellinus, iar Macro făcu un pas înapoi.

Locțiitorul îi aruncă o căutătură încruntată, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă iar spre capătul rândului.

– De ce naiba ai făcut asta? șopti Cato din colțul gurii.

– Mă auzise. Știi genul lui, Cato. Nu ne va lăsa în pace.

– Oricum ar fi, nu ai timp de pierdut lopătând la rahat.

Macro ridică uşor din umeri.

– În clipa asta, simt că mă bălăcesc în rahat.

Rămaseră tăcuţi ceva vreme, iar unii dintre oamenii celorlalte centurii, care primiseră liber, se opreau să-i privească plini de curiozitate, în drumul lor spre cazărmi.

– La ce vă uitaţi ca mâţa-n calendar? le strigă Tigellinus, iar soldaţii se grăbiră să-şi vadă de drum.

Un ofiţer înalt, voinic, trecea de capătul cazărmii şi se îndrepta în direcţia cartierului general; aruncă o privire spre Centuria a VI-a, apoi se opri la mijlocul drumului, schimbă direcţia şi se apropie de Tigellinus.

– Ce înseamnă toate astea, optio? strigă tribunul Burrus. Ce mai caută încă oamenii tăi pe terenul de paradă?

Tigellinus îşi trase umerii în spate şi luă poziţia de drepţi.

– Îl aşteptăm pe centurionul Lurco, domnule.

– Îl aşteptaţi? Burrus se încruntă. De ce? Trimite după el. Ai trimis un om după el?

– Da, domnule. Dar centurionul nu era în apartamentele sale.

– Nu? Atunci unde mă-sa e?

Întrebarea era una retorică, iar Tigellinus îşi ţinu gura închisă.

Burrus clătină din cap.

– Bine, atunci. Dă-le liber oamenilor. Trimite pe cineva să-l caute pe Lurco. Vreau să îmi raporteze

imediat ce va fi găsit. Ridică tonul pentru ca toată Centuria a VI-a să-i poată auzi cuvintele: Nu dau o ceapă degerată pe ranguri atunci când vine vorba de oamenii aflați sub comanda mea, care nu reușesc să-și facă datoria. Centurionul Lurco va fi în cel mai mare rahat din viața lui, atunci când îl voi vedea. Optio, continuă!

– Da, să trăiți! Tigellinus salută, apoi așteptă ca tribunul să plece, înainte să se întoarcă spre oamenii săi și să tragă aer adânc: Centuria a VI-a... liberi!

Oamenii se întoarseră într-o parte și apoi rupseră rândurile, îndreptându-se spre cazarmă, murmurând cu voci joase, pe când făceau speculații în legătură cu absența centurionului. Cato și Macro se duseră în camera din unitatea lor, cu Fuscius, iar tânărul închise imediat ușa în urma lor. Se întoarse cu o expresie plină de emoție:

– Asta e o răsturnare de situație, chiar și pentru Lurco!

Macro ridică o sprânceană:

– Centurionul are antecedente, deci?

– O, da. Nu prea a fost în formă nici înainte, dar nu a lipsit niciodată de la trecerea în revistă a trupelor. Pe unde naiba o umbla?

– Probabil că a băut până și-a pierdut cunoștința, zise Cato. Va fi mușt ruluit zdravăn când va apărea. Tribunul Burrus nu pare a fi genul milos.

– Destul de adevărat. Fuscius rânji, în timp ce își punea sulița pe raft. Stomacul i se tângui zgomotos, pe când se dădea în spate. Tresări. Pe toți zeii, sunt lihnit.

– La fel și noi, băiete, răspunse Macro. Dar noi o ducem mai bine decât cei din Subura. Cel puțin noi suntem hrăniți cu regularitate. Nenorociții ăia amărâți trebuie să vâneze resturile. Vor cădea ca muștele în curând.

Fuscius clătină din cap gânditor:

– Nu e a bună. Împăratul ne-a dezamăgit foarte tare. Nu va mai trece mult până ce vom începe să facem și noi foamea, împreună cu gloata. Atunci vor apărea necazurile.

Cato se uită la el:

– Necazuri? Crezi că nu sunt și așa suficiente necazuri?

– Revoltele din cauza foametei? Fuscius dădu din cap. Asta nu va fi nimic în comparație cu ceea ce se va întâmpla odată ce oamenii vor începe să moară de foame cu miile. Vă zic, când se va întâmpla treaba asta, străzile vor fi pline de sânge. Garda Pretoriană va fi singura care va putea împiedica instalarea haosului. Unicul lucru care stă între împărat și gloată. Și când se va ajunge la asta, fie Claudius va trebui să ne promită o avere pe măsură pentru a se asigura de loialitatea noastră, fie...

– Fie...? interveni Macro.

Fuscius aruncă o privire neliniștită spre ușă pentru a se asigura că era închisă, apoi continuă cu glas scăzut:

– Sau ne vom alege un nou împărat. Unul care își poate permite să ne plătească pentru loialitatea noastră.

Macro schimbă o privire rapidă cu Cato, după care își drese glasul:

– Asta înseamnă trădare.

– Ați stat în legiune prea mult timp, prietene. Fuscius zâmbi. Așa facem noi afaceri în Garda Pretoriană.

– Și tu de unde știi? Ai servit atât de puțin că abia ai învățat să deosebești un capăt al suliței de celălalt.

– Îi ascult pe alții. Vorbesc cu oamenii. Fuscius dădu din cap. Știu ce se întâmplă. Claudius o fi împărat acum, dar dacă nu face ceva să înmoaie Garda Pretoriană, unii dintre noi vor lua în considerație și ideea găsirii unui nou stăpân.

– Mai ușor de zis, decât de făcut, spuse Cato. Britannicus e prea tânăr. La fel și Nero.

– Poate că Nero e tânăr, dar e popular. Ai văzut cum îl aclamau soldații la Jocurile urcării pe tron.

– Așadar, pur și simplu ne fărâmițăm și ne schimbăm împărații după capriciile publicului?

Fuscius își strânse puțin buzele.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul. Și poți fi sigur că orice nou împărat va face tot ce îi stă în putință pentru a câștiga Garda Pretoriană de partea lui cât mai repede posibil. Mie îmi convine. Și o să vă convină și vouă dacă sunteți suficient de inteligenți ca să vă dați seama de asta.

Lui Cato nu îi plăcea felul nestatornic în care își înțelegea tânărul datoria de soldat. Văzuse lăcomia de neascuns care ardea în ochii lui Fuscius și simțea dorința copleșitoare de a se elibera din veninul gropii de șerpi care era politica Romei. Falsitatea și ambiția

nemiloasă care umpleau inimile celor din centrul puterii din imperiu nu erau stânjenite de nicio urmă de moralitate. Acum că el și Macro fuseseră atrași în această lume, tânjea să revină la îndatoririle sale din armată. Nevoia de a ascunde adevărata sa identitate și de a-și păzi spatele genera o tensiune constantă, iar Cato nu dorea nicidecum să rămână la Roma mai mult decât era nevoie. Dintr-odată își dădu seama că, dacă s-ar căsători și ar intra în familia Iuliei, ar putea fi implicat în lumea periculoasă și necinstită a capitalei. Tatăl ei era senator, un actor în jocul uneori letal al politicii. Dacă va avea o astfel de viață, Cato realiză că va fi nevoit să-și câștige existența de unul singur tot timpul.

Asta nu era viață pentru un soldat, chibzui Cato, apoi zâmbi în sinea lui amuzat la această identificare promptă a lui însuși. Până de curând, avusese mari îndoieli referitor la abilitățile sale de soldat și simțea că doar juca rolul de luptător. Asta nu-l mai neliniștea acum. Experiențele dificile din anii de militărie îi gravaseră profesia în suflet, la fel cum armele dușmanilor săi îi lăsaseră urme în carne, pentru ca toți să poată vedea ceea ce era el: un soldat al Romei, până în măduva oaselor.

Chiar dacă se simțea alinat la gândul acestei certitudini, Cato simți un junghi de neliniște, pe când se întreba dacă va putea echilibra asta cu faptul că îi va fi soț Iuliei și, într-o zi, tatăl copiilor ei, dacă zeii îi vor binecuvânta cu unii. Alți bărbați se descurcau, dar Cato se întreba dacă se va putea împăca, în cele

din urmă, cu un astfel de compromis. La fel, oare Iulia va tolera asta? Va fi pregătită să-i rămână o soție loială și iubitoare, în timp ce el va duce campanii alături de Macro pentru a apăra frontierele imperiului?

Încercă să-și alunge îndoielile și să-și concentreze gândurile la ceea ce trebuia să-i răspundă lui Fuscius. Era posibil ca tânărul să-l testeze. Poate că Fuscius era implicat în conspirație în vreun fel. Sau auzise oare ceva? Și mai îngrijorătoare era posibilitatea ca el să reflecte, pur și simplu, părerile multora dintre soldații Gărzii Pretoriene.

– Un nou împărat, zise Cato. Și tu crezi că va fi Nero.

– Cine altcineva?

– E cel mai probabil candidat care să-l înlocuiască pe Claudius, admise Cato. Deși, mai există o posibilitate. De ce să ne mai obosim să găsim alt împărat? De ce să nu ne întoarcem la zilele republicii? Desigur, am rămâne fără slujbă. Care ar mai fi rostul gărzii fără un împărat pe care să-l protejeze?

Fuscius se uită la Cato pentru o clipă:

– Oricine ar conduce Roma, poți fi sigur că va dori protecție. Senatul va avea nevoie să fie apărat la fel de mult ca și un împărat. Și vor fi pregătiți să plătească pentru asta.

Macro râse:

– Sugerezi că Garda Pretoriană ar trebui să ceară taxă de protecție?

Fuscius ridică din umeri.

– Spune-i cum vrei. Ideea e că noi suntem adevărata putere din spatele tronului imperial sau al oricărei alte persoane pe care ne hotărâm să o susținem.

– Crezi că armata ar trebui să preia puterea? întrebă Cato.

Un zâmbet flutură pe chipul tânărului soldat.

– Ba deloc. Doar consider că noi verificăm neoficial puterea oricui ar prelua Roma. Serviciu pentru care vom fi frumos răsplătiți.

– Altfel..., adăugă Macro ironic.

Ivărul de la ușă se ridică, iar aceasta se dădu de perete; cei trei bărbați aveau o expresie vinovată când se întoarseră și-l văzu pe locțiitorul Tigellinus stând în prag. Îi privi ciudat.

– Ce e asta? Arătați ca niște hoți de buzunare prinși asupra faptei. Scoase un grohăit amuzat înainte să arate cu degetul peste umăr. Calidus, Capito, sunteți chemați la cartierul general. Centurionul Sinius a trimis după voi. Mai bine ați lua-o din loc.

– Da, optio, clătină Cato din cap. Aveți idee ce vrea de la noi?

– Habar n-am. Tigellinus zâmbi subțire. Asta vă rămâne vouă să aflați, băiete.

Cato simți umflătura ușoară a obiectului pe care-l avea în punga de la cingătoare. Așteptase să fie chemați.

Tigellinus începuse să-și desfacă cureaua care-i lega coiful sub bărbie, pe când Cato și Macro se îndreptau spre ușă. Chiar când ajunseră la prag, locțiitorul vorbi iar:

– Să nu credeți că nu am observat cât de mult vă place să vă furișați afară din tabără. Ar fi bine pentru voi să nu faceți ceva ce vă poate aduce necazuri, s-a'nțeles?

Cato nu răspunse, ci pur și simplu încuviință din cap, apoi îi făcu semn lui Macro, după care părăsiră cazarma și se îndreptară de-a lungul taberei, spre birouri.

– Am înțeles că centurionul Lurco a dispărut. Sinius își aplecă capul într-o parte, în timp ce îi privea pe cei doi soldați care stăteau în fața mesei din biroul său. Nu-l pot găsi nicăieri. Ofițerul însărcinat cu paza porții principale mi-a raportat că a părăsit tabăra aseară și nu s-a mai întors. Să înțeleg că nu trebuie să mă aștept să-l mai văd?

– Da, domnule, răspunse Cato.

– Ce s-a întâmplat cu Lurco?

Cato se căută în pungă și scoase un mic obiect pe care i-l aruncă pe birou, unde ateriză cu un zgomot înfundat. Centurionul Sinius nu se putu abține să nu-și strâmbe nasul pentru o clipă, plin de dezgust, pe când se uita la degetul tăiat, care purta inelul ecvestru care îi aparținuse lui Lurco. Cato îi urmări cu atenție reacția. Degetul fusese luat de la unul din cadavrele proaspete, adus la mal de apele din Marele Canal. Nu fusese prea greu să taie degetul și să așeze inelul lui Lurco pe el. Combinația trebuia să aibă un efect convingător, cugetase Cato, și trebuia să dea mai multă greutate simplei afirmații că el și Macro îl omorâseră pe comandantul centuriei lor. Sinius

ridică degetul pentru a-l cerceta mai îndeaproape și îl puse la loc pe birou. Se uită la Cato.

– Foarte bine. Cred că voi doi ați putea fi genul de oameni pe care să mă pot baza. Abilitățile voastre îmi vor fi de folos în următoarele zile. Foarte folositoare, într-adevăr.

– Dar banii noștri, domnule? întrebă Macro. Capito a zis că ne veți da încă o mie de denari imediat ce treaba va fi terminată.

– Bineînțeles că există și o recompensă. Doar nu credeți că nu îmi voi respecta angajamentul?

– Încrederea e un lux în zilele noastre, zise Macro. Mă plătiți și am încredere. Dar dacă încercați să mă înșelați, veți termina prin a vă alătura lui Lurco... domnule.

Centurionul îl fulgeră cu privirea pe Macro, apoi vorbi pe un ton moale, dar care dădea fiori:

– Îndrăznești să mă amenințI? Știi prea bine care este pedeapsa pentru amenințarea unui ofițer superior.

– Dar în acest moment nu sunteți un ofițer superior. Macro își ridică buza într-o urmă de rânjet. Sunteți un tovarăș conspirator. Sau, așa cum ar crede unii, un trădător. Singura diferență este că dumneavoastră credeți că o faceți pentru idealuri înalte, în timp ce eu și Capito o facem pentru bani.

Cato îl urmărea cu atenție pe prietenul său. Macro își juca bine rolul, exact așa cum stabiliseră în timpul cât traversaseră tabăra, până la cartierul general. Era important ca el și Macro să aibă un motiv credibil pentru a se implica în complot.

Sinius clătină încet din cap:

– Înțeleg. Spune-mi, niciunul dintre voi nu e pregătit să acționeze doar din simțul datoriei față de Roma? Își mută privirea spre Cato. Dar tu?

Cato își strânse buzele pentru o clipă:

– E foarte bine să faceți apel la patriotism, domnule, dar adevărul este că nu contează prea mult cine conduce imperiul din punctul de vedere al celor ca mine și Calidus. Dacă este împăratul Claudius sau dacă sunteți dumneavoastră și prietenii pe care îi aveți, nu are importanță pentru populația Romei sau pentru noi, soldații. Cato se opri. Atât timp cât există un împărat, există și Garda Pretoriană, iar noi ne descurcăm destul de bine din salariu și câștigurile suplimentare. Dacă plănuiți să vă puneți propriul om pe tron, atunci vom avea în continuare o slujbă și vom obține și un bonus frumușel pentru serviciile pe care vi le prestăm. Totuși, dacă plănuiți să scăpați de împărat și să dați înapoi puterea Senatului, atunci noi vom rămâne pe dinafară, doar dacă nu suntem recompensați cum trebuie, chiar acum. Așa că, îmi cer scuze dacă ne vedem de interesul nostru. Oricum, nu cred nici măcar o clipă că grupul dumneavoastră va scăpa ocazia de a-și schimba norocul odată cu schimbarea regimului. Nu există motive simple în politică, nu-i așa, domnule?

– Aha! Ce ești tu, Capito? Soldat sau student la relații politice?

Cato își trase umerii în spate și luă poziția de drepți:

– Sunt soldat! Unul care a servit suficient de mult cât să știe că prima îndatorire pe care o are e față de

el însuși și față de camarazii săi. Restul e doar praf în ochi pentru proști.

În micul birou urmă o tăcere încordată, după care centurionul Sinius zâmbi.

– E reconfortant să știu că sunteți loiali doar vouă înșivă. Cunosc bine oamenii ca voi. Atât timp cât sunteți plătiți, mă pot baza pe voi. Doar dacă, desigur, nu întâlniți un protector mai generos.

– Adevărat, încuviință Cato din cap. Motiv pentru care dumneavoastră și prietenii dumneavoastră veți avea grijă să fim plătiți, dacă vreți să ne țineți de partea voastră. În același timp, dacă încercați să ne trageți pe sfoară, atunci vă promit că nu veți trăi suficient cât să regretați.

Sinius se lăsă pe spate în scaun cu o expresie disprețuitoare.

– Ne înțelegem destul de bine. Faceți exact ce vi se spune și vă veți primi răsplata și, când se va termina totul, să vă țineți gura.

– Nu trebuie să vă faceți griji, zise Macro. Știm să ne ținem gurile închise.

– Atunci aveți grijă să faceți întocmai. Sinius ridică degetul tăiat între degetul mare și arătător și îl aruncă într-o cârpă veche. Înfășură pânza unsuroasă în jurul obiectului grețos și îl puse într-o cutiuță, unde își ținea stilusurile și penițele. Închizând capacul cu zgomot, Sinius îi privi pe ceilalți: Asta e tot pentru moment.

– Nu chiar totul, mârâi Macro. Banii noștri.

– Desigur. Sinius se ridică de pe scaun și traversă încăperea până la un seif. Scoase cheia de pe un lanț pe care îl purta în jurul gâtului și o puse în încuietoare. Căută înăuntru și trase două pungi din piele, apoi închise capacul. Se întoarse la birou și puse pungile jos, cu un ușor clinchet: Argintul vostru.

Cato se uită la cele două pungi, estimându-le rapid conținutul. Se uită în sus cu o încruntătură.

– Cât e înăuntru?

– Două sute de denari pentru fiecare.

– Ați spus o mie, se răsti Cato. Unde este restul?

– Veți primi restul când treaba va fi terminată. Și numai atunci.

– E terminată. Am avut grijă de Lurco.

– Lurco este doar un pas de-a lungul drumului. Serviciile voastre vor fi necesare pentru ceva mai mult timp.

Cato trase aer și vorbi printre dinții încleștați.

– Ce altceva mai e de făcut?

– Toate la timpul lor. Sinius zâmbi. Nu mai e nevoie să spun că totul se va termina în mai puțin de o lună. Atunci vă veți primi și restul recompensei. Aveți cuvântul meu în această privință.

– Cuvântul? Cato zâmbi disprețuitor, întinzându-se după pungi, după care îi dădu una lui Macro. Ascultă, amice. Pe lumea asta, doar banii vorbesc. Încă ne mai datorezi câte trei sute de fiecare. Acum mai bine mi-ai spune ce trebuie să facem ca să-i câștigăm. Dacă îmi pun gâtul la bătaie pentru tine și prietenii tăi, atunci vreau să știu ce ne ceri să facem.

– Nu. Faceți cum vi se spune, când vi se spune. Asta e tot. Cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine pentru noi toți. Acum plecați. Întoarceți-vă la cazarmă. Veți primi instrucțiuni când vom fi gata de acțiune. Sinius își drese glasul și încheie cu voce tare, tăioasă: Liberi!

Cato și Macro luară poziția de drepți, salutară și se întoarseră rapid pentru a părăsi încăperea. Odată ușa închisă în spatele lor, Cato oftă de ușurare și începu să meargă pe coridor, cu Macro alături.

– Se pare că lucrurile se mișcă, zise Macro încet. Într-o lună, a zis.

Cato clătină din cap.

– Și încă nu suntem prea aproape de a afla pentru cine lucrează Sinius. Va trebui să-l supraveghem și mai atent de acum înainte. Urmărește-l, vezi cu cine vorbește. Trebuie să se întâlnească cu ceilalți Eliberatori la un moment dat. Când o va face, trebuie să fim acolo.

– Ușor de zis, greu de făcut, răspunse Macro. Își vor lua măsuri de precauție. Dacă comunică doar prin intermediul unor mesaje scrise codate?

Cato chibzui pentru o clipă.

– E posibil... Dar dacă vor acționa curând, atunci sunt toate șansele să fie nevoiți să vorbească față în față. Vom începe să-l urmărim pe Sinius imediat ce ne vom ocupa de treaba din Boarium.

– În regulă, consimți Macro. Dar înainte să-l întâlnim pe Septimus, trebuie să mă mai ocup de o mică problemă.

– Şi care e asta?

Macro îşi cântări în mână punga cu argint.

– Nu las asta la cazarmă, unde vreun pungaş nesuferit poate pune mâna pe ea. Aşa că, înainte să facem orice altceva, cred că se cere o mică vizită la unul dintre bancherii din Forum.

Cato îşi încetini paşii pentru a se întoarce către prietenul său.

– La ce te gândeşti? Intenţionezi să păstrezi banii?

Macro nu-şi putu ascunde uimirea.

– Bineînţeles.

– Dar ştii al naibii de bine de unde provine argintul ăla. Cato se uită împrejur pentru a se asigura că nu se afla nimeni suficient de aproape încât să-i audă. În afară de câţiva funcţionari care tăifăsuiau la câţiva paşi distanţă de ei, coridorul era pustiu. Cato îşi coborî vocea şi mai mult: Aparţine împăratului.

– Se pare că nu-i mai aparţine.

– Crezi că Narcissus este genul de om care să accepte acest argument? Îi va vrea înapoi, fiecare monedă pe care o poate recupera.

– Adică fiecare monedă despre care ştie. Aşa că nu am de gând să menţionez nimic despre astea. Şi nici tu, conchise Macro cu asprime. În plus, băiete, i-am câştigat înzecit. Deocamdată îi vom pune în linişte la bancă. Dacă nu întreabă nimeni de ei, atunci nu facem niciun rău dacă-i păstrăm. De acord?

Cato simţi un fior de frustrare.

– Şi dacă Sinius va mărturisi când Narcissus va zdrobi complotul? Dacă îi spune lui Narcissus că avem argintul?

Macro ridică din umeri.

– Atunci va trebui să ne asigurăm că vom ajunge primii la Sinius, înainte să se termine. Expresia i se înăspri când îl privi pe Cato. Dacă e redus la tăcere înainte să poată vorbi, atunci s-ar putea chiar să putem pune mâna pe cufărul ăla pe care îl ţine în birou.

Neliniştea pe care o simţise doar cu o clipă înainte reveni, iar Cato şuieră:

– Te joci cu focul, Macro. Nici să nu te gândeşti la asta.

– Şi de ce nu? M-am săturat să fac treburile murdare ale lui Narcissus fără să primesc nimic în schimb. O răsplată dreaptă, cel puţin. Asta e o ocazie să ne vedem mai departe de viaţă, băiete. Am fi nişte proşti să scăpăm ocazia printre degete.

Cato putea vedea licărirea ameninţătoare din ochii prietenului său şi ştiu că ar fi fost o nesăbuinţă din partea lui să încerce să-l contrazică pe Macro în starea în care se afla.

– Vom discuta despre asta mai târziu, bine? Am nevoie de timp să mă gândesc.

Ochii lui Macro se îngustară pentru o clipă, apoi se forţă să zâmbească puţin.

– Prea bine. Mai târziu.

CAPITOLUL 18

– Acesta este locul, murmură Cato, în timp ce arăta spre depozit.

Macro și Septimus se aflau de-o parte și de alta a lui Cato și se plimbau de-a lungul docului. Același paznic, care îl alungase în mod brutal pe Cato doar cu câteva zile în urmă, stătea pe un taburet, lângă poartă. Ținea o pâinică într-o mână și capătul zbârcit al unui cârnat afumat în cealaltă, iar fălcile i se mișcau ritmic pe când se uita absent la șalupele ancorate de-a lungul cheiului, în fața șirului de depozite. În ciuda lipsei de grâne, încă se mai importau ulei de măsline, vin, fructe, precum și fluxul obișnuit de mâncăruri de lux pentru cele mai bogate mese din Roma. Iar toate acestea atingeau prețuri mult peste posibilitățile mulțimii care mișuna prin capitală, formată din cei mai săraci locuitori ai orașului.

În apropierea depozitului lui Gaius Frontinus, de-a lungul docului, un grup de oameni zdrențăroși urmăreau descărcarea barjelor. Câteva carafe cu vin

fuseseră deja debarcate, iar acum, un grup de oameni aşezaţi în şir descărcau coşuri mari pline de curmale uscate. Şeful grupului era însoţit de o mână de bărbaţi înarmaţi cu măciuci, care formau un cordon larg în jurul mărfurilor de pe doc şi îi supravegheau cu atenţie pe cei adunaţi în jur.

– Acolo, zise Cato încet. Nu vom ieşi în evidenţă în mulţime.

Se îndreptară spre marginea adunării tăcute de bărbaţi şi femei, dintre care unii cu copii, şi îi dădură ocol până ce putură vedea poarta depozitului şi pe paznicul care stătea în faţa ei. Puţin mai devreme, Cato nu luase în seamă ce făcea bărbatul, dar acum putea vedea clar: era o afişare nesimţitoare de cruzime, căci el mânca în timp ce alţii mureau de foame.

– Ce vom face? întrebă Septimus. Nu putem să intrăm pur şi simplu.

– Am putea, mârâi Macro. Noi suntem trei, iar el nu e decât unul.

Septimus dădu din cap.

– Dacă forţăm intrarea, atunci Cestius va primi de veste suficient de repede încât el şi Eliberatorii să afle ce punem la cale. Nu ne putem permite să-i speriem şi să se dea la fund. E la fel de important să zdrobim conspiraţia, dar să găsim şi grânele. Între timp, trebuie să intrăm acolo şi să confirmăm că grânele se află înăuntru, apoi să ieşim fără să se dea alarma.

Cato se scărpină pe obraz.

– Nu va fi uşor. Depozitul e construit în jurul unei curţi. Peretele care dă spre debarcader este punctul cel

mai jos. Restul este lipit de depozitele aflate de o parte și de alta și în spate. Nu există altă cale de acces. Trebuie să intrăm pe poartă sau peste zid. Dacă încercăm să-l escaladăm, vom fi văzuți de paznic.

Macro aruncă o privire peste depozit și clătină din cap.

– Ai dreptate. Atunci, ce facem?

Cato se uită în jurul docului pentru o clipă, apoi își îndreptă atenția asupra oamenilor care descărcau barja, înconjurați de mulțime.

– Avem nevoie de o diversiune. Asta va fi treaba ta, Septimus. Între timp, eu și Macro vom intra în depozit.

Le explică repede planul și, apoi, pe când agentul imperial își croia drum prin mulțime, spre marginea docului, Cato și Macro o luară din loc, în direcția Boariumului. Aveau grijă să se țină aproape de malul Tibrului, pentru a nu atrage atenția paznicului. Exista pericolul, mic totuși, să-și amintească de chipul lui Cato, chiar dacă trăsăturile lui aspre și expresia bovină indicau o minte care nu era prea obișnuită cu reținerea informațiilor. Odată ce acoperiră o distanță sigură, se opriră și se uitară, peste barjele ancorate pe cursul leneș al Tibrului. Cato privi spre mulțime și-l văzu pe Septimus stând în apropierea pasarelei care ducea spre șlep. Cato ridică o mână discret, pentru a da semnalul.

Septimus o luă înainte și așteptă până ce unul dintre sclavii care cărau coșurile cu fructe uscate se strădui să urce pe doc. Apoi țâșni printre doi dintre oamenii șefului de grup și își aruncă brațele spre partea laterală a

sclavului. Cel din urmă se împiedică, iar coşul îi zbură prin aer până ce atinse pământul, iar curmalele se împrăştiară pe chei. Ca la un semn, mulţimea care aştepta se năpusti asupra lor, aruncându-se pe jos, încercând să apuce fructele uscate.

– La o parte! Înapoi, nenorociţilor! urla şeful, începând să-i pocnească cu măciuca, furios. Ce mai aşteptaţi? Îndepărtaţi-i de marfă!

Oamenii săi fuseseră surprinşi de acţiune, dar începură să-i lovească pe cei care scormoneau pământul de la picioarele lor. În încăierare, un alt coş fu răsturnat, vărsându-şi conţinutul. Un strigăt de bucurie se ridică în văzduh, iar gloata înfometată se strânse în jurul lui.

Cato aruncă o privire rapidă peste umăr şi văzu că paznicul din faţa porţii depozitului se oprise din mestecat şi se ridicase pentru a vedea mai bine ceea ce se întâmpla. Buzele îi erau despărţite într-un uşor zâmbet, apoi făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de postul său pentru a privi violenţa frenetică, în timp ce gloata şi oamenii şefului de grup se luptau pentru încărcătura risipită.

– Haide!

Cato îl trase pe Macro de mânecă şi se întoarseră ca să străbată docul, spre zidul depozitului. Paznicul era cu spatele la ei. Mai rupse o bucată de pâine şi continuă să mănânce, în timp ce urmărea spectacolul. Dincolo de încăierare, Cato îl zări pe Septimus care se retrăgea, după ce se achitase de sarcina sa. Ajunseră la zid, iar Macro îşi uni palmele şi se lipi

de cărămizile aspre. Cato puse cizma dreptă în mâinile lui Macro și, pe când prietenul său începu să-l ridice, Cato își îndreptă piciorul și se întinse, degetele sale căutând sprijin pe când se înălța pe zid.

– Ridică-mă mai mult.

Macro icni de efort când îl ridică pe Cato și gemu când acesta se urcă pe umărul lui.

– Am ajuns, strigă Cato încet și apoi scrâșni din dinți pe când se trăgea sus pe zid și își arunca în sus un picior.

Inima îi bătea cu putere din pricina efortului și se uită repede spre paznic, răsuflând ușurat când îl văzu că încă mai privea haosul de pe doc. Cato se lăsă să cadă în spatele zidului și desfăcu în grabă funia pe care o avea legată în jurul mijlocului și pe care o ascunsese într-unul din faldurile tunicii. Aruncă unul dintre capete peste perete și apoi îl prinse strâns pe celălalt, se dădu pe spate și își sprijini un picior de zid. O clipă mai târziu, simți greutatea lui Macro trăgând de funie. Se auziră un târșâit de picioare și o înjurătură înfundată înainte ca Macro să apară pe creasta zidului. Se cățără în grabă și apoi sări în curtea depozitului, trăgând funia după el.

Pentru o clipă, amândoi bărbații stătură respirând precipitat, cu urechile încordate pentru a-și da seama dacă nu cumva fuseseră descoperiți. O zonă pavată, cam de treizeci de metri lungime și zece lățime, se întindea între zidurile clădirii masive care închidea curtea pe trei laturi. Mai multe uși dădeau în curte, toate fiind închise. Nu exista nici urmă de

activitate, iar curtea era ciudat de liniştită după zarva încăierării de pe doc. Cato trase aer adânc şi arătă spre căruţe.

– Cel puţin va fi mai uşor de ieşit decât de intrat.

– Dacă zici tu, răspunse Macro. Asta dacă Septimus îşi face treaba.

– S-a descurcat destul de bine când am intrat. Putem să ne bazăm pe el. Vino!

Cato se îndreptă spre cea mai apropiată dintre uşi şi văzu că era închisă cu un zăvor greu din fier. O privire rapidă în jurul curţii fu suficientă pentru a vedea că şi celelalte uşi erau încuiate. Cato trase de mâner şi încercă zăvorul. Cu mult efort, începu să se mişte, scoţând un scârţâit puternic. Se opri imediat.

– La naiba!

– Uşurel, băiete, zise Macro. Zgomotul de afară va acoperi orice am face noi aici. Şi putem scoate zăvoarele încet şi cu grijă.

Apucară cu putere de zăvor şi începură să tragă din nou. Cu un hârşâit uşor, zăvorul se mişcă şi, o clipă mai târziu, ieşi din încuietoare. Temându-se ca nu cumva balamalele să fie la fel de zgomotoase, Cato deschise uşa cu grijă, doar cât să poată trece el şi Macro. Lumina se revărsa peste o podea goală, din lespezi de piatră, aruncând umbre prelungi în faţa celor doi bărbaţi, pe măsură ce aceştia înaintau încet, îngustându-şi ochii pentru a privi în umbră, înainte ca aceştia să li se obişnuiască cu întunericul. Era un spaţiu mare, de vreo douăzeci şi cinci de metri lungime pe zece lăţime. Sus, grinzile se aflau mult deasupra

podelei, iar șipcile din lemn susțineau acoperișul din țigle. Erau două ferestruici înguste în perete, sus de tot, pentru a oferi lumină și aerisire, dar nu foarte largi, astfel încât nici măcar un copil nu ar fi putut să se strecoare prin ele.

Cato se aplecă și adună praful amestecat cu grâne care acoperea podeaua.

– Se pare că aici a fost grâu.

Macro clătină din cap și privi în jur.

– Dacă fiecare încăpere din locul ăsta e la fel de mare ca aceasta, atunci ar fi fost suficient grâu aici cât să hrănească Roma timp de mai multe luni. Hai să încercăm în următoarea.

Dădură ocol curții depozitului, dar fiecare magazie era la fel de goală ca și prima. Singurele obiecte erau câțiva colaci de funie, scripeți și butuci pentru descărcarea încărcăturilor grele din căruțe și un morman de saci rupți și soioși, aruncați într-un colț al curții. În fiecare magazie găsiră aceleași urme ale grâului care fusese depozitat acolo și, după starea grăunțelor răspândite pe podele, se aflase acolo destul de recent. Când închiseră și ultima dintre uși, Cato merse din nou în mijlocul curții și își încrucișă brațele, încruntându-se.

– Unde a dispărut?

– Cestius s-o fi gândit că locul ăsta nu e sigur, reflectă Macro. Probabil că și-a dat seama că Narcissus și agenții săi vor descoperi în cele din urmă unde a fost înmagazinat grâul. A fost mutat.

– Fără ca cineva să observe? Nu poți muta atât de multe grâne fără să atragi atenția.

– Doar dacă nu a mutat cantități mici. Astfel nu a atras atenția oamenilor.

Cato reflectă puțin. Nu părea posibil ca matahala să fi mutat întregul stoc în mișcări limitate, în timpul pe care îl avusese la dispoziție. Chiar și așa, mai era o întrebare care necesita răspuns.

– Unde să fi dus totul?

– Încă un depozit, poate?

– Cineva ar fi trebuit să observe.

– Atunci în barje, duse în aval până la Ostia și înmagazinate acolo, imediat ce au adus fiecare transport.

– E posibil. Dar atunci de ce sunt urme de grâu în fiecare magazie? Mie mi se pare că l-au avut pe tot aici înainte să îl mute. Atunci, de ce au făcut-o...? Cato își mușcă buza. Probabil că s-au temut să nu fie descoperiți. Vor să fie acoperiți. La urma urmei, le-am descoperit locul destul de repede. În orice caz, sunt sigur că grânele se află încă în Roma.

– Atunci unde sunt, deșteptule?

– Asta e întrebarea. Cato privi în jur, la pereții tăcuți ai depozitului. Ar trebui să fie un alt loc asemănător cu acesta.

– Cato, probabil că sunt zeci de depozite de-a lungul cheiului, numai pe partea asta a râului. Ca să nu mai vorbim de cele de pe malul opus al Tibrului și de depozitele din spatele Forumului și din celelalte piețe ale orașului. Nu le putem cerceta pe toate.

– Nu fără să-i alertăm pe adversarii noştri, concluse Cato. Imediat ce vor auzi că le-am luat urma, vor trebui să facă următoarea mişcare şi să pună în practică orice ar fi ceea ce plănuiesc.

– Şi atunci ce facem?

Cato oftă.

– Îi spunem lui Septimus să-i raporteze lui Narcissus. Ce altceva? Acum, hai să ieşim de aici.

Se întoarseră la zid. Acolo, unul dintre cărucioare fusese lăsat în apropiere de poartă. Macro se urcă pe el şi apoi îl ridică iarăşi pe zid pe Cato. Acesta aruncă o privire precaută peste zid, acolo unde paznicul se întorsese la scaunul lui, pentru a-şi continua masa. Mai departe, lupta pentru fructele împrăştiate pe jos încetase. Şeful grupului şi haidamacii săi restabiliseră cordonul de protecţie, iar descărcarea barjei se reluase. Câteva trupuri zăceau pe jos, abia mişcându-se, iar altele erau înţepenite. Cei care reuşiseră să adune câteva curmale fugiseră deja, în timp ce restul priveau descărcarea şlepului, sperând la încă o şansă de a şterpeli ceva de mâncare. Cato îl căută, găsindu-l în cele din urmă pe Septimus. Agentul imperial ridică o mână în semn de recunoaştere, apoi se îndreptă de-a lungul docului, spre poartă. Se opri la mică distanţă de paznic.

– Nu vrei să-mi dai şi mie puţin?

Septimus arătă spre pâinea şi cârnatul din poala bărbatului.

– Cară-te.

– Haide, prietene. Mi-e foame.

– Asta nu e problema mea. Şi nu sunt prietenul tău, aşa că, după cum ţi-am zis: cară-te!

În timp ce Septimus făcu încă un pas în faţă şi ceru din nou, de data asta mai insistent, Cato se ridică pe zid şi se aplecă în jos pentru a-l trage pe Macro după el. Apoi, asigurându-se că atenţia paznicului era îndreptată asupra lui Septimus, se lăsară în jos pe cealaltă parte a zidului, încordându-şi muşchii umerilor şi ai braţelor, apoi dându-şi drumul. Cizmele lor bocăniră cu zgomot pe mizeria şi gunoaiele care se adunaseră la baza zidului. Paznicul tresări şi se uită repede în spate. Ochii i se măriră şi, într-o clipă, îşi apucă bâta şi se ridică în picioare, mâncarea rostogolindu-se pe pământ, în faţa scaunului.

– Înţeleg! Credeaţi că mă puteţi trage pe sfoară, nu? Unul vine din faţă, în timp ce amicii lui mă iau pe la spate, nu?

Se îndoi de spate, se lipi de poartă şi începu să-şi vânture bâta încoace şi încolo. Cato văzu că în capătul bâtei erau bătute cuie şi îşi putu imagina foarte bine distrugerile pe care le-ar fi provocat acele vârfuri ascuţite în carnea unui om. Ridică o mână.

– Uşurel! Greşeala noastră! Hai, băieţi, ăsta e prea dur pentru noi. Haideţi să mergem.

Septimus îi dădu ocol paznicului pentru a se alătura celorlalţi, apoi cei trei bărbaţi se retraseră şi dădură să se întoarcă repede, pentru a merge de-a lungul docului, în direcţia Boariumului. Paznicul râse nervos şi le scoase limba dispreţuitor, împroşcând zgomotos cu salivă.

– Așa, cărați-vă, labagiilor! Dacă vă mai văd mutrele pe aici, atunci veți simți sărutul micii mele Medusa!

Împunse cu vârful măciucii spre ei.

– Nemernicului ăstuia i-ar prinde bine o lecție de bune maniere, mormăi Macro, încetinind pasul până ce Cato îl prinse de umăr și îl împinse înainte.

– Nu acum. Hai s-o ștergem de aici înainte să-și aducă aminte de mine.

Septimus se întoarse spre Cato.

– Ați găsit ceva?

Cato îi explică pe scurt ceea ce văzuseră, iar agentul imperial se neliniști.

– Fir-ar să fie! Avem nevoie de grânele alea.

– Dar convoiul din Sicilia? întrebă Macro. Credeam că va salva situația pentru împărat.

– O va salva. Atunci când va ajunge. Dar o cantitate suplimentară de grâu ar fi fost o bună asigurare, în cazul în care convoiul va întârzia. Acum totul depinde de sosirea acestuia. Să dea zeii să ajungă în siguranță. Spectacolul pe care îl organizează Claudius la lacul Albano va distrage gloata doar pentru scurt timp.

Merseră în tăcere, apoi Cato râse sec.

Septimus se uită la el cu duritate.

– Ce?

– Mă gândeam doar la toate amenințările pe care le-a înfruntat Roma de-a lungul anilor, iar acum se pare că foamea va reuși acolo unde barbarii, armatele de sclavi, politicienii ambițioși și tiranii au eșuat. Dacă există vreun inamic mare al civilizației, cu siguranță că acesta este înfometarea. Niciun imperiu,

indiferent cât de mare, nu se află decât la câteva mese distanță de prăbușire. Se uită la ceilalți. Interesant, nu credeți?

Septimus se uită cu asprime la Cato, apoi prinse privirea lui Macro:

– Uneori, prietenul tău nu e de prea mare ajutor. Spune-mi, mintea lui rătăcește astfel adeseori?

Macro clătină din cap cu un aer plictisit:

– Nici nu-ți imaginezi. Mă amețește de cap.

Cato nu putu să nu zâmbească în chip de scuză:

– Doar o observație.

– Ei bine, țineți-vă ochii și capul la treaba pe care o aveți, îi certă Septimus. Eliberatorii plănuiesc ceva curând. Trebuie să fim atenți și să avem grijă de siguranța împăratului și a familiei sale. Inamicul ar putea avea ocazia să acționeze peste două zile.

– De ce? întrebă Cato. Ce se întâmplă?

– Ultima secțiune din sistemul de drenare a lacului va fi terminată mâine. Claudius a decis să organizeze un banchet pentru ingineri și câțiva invitați selecți, înainte să dea ordinul de deschidere a ecluzelor. Nu este un eveniment public, așa că nu vor fi prea mulți oameni pe care centuria voastră să-i supravegheze. Dar întotdeauna există posibilitatea ivirii unor probleme atunci când suita imperială iese din Roma sau se întoarce în aceeași zi.

– Îl vom urmări îndeaproape pe bătrân, zise Macro. După treaba aia din Forum, poți să te bazezi pe asta.

– Sper, răspunse Septimus pe când ajungeau la intrarea în Boarium. E destul de clar de ce vor

Eliberatorii grânele. Acesta este stimulentul pe care îl pot oferi mulțimii, odată ce-l vor înlătura pe împărat. Întrebarea este: ce vor folosi ca să-l constrângă pe Claudius? Nu prea mai au mult timp înainte să facă următoarea mișcare, iar noi încă nu știm prea multe despre planul lor. Trebuie să vă concentrați asupra lui Sinius, să aflați care sunt contactele sale. Dacă avem numele capilor, atunci putem acționa primii.

– Vom face tot ce putem, îl asigură Cato. Dar Sinius nu se dă de gol. Ne folosește, dar nu se încrede în noi. Dacă descoperim ceva, ne vom asigura că vom lăsa un mesaj la ascunzătoare cu prima ocazie.

– Prea bine. Septimus își înclină capul în semn de rămas-bun. Mai bine aș merge să-i raportez lui Narcissus. Nu va fi mulțumit.

Cei trei se despărțiră, iar agentul imperial se întoarse brusc și o luă prin Boarium, în direcția palatului imperial, care se ivea deasupra orașului de pe creasta colinei Palatine. Macro și Cato se uitară după el o vreme, apoi Macro murmură:

– Pe asta o pierdem, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Lupta... treaba asta pentru Narcissus. Nu știm unde se află grânele. Nu știm ce plănuiește dușmanul. Pe toți zeii, nu știm nici măcar cine este inamicul, în afară de Sinius și de Tigellinus! Macro dădu din cap. Nu văd niciun semn că toată situația asta s-ar termina cu bine, Cato, băiete.

– Oh, nu aș zice că nu facem progrese, răspunse Cato cu hotărâre. Vom reuși până la urmă. Vei vedea.

Pe când intrau în camera pe care o împărțeau cu Fuscius și cu Tigellinus, Cato îl prinse pe tânăr admirându-se în platoșa ornamentată și lustruită, care atârna împreună cu restul echipamentului în cuierul de pe perete. Urmă un moment de buimăceală, după care Cato observă bastonul lung, încoronat cu o sferă din alamă, din mâna stângă a lui Fuscius.

– Ar fi bine să nu cumva să te prindă Tigellinus cu ăla.

– Poftim? Fuscius reacționă instinctiv și se uită spre ușă cu o expresie îngrijorată, înainte să se reculeagă și să zâmbească. Nu mă deranjează. Nu acum. Tigellinus nu mai are nevoie de el. Fuscius ridică bastonul și se uită la el cu mândrie. Este al meu.

Macro râse și se întoarse spre Cato:

– Se pare că băiatului i-au apărut boașele în sfârșit. Închipuie-ți asta! Se întoarse spre Fuscius. Serios, aș pune ăla deoparte înainte să te vadă cineva cu el.

Pe chipul tânărului fluturară o urmă de iritare și o scânteie de mânie. Apoi Fuscius se ridică, întinzându-se cât era de lung, și își dădu ușor capul pe spate:

– Va trebui să încetați să îmi mai vorbiți astfel, le zise el.

– Da? Macro ridică colțul gurii amuzat. Și de ce, mă rog?

– Pentru că sunt noul optio al Centuriei a VI-a. Interimar, adăugă Fuscius.

– Tu? Macro nu-și putu ascunde uimirea, dar și ușoară dezamăgire, când îl privi pe celălalt bărbat. Și Tigellinus? Ce s-a întâmplat cu el?

– Tigellinus? Fuscius zâmbi. Până când centurionul Lurco va fi găsit, Tigellinus a fost promovat în funcția de centurion interimar al Centuriei a VI-a. Tribunul Burrus a luat hotărârea. A zis că nu-și poate permite ca una din unitățile sale să nu aibă comandat pe criza asta și că o să dea de belea cel care va lipsi fără permisiune. Când Lurco va ieși la suprafață, va fi degradat la rangul de soldat, iar numirea lui Tigellinus va deveni permanentă. La fel ca și a mea, de altfel. Fuscius își umflă pieptul. Eu sunt omul potrivit pentru slujba asta, așa cum a zis și Tigellinus când m-a ales pe mine. Zâmbetul lui Fuscius păli și se uită cu asprime la Cato și la Macro. Asta înseamnă că voi doi o să vă adresați cu „optio" de acum înainte. E clar?

– Tu? Macro clătină din cap. Ești cel mai bun om pe care l-a putut alege Tigellinus? Cel mai promițător soldat din centurie? Îmi vine greu să cred.

– Să faci bine să crezi! zise Fuscius cu asprime. Și nu te voi mai avertiza din nou, soldat Calidus. Îmi vei arăta respectul care se cuvine rangului meu sau te voi pune de serviciu.

– Da, optio. Macro își reținu un zâmbet. Cum ordonați!

Fuscius se îndreptă spre el și se uită fioros la Macro pentru un moment, de parcă ar fi sperat să-l facă pe celălalt să se clintească. Macro îi susținu privirea

deschis și fără teamă, apoi pufnind disprețuitor, Fuscius ieși pe ușă, strângând bastonul în mână.

Macro clătină încet din cap.

– Iată un băiat care crede că e pregătit să preia slujba unui bărbat... De fapt, îmi amintește de tine. De ziua în care te-ai alăturat Legiunii a II-a, crezând că vei prelua direct o funcție de ofițer. Îți amintești?

Cato nu asculta, căci era adâncit în gânduri. Se mișcă atunci când deveni conștient de tonul interogativ al cuvintelor lui Macro.

– Îmi pare rău, n-am auzit.

– Nu-ți face griji. Nu era important. Ce te preocupă?

– Tigellinus. Centurionul interimar Tigellinus vreau să zic. Fruntea lui Cato se încreți. Centuria a VI-a e desemnată să îl protejeze pe Claudius și pe rudele lui, iar Eliberatorii au acum un om la o aruncătură de băț de familia imperială. Au reușit în cele din urmă să pătrundă prin paravanul de gărzi care îl înconjoară pe împărat.

Macro își strânse buzele și se cutremură.

– Crezi că Tigellinus va fi asasinul?

– Cine altcineva? De ce l-au mai înlăturat pe Lurco, atunci? Vor să-l plaseze pe Tigellinus în apropierea împăratului. Asta trebuie să fie explicația. Și când va veni timpul potrivit și vor avea ocazia, Tigellinus va lovi.

– Nu va scăpa cu asta, zise Macro. Va fi ucis pe loc. Sau va fi dus la interogatoriu.

– Asta nu va mai conta. După moartea lui Claudius, va urma haos... confuzie. Atunci, restul complotiştilor vor face următoarea mişcare. Vor folosi Garda Pretoriană ca să intre în oraş şi să preia controlul, vor anunţa un nou regim, condus de capii Eliberatorilor. Mi-aş putea paria viaţa pe asta, zise Cato întunecat.

CAPITOLUL 19

Aşa cum se întâmpla adeseori în aprilie, furtuni violente măturau totul în cale dinspre apus, pe timpul nopţii şi, timp de două zile şi două nopţi, nori negri ameninţători acoperiseră cerul de deasupra Romei. Străzile erau învăluite în întuneric, cu excepţia izbucnirilor strălucitoare ale fulgerelor care le luminau pentru o clipă. Ploaia cădea ca un potop, răpăind pe acoperişurile din ţiglă, în obloanele de la ferestre şi pe străzile pavate. Torente grăbite curgeau pe străzile şi pe aleile capitalei, spălând mizeria şi rostogolindu-se în scurgerile care alimentau Marele Canal care se încolăcea sub inima Romei, înainte să se verse în Tibru.

Locuitorii oraşului se adăposteau în case şi, timp de două zile, pe străzi nu mai apăruseră bande ale sărăciţilor căutători prin gunoaie, care nu mai umblau după resturile de mâncare. Împăratul şi familia sa nu se aventuraseră nici ei afară. Rămâneau în palat, iar oamenii din cohorta lui Burrus a Gărzii

Pretoriene mărşăluiau în schimburi de la tabără până la palat, prin ploia torenţială, învăluiţi în mantii. În ciuda seului cu care trataseră lâna pentru a o face impermeabilă, ploaia îşi găsea drum prin tunici şi pe sub armuri, făcându-le soldaţilor carnea să se înfioare, în timp ce stăteau la datorie, tremurând, până ce erau eliberaţi din schimb şi mărşăluiau înapoi spre cazărmile lor din tabăra pretoriană.

Nu exista nicio şansă ca Macro şi Cato să verifice dacă existau mesaje în ascunzătoare, întrucât noul centurion al Centuriei a VI-a refuza să le permită oamenilor săi să părăsească tabăra când nu erau de serviciu. La prima trecere în revistă ca nou comandant, Tigellinus anunţase că disciplina centuriei se relaxase sub predecesorul său. De aici înainte, aveau să fie o trecere în revistă şi seara şi un exerciţiu suplimentar, pe lângă datoria lor obişnuită de a păzi palatul. Noul optio îşi savura, de asemenea, promovarea, întrecându-se cu Tigellinus în a urla comenzi. Tigellinus se mutase în camerele lui Lurco şi îi lăsase pe Macro şi Cato să se descurce cu Fuscius, care acum lua toate deciziile în camera din unitatea lor, de la ora când trebuia stinsă lampa seara şi până la cuierele care erau rezervate doar pentru uzul locţiitorului.

Macro se străduia din răsputeri să-şi ascundă iritarea care clocotea în el. Cato, între timp, continua să chibzuiască asupra misterului grânelor dispărute. Recapitula fiecare detaliu al căutării pe care el şi Macro o efectuaseră la depozit, ca şi informaţiile pe care le

obținuse de la breasla negustorilor de grâne și de la funcționarul aflat în biroul lui Gaius Frontinus. Cum putea să dispară în oraș o cantitate atât de mare de grâne fără să lase nicio urmă? Era o ghicitoare care îl înnebunea pe Cato și care îl necăjea, pe când își lustruia echipamentul și își întindea la uscat mantia și tunicile, pe micul raft din lemn care era așezat în apropiere de mangalul solid aflat în camera lor. Între timp, Macro ieșise supus, în fiecare seară, pentru a duce la îndeplinire pedeapsa de la latrinele aflate la capătul clădirii celei mai apropiate de zidul taberei.

În sfârșit, în cea de-a treia dimineață, furtuna se opri, lăsând în urmă un cer albastru și limpede, iar soarele începu în curând să încălzească acoperișurile și străzile Romei, trimițând vălătuci de aburi, care se răsuceau domol în văzduh, înainte să dispară. Oamenii ieșiră pe străzi și, încă o dată, cadavrele celor care muriseră de foame sau căzuseră victime vreunei boli în starea de slăbiciune în care se aflau erau cărate afară pe porțile orașului, în căruțe, pentru a spori numărul sutelor de leșuri care fuseseră duse la gropile comune săpate de-a lungul drumului care ieșea din Roma.

Se răspândise vestea, de la palat, că împăratul și suita sa vor porni să inspecteze lucrările inginerești și pregătirile pentru spectacolul de la lacul Albano. Burrus ordonase centuriilor a V-a și a VI-a să se adune în formație, iar Tigellinus umbla prin cazarmă urlând la oamenii săi să își ia echipamentul și să se strângă, gata de marș. Soldații din fiecare unitate se înghesuiau

să iasă, unii dintre ei încă legându-şi curelele coifurilor şi închizându-se unii pe alţii la armură. Când şi ultimul om fu gata, Tigellinus le ordonă să ia poziţia de drepţi, apoi cercetă rândurile, certându-şi oamenii pentru cele mai mici greşeli, în timp ce Fuscius nota crima şi pedeapsa corespunzătoare pe o tăbliţă cerată. Când termină cu inspectatul, Tigellinus făcu un pas în spate şi dădu piept cu noua sa funcţie, cu pumnii în şolduri.

– Fără îndoială că unii dintre voi se întreabă ce s-a ales de Lurco. În ceea ce vă priveşte, este mort. În ceea ce-l priveşte pe el, s-ar putea la fel de bine să fie mort, odată ce tribunul Burrus va pune mâna pe el. Tigellinus se opri, în timp ce unii dintre oameni începură să chicotească. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă. Eu sunt centurionul vostru acum. Eu stabilesc standardele şi eu voi comanda cea mai bună centurie din întreaga Gardă Pretoriană. Asta înseamnă că voi fi aspru cu voi. Vreau disciplină. Vreau soldaţi care să arate bine şi vreau eroi, dacă este nevoie. Oricine nu va îndeplini cerinţele mele, mai bine s-ar transfera din gardă într-o unitate mai puţin importantă. Dacă un astfel de bărbat hotărăşte să rămână, atunci îl voi distruge. S-a'nţeles?

– Da, să trăiţi! răspunseră oamenii pe mai multe voci.

– Nu v-am auzit prea bine! urlă Tigellinus. Parcă aţi fi o nenorocită de adunătură! Am zis: s-a'nţeles?

– Da, să trăiţi! strigară soldaţii cu un singur glas, care răsună în peretele cazărmii din faţă.

– Așa mai merge. Tigellinus clătină din cap. Deja i-ați dovedit împăratului că sunteți buni în luptă. Ne-a onorat făcând din această unitate escorta lui personală. Vreau să păstrez această onoare și în viitorul apropiat, domnilor. Când împăratul va părăsi palatul, vreau ca oamenii mei să fie cei care îl păzesc. Vreau să rămânem prima și ultima linie de apărare. Noi vom fi scutul și sabia de lângă el. El va continua să-și pună încrederea în noi, să-și încredințeze viața în mâinile noastre, precum și viețile celor din familia sa. Nici nu trebuie să vă mai reamintesc cât de recunoscători pot fi împărații față de cei care îi servesc bine. Faceți-vă datoria și o vom duce cu toții bine. Nu mă dezamăgiți. Trecu cu privirea peste rândurile de soldați și apoi se întoarse spre Fuscius. Asta e tot. Pune-i să se alinieze lângă poarta principală, gata de marș, optio.

– Da, domnule! Fuscius luă poziția de drepți și rămase nemișcat până ce Tigellinus părăsi micul teren de paradă. Apoi strigă: Centuria a VI-a, la stânga-mprejur!

Cele două linii se întoarseră și se pregătiră pentru următorul ordin.

– Marș!

Când coloana începu să se miște înainte, Macro îi spuse încet lui Cato, care mergea în fața lui:

– Ce crezi despre asta?

– Știi ce cred, răspunse Cato. Ne ținem ochii și urechile deschise și îi urmărim cu cea mai mare atenție.

Oamenii din centuriile a V-a și a VI-a mărșăluiau spre locul în care îi aștepta tribunul Burrus, călare pe un cal negru, îngrijit fără cusur. Când coloana fu gata, el ridică o mână în direcția porții, iar rândul din față se puse în mișcare. Intrară în Roma și o luară spre palat, unde suita imperială se alătură coloanei, înainte să iasă din oraș și să se îndrepte spre lac, la o distanță de mai bine de cincisprezece kilometri de capitală. Împăratul era însoțit de mai puțini consilieri decât de obicei, observă Cato. Era Narcissus, dar niciun semn de Pallas sau de împărătească sau de cei doi băieți.

Peisajul de țară, spălat de ploaie, mirosea a proaspăt, iar căldura vestea apropierea primăverii. Primii muguri ieșiseră pe crengile multora dintre pomii fructiferi care mărgineau drumul. Lecticile care duceau grupul imperial se aflau între două centurii de pretorieni, iar, din spate, Cato abia putea să le distingă dacă își lungea gâtul peste coifurile strălucitoare și vârfurile sulițelor care se unduiau în fața lui. Pe când coloana trecea prin micile sate, locuitorii ieșeau să îl vadă pe împărat și să-l aclame, în timp ce Claudius își ridica mâna în semn de salut. Pe ambele părți ale lecticilor mergeau gărzile germanice, cu înfățișarea lor barbară care îi speria pe sătenii mai fricoși.

Ajunseră la lac după-amiaza devreme, iar oamenilor li se permise să rupă rândurile și să se odihnească în timp ce împăratul și sfătuitorii săi inspectau pregătirile pentru Naumachia. Tribuna oficială imperială era aproape terminată, construită pe o movilă

artificială care fusese ridicată la marginea lacului. De-a lungul malului, tâmplarii lucrau din greu să pregătească barjele și ambarcațiunile de pe râu care fuseseră tractate în sus pe Tibru pentru a forma cele două flote care urmau să se lupte pe apele lacului. Catarge improvizate se ridicau de pe punțile vaselor cu vergi, pânze și greemente care erau mai mult decorative, decât funcționale. Bănci pentru vâslit fuseseră fixate de-a lungul laturilor și berbeci solizi în fruntea fiecărei ambarcațiuni. De la distanță puteau părea vase de război ale marinei romane, dar la o scară mult redusă. La patru sute de metri de locul unde se desfășura activitatea de pe malul lacului se aflau palisadele unde urmau să fie ținuți cei care urmau să se lupte pe durata spectacolului.

– De necrezut, comentă Macro cu tristețe, pe când el și Cato priveau scena de pe o ridicătură pietroasă aflată la mică distanță de locul unde oamenii din escortă se relaxau pe iarba înverzită, de-o parte și de alta a drumului care ducea înapoi la Roma. Nu am văzut niciodată așa ceva. Pare mai degrabă că se pregătesc de o campanie majoră, decât de un spectacol de gladitori.

– Nu-mi amintesc să fi depus atât de mult efort pentru a organiza invadarea Britanniei, răspunse Cato cu un rânjet ironic. Dar atunci Claudius urmărea doar să câștige o nouă provincie pentru imperiu. Acum caută să câștige inima mulțimii, un obiectiv de o importanță strategică mult mai mare, în acest moment, presupunând că va trăi suficient de mult

cât să le satisfacă pofta de lupte cu gladiatori, ca să nu mai vorbim de foame. Aș zice că șansele sunt împotriva lui Claudius.

Își îndreptară atenția spre grupul imperial, pe când funcționarul însărcinat cu organizarea spectacolului dădea raportul împăratului. Chiar și de la o distanță de mai bine de o sută de pași, Cato putea vedea că omul avea toată atenția lui Claudius. Din când în când, capul îi tresărea violent, pe când șchiopăta pe lângă funcționar.

– Nu-i chiar un lucru de invidiat să fii împărat, nu crezi? zise Cato pe un ton gânditor. Dușmani din toate părțile, iar apropiații lui, sunt mult mai periculoși.

– Uneori vorbești complet aiurea, Cato, răspunse Macro. Crezi că viețile noastre sunt mai puțin expuse decât cea a lui Claudius? Nu prea cred, și am cicatricile care dovedesc acest lucru, la fel ca tine. În orice caz, sunt câteva avantaje care vin odată cu slujba de a fi conducătorul absolut al celui mai mare imperiu din lume. Cred că m-aș putea obișnui cu riscurile meseriei.

– Una e să dai piept cu un bărbat înarmat cu o sabie, în luptă dreaptă. Alta e să intri într-o cameră plină de oameni, știind că mulți dintre ei te-ar înjunghia bucuroși pe la spate, în timp ce te salută frumos și îți promit loialitate eternă. Și pentru că tot veni vorba, unde e Tigellinus?

Cato se uită prin grupul imperial, căutându-l neliniștit pe centurion.

– E acolo, cu Burrus și cu ceilalți. Macro arătă spre o mână de oameni adunați în jurul tribunului Burrus, care nu descălecase. Cato văzu silueta înaltă a centurionului și răsuflă ușurat. Macro auzi și se uită la prietenul său. Când crezi că va face Tigellinus mișcarea?

Cato reflectă o clipă.

– S-ar putea să încerce la prima ocazie care i se va ivi, dacă nu îi pasă de propria sa viață. Dar din ceea ce am văzut la el până acum, mă îndoiesc că va renunța la ea dacă există o speranță de salvare. Dacă aș fi în locul lui Tigellinus, aș aștepta până ce aș fi aproape de împărat și când acesta ar fi înconjurat de cât mai puține persoane posibil. Atunci aș putea avea și șansa să scap după ce dau lovitura. Așa că, atunci când Centuria a VI-a se va afla în apropierea împăratului, noi ne vom afla și mai aproape de Tigellinus.

Împăratul termină turul pregătirilor și se întoarse la lectică. Pe când suita imperială începu să se îndrepte de-a lungul malului, către lucrările inginerești de la celălalt capăt al lacului, cel apropiat de Tibru, locțiitorul își strigă oamenii să intre înapoi în formație. Gărzile se repeziră să își ocupe locurile în jurul împăratului, apoi își potriviră pasul cu cel al sclavilor care cărau litiera grea, aurită. Grupul șerpui pe malul lacului, până ce ajunse la primul dintre barajele în trepte, care duceau în jos spre afluentul Tibrului, la aproape cinci kilometri depărtare.

Coloana imperială se opri. Un mic grup de ingineri, în tunici simple, se apropiară și își înclinară capetele în fața lecticii. Claudius își aruncă picioarele

peste margine și șchiopătă spre bărbatul cu o înfățișare tânără, care îi conducea pe specialiști.

– Dragul meu Ap-apolodor! îl salută împăratul. Cum avansează lucrările? Sper că sunt aproape terminate. Probabil că furtuna v-a făcut să întârziați.

Inginerul făcu o plecăciune adâncă, la fel ca și însoțitorii săi:

– Nu, sire. Lucrările au fost terminate conform planului. Și am pregătit ceva interesant pentru a distra mulțimea când va începe Naumachia.

– Da? Claudius ridică o sprânceană. Ce anume?

– Aș prefera să fie o surpriză, sire. Sunt convins că veți fi impresionat.

Claudius se încruntă puțin, apoi expresia îi deveni relaxată:

– Prea bine, tinere. Dar ești sigur că vremea nu a provocat întârzieri? F-fii sincer.

– Nu aș lăsa ca puțină ploaie și vânt să mă facă să-mi încalc promisiunea pe care v-am făcut-o.

– Bun băiat! Claudius zâmbi și îl apucă pe inginer de braț. Mi-aș dori ca toți funcționarii mei să fie e-ef-eficienți ca tine. Împăratul se întoarse către Narcissus, care stătea puțin mai departe în spatele lui. Tu și Pallas ați putea învăța multe de la acest t-tâ-tânăr.

Secretarul imperial se forță să zâmbească.

– Ar fi păcat să iau un astfel de talent promițător sub aripa mea ocrotitoare și să vă lipsesc de abilitățile unui inginer desăvârșit, sire. Talentul de netăgăduit al lui Apolodor se manifestă mai bine pe teren, decât

la palat, deși Pallas ar putea beneficia de pe urma priceperii lui.

– Pallas? Împăratul chibzui o clipă și apoi clătină din cap. Da, da. Într-adevăr, pare că și-a cam ieșit din m-mână zilele astea. Obosit și distras. Claudius zâmbi cu indulgență. Cred că prietenul nostru e îndrăgostit. Tinde să devină un proces destul de monoton.

– Da, sire. Poate că Pallas ar trebui trimis la Capri, pentru odihnă. Aș fi bucuros să-i supraveghez personalul pe perioada absenței sale.

– Sunt sigur că ai fi. Claudius zâmbi. Dar totuși, poate că și tu ai nevoie de odihnă, prietene.

– Ba deloc, sire. Narcissus stătu cât de drept putu. Locul meu e alături de voi. Trăiesc doar pentru a vă sluji.

– Cât de norocos sunt să am astfel de slujitori. V-vino, Narcissus! Hai să aflăm câte ceva despre arta ingineriei de la d-d-dragul nostru Apolo-d-dor.

Inginerul își plecă iar capul, apoi începu să descrie procedeul pe care îl inventase pentru a drena lacul Albano. Cato asculta cât putea de bine predica inginerului, dar ochii îi erau fixați asupra lui Tigellinus. Centurionul stătea în mijlocul centuriei, nu mai departe de cincizeci de pași de împărat. Mâna i se odihnea pe mânerul sabiei, cu degetele bătând ritmic pe el. Între el și Claudius se afla un cordon subțire de gărzi germanice. Împăratul era în siguranță pentru moment, decise Cato.

Apolodor arăta în josul văii care ducea către râu.

– După cum poate vedea maiestatea voastră, am ordonat construirea unei serii de baraje, fiecare cu câte o ecluză, pentru a putea controla scurgerea apei când vom canaliza zona din jurul lacului. Dacă am fi săpat un canal pur și simplu, de la lac până la râu, așa cum cred că sfătuitorul vostru, Pallas, a sugerat la început, atunci am fi putut mări debitul Tibrului, inundând centrul Romei, atunci când cantitatea principală de apă ajungea în oraș.

Narcissus chicoti:

– Din păcate nu a fost unul din cele mai bune momente ale prietenului meu.

– Adevărat, clătină Claudius din cap. Soția mea, împărăteasa, îl consideră foarte bun.

– O, sunt sigur că îl consideră, șopti Macro.

– Șșșt! șuieră Cato.

Inginerul îi conduse mai departe pe cărarea care fusese tăiată în panta văii. La fiecare aproximativ opt sute de metri se afla un alt baraj, în spatele căruia apa care venea din lac umplea o suprafață din vale. După-amiaza târziu, procesiunea ajunse în sfârșit la ultimul și cel mai mare dintre baraje. La baza lui, un pârâiaș curgea în jurul unui cot al văii, ale cărei margini erau mult mai abrupte decât sus, lângă lac. Pârâul era alimentat printr-un tub de drenaj săpat în jurul capătului barajului. Câțiva muncitori stăteau într-o parte, încărcând lemnul nefolosit într-o căruță. Se înclinară scurt în direcția împăratului, apoi își continuară treaba.

Apolodor se opri la baza barajului unde niște lemne lungi fixau stâlpii verticali, înfipți în pământ. Mai multe funii fuseseră legate în jurul contrafortului central și întinse în sus, spre lateralele vâlcelei, unde erau trecute prin niște scripeți mari, legați de pari.

Narcissus privi cu prudență în sus la barajul care se înălța vreo cincisprezece metri deasupra lui.

– Suntem în siguranță aici?

– Perfect! Apolodor zâmbi cu încredere. Pași în față și bătu într-unul din lemnele contrafortului. E nevoie de o sută de oameni care să tragă de sfori pentru a-l disloca pe fiecare dintre ei. La timpul potrivit, exact asta se va întâmpla, odată ce vom curăța drumul pe care va trebui să se îndrepte curgerea de apă, până la afluentul care duce la Tibru. Deocamdată, poate doar un cutremur ar putea să mute astea din loc. Când apa din spatele barajului va fi drenată, ne vom muta în vale, drenând fiecare helești pe rând, până când vom ajunge la lac. În acest fel, putem controla curgerea de apă, iar cursul Tibrului nu va crește decât foarte puțin, pentru o scurtă perioadă. Se dădu înapoi și privi în sus la baraj, cu mândrie neascunsă pentru realizarea sa. Apoi, devenind iarăși conștient de prezența împăratului, Apolodor se întoarse către el în grabă. Petrecerea care marchează terminarea proiectului este pregătită, sire. Chiar după cotitura aceea, pe malul râului. Dacă îmi faceți onoarea?

– Poftim? O, da. Da, desigur! Claudius zâmbi. Va fi p-p-plăcerea mea, tinere. Condu-mă!

Narcissus o luă înainte.

– Sire, e deja târziu. E puțin probabil că ne vom întoarce în oraș până la lăsarea întunericului. Ar fi mai înțelept să plecăm spre Roma fără întârziere.

– Prostii! Claudius se încruntă. Ce? Te temi de întuneric? În orice c-caz, acest om a făcut o t-tr-treabă minunată. Cel puțin putem să-i sărbătorim succesul.

Narcissus își înclină capul.

– Cum doriți, sire.

Împăratul îl bătu pe Apolodor pe spate.

– Ia-o înainte, băiete! I-ia-o înainte!

Valea se curba ușor spre dreapta înainte să se deschidă într-o suprafață de teren neacoperit. Două sute de pași mai departe, râul strălucea în lumina soarelui, în timp ce curgea spre Roma. Câteva mese fuseseră aranjate împreună și acoperite cu pânză roșie. Pe masă se afla o prăjitură uriașă, cu măiestrie făcută astfel încât să semene cu barajul pe care tocmai îl văzuseră. Treizeci sau patruzeci dintre oamenii lui Apolodor stăteau așteptând în spatele mesei și își înclinară capetele când împăratul se apropie.

Claudius zâmbi când ajunse la masă și văzu prăjitura.

– Excelent! Extraordinar! Cred că e la fel de gustoasă pe cât de bine arată.

– Ar trebui să fie, sire. Cei mai buni bucătari din Roma au căutat ingredientele pentru a o putea prepara.

– Arată delicios. O voi gusta primul, dacă se poate.

– Bineînțeles, sire.

Apolodor pocni din degete și un sclav alergă cu o lingură pentru împărat. Claudius se opri pentru o

clipă, apoi afundă lingura în jeleul albastru din spatele barajului și se întoarse către suita sa.

– Tribunule Burrus. Unul dintre oamenii tăi, te rog. Claudius se întoarse către inginer. N-nu vreau să te jignesc, dar trebuie să fiu sigur.

– Înțeleg, sire.

Burrus se întoarse în șa ca să treacă în revistă oamenii din Centuria a VI-a. Înainte să vorbească, Tigellinus păși înainte:

– Mă ofer voluntar, domnule!

Burrus deschise gura, de parcă ar fi vrut să zică ceva, apoi ridică din umeri și încuviință din cap. Cato simți că mușchii i se încordează când centurionul făcu un pas în față, printre cele două gărzi germanice. Se opri la mică distanță de împărat și urmă o scurtă pauză, după care Claudius îi duse lingura la gură. Tigellinus se aplecă înainte și luă o înghițitură. Fălcile i se mișcară puțin, apoi înghiți. Urmă încă o pauză înainte ca împăratul să-și arcuiască sprâncenele:

– Ei bine?

– Excelent de gustoasă, domnule! lătră Tigellinus.

– Nu are efecte secundare?

– Niciunul, domnule.

– Prea bine.

Claudius îi făcu semn cu mâna să plece, iar Tigellinus se dădu înapoi prin cordonul de gărzi germanice. Cato scoase afară aerul pe care-l reprimase și simți că trupul i se relaxează.

– Vom mânca prăjitura aceasta delicioasă, apoi ne vom întoarce la R-r-roma, anunță împăratul. Tribunule,

le poți ordona oamenilor tăi să se așeze cât timp mănânc eu.

– Gardă pretoriană! strigă Burrus. Rupeți rândurile!

Soldații, care erau pe rații reduse, priviră cu invidie, apoi se îndepărtară pentru a le permite lui Claudius și micii sale suite să ciugulească din prăjitură și să facă conversație. Cato observă cu un zâmbet că Narcissus făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a interveni între stăpânul său și inginer și a răspunde cuvintelor împăratului cu obișnuita sa slugărnicie, în timp ce se încrunta cu răceală la fiecare comentariu făcut de Apolodor.

Macro se uita cu jind la prăjitură.

– Aș putea da gata o parte din aia.

– Arată mult prea sățioasă, răspunse Cato scurt. Probabil că ți-ar pricinui o indigestie.

– Aș putea trăi cu ea.

Macro își dezlipi cu greu privirea ca să se uite la prietenul său.

– Mă îngrijorasem puțin, când prietenul nostru Tigellinus a ieșit în față ca să testeze mâncarea.

– Și eu. Se pare că am avut dreptate. Oricare i-ar fi planul, nu include și suicidul.

– Doar dacă nu e prin indigestie. Macro se întoarse ca să-l privească pe centurion, în timp ce el și Cato se sprijineau de scuturi. Tigellinus se îndepărtase puțin, își desfăcuse curelele și își dăduse jos coiful. Își șterse fruntea și apoi începu să-și dezlege platoșa din catarame. Se uită repede înspre vale, cu o expresie încordată. Lăsându-și armura jos, Tigellinus își întinse umerii, ridicând brațele.

Macro se întoarse pentru a privi la un mic grup de demnitari, înghesuiți în jurul prăjiturii, căutând anumite ingrediente. Stomacul îi chioră destul de tare cât să-l audă Cato, iar cei doi schimbară un zâmbet. Cato deschise gura să comenteze, dar înainte să poată vorbi, un sunet înfundat reverberă prin aer. Toată lumea se întoarse în direcția de unde venise zgomotul. O clipă mai târziu se auzi o altă trosnitură, care se transformă într-o larmă de lemn rupt și pietre care cădeau. Apoi, un muget repezit se auzi crescând și umplu aerul. O briză neașteptată începu să se miște la capătul văii, apoi se înteți.

– Ce mama mă-sii e asta?

Macro se întoarse spre locul unde se auzea zarva.

Dar Cato știu imediat ce era sunetul acela și o gheară de gheață îi strânse stomacul. Se uită spre împărat, care privea spre vale, cu o lingură plină cu jeleu la mijlocul distanței către gură. Pe când Cato se întoarse, văzu o masă de lichid negru, strălucind și spumegând, măturând cotitura văii, zdrobind copacii piperniciți care se agățau de pantele abrupte, dislocând bolovanii și movilele de pământ, luând totul cu ea. Marea masă de apă care fusese ținută la distanță de ultimul baraj se rostogolea peste vale, direct spre grupul imperial și escorta acestuia.

CAPITOLUL 20

La început, nu mişcă nimeni. Erau cu toţii prea îngroziţi de vederea peretelui spumegând de apă care se năpustea asupra lor. Tigellinus reacţionă primul. Îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă:

– Fugiţi! Fugiţi să vă salvaţi viaţa!

Strigătul rupse vraja, iar suita imperială, inginerii şi pretorienii începură să alerge, unii dintre ei fugind chiar în calea apei, în timp ce majoritatea încercau să scape spre partea unde pământul se ridica uşor. Cato aruncă scutul şi suliţa şi îşi smulse curelele coifului. Macro făcu la fel, mişcându-se deja din faţa valului.

– Aşteaptă! îi strigă Cato. Trebuie să-l salvăm pe împărat.

Macro se opri, apoi clătină din cap şi amândoi se întoarseră spre masă şi spre prăjitură. Claudius se împleticea spre râu, cât de repede îl lăsa şchiopătatul, aruncând priviri îngrozite peste umăr, în timp ce valul se apropia. Tigellinus alerga de-a lungul terenului, către el, iar Cato realiză, cu un junghi de teamă, că

centurionul ar putea ajunge primul la împărat. Se zbătu să alerge cât de repede îl duceau picioarele, încă încetinit de pieptarul din zale al armurii. Macro alerga după el. Un vânt puternic văluri faldurile togii împăratului și șuvițele de păr care îi atârnau, atunci când apa aruncă un val de aer în față. Mugetul șuierător al apei care ropotea i se părea asurzitor lui Cato, pe când alerga în diagonală spre Claudius. La stânga lui, îl văzu pe Tigellinus care câștiga teren și care urma să ajungă primul la împărat. Ținea pumnalul strâns în mână, cu vârful în jos, pe când sprinta spre prada lui, preocupat doar de un singur gând.

Aerul era rece în spatele lui Cato, iar el mai aruncă o ultimă privire în direcția valului și văzu că se afla doar la cincisprezece metri în spatele lui, o masă spumegândă, oribilă, de stropi și apă maro, care ducea cu ea tufișuri și copaci. Apoi, la dreapta lui, se auzi un strigăt de teroare și disperare, când primul dintre pretorieni căzu, iar vocea fu instantaneu redusă la tăcere, când omul se scufundă în tumultul apei.

În față, Tigellinus se afla la doar trei metri de împărat, dar apoi se împiedică, atunci când vârful cizmei sale lovi o piatră. Căzu, pumnalul sărindu-i dintre degete. Cato alergă mai departe, strigând cât putea de tare:

– Sire!

Claudius se uită înapoi la Cato, cu ochii mari, apoi trecu de el, înspăimântat. Cato îl apucă de braț pe împărat cu o mână și îi smulse toga cu cealaltă.

Imediat, Claudius începu să se lupte și să îl plesnească cu mâna liberă:

– Ajutor! Crimă!

– Nu, sire! Toga vă va trage la fund! strigă Cato, sfâșiind de pe umerii împăratului materialul gros, din lână.

Îl auzi pe Macro strigând, puțin mai în spate, dar înainte să se poată întoarce să privească, valul lovi. Urmă o secundă când simți o răbufnire în jurul pulpelor, iar Cato se puse în fața împăratului, încercând să îl protejeze cu trupul său. Toată forța apei i se sparse în spate, doborându-l imediat din picioare. Cato încercă să stea drept, lovind din picioare pentru a atinge pământul, pe când era dus de apă. Îl ținea strâns pe Claudius, împingându-l în sus. Apa îi acoperi capul, curgând pe deasupra lui și urlându-i în urechi, după care ieși la suprafață și luă o gură de aer.

Ceva îl izbi în coaste, o lovitură răsucită care îi scoase tot aerul din plămâni, într-o tuse explozivă, iar apa îi umplu gura, înainte să apuce să o închidă. Apoi se trezi iar sub apă, susținându-l pe împărat și simțindu-l cum se lupta cu sălbăticie în strânsoarea lui. Cato simți ceva solid în apropiere și riscă să-i dea drumul lui Claudius cu o mână, în timp ce pipăia. Simți ramura unui copac. Își strânse degetele în jurul scoarței aspre și se trase împreună cu Claudius spre ea. Capul îi ieși iarăși la suprafață și Cato trase aer. În jurul lui se afla o masă haotică de stropi și apă și resturi, capetele oamenilor și membrele bălăbănindu-se peste tot în jur. Cato crezu că îl vede pe Macro puțin

mai în față, dar apa îi acoperi capul înainte să poată fi sigur că era el. Claudius ieși la suprafață, plescăind pe lângă el.

– Sire! îi strigă Cato în față. Apucați creanga!

Împăratul întoarse capul când îl auzi pe Cato:

– Nu pot! Sunt tras în jos! S-s-salvează-te, tinere. Eu sunt terminat!

Cato văzu că toga îi era încă prinsă peste piept, iar resturile din apa care se năpustea se agățau de pânză și îl trăgeau pe împărat odată cu ele. Cato apucă materialul și trase de el cât de tare putu, eliberându-l. Alunecă puțin de pe umăr, dar Claudius continua să fie tras la fund, strigând disperat înainte ca apa să îi acopere din nou fața. Ieși la suprafață, iar Cato strigă:

– Dați-i cu piciorul! Eliberați-vă de el, altfel veți muri!

– Da... da, bolborosi Claudius. Să mă eliberez...

În timp ce răsucea materialul cu picioarele, Cato își folosi mâna liberă pentru a încerca să tragă toga de pe trupul împăratului. Lâna părea vie, agitându-se în curentul haotic, cu faldurile înfășurându-se în jurul mâinii și brațului lui Cato. Se eliberă cu o ultimă sforțare, iar cei doi bărbați ieșiră la suprafață, cu capetele și umerii afară din apă, pe când se agățau de creangă. Șuvoiul din jurul lor nu mai curgea cu atât de multă furie, iar Cato putu vedea pentru prima dată că fuseseră duși de val pe o distanță destul de mare de capătul văii. În jurul lor pluteau rămășițele meselor, iar Cato îl observă pe Tigellinus, la vreo

cincisprezece metri depărtare, încercând să se tragă pe una din tăbliile meselor, care se învârtea în curentul rapid.

– Cato!

Se întoarse și văzu agitație în apă, în locul unde Macro încerca să înoate spre creangă. Apoi, între ei, apăru un alt chip, tușind uscat, cu brațele zbătându-se pentru a se ține la suprafața apei. Cato văzu că era tribunul Burrus.

– Aici, domnule! Aici!

Cato îi făcu semn cu mâna, iar Burrus începu să înoate spre el. Tribunul ajunse la creangă și își încolăci brațele în jurul ei, căutând aer. Cato privi în jur și văzu că Macro mai avea puțin până să li se alăture. Apoi observă ceva ciudat, la mică distanță în fața lor. Partea din față a valului părea să fi dispărut, lăsând o dâră intensă la o depărtare nu mai mare de cincisprezece metri.

– Vai, fir-ar să fie! murmură Cato. Râul...

Copacul și oamenii agățați de el erau târâți spre malul abrupt și, apoi, în jos spre râu. Cato își puse mâna în jurul împăratului și se agăță strâns de trunchi. Văzu că Macro apucase capătul unei crengi mai mici, puțin mai departe de el. Cato își umplu plămânii cu aer și strigă peste zarva apei care curgea:

– Ține-te bine! Intrăm în râu!

Capătul trunchiului se ridică brusc în aer pentru o clipă. Apoi se dădu peste cap. Încă o dată, apa îl acoperi pe Cato și acesta simți că picioarele îi erau zgâriate de pietre și de resturi, pe când trunchiul îi

trase pe cei care se agățaseră de el sub suprafața furioasă a apei râului. Apa urla în urechile lui Cato, iar plămânii începură să-i ardă. Împăratul părea că se zvârcolește lângă el, dar era imposibil de spus dacă se zbătea sau pur și simplu era aruncat de curent în toate părțile. Apoi, se formă un vârtej în apă, iar trunchiul ieși la suprafață. Cato trase aer adânc.

– Sire, sunteți bine? Sire!

Împăratul vărsă și bolborosi, apoi își puse capul pe o creangă, în timp ce trupul îi era cutremurat de un acces de tuse.

Cato se uită în jur și văzu că Burrus era încă agățat, dar nu-l putu localiza pe Macro. Cato își întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, cercetând neliniștit suprafața râului. Se mai vedeau câțiva oameni, luptându-se să rămână la suprafață sau înotând către mal. Tigellinus era întins pe tăblia mesei, puțin mai departe de ei. Acum, că râul preluase aproape toată apa dezlănțuită în urma prăbușirii barajului, partea cea mai rea trecuse, își dădu seama Cato. Doar că nu era nicio urmă de Macro. Apoi văzu o movilită scânteietoare la vreo șase metri distanță. Începuse să se rostogolească, iar Cato realiză că era un trup, și, apoi, lovit de teamă, recunoscu trăsăturile lui Macro, când chipul acestuia apăru pentru puțin timp la suprafață, înainte să se scufunde din nou.

– Tribunule! strigă Cato. Tribun Burrus! Domnule!

Burrus se uită în sus uluit, clipind din unicul său ochi.

– Aveți grijă de împărat, domnule. Înțelegeți?

– Da... Burrus clătină din cap, străduindu-se să se concentreze.

Cato se întoarse spre Claudius.

– Țineți-vă bine, sire. Vă vom scoate din asta!

Apoi dădu drumul la trunchi și se aruncă spre una din mesele care se răsucea încet în curentul din apropierea locului unde plutea Macro. Cato își trase pieptul pe masă și dădu din picioare, vâslind spre prietenul său, care nu dădea semne de viață. Când ajunse lângă el, Cato întinse brațul, cu degetele luptând să apunce faldurile tunicii lui Macro. Își înteți strânsoarea și îl trase pe Macro pe masă. Un firișor de sânge se prelingea pe fruntea prietenului său, iar Cato văzu că avea o tăietură la cap.

– Macro! Îi zdruncină umărul cu putere. Macro! Deschide ochii!

Capul prietenului său se lăsă moale pe scândurile mesei, iar maxilarul îi căzu. Cato îl plesni tare.

– Pe toți zeii! Deschide ochii!

Nu urmă niciun răspuns, iar Cato îl lovi iarăși, și mai puternic. De data aceasta, capul lui Macro se ridică, iar ochii i se deschiseră. Dinții îi scrâșniră provocator:

– Care dintre voi m-a lovit, idioților?

Apoi, apa din plămâni îl făcu să tușească, se chinui să verse și îi luă ceva timp până să își revină suficient cât să își dea seama de prezența lui Cato. Zâmbi firav:

– Ce ai pățit, băiete? Ești un dezastru.

Cato nu se putu abține să nu-i zâmbească, încântat:

– Eu? Ar trebui să te vezi pe tine.

– Ce... ce s-a întâmplat? Macro se strâmbă. Mă simt de parcă niște nemernici mi-ar fi aruncat un bolovan în cap.

– Probabil că te-ai lovit cu capul de trunchi atunci când am intrat în râu.

– Râu? Macro își ridică capul și se uită confuz împrejur. Apoi făcu ochii mari când își aminti ultimele clipe, înainte să lovească valul. Împăratul?

– E în siguranță. Acolo. Cato indică spre trunchiul unde Burrus își schimbase poziția, pentru a sta mai aproape de Claudius. Erau aproape de malul râului și, o clipă mai târziu, trunchiul se lovi de un obiect aflat sub apă și se răsuci spre mal. Cato scoase un ușor oftat de ușurare și apoi îl lovi ușor pe Macro. Vino. Hai să ieșim de aici!

Cato începu să dea din picioare, învârtind masa astfel încât să se îndrepte spre malul râului. Apoi, el și Macro vâsliră prin apă cu picioarele, îndepărtându-se de curent. Le luă ceva vreme până reușiră să simtă albia râului sub cizme și îndreptară masa spre fâșia îngustă de trestie care creștea la marginea apei. Acolo abandonară masa și trecură cu greu prin stufăriș, până ce ajunseră pe pământ tare și se prăbușiră pe iarbă, în spatele trestiei. Cato rămase în patru labe, cu capul atârnându-i, în timp ce respira adânc, scoțând afară ultimele picături de apă din plămâni și scuipând pentru a-și curăța gura. Aerul era rece și îi făcu trupul ud leoarcă să se simtă și mai înfrigurat, dar Cato știa că tremurul era pricinuit de efortul nebunesc pe care îl depusese de când lovise

valul. La asta se mai adăugau și șocul întârziat, și groaza de ceea ce se întâmplase.

Se căzni să se ridice în picioare și cercetă peisajul din jur. Privind în susul râului, putu vedea capătul văii, cam la opt sute de metri depărtare. O dâră de pământ marca pajiștea dintre vale și malul râului. Copaci smulși din rădăcină zăceau împrăștiați pe pământ și câteva siluete stăteau în picioare sau așezate prin nămol, holbându-se în jurul lor. Și mai mulți stăteau la marginea terenului pe unde trecuse valul. Nu era nicio urmă de lectici imperiale sau de mesele pe care se aflase prăjitura. La câteva sute de pași în amonte, Cato îl văzu pe Burrus sprijinindu-l pe împărat, pe când se îndreptau în susul râului. Tigellinus nu se vedea nicăieri.

Cato se așeză pe vine lângă Macro:

– Cum te simți?

– Dureros. Macro își umflă obrajii. Probabil că am primit o lovitură pe cinste la cap... Mă țineam de trunchiul ăla, am trecut peste ceva și am fost tras la fund. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc până când un nemernic m-a plesnit peste buci. Se uită în sus. Să înțeleg că ai fost tu.

– La ce sunt buni prietenii? Cato îi întinse mâna și îl ajută pe Macro să se ridice. Haide, să ne întoarcem la ce a mai rămas din centurie.

Începură să meargă spre cei răspândiți pe câmp, dintre care unii căutau supraviețuitorii prinși printre resturi sau îi îngrijeau pe răniți.

– Ce s-a întâmplat!? întrebă Macro.

– E foarte clar. Barajul a cedat.

– Cum? Cum a fost posibil? L-ai auzit pe inginer. Ar fi fost nevoie de o sută de oameni ca să poată prăbuşi barajul.

Cato chibzui o clipă.

– Evident că nu. S-a prăbuşit de unul singur sau cineva l-a ajutat.

– Lucrătură de proastă calitate făcută de nenorociţii de greci, asta a fost cauza.

– Chiar crezi asta? Exact când se întâmpla ca împăratul să stea chiar în calea valului când a lovit? O coincidenţă destul de mare.

– Se mai întâmplă. Zeii îşi au propriile jocuri.

– La fel şi unii trădători. L-ai văzut pe Tigellinus? Parcă ar fi fost singurul dintre noi care nu a fost surprins de val.

Continuară în tăcere pentru o vreme, înainte ca Macro să-şi dreagă glasul.

– În regulă, atunci. Dacă Eliberatorii sunt responsabili de toate astea, cum au reuşit să o facă?

– Nu ştiu. Nu încă. Dar vreau să arunc o privire la ceea ce a mai rămas din baraj.

Când ajunseră la ceilalţi supravieţuitori, gărzile germanice care mai rămăseseră se grupaseră în jurul împăratului. Şuviţele lor ude de păr, vărgate de noroi, tunicile murdare şi armura le dădeau o înfăţişare şi mai sălbatică decât de obicei, iar pretorienii şi civilii se ţineau la distanţă. Cineva găsise un taburet pentru împărat, iar Claudius stătea pe el năuc, privind scena.

Supraviețuitorii se îndreptaseră, din instinct, spre terenul mai înalt, aflat într-o parte a văii, în caz că mai lovea încă un dezastru. Narcissus se aplecase spre împărat, spunându-i cuvinte de alinare, în timp ce un Apolodor îngrozit stătea puțin mai departe, între doi paznici germanici.

– Voi doi!

Cato se întoarse brusc, pentru a-l vedea pe tribunul Burrus îndreptându-se cu pași mari către ei. El și Macro luară poziția de drepți și îl salutară pe comandantul cohortei lor. Burrus studie scurt trăsăturile lui Cato, apoi clătină din cap.

– Tu ești cel care m-a ajutat să-l salvez pe împărat, nu-i așa?

Cato se gândi repede. Era tentant să-și asume tot meritul pentru rolul pe care îl avusese în salvarea lui Claudius, dar era periculos să riște să atragă atenția asupra lui sau a lui Macro. Mai ales dacă Eliberatorii primeau vestea, atunci cu siguranță că le vor suspecta motivele.

– Mă țineam de același trunchi. Asta e tot. Cred că responsabilitatea salvării sale vă revine în cea mai mare parte, domnule.

Ochii lui Burrus se îngustară, de parcă îl bănuia că vrea să-l păcălească. Apoi clătină încet din cap.

– Foarte bine. Dar, mă voi asigura că gestul tău nu va trece nerecompensat.

Cato clătină din cap recunoscător.

– Centurionul vostru a dispărut. L-ați văzut? întrebă tribunul.

– Se afla în apropierea noastră pe râu. L-am pierdut din vedere după aceea.

– Păcat. Era un om bun. A fost primul care a reacționat încercând să-l salveze pe împărat când a lovit valul. Noroc că m-am aflat acolo, ca să reușesc unde a dat el greș, nu?

– Într-adevăr, domnule.

– Locțiitorul lui e la comandă acum. Burrus dădu din cap spre Fuscius, care reușise cumva să-și păstreze bastonul, iar acum căuta printre supraviețuitorii murdari oameni din Centuria a VI-a. Mai bine i-ați raporta direct lui Fuscius.

– Nu încă, tribunule, strigă Narcissus, pe când se îndrepta spre cei trei soldați. Vreau să privesc mai îndeaproape barajul. Vreau ca oamenii ăștia doi să mă ajute, în caz că mai e vreun pericol.

– Vreun pericol? Burrus păru surprins de această sugestie, apoi ridică din umeri. Prea bine, sunt ai tăi.

Secretarul imperial clătină din cap în direcția împăratului și își coborî glasul:

– Ai grijă de el. E foarte zdruncinat.

– Desigur.

Narcissus îi privi lipsit de expresie pe Cato și pe Macro, precum cei obișnuiți să privească marea masă a oamenilor ca pe o singură clasă de servitori.

– Urmați-mă!

O luară prin iarbă, ocolind întinderea alunecoasă de noroi care cuprinsese terenul dintre vale și râu. Când intrară în vale, trebuiră să înainteze cu grijă peste pământul alunecos și să treacă peste rămășițele

încâlcite de copaci și tufișuri. Imediat ce ieșiră din raza vizuală a supraviețuitorilor, Narcissus se întoarse către Macro și Cato.

– Acesta nu a fost un accident. A fost o încercare evidentă de a ne ucide pe împărat și pe mine.

Macro pufni.

– Ca să nu mai vorbim de vreo câteva sute de soldați și civili. Dar presupun că noi nu contăm prea mult, nu?

– Nu și în marea schemă a lucrurilor, răspunse Narcissus cu răceală. Deocamdată sunt mulțumit dacă inginerul acela grec va crede că a fost un accident. E speriat de moarte și s-ar putea să ne divulge informații folositoare. Acum sau mai târziu.

– Mai târziu?

Cato se uită la el.

– Dacă îmi spune ceva cu care să îl am la mână, atunci acesta va fi un produs secundar folositor al situației actuale.

Macro dădu din cap.

– Pe toți zeii, niciodată nu ratezi nimic, nu-i așa?

– Încerc să nu. De-asta sunt încă în viață, alături de împărat. Nu mulți dintre predecesorii mei pot pretinde că au supraviețuit în această poziție măcar o fracțiune din cât am reușit eu.

– Iar acum, Pallas încearcă să te dea la o parte, comentă Macro plescăind din limbă. Te pune în dificultate, nu?

– Am întrecut oameni mai inteligenți decât Pallas, răspunse Narcissus pe un ton care nu mai lăsa loc comentariilor. Nu mă va mai deranja mult timp.

– Da?

Narcissus îl săgetă cu privirea, apoi păși pe lângă un bolovan uriaș. Se uită în față și arătă:

– Acolo vom găsi niște răspunsuri, sper.

Cato și Macro priviră în direcția indicată și văzură rămășițele barajului. Un șir de stânci se întindeau de-a lungul fundului îngust al văii, iar apa încă se mai scurgea printre ele. Și mai multe pietre și lemn făcut așchii erau răspândite pe pământul din fața fundației barajului. Cei trei bărbați își aleseră drumul cu grijă și se opriră la mică distanță de spărtura principală.

– Încerc să îmi amintesc cum arăta înainte, zise Narcissus. Ar fi trebuit să acord mai multă atenție plicticosului acela de Apolodor. Nu erau niște bârne mari care susțineau mijlocul?

– Bârne? Cato zâmbi. Cred că se numesc contraforți.

Narcissus îl privi și se încruntă puțin.

– Contraforți, atunci. Îmi amintesc că a zis că ar fi nevoie de mulți oameni ca să îi mute, când va veni vremea să dreneze apa din spatele barajului.

– Corect, încuviință Macro din cap.

– Și atunci, ce s-a întâmplat? De unde au apărut dintr-odată toți acei oameni? Nu se mai afla nimeni lângă baraj.

– Ba da... Ba se mai afla cineva, răspunse Cato. Îți amintești de grupul cu căruța, din apropierea fundației barajului?

Macro clătină din cap.

– Da. Cu toate astea, nu cred că erau mai mult de zece. Nu ar fi fost în stare să mute lemnele alea. Nu de unii singuri.

– Nu. Ai dreptate, admise Cato.

Își croiră drum printre resturile pline de noroi. Apoi, Narcissus arătă în josul văii.

– Nu e acela unul dintre ei? Unul dintre contraforții aceia? Sau cel puțin ce a mai rămas din el.

Cato și Macro se întoarseră ca să privească. La o sută de pași mai departe, într-o parte a văii, ceea ce arăta ca un trunchi de copac rupt stătea înclinat, prins între doi bolovani uriași. Cato putea vedea că era prea drept și prea regulat pentru a fi un copac.

– Merită să aruncăm o privire, zise el.

– De ce? întrebă Macro, căruia nu-i plăcea cum arătau resturile de vegetație încâlcită, acoperite cu o crustă de nămol, care se întindeau între ei și contrafortul sfărâmat.

– Pentru ca barajul să se prăbușească, ambii contraforți principali trebuiau să cedeze în același timp, nu?

– Și?

– Și nu ești curios să afli cum au făcut-o?

Macro îi aruncă o privire ursuză.

– Nici c-aș putea fi mai curios.

Cato îl ignoră și începu să se cațere de-a lungul peisajului distrus, către cei doi bolovani. După o clipă, ceilalți doi bărbați îl urmară. Cato examina lemnul gros, când îl ajunseră din urmă. O parte din contrafort era îngropat în nămol, iar vreo doi metri

se ridicau în aer, înainte să se termine într-o amestecătură de aşchii sfărâmate. Cato îşi trecu degetele peste ceea ce mai rămăsese din linia regulată aflată la marginea aşchiilor.

– Observaţi aici?

Se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să vadă mai bine. Macro se ridică pe vârfuri şi se uită cruciş.

– Se pare că a fost tăiat. Se întinse în sus şi îşi trecu degetele peste urmă. Intră destul de mult în lemn.

Cato clătină din cap.

– Fac pariu că vom observa acelaşi lucru şi pe celălalt contrafort, dacă l-am putea găsi, la fel şi pe suporţii mai mici. Dacă slăbeşti suficienţi dintre ei, nu vei mai avea nevoie de sute de oameni ca să pună presiune pe lemne, astfel încât acestea să cedeze sau să se rupă sub acea presiune. La fel ca acesta. Bătu cu mâna în lemn. Trebuie doar să umbli la câţiva suporţi, iar presiunea apei din baraj va face restul.

Narcissus încuviinţă din cap.

– După cum am spus, acesta nu a fost un accident şi avem dovada chiar aici.

– Mai e ceva, zise Cato. Când am văzut apa, ai observat cum toată lumea rămăsese ţintuită locului?

– Da. Ce e cu asta?

– Un singur om nu a făcut asta. Centurionul Tigellinus începuse să alerge spre Claudius înainte ca toţi ceilalţi să revină la realitate suficient cât să reacţioneze. Şi îşi scosese deja piesele cele mai grele de armură pentru a se asigura că nu va fi tras la fund.

Narcissus își încruntă fruntea ușor, pe când își reamintea cele întâmplate.

– Da, a fost foarte rapid. Aș fi presupus că se pregătea să îl protejeze pe împărat dacă nu ar fi fost faptul că l-a înlocuit pe Lurco. Se uită la Cato. Vrei să spui că Tigellinus știa despre baraj? Că din acest motiv l-au înlăturat pe Lurco, pentru că tocmai asta plănuiau?

– Poate. Cato părea nesigur. Dar cum ar fi putut ști că împăratul plănuiește să viziteze lucrările de drenaj? Decizia de a-l înlocui pe Lurco a fost luată înainte ca împăratul să se hotărască să vină astăzi aici.

– E un proiect mare și a durat mulți ani ca să fie terminat, observă Macro. Existau toate șansele ca el să vină să vadă ultimele etape cu ochii lui.

– Mai mult ca sigur, îl întrerupse Narcissus. Apolodor nu a organizat petrecerea de unul singur. A fost ideea lui Pallas. El a fost cel care a pus-o la cale și a comandat prăjitura.

– Așadar, Pallas e cel care se află în spatele acestor lucruri? Macro se încruntă. Pallas lucrează pentru Eliberatori?

– Nu știu, recunoscu Narcissus. E posibil. Dar mă îndoiesc. Pallas nu are nimic de câștigat de pe urma reinstaurării republicii. De fapt, are la fel de multe de pierdut ca și mine. Mă îndoiesc că s-a aflat în spatele atentatului asupra lui Claudius.

– De ce nu? întrebă Cato. Dacă Claudius se îneca, atunci Nero urma să fie cel mai probabil succesor.

– E adevărat, admise Narcissus. Dar au fost destui oameni la palat care știau că împăratul se va afla aici.

Oricare dintre ei ar fi putut fi în serviciul Eliberatorilor. Oricum s-ar fi întâmplat, Eliberatorii au prins de veste despre această vizită și au decis să își pună planul în aplicare, pentru ca Tigellinus să-l asasineze pe împărat. Au sabotat suporții barajului, iar centurionul știa ce urma să se întâmple și s-a pregătit să atace în momentul confuziei, când valul se îndrepta spre noi.

– E cam forțată explicația ta, protestă Macro. Tigellinus și-ar fi pus viața în pericol. La fel și toți acei bărbați care au fost implicați în slăbirea barajului. Un pas greșit, și s-ar fi prăbușit totul peste ei.

– Asta ne arată cât de hotărâți sunt dușmanii, zise întunecat Narcissus.

– Vor un asasin în apropierea împăratului. Orice planuri ar avea pentru Tigellinus, șansele ar fi fost mult prea mici ca el să fi scăpat după ce ar fi comis fapta. De fapt, treaba asta cu barajul probabil că i-a oferit cea mai bună ocazie să atace și să scape de ceea ce ar fi primit.

Cato clătină din cap.

– Cred că ai dreptate. Problema e că, dacă asta a fost doar o încercare într-un moment favorabil, atunci planul lor inițial este încă pregătit să meargă mai departe, atât timp cât Tigellinus a supraviețuit, sau, dacă nu, au alt om gata să-i ia locul. Încă trebuie să fim foarte atenți. Îi vei spune împăratului?

Narcissus ezită:

– Nu încă. Vreau să cercetez asta mai întâi. Trebuie să fiu sigur asupra faptelor înainte să merg la Claudius.

– Destul de corect. Mai este un lucru. Apolodor nu a avut nimic de-a face cu cele întâmplate. Valul l-a surprins şi pe el la fel de mult ca şi pe ceilalţi. Ar trebui să îl linişteşti înainte să-l pui să cerceteze dovezile.

Narcissus se gândi la sugestie.

– Poate mai târziu, după ce va fi interogat. Deocamdată sunt mulţumit dacă oamenii vor crede că a fost un accident nefericit. E clar că Eliberatorii asta vor să credem şi nu vreau să îi speriem încă. Au făcut o mişcare şi au eşuat de data asta. Vor încerca iarăşi dacă se vor convinge că nu am aflat despre conspiraţia lor. Cu cât îşi asumă mai multe riscuri, cu atât avem şanse mai mari de a-i identifica şi a-i elimina.

– Şi au şi ei şanse mai mari de a-l elimina pe împărat, replică Macro.

– Atunci va trebui să fim mai atenţi la potenţialele pericole, nu-i aşa? zise Narcissus cu asprime. Se opri şi încercă să continue pe un ton mai calm. Aceasta este şansa mea de a mă ocupa de Eliberatori o dată pentru totdeauna. Ar fi trebuit să-i zdrobesc cu mulţi ani în urmă, când am avut ocazia, adăugă el cu amărăciune. Apoi continuă moale: Dacă îi obligăm să se dea la fund acum, atunci nu se vor mai grăbi şi vor aştepta o altă ocazie pentru a lovi. Între timp, împăratul se va afla sub ameninţare constantă, iar eu şi agenţii mei vom fi forţaţi până la limită să facem faţă oricărui semn de posibil pericol. Mai bine să terminăm acum, nu credeţi?

Macro se uită la el şi ridică din umeri.

– E decizia ta. Nu e treaba mea să scot la iveală conspiratori. De tine depine să-l protejezi pe împărat.

– Nu. Narcissus îl împunse pe Macro cu un deget în piept. Depinde de noi toți. De toți cei care au datoria de a-l proteja pe împărat și Roma. Ați depus un jurământ.

Pumnul lui Macro țâșni în sus și se strânse cu putere în jurul mâinii secretarului imperial:

– Și voi depune alt jurământ dacă mă mai împungi așa. Ai priceput?

Cei doi bărbați se fixară cu privirea, până când Macro își încleștă pumnul puternic, iar privirea lui Narcissus deveni șovăielnică când se cutremură. Își eliberă mâna și își mișcă degetele dureroase.

– Vei regreta asta.

– Am regretat multe lucruri în viața mea, răspunse Macro pe un ton tranșant. Asta nu m-a oprit însă să le fac.

Cato se săturase de ostilitatea crescândă dintre cei doi tovarăși ai săi.

– Destul! zise el pe un ton dur. Ar trebui să ne întoarcem la împărat. Narcissus, trebuie să-l conduci în siguranță înapoi la palat, înainte ca Eliberatorii să înceapă să răspândească zvonul că nu a fost ucis.

Secretarul imperial mai aruncă o ultimă căutătură încruntată spre Macro, înainte să clatine din cap.

– Ai dreptate. În plus, escorta sa e într-o stare prea proastă pentru a putea rezista unui atac. Trebuie să pornim la drum înainte de venirea nopții.

– Așa e. Cato le făcu un semn. Să mergem.

Porniră, dornici să părăsească dezolarea tăcută a văii. În timp ce Cato deschidea drumul, nu putu să nu se arate uimit în fața determinării dușmanilor. Dacă erau pregătiți să își riște propriile vieți din dorința de a-și atinge scopurile, atunci erau la fel de mortali precum oricare alt dușman pe care el și Macro îl înfruntaseră. Data viitoare când vor lovi, vor fi mai zeloși ca niciodată în eforturile lor.

CAPITOLUL 21

– Paisprezece înecați, încă zece răniți și doisprezece încă dispăruți, inclusiv centurionul, zise Fuscius pe când se prăbușea pe patul său de campanie din dormitorul unității. Clătină din cap. Băieții nu au avut nicio șansă când ne-a lovit apa... Tânărul optio închise ochii, iar vocea i se transformă într-o șoaptă. Eram sigur că voi muri când m-am dus la fund.

Cato stătea pe patul din față și se aplecă înspre el:

– Cred că toți am fost convinși că vom muri. Un lucru de felul acesta nu va fi trecut niciodată în programul de instrucție, nu?

Încercarea lui de a face haz de necaz se lovi de urechi care nu-l ascultau. Fuscius se holba la pământul dintre cizmele lui:

– Centuria a V-a a suferit chiar mai multe pierderi decât noi... Credeam că înrolarea în Garda Pretoriană va fi ceva foarte comod. Prima dată afurisita aia de revoltă, iar acum asta. Parcă am fi blestemați.

Macro râse aspru.

– Ce? Crezi că a fi soldat nu presupune pericole? Băiete, ar fi trebuit să vezi câteva din necazurile prin care am trecut eu și Capito de-a lungul anilor. Mult mai rele decât asta. Și încă suntem în viață pentru a povesti despre ele. Niciunul nu a avut legătură cu blestemele. Așa că doar trebuie să ridici o cupă în cinstea camarazilor pe care i-ai pierdut, le onorezi memoria și îți vezi mai departe de militărie. Asta e tot ce poți face, și ce ar trebui să faci. Nu să stai acolo, plângându-ți singur de milă și bolborosind despre blesteme. Mai ales când ești optio. Până ce revine Tigellinus, sau până când va fi înlocuit, tu te afli la comanda centuriei. Așa că mai bine ți-ai veni în fire.

Fuscius se uită în sus, holbându-se la Macro. La început, expresia sa fu neutră, apoi ochii i se îngustară, suspicioși.

– Toate astea s-au întâmplat de când ați sosit voi doi.

– Noi?

– Corect. Înainte, totul era simplu și ușor. Acum am fost loviți de gloată, Lurco a dispărut și jumătate din Centuria a VI-a a pierit într-o inundație curioasă. Se opri. Din punctul meu de vedere, nu sunt doar niște coincidențe. Ceea ce ne duce la întrebarea: ce ați făcut voi doi de ați atras mânia zeilor asupra camarazilor noștri, ei?

– Spui aiureli, băiete. Eu și Capito ne-am făcut datoria. Nici mai mult, nici mai puțin. La fel ca tine.

La fel ca restul băieților. Zeii nu au nimic de-a face cu asta.

– Atunci, barajul s-a prăbușit de unul singur? Un accident curios? Fă-ne o favoare, Calidus. Aceasta a fost mâna zeilor!

– Mâna zeilor! Vreun nenorocit...

– Calidus! se răsti Cato. E suficient. Optio trece printr-o perioadă grea. Dacă va prelua comanda, atunci are nevoie de odihnă. Așa că lasă-l în pace.

Macro se întoarse spre Cato cu o expresie furioasă:

– L-ai auzit. Flăcăiașul crede că e vina noastră.

Cato își ridică sprâncenele cu înțeles.

– Oh... da, pricep... Macro își înghiți mânia și se întoarse spre Fuscius. Își drese glasul. Hmmm, îmi cer scuze, optio. Am întrecut măsura.

– Mi se pare destul de corect. Fuscius clătină încet din cap. Hai să o lăsăm baltă, vrei? Chiar am nevoie de somn. Poate Tigellinus va apărea până la urmă. Dacă nu, atunci trebuie să fiu odihnit de dimineață.

– Așa e, optio, încuviință Cato din cap. Ne vom asigura că nu vei fi deranjat. Mai bine încă, eu și Calidus vom pleca puțin și te vom lăsa singur.

Macro îi aruncă lui Cato o privire furioasă, dar prietenul său se încruntă la el și arătă cu degetul spre ușă. Se ridicară de pe paturi și părăsiră camera în liniște, în timp ce tânărul optio se întinsese pe salteaua aspră și se ghemuise pe o parte. Pe când Cato închidea ușa după ei, Macro șuieră mânios:

– Nesuferitul ăla mic trebuie pus la punct. Cum îndrăznește să ne vorbească astfel?

– Fii atent la ceea ce trebuie să facem, răspunse Cato încet. Aproape că ne-ai dat de gol acum. Cât îi privește pe ceilalți, prăbușirea barajului a fost un accident, îți amintești? Până ce Narcissus nu spune altceva.

– Chiar crezi că povestea asta îi va mai convinge mult timp pe oameni?

– Nu, răspunse Cato pe un ton obosit. Dar s-ar putea să ne ofere ceva timp înainte ca tabăra adversă să își acopere urmele cu mai multă grijă. În momentul acesta, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi. Cato făcu semn cu capul spre ușă. Hai să vorbim, dar nu aici. În caz că ne ascultă. Haide să mergem la popotă.

Încăperea mare de la celălalt capăt al cazărmilor, de la parter, era aproape goală. În afară de Cato și de Macro, se mai aflau doar câțiva bărbați într-un colț, jucând apatici zaruri. Îi priviră și clătinară din cap în semn de salut, apoi se întoarseră la distracția lor. Alegând o masă de pe partea opusă a cantinei, cei doi prieteni se așezară. Macro oftă nerăbdător.

– Ei bine, iată-ne ajunși. Despre ce voiai să vorbim?

Cato nu îi răspunse imediat. Se uita în jos, la suprafața zgâriată a mesei, apoi își trecu un deget peste scobiturile unde un soldat plictisit își scrijelise inițialele cu câțiva ani în urmă.

– Încerc să-mi dau seama când ne-am implicat atât de adânc în toate astea.

– Succes, băiete! Mărturisesc că devine prea complicat pentru capul meu. Eliberatorii aceștia nenorociți par să-și pună mâinile murdare peste tot. Au oameni

în poziții-cheie din Garda Pretoriană. Și-au folosit contactele din breasla negustorilor de grâne pentru a cumpăra toată rezerva și acum au reușit să saboteze barajul. Sunt peste tot, îți spun, Cato. Precum afurisiții de șobolani din canale.

Cato se încruntă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Macro pentru o clipă, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva, apoi renunță, dând din cap.

– Ai dreptate și asta nu mi se pare normal. Cum pot Eliberatorii să aibă atât de mulți oameni care să lucreze pentru ei și, totuși, să se țină în umbră? Nu are logică. Cu cât au mai mulți oameni implicați, cu atât e mai greu să țină totul secret. Dacă cineva are vreo șansă de a se infiltra într-o astfel de conspirație și de a o distruge, atunci acela e Narcissus. Și, totuși, se pare că nici el nu știe mai multe decât noi. Asta e o premieră în relațiile noastre cu el.

Macro mormăi cu năduf.

– Mai e ceva care nu se leagă, continuă Cato. De ce nu se aflau împărăteasa și Pallas astăzi la lac?

– Cred că știi răspunsul la întrebarea asta destul de bine, rânji Macro. Au lucruri mai bune cu care să-și ocupe timpul.

– Lăsând asta la o parte, nu ți se pare puțin prea convenabil că s-a întâmplat ca ei să nu-l însoțească pe Claudius în ziua în care aproape că a fost omorât?

– Cu siguranță că au avut noroc, încuviință Macro. Dar ce vrei să sugerezi? Crezi că au avut vreo legătură cu mica noastră aventură de azi? Asta nu are niciun sens, băiete. Mai devreme spuneai că Tigellinus se

pregătea să atace. Știm că face parte din complotul Eliberatorilor. Și atunci cum poate lucra pentru Pallas și pentru împărăteasă? Doar dacă nu sunt cu toții implicați în asta. Dar cum ar putea funcționa toată treaba? Eliberatorii nu prea ar avea de ce să facă front comun cu soția împăratului. Vor să o înlăture de pe scenă, la fel de mult cum vor să-l înlăture pe Claudius. Și nu doar pe ea, ci și restul familiei imperiale și pe consilierii lor cei mai de încredere, precum Pallas și amicul nostru, Narcissus. Macro clătină din cap. Faptul că Pallas și Agrippina nu s-au aflat acolo astăzi trebuie să fie o coincidență.

– Poate că ai dreptate, zise Cato. Dar dacă tu ai fi în locul Eliberatorilor, nu ai vrea să înlături familia imperială dintr-o singură lovitură? De ce să riște viața lui Tigellinus și pe a tuturor bărbaților care au sabotat barajul doar ca să fie nevoiți să o ia de la capăt cu restul familiei imperiale? Cu împăratul mort, paza din jurul familiei va fi întărită, iar Eliberatorilor le va fi mult mai greu să-și termine treaba.

Macro chibzui o clipă:

– Poate că sunt disperați. Deja au eșuat într-o încercare de a asasina familia imperială. Poate că profită de ocazii când și cum pot.

– Se poate, admise Cato. Dar mai există o posibilitate. Dacă avem de-a face cu mai mult de un complot? Dacă Eliberatorii plănuiesc să elimine familia imperială, în timp ce Pallas și Agrippina caută, de asemenea, să-l elimine pe Claudius și să elibereze drumul către tron pentru Nero?

Macro clătină din cap:

– Tot nu explică după-amiaza aceasta. Dacă Pallas ar fi responsabil, atunci cum explici rolul lui Tigellinus?

Cato pufni iritat:

– Nu pot. Nu încă. Doar dacă nu cumva e agent dublu... și dacă ar fi? Mintea lui Cato începu să lucreze frenetic la această sugestie. Atunci asta ar da sens lucrurilor. Întrebarea care s-ar pune ar fi pentru care tabără lucrează și pe care o induce în eroare. Își aminti tot ceea ce știa despre centurionul recent promovat. S-a întors la Roma după ce a fost exilat, cam în același timp cu Agrippina. Poate că lucrează în favoarea intereselor ei. Ar putea să se dea drept slujitorul Eliberatorilor pentru a-i folosi să îi ajute pe Agrippina și pe Pallas... Inspirația aprinse brusc mintea lui Cato. Da! Asta ar avea sens în privința a ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Împărăteasa și Pallas intenționează să aștepte până ce Eliberatorii îl vor elimina pe Claudius și apoi să pună mâna pe putere. Când va avea ceea ce dorește și Nero se va urca pe tron, va putea folosi informațiile adunate de Tigellinus pentru a acționa împotriva Eliberatorilor. Se opri și zâmbi. Inteligent, foarte inteligent.

– Pari foarte mulțumit de tine însuți, zise Macro sec. Poate că ai dreptate, dar asta nu ne ajută să descoperim cum intenționează Eliberatorii să se ocupe de Claudius.

– Știu. Figura lui Cato își reluă oboseala de mai devreme. Oricum ar fi, trebuie să-i vorbesc lui Narcissus despre suspiciunile mele imediat ce voi putea. Dacă am

dreptate, atunci amenințarea la adresa lui Claudius este mai mare decât credea Narcissus.

– După cele întâmplate azi, cred că Narcissus se gândește probabil deja la asta.

Cato râse. Simțea că parcă i se ridicase o povară de pe creier. Își dădu seama cât era de epuizat. În afară de lupta pe care o dusese cu apa care îl măturase în josul râului și care îl secătuise de vlagă, Cato era plin de zgârieturi și vânătăi de la loviturile pe care le încasase. Avea mare nevoie de odihnă și, privindu-l pe Macro, își putea da seama că și prietenul său era în aceeași situație.

– Ora e târzie. Ar trebui să dormim puțin.

Macro încuviință și cei doi se ridicară cu greutate și se îndreptară spre ieșirea popotei. Schimbară saluturi cu oamenii care încă mai jucau zaruri și apoi închiseră ușa în urma lor. Afară, o colonadă lungă ducea spre scările de la etajul al doilea. Trecuseră de apartamentele și birourile centurionului și, apoi, de primul dormitor al unității, când văzură o siluetă la baza scărilor, care se îndrepta încet către ei. Trăsăturile omului nu puteau fi distinse. Se opri la zece pași mai încolo, blocându-le trecerea. Cato își încordă privirea și nu putu să-și dea seama decât de faptul că omul era plin de noroi. Purta o tunică și cizme, iar teaca pumnalului era goală. Sabia îi atârna la șoldul stâng, așa cum era obiceiul ofițerilor. Cato înjură încet și luă poziția de drepți.

– Centurion Tigellinus! Domnule, am crezut că v-am pierdut.

– Tigellinus? începu Macro, apoi luă poziția de drepți lângă Cato.

Celălalt bărbat respira sacadat și urmă o pauză, pe când acesta se uita înapoi. Buzele i se despărțiră într-un rânjet slab.

– M-am întors din morți, asta am făcut. Afurisitul de râu m-a târât kilometri întregi până când am reușit să ajung pe un mal plin de noroi împuțit. Până ce am ieșit eu și m-am întors la lac, voi plecaserăți și era deja întuneric. Așa că am venit înapoi aici. Făcu un pas în față și îl privi pe Cato. Așadar, ce s-a întâmplat?

– Domnule?

– A supraviețuit împăratul?

– Da, domnule.

Pe fața plină de noroi a centurionului nu apăru nicio emoție, iar el rămase tăcut pentru o clipă. Când vorbi iar, glasul îi era calm și măsurat:

– Voi i-ați salvat viața împăratului?

– Nu, domnule. A fost tribunul Burrus. Cato își coborî glasul și vorbi cu subînțeles: Deși, ați fi putut ajunge cu ușurință primul la împărat, dacă nu v-ați fi împiedicat.

– Da, aș fi ajuns la el, răspunse Tigellinus sec. A fost rănit?

– Nu, domnule. Doar foarte zdruncinat de incident. Supraviețuitorii din escorta sa l-au dus înapoi la palat, înainte să se întoarcă în tabăra pretoriană.

– Înțeleg. Tigellinus tăcu un moment, cu o expresie care nu trăda nimic. Apoi își drese glasul. Câte victime printre băieții noștri?

– Mai mult de o treime din centurie, domnule. Deși unii dintre ei sunt dați dispăruți, inclusiv dumneavoastră.

– Atunci Fuscius e la comandă?

– Da, domnule.

– Unde e?

– Doarme, domnule. Vreți să îl trezim și să-l trimitem la dumneavoastră?

Tigellinus se gândi o clipă, apoi clătină din cap:

– Nu e nevoie. Doar să-i spuneți că m-am întors și că trebuie să-și reia îndatoririle normale când va suna goarna de dimineață.

– Da, domnule.

Centurionul îi privi pe Cato și pe Macro în tăcere, până când Macro tuși ușor:

– Mai e și altceva, domnule?

– Nu sunt foarte sigur. Mai vreți să îmi spuneți ceva?

– Domnule? răspunse Macro pe un ton nevinovat.

– Mă întrebam, ați avut anumite ordine de îndeplinit azi?

– Ordine, domnule? interveni Cato. Nu înțeleg.

– Nu face pe prostul cu mine, Capito. Eu, tu și Calidus ne cunoaștem destul de bine cu centurionul Sinius și cu prietenii săi, pentru a ști ce punem toți la cale. Așa că nu trebuie să vă prefaceți că lucrurile stau altfel. Vă mai întreb o dată. V-a dat Sinius ordine azi? Tigellinus se aplecă ușor în față, cu privirea fulgerându-i intenționat când pe Cato, când pe Macro. Așadar?

Cato simți că i se accelerează bătăile inimii și se temu ca nu cumva tulburarea interioară să i se citească și pe chip. Se străduí să păstreze o expresie neutră și neclintită și se uită înapoi la centurion cu ochi neșovăielnici. Era tentant să nege totul și să o facă pe prostul. Dar era clar că Tigellinus știa despre legăturile lor cu Eliberatorii, probabil din relațiile pe care le avea cu centurionul Sinius sau poate de la alt conspirator aflat mai sus în ierarhia de comandă. La fel de clar, Tigellinus suspecta că ordinele pe care le primiseră ei îi fuseseră ascunse.

Cu o izbucnire bruscă de înțelegere, Cato își dădu seama că Tigellinus se temea la fel de mult ca și el. Dacă stăpânii lui dăduseră ordine separate, fie lui Cato, fie lui Macro, fie amândurora, atunci era evident că nu aveau suficientă încredere în el pentru a-i împărtăși respectiva informație. Și mai rău, probabil că îl suspectau într-atât pe Tigellinus încât să ordone un alt atentat la viața împăratului, în cazul în care Tigellinus ar fi dat greș. Cato trebuia să răspundă repede, înainte ca centurionul să-și îndrepte atenția spre Macro. Luă o decizie. Dacă Eliberatorii erau pe cale să încerce să-l detroneze pe împărat, atunci era important să le dejoace planurile.

– Da, domnule, răspunse Cato cu prudență. Sinius mi-a spus de ordinele pe care le aveați și a zis că trebuie să-l asasinez eu pe împărat dacă, pentru orice motiv, dumneavoastră dădeați greș.

Tigellinus inspiră, adânc, apoi expiră printre dinții încleștați:

– Înțeleg. Și nu te-ai gândit să-mi spui și mie?

– Centurionul Sinius mi-a cerut să vă urmăresc și să acționez dacă este nevoie. Nu mi-a spus că ar trebui să vă atrag atenția asupra ordinelor mele. Am presupus că știați deja sau că nu trebuia să aflați despre rolul meu în atentat.

Tigellinus se uită la Cato o clipă, după care își întoarse privirea către Macro:

– Și tu? Ce știai despre asta, Calidus?

– Nimic, domnule, răspunse Macro cu sinceritate.

Tigellinus se întoarse iarăși spre Cato:

– De ce, mă întreb?

Cato ridică din umeri:

– Un secret împărtășit este un risc dublu, domnule. Poate că de-asta Sinius mi-a spus doar mie să vă supraveghez.

– Poate, medită Tigellinus. Cel puțin știu ce loc ocup în fața bunilor noștri prieteni, Eliberatorii.

– Domnule, nu știu dacă ar fi trebuit să vă spun treaba asta. Sinius nu a precizat în mod expres că nu ar trebui. Dar, poate că ar fi mai bine să nu afle că am vorbit.

Pe chipul lui Tigellinus se furișă o expresie vicleană:

– Nu voi spune nimic, deocamdată, Capito. Dar pe viitor, dacă Sinius îți mai zice ceva, atunci trebuie să îmi spui. E clar?

– Nu sunt sigur că ar fi înțelept, domnule.

– Sunt convins că nu ar fi. Dar dacă i-aș spune lui Sinius că ți-ai dat drumul la gură atât de ușor, atunci mă îndoiesc că te va mai socoti un membru de încredere

sau de neînlocuit al conspirației. Ai înțeles? Pe viitor, când îți mai vorbește, trebuie să vii să-mi spui. Dacă nu, îți voi face viața grea, ca să nu zic periculoasă. Clar?

– Da, domnule. Cato clătină din cap. Cum doriți.

– Cam așa. Acum dați-vă la o parte. Trebuie să curăț afurisitul de noroi de pe mine și de pe echipament.

Cato și Macro se dădură într-o parte și un miros fetid adie când Tigellinus trecu printre ei. Îl priviră ajungând la baza scării și la capătul colonadei, intrând în camerele lui și trântind ușa după el.

Macro se întoarse spre Cato cu o privire rece:

– Ce a fost asta? Nu ai spus nimic despre ordinele lui Sinius.

– Asta pentru că nu mi-a spus niciodată nimic.

– Poftim??? Macro se încruntă și arătă cu degetul în direcția camerei centurionului. Atunci de ce i-ai spus altceva?

Cato se uită în ambele direcții, de-a lungul colonadei, pentru a se asigura că nu le asculta nimeni conversația șoptită.

– Ce altceva puteam face? Dacă ziceam nu, atunci Tigellinus și-ar fi putut da seama că mă duceam să-l salvez pe împărat, mai degrabă decât să-l ucid. A trebuit să fac să pară ca și cum ne aflam în aceeași tabără. Cato se opri pentru a-l lăsa pe prietenul său să se gândească la explicații, înainte să continue. În orice caz, ne ajută dacă Tigellinus începe să-i suspecteze pe centurionul Sinius și pe ceilalți Eliberatori. Divide și stăpânește. Ne ajută și dacă el crede că are

oarece putere asupra noastră. Astfel de oameni sunt mai susceptibili de a comite indiscreții, dacă iau lucrurile de bune.

– Iar pe mine mă face să par un idiot, răspunse Macro acru. De parcă eu nu aș fi de încredere.

– Ba deloc. Eliberatorii joacă un joc periculos. Trebuie să acționeze în secret. Ar avea logică să înștiințeze doar nu număr mic de persoane și, chiar și atunci, să le transmită doar informațiile care le sunt necesare pentru a-și juca rolul. Înțelegi?

– Bineînțeles că înțeleg, spumegă Macro. Numai că nu îmi place să fiu pus astfel în dificultate.

– Asta e o parte din slujba noastră, deocamdată. Trebuie să ne gândim la pielea noastră, Macro. Cato cercetă chipul prietenului său, căutând o urmă de înțelegere. Lucrurile se apropie de final. Odată ce vom descurca treaba asta, ne putem întoarce în armată.

– Presupunând că Narcissus se ține de cuvânt.

– Destul de adevărat, admise Cato.

– Și presupunând că supraviețuim jocului de-a agenții secreți.

– Atât timp cât ne apărăm reciproc spatele și avem grijă ce spunem, șansele de-a reuși sunt destul de mari.

– N-ai vrea să pariezi pe asta?

– Oricât de mult dorești. Cato zâmbi, scuipă în palmă și o întinse. Unde ar trebui să meargă banii dacă o să câștigi tu?

– Pfui! mârâi Macro şi-i dădu mâna la o parte. Dispari. M-am săturat de jocurile tale pentru seara asta. Mă duc la culcare.

Macro se îndreptă spre scări şi începu să urce. După o pauză, Cato îl urmă. În dormitorul din unitatea lor, Fuscius se întorsese cu faţa în sus şi sforăia uşor. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră cizmele şi se lăsară pe paturile de campanie, fără a mai scoate un cuvânt. Ca de obicei, Macro adormi în câteva clipe şi adăugă sforăiturile sale, mai puternice şi mai guturale, celor ale lui Fuscius. Cato îşi puse mâinile sub cap şi se uită la tavan, străduindu-se să ignore zgomotul. Încercă să se concentreze asupra conspiraţiei întortocheate pe care el şi Macro se luptaseră să o descopere în ultimele două luni, cu un succes limitat.

Nu trecu mult şi mintea lui Cato începu să rătăcească, iluminând rând pe rând aspectele conspiraţiei. Apoi, fără niciun motiv, mintea i se umplu de expresia sălbatică a lui Cestius, când dăduse pe Britannicus la o parte, în timpul răscoalei pricinuite de foamete, încercând să-l lovească pe Nero. Cato se încruntă la această amintire. Ceva nu se potrivea cu celelalte aspecte ale conspiraţiei. Îşi munci mintea să găsească o legătură, dar era prea obosit ca să se poată concentra. În cele din urmă, închise ochii şi amintirea vie a valului care lovea îi umplu mintea. Fusese sigur că va muri. Că vor muri cu toţii, duşi de ape şi înghiţiţi de potop. Dar zeii fuseseră milostivi. Era încă în viaţă, la fel şi Macro, împăratul şi majoritatea oamenilor

prinşi sub ape. Complotiştii eşuaseră în încercarea de a-l ucide pe Claudius, la fel cum dăduseră greş şi în Forum. Un singur lucru era sigur. Vor încerca din nou, curând.

CAPITOLUL 22

În ziua următoare, cele două centurii descompletate ale cohortei lui Burrus fură întărite cu oameni din alte unități ale Gărzii Pretoriene. Tribunul însuși primi o cunună de lauri de la împărat, pentru salvarea vieții unor cetățeni romani. Ceremonia avu loc în curtea palatului, cu toți oamenii aflați sub comanda lui Burrus adunați în formație pe trei părți, pentru a sta cu fața la împărat în timp ce acesta își exprima recunoștința. Stând în poziția de drepți pe flancul stâng al Centuriei a VI-a, Cato putea vedea bine grupul care îl înconjura pe Claudius, pe când încercau, cu diferite grade de succes, să pară că se bucurau de retorica elaborată a împăratului.

Imediat în spatele suveranului se afla familia sa. Agrippina afișa o poză maternă adecvată, între Britannicus și Nero, cu mâinile odihnindu-se pe umerii lor. În timp ce îl mângâia ușor pe fiul ei natural, Cato observă că degetele ei se înfipseseră cu ceva mai multă fermitate în umărul lui Britannicus,

îndreptându-se încet către pielea expusă a gâtului. La un moment dat, el tresări și se uită cu asprime la ea, fiind răsplătit cu o privire răutăcioasă. Când își lăsă mâna jos, în cele din urmă, Britannicus profită de ocazie pentru a se muta puțin mai departe, unde mama sa vitregă nu-l putea ajunge.

Peste umărul Agrippinei, Cato îl putea vedea pe Pallas, cu capul dat puțin pe spate, de parcă ar fi savurat cuvintele împăratului. Lângă el stătea Narcissus, părând întunecat, cu fața și brațele purtând urmele zgârieturilor și vânătăilor cu care se alesese când se rostogolise prin valul eliberat din barajul sabotat. Se uita rigid spre rândurile Gărzii Pretoriene, apoi se întoarse pentru a-l privi pe Pallas cu o expresie de dezgust prost mascată, arătându-i clar că îl detestă.

În spatele clicii de liberți și al câtorva consilieri cetățenești se aflau unii senatori favorizați și prefectul Gărzii Pretoriene, Geta. Adoptase o postură impresionantă de soldat, cu spatele drept și pieptul scos în față. Platoșa îi strălucea puternic, iar cingătoarea purpurie, legată în jurul mijlocului, era netedă și corect așezată. Capetele cingătorii atârnau în bucle decorative din locul unde fuseseră introduse sub cel mai de sus pliu al acesteia. Cizmele din piele fină îi ajungeau până la gambe, ca un al doilea strat de piele, și canafuri aurite îi atârnau în partea de sus, chiar sub genunchi. Cato nu se putu abține să nu zâmbească vag. Pe cât de glorios arăta Geta, Cato știa că ar fi fost privit cu batjocură de Macro, care înclina să creadă că astfel de fineți sunt inutile și nebărbătești.

Expresia amuzată a lui Cato păli, pe când reflecta la realitatea din spatele manifestării ordonate a ierarhiei și unității. Printre cei care stăteau atât de calmi în jurul împăratului, se aflau trădători care complotau să îl ucidă, în timp ce alții plănuiau moartea întregii familii imperiale. La aceste trădări se adăugau și rivalitățile dintre Nero și Britannicus, Narcissus și Pallas și, fără îndoială, rivalitatea profesională dintre prefectul pretorian și proaspăt decoratul tribun Burrus.

Cato nu se putu abține să nu simtă un cinism trist la vederea acestei aparențe de ordine, datorie și loialitate, prezentată poporului roman. Împărtășeau același sânge cu oamenii de rând, dar viețile lor erau prinse în lupta constantă pentru influență, putere și bogăție care erau unicul scop pe care îl serveau, dând la o parte pompa și demnitatea. Sentimentul greu de disperare pe care îl generau atârna ca plumbul asupra lui Cato, pe când se gândea că așa au stat, stăteau și vor sta lucrurile atât timp cât puținii oameni care dețineau puterea erau mai preocupați de a acumula averi pentru ei înșiși decât să le folosească pentru a îmbunătăți traiul celor pe care îi conduceau.

Se trezi întrebându-se dacă nu ar fi mai bine pentru Roma dacă Eliberatorii reușeau să-l înlăture pe împărat, familia sa și toate ornamentele nefolositoare din suita imperială. Nu știuse cum fusese viața în timpul republicii. Nu mai erau decât câțiva bărbați și femei în Roma care știau, iar amintirile lor despre acea epocă erau încețoșate și nesigure. Pasiunea celor care îl uciseseră pe tiranul Cezar era la fel

de distanță precum legendele îndepărtate acum. Afirmația Eliberatorilor, cum că erau succesorii lor, era lipsită de conținut, la fel ca și loialitatea mărturisită de cei care stăteau acum în spatele împăratului. *Niște despoți cu toții*, se gândi Cato cu acreală. Unica diferență dintre ei este că unii se luptă să câștige puterea, în timp ce alții se luptă să nu o piardă. Erau indiferenți față de restul omenirii, doar dacă păstrarea poziției pe care o dețineau nu implica și exprimarea sentimentelor comune.

Macro avea dreptate, decise Cato. Ar fi mai bine să se afle departe de Roma, cu toate trădările și capriciile ei luxoase care înmuiau bărbații și îi transformau în ticăloși sau proști. Mai bine să se întoarcă în rândurile legiunilor, unde valoarea unui bărbat era dată de standardele rigide și oneste ale vieții de soldat. Chiar când se gândea la asta, Cato se întrebă dacă faptul că tânjea după certitudinile vieții de soldat nu cântărea mai greu decât cel că tânjea după dragostea Iuliei și după o viață petrecută alături de ea, care ar fi putut foarte bine să însemne să locuiască în Roma. Simți că știa răspunsul la această întrebare și se grăbi să alunge gândul de a fi nevoit să ia o decizie, pe când ceremonia de premiere se termina, iar proaspăt încoronatul tribun Burrus se întorcea către oamenii săi și dădea cohortei ordinul de a reveni în tabără.

În ziua următoare, cohorta mărșălui până la lacul Albano, întrucât se făceau ultimele pregătiri pentru spectacolul care se apropia. Schimbarea de anotimp

era evidentă în viața nouă care creștea din pomi, tufișuri și viță-de-vie din peisajul câmpenesc pe care cohorta îl străbătea. Oamenilor li se dăduseră niște bastoane pentru marș, pentru a-și căra gamelele, hainele de schimb și rațiile sărăcăcioase. Pe durata spectacolului, cohorta urma să campeze în apropiere de complexul imperial proaspăt construit, unde Claudius și oaspeții săi urmau să fie cazați în lux.

Vremea se schimbase în mod decisiv, iar căldura soarelui îi scălda pe pretorienii care mărșăluiau de-a lungul drumului. Vremea bună, mai ales după frig și iarna murdară, ridica moralul oamenilor, în timp ce vorbeau și cântau cât îi ținea gura. Ofițerii slăbiseră disciplina obișnuită a Gărzii Pretoriene și îngăduiseră bunadispoziție a oamenilor lor, astfel că toată coloana avea mai degrabă aerul unei procesiuni amicale, decât a unei manevre conduse de formațiunea de elită a armatei romane. Chiar și Macro, soldat până în măduva oaselor, era bucuros în timp ce avansau la pas. Se simțea mulțumit că lăsase Roma în urmă și că putea savura corul familiar al cizmelor cu ținte care se frecau de pământ, greutatea bastonului pe care-l ducea pe umăr și vesela camaraderie din rândul soldaților. Drumul trecea peste peisajul unduit și oferea priveliști asupra terenurilor agricole, abia semănate. Pe un câmp se afla o turmă mică de oi, cu câțiva miei abia fătați, a căror lână strălucea precum togile abia spălate.

– Asta e viața reală, nu? Macro rânji spre Cato. Militărie adevărată.

Cato își potrivi bastonul. Nu avea experiența lui Macro de a fi un legionar de rând și, tocmai de aceea, nu fusese niciodată stăpân pe arta de a căra cât de cât confortabil echipamentul greu pe distanțe lungi. Deja începuse să se întrebe ce îl apucase ieri, când se arătase atât de neînduplecat în dorința sa de a se întoarce la ceea ce prietenul său numea cu atâta afecțiune „militărie adevărată". Își îngrămădi cât putu de bine moltonul sub tija din lemn, înainte să-i răspundă amicului său.

– Ah, da! Bășici și mușchi obosiți. Mă întreb ce aș putea cere mai mult.

Macro era obișnuit cu presupusa acceptare încăpățânată a lui Cato în ceea ce privea constrângerile marșului și râse.

– Haide, băiete! Recunoaște, ești le fel de încântat ca și mine să te afli în aer liber. Nu ne vom mai furișa prin Roma cel puțin câteva zile. Și ne va face bine să petrecem nopțile sub cerul înstelat, cu iarba sub spate, un foc care să ne țină de cald și o cană de vin pe care să o împărțim. Nu avem prea multă mâncare în stomac, dar nu ducem lipsă de vin, slavă zeilor. Asta ar fi o tragedie. Omul poate trăi doar cu pâine, dar cine și-ar dori asta, nu?

– Nu știu, mormăi Cato sub povara echipamentului. Mi-aș da chiar acum leafa pe o lună pentru un picior de oaie și o pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Se uită cu jind la oile și mieii care pășteau.

– Nici să nu te gândești! zise Fuscius, care mergea pe lângă coloană, de unde auzise schimbul de replici

și observase privirea lui Cato. Astea sunt protejate prin ordinul împăratului. Toate animalele disponibile pe o rază de cinsprezece kilometri în jurul orașului au fost rechiziționate de împărat.

– Pentru ce? întrebă Macro.

– Iată un om care ignoră gazeta, râse Fuscius. Claudius vrea să se asigure că va avea cel mai numeros public pe care îl poate găsi pentru spectacolul său. O metodă de a garanta acest lucru este să ofere mulțimii atât mâncare, cât și distracție. Asta o să dea bine.

Când cohorta ajunse la lac, Cato fu uimit de lucrările înfăptuite în cele câteva zile de când văzuse el ultima dată locul. Țarcurile construite pentru combatanți se umpleau deja cu oameni și, pe când cohorta mărșăluia în sus, putu vedea un lung șir de prizonieri, legați cu lanțuri de glezne, care erau conduși spre împrejmuirea din sud. O unitate de auxiliari păzea țarcurile. Pavilionul imperial fusese terminat și domina malul. Deși construit din lemn, fusese vopsit în alb astfel încât din depărtare arăta ca un mic palat, ridicat din cea mai frumoasă marmură. Principala lojă era ridicată deasupra apei și era susținută de piloni grei, înfipți chiar în albia lacului. Pe o parte a pavilionului se afla o altă lojă, de unde împăratul putea trece în revistă luptătorii, când aceștia urmau să defileze pe dedesubt și să se îmbarce pe micile vase aparținând celor două flote.

Tâmplarii își terminaseră munca pe ambarcațiunile care erau ancorate la ambele capete ale pavilionului, câte douăzeci pe fiecare parte. Grinzile șlepurilor

fuseseră croite să susțină punțile care acopereau băncile vâslașilor, aranjate pentru a se potrivi în ceea ce fuseseră înainte calele. Dunete decorative se arcuiau deasupra pupelor, iar la proră fuseseră pictați ochi, de o parte și de alta a berbecilor cu vârf de fier. Era greu de crezut că acele vase folosiseră anterior drept barje umile care asiguraseră negoțul de-a lungul Tibrului. Pe lac, câteva vase mai mici făceau exerciții, iar un detașament de marinari din marina imperială antrena în grabă echipajele în privința elementelor de bază ale vâslitului și cârmitului.

Mai sus pe țărm, înconjurate de o palisadă păzită, se aflau magaziile de pâine, carne și vin care urmau a fi distribuite poporului. Multe dintre acestea fuseseră aduse din depozitele uriașe aflate sub palatul imperial, în încercarea disperată de a amâna înfometarea gloatei, suficient timp cât să sosească convoiul cu grâne din Sicilia. Pe latura îndepărtată a lacului, grupuri mici de oameni își făcuseră deja apariția, îngrămădiți în jurul adăposturilor improvizate, iar fumul focurilor de tabără se înălța în aer, pe fundalul dealurilor din spate.

Un funcționar de la palat ghidă cohorta spre locul pregătit pentru tabăra lor, aflat la mică distanță de țarcurile prizonierilor. Când centurionii și ofițerii strigară ordinele de a pune echipamentele jos, Macro își întinse umerii și își roti capul dintr-o parte în alta pentru a-și relaxa mușchii gâtului. Apoi se opri și adulmecă aerul, strâmbând din nas.

– Ce e duhoarea asta?

Cato arătă spre țarcurile prizonierilor.

– Acolo. Nu văd șanțuri pentru latrine. Sunt nevoiți să se ușureze în interiorul țarcului.

Amândoi bărbații se opriră să se uite la gard, înainte ca Macro să mormăie.

– Un luptător nu trebuie să trăiască astfel.

– Nu sunt luptători. Amintește-ți ce a spus Narcissus: majoritatea sunt criminali și alte scursuri pe care le-a putut aduna pentru a completa rândurile ambelor tabere.

Macro rămase tăcut pentru o clipă.

– Chiar și așa, vor lupta destul de curând și nu ar trebui tratați ca niște animale.

– Voi doi! strigă Fuscius. Nu mai pierdeți vremea! Treceți la căruțe și aduceți un cort pentru unitate!

Un șir de căruțe fusese tras la capătul îndepărat al taberei, iar oamenii cohortei erau ocupați cu descărcatul boccelelor din piele de capră, a stâlpilor pentru corturi, a odgoanelor și a țărușilor. Pe când Cato și Macro abia se târau spre căruțele aflate între liniile marcate pentru corturile fiecărei centurii, Macro chicoti:

– Se pare că optio și-a regăsit glasul. Urlă la noi ca un veteran. Sau cel puțin încearcă. Ciudat, îmi amintește de tine la începuturi.

– De mine?

Cato îl privi cu sprâncenele ridicate.

– Sigur. Ascuțit, excesiv de zelos și compensând lipsa de experiență cu afectare.

– Așa eram?

– Cam aşa. Macro zâmbi. Dar ai ieşit bine, în cele din urmă. Aşa va face şi băiatul nostru, Fuscius. Vei vedea.

– Poate. Cato aruncă o privire spre optio şi continuă cu glas scăzut: Dacă e suficient de isteţ cât să se ţină departe de conspiraţii.

– Crezi că e implicat?

– Nu ştiu. Cato chibzui puţin. A fost o alegere la fel de neaşteptată ca şi Tigellinus, aşa că o să-mi păstrez raţionamentele pentru mine, deocamdată.

Macro clătină din cap.

– Vezi conspiratori peste tot, băiete. Mă întreb cât va trece până ce vei începe să mă suspectezi şi pe mine.

Cato zâmbi.

– În ziua aceea, cred că voi merge şi îmi voi tăia venele în linişte. Dacă există un lucru pe lumea asta căruia îi cunosc adevărata valoare, atunci acela este prietenia noastră. Ne-a condus prin...

Macro zâmbi ciudat şi ridică o mână pentru a-l face pe prietenul său să tacă.

– Las-o baltă, Cato, sau mă vei face să plâng.

Pe timpul nopţii, sclavii şi slujitorii casei imperiale sosiseră să pregătească pavilionul pentru familia imperială şi musafirii lor. Munceau la lumina vaselor cu jăratic şi a lămpilor pentru a se asigura că tot mobilierul, mesele pentru banchet şi canapelele erau pregătite pentru sosirea lui Claudius, în după-amiaza următoare. Un şuvoi constant de torţe avansau în jurul malului îndepărat al lacului, indicând sosirea

sclavilor care fuseseră trimiși să găsească puncte de observație bune pentru stăpânii lor înstăriți, aflați încă în paturilor lor din Roma. Țărmul opus se afla la aproape opt sute de metri depărtare și de-a lungul său se întindeau focurile de tabără, iar torțele licăreau pe fundalul dealurilor întunecate, în timp ce reflexiile lor scânteiau și străluceau pe suprafața apei. După ce restul camarazilor din unitatea lor se retrăseseră în cort pentru a se odihni, Cato și Macro împărțiră un burduf de vin, în timp ce priveau cum se înmulțea numărul celor de pe țărmul mai îndepărtat.

– Mă îndoiesc că va mai fi organizat un spectacol la scara aceasta vreodată, sugeră Cato. Vremurile grele cer diversiuni spectaculoase. Dacă ceva nu va merge bine cu spectacolul sau dacă gloata nu va fi suficient de mulțumită, atunci zilele lui Claudius sunt numărate. Fie mulțimea îl va sfâșia, fie Eliberatorii îl vor înjunghia pe la spate, sau poate că fapta va fi săvârșită chiar de cineva apropiat lui. Cato rămase tăcut pentru o clipă. Se întinse după un lemn pe care îl aruncă în focul de tabără care se stingea. Pe zei!

– Ce s-a întâmplat?

– Nu prea e o situație grozavă, nu-i așa? Ne riscăm viețile și ne vărsăm sângele ținându-i pe barbari la distanță de frontierele Romei, doar pentru ca acești nebuni să pună totul în primejdie.

– Și? Ce crezi că putem face în privința asta?

Cato rămase tăcut, apoi privi cu grijă în ochii prietenului său.

– Nu multe, recunosc. Dar mi se pare că cea mai bună soluție pentru Roma în acest moment este chiar Claudius. De aceea trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-l ține în siguranță.

– Claudius? Macro clătină din cap. Cred că ai băut prea mult vin, băiete.

Cato se aplecă în față.

– Ascultă, Macro. Nu sunt beat... Vorbesc serios. Am văzut suficient din această lume pentru a ști că Roma, cu toate defectele ei, nu este cel mai rău dintre imperii. Acolo unde stăpânește Roma, există ordine și prosperitate și – deși știu că tu nu pui prea mult preț pe treaba asta – cultură. Există biblioteci, teatre și artă. Și mai există și un grad de toleranță religioasă. Spre deosebire de cuiburile acelea de aroganță și bigotism din Britannia și Iudeea. Cato se cutremură când își aminti de druizi și de fanaticii iudei pe care el și Macro îi înfruntaseră în luptă. Roma este cea mai mare speranță a omenirii.

– Mă îndoiesc că acesta este punctul de vedere împărtășit de cei pe care i-am zdrobit pe câmpul de luptă și pe care i-am transformat în sclavi. Macro se uită la flăcăruile care se prelingeau din lemnul preschimbat în cărbuni și din cenușa focului. Ești un idealist, Cato. Un romantic. Nu e nimic mai mult decât un test de forță. Noi cucerim pentru că asta e ceea ce face Roma și suntem buni la asta.

– E mai mult decât forță brută..., începu Cato, apoi se opri. În regulă, e și asta. Dar Roma are mult mai mult de oferit decât simplitatea sabiei. Sau s-ar

putea să aibă, dar numai pentru unii dintre împărați. I-am văzut îndeaproape. Tiberius și monstrul acela, Gaius. Fiecare dintre ei a stăpânit puterea cu neglijență și cruzime. Claudius, cu toate defectele lui, a încercat să fie mai bun. Crezi că tânărul Britannicus sau Nero va continua ceea ce a început el bun?

– Nici nu m-am gândit la asta, căscă Macro. Cât timp pot plăti pentru a menține legiunile și lasă campaniile pe mâna profesioniștilor, altceva nu mă mai preocupă.

Cato se uită la el.

– Nu te cred. Tu crezi că nu știu ce îți macină inima?

Macro se întoarse pentru a-l privi drept în față.

– Chiar dacă am simțit odată tot ceea ce simți și tu în această privință, sunt destul de în vârstă ca să știu că a fost o pierdere de vreme ca să mă mai gândesc la așa ceva. Vei putea schimba lumea? Dar eu? Nu. Nu ține de noi. Niciodată nu a ținut și niciodată nu va ține. Nu va depinde de oameni de rangul nostru. Crezi că eu nu am simțit cândva la fel ca tine? Macro se opri, apoi continuă pe un ton mai binevoitor. Acum sunt obosit. Mă duc la culcare. Ar trebui să te odihnești și tu.

Macro se ridică în picioare, ținând burduful de vin pe jumătate gol, apoi clătină din cap spre Cato înainte să se îndrepte către cortul care fâlfâia și să dispară înăuntru. Cato își strânse genunchii la piept și își încolăci brațele în jurul lor, în timp ce se uita la strălucirea focului care pălea. Concepția necioplită a lui Macro asupra vieții îl mânia și îl frustra în egală

măsură, așa cum se întâmplase de fiecare dată. Inima lui Cato era destul de tânără cât să nutrească visuri nelimitate și dorințe care să-i modeleze viitorul și voia ca și ceilalți să gândească la fel ca el. Dacă nu o făceau, atunci era din lipsă de viziune și înclinație. Totuși, chiar dacă în inimă simțea focul ambiției, rațiunea lui Cato chibzuia cu obiectivitate la punctul de vedere al prietenului său. Exista o anumită înțelepciune în vorbele lui Macro, dar când înțelepciunea era oferită din poziția unei vârste mai înaintate și a experienței, era rareori ușor de digerat.

Aerul nopții era rece, iar Cato tremura, chircindu-se pentru a încerca să se încălzească. Dincolo de foc, putea distinge masa pavilionului imperial, cu vopseaua lui albă, vag luminată de stele. Se întrebă ce preocupa mințile unor oameni precum Claudius și moștenitorii săi. Oameni care nu erau osândiți să trăiască în obscuritatea destinată maselor. În legătură cu toate ambițiile și visurile sale, Cato știa că o sută, chiar o mie de ani de acum înainte, oamenii vor vorbi despre Claudius, în timp ce numele de Macro și Cato, și ale altor nenumărați ca ei, vor fi îngropate și uitate în praful istoriei. Se uită timp îndelungat la conturul pavilionului imperial, cu o ciudă neascunsă, în timp ce ultimele valuri de căldură eliberate de foc începură să se estompeze.

– Ei bine, murmură în cele din urmă în sinea sa, apoi se ridică. Ești un ticălos vesel, nu-i așa?

Pe când se îndrepta spre cort, Cato văzu o siluetă mișcându-se de-a lungul laturii îndepărtate a acestuia. Când trecu pe lângă unul din vasele cu jăratic aprinse

pentru a încălzi santinelele, Cato recunoscu trăsăturile lui Tigellinus. Schimbă un salut cu unul dintre străjerii de gardă. Aşadar, chibzui Cato, mai există încă un om a cărui minte chinuită îi refuză somnul. Îl privi încă ceva timp, pe când centurionul înainta prin noapte, în direcţia ţarcurilor prizonierilor, apoi Cato se aplecă pentru a intra în cortul din piele de capră al unităţii sale, pipăindu-şi cu grijă drumul spre saltea, după care se întinse pe jos şi adormi.

CAPITOLUL 23

Toată dimineața, locuitorii Romei continuară să curgă spre lac, dinspre Via Appia. Majoritatea erau familii, mergând pe jos, zdrențăroși și sfrijiți, cu copiii legați de mamele lor cu fâșii de pânză murdară. Printre ei se aflau și negustorii ambulanți care duceau baloturi de mărfuri sau care împingeau cărucioare încărcate cu perne, evantaie și burdufuri cu vin. Vânzătorii obișnuiți de gustări și pâinici rotunde erau vizibil absenți. Nu se vedeau decât câțiva catâri și ponei, folosiți pentru a trage căruțele, și ei la fel de înfometați ca și oamenii, cu coastele ieșindu-le prin pielea ca o pânză mătăsoasă întinsă peste drugi de fier. Majoritatea animalelor de povară din Roma fuseseră deja sacrificate pentru hrană. Chiar și oasele și pieile lor fuseseră fierte pentru a spori zeama lungă a ciorbelor. Printre șuvoiul de oameni înfometați se zăreau și cei mai înstăriți, încă hrăniți corespunzător, și care discutau animat între ei, în timp ce sclavii

care îi escortau le croiau drumul cu bâte solide și bastoane din lemn.

Pe măsură ce ajungeau la țărmurile lacului, mulțimile erau conduse cu grijă printre rândurile de mese, unde li se înmâna rația de hrană din rezervele aduse din magaziile palatului imperial. Printre pâinile simple și fâșiile de carne sărată se găseau și mâncăruri extravagante, de care oamenii de rând nu doar că nu auziseră niciodată, dar nici măcar nu le văzuseră. Prăjituri cu miere, plăcinte cu limbi de ciocârlie, hălci de vânat afumat, borcane cu cel mai bun garum și oale cu fructe conservate, culese din cele mai îndepărtate provincii și expediate la Roma cu o cheltuială uriașă. Unii dintre beneficiarii dărniciei împăratului priveau mâncărurile fine cu o stupidă neînțelegere, înainte de a le mirosi și a le gusta. Majoritatea încercau să le dea la schimb pentru ceva ce cunoșteau mai bine.

După ce își luau rațiile, oamenii se îndreptau spre lac, pentru a găsi un loc unde să se așeze și să privească spectacolul care urma. Spațiul de lângă mal se umpluse repede, mai târziu și panta din spate, așa că lui Cato și Macro, care priveau așezați la mică distanță de o latură a pavilionului imperial, malul opus li se părea un peisaj înțesat de oameni, în culori bălțate.

– Pe toți zeii, se minună Macro. Nu am văzut niciodată atât de mulți oameni. Cu siguranță că toată Roma se află aici.

Cato ridică din umeri. Era greu să estimeze numărul persoanelor de pe malul celălalt. Știa că Marele Circ putea adăposti mai mult de două sute de mii de

spectatori și, dacă populația Romei se apropia de un milion de suflete, așa cum i se spusese, atunci cu siguranță că majoritatea se aflau aici astăzi. Străzile capitalei probabil că semănau cu cele ale unui oraș-fantomă, cu nemișcarea și liniștea întrerupte doar de siluete ciudate sau de glasul celor prea slăbiți ca să poată călători până la lac sau prea necinstiți ca să scape ocazia de a pătrunde în casele goale și în prăvălii. Doar cei bogați își puteau permite să lase sclavi înarmați pentru a le apăra proprietățile. Cato se întoarse să privească spre rezervele de hrană care scădeau văzând cu ochii, înmagazinate puțin în spatele pavilionului imperial, și calculă că urmau să se epuizeze până a doua zi de spectacol. După aceea, doar corăbiile cu grâne din Sicilia aveau să stea între Claudius și gloata înfometată.

Dacă împăratul era detronat, atunci Eliberatorii aveau să scoată la iveală rezerva uriașă de grâu, pe care o ascunseseră undeva în Roma sau în apropiere. După ce, la început, îndemnaseră mulțimea la violență din cauza lipsei de hrană, Eliberatorii își vor juca rolul de patrioți binefăcători. Gândul făcu sângele lui Cato să ardă în vene. Își alungă mânia și se strădui să se concentreze. Dacă ar fi fost în locul Eliberatorilor, unde ar fi ascuns atât de multe grâne?

– Capetele sus, băieți! strigă Fuscius. Banchetul s-a terminat. Drepți!

Anturajul imperial luase masa sub un cort mare, deschis, iar acum ultimele note ale flautelor și harpelor unui ansamblu grecesc se stingeau, în timp ce

Claudius își conducea familia și sfătuitorii pe lângă ceilalți oaspeți, care se grăbiseră să se ridice în picioare. Apărură în lumina strălucitoare a soarelui, iar oamenii din cohorta lui Burrus luară poziția de drepți, cu sulițele și scuturile ținute strâns în fiecare mână. Trei centurii fuseseră aliniate de-o parte și de alta a aleii care ducea de la cortul pentru banchet până la intrarea în pavilion, decorată cu ghirlande, în spatele căreia o scară largă ajungea la platforma pentru vizionare. Gărzile germanice se aflau deja pe poziții, așezate în jurul lojii imperiale, unde Claudius și familia sa urmau să se așeze pe scaune tapițate.

Centuriei a VI-a, care se bucura încă de recunoștința deosebită a împăratului, îi revenea onoarea de a apăra partea exterioară a pavilionului, în timp ce restul cohortei urma să fie ținut puțin mai departe, în caz că aveau nevoie de ei pentru a-i ajuta pe auxiliari să păzească rezervele de hrană și țarcurile prizonierilor.

După ce împăratul și anturajul său intrară în pavilion, Burrus dădu ordin celorlalte cinci centurii să se îndepărteze, iar centurionul Tigellinus începu să-și așeze oamenii în jurul perimetrului stabilit. Cato și Macro erau postați într-un loc umbros, chiar sub loja de unde urma să se facă trecerea în revistă.

– Începem, zise Macro, arătând spre țarcurile prizonierilor. Spectacolul e pe cale să înceapă.

Cato întoarse capul și văzu primul lot de prizonieri care erau conduși afară, prin una dintre porți. Fură mânați spre corăbiile de la mal, iar acolo, jumătate dintre oameni primiră coifuri, scuturi, săbii și

armuri dintr-o căruță. Ceilalți fură ghidați spre rampa din lemn, spre puntea primei nave, după care li se ordonă să coboare sub punte, pentru a lua vâslele.

– Uită-te la echipamentul ăla, remarcă Macro. Cred că au golit Templul lui Marte pentru el. Celtic, grec, numidian. Unele dintre piese cred că datează tocmai de pe vremea războiului civil.

După ce prizonierii fură înarmați, se îmbarcară pe vas și se adunară într-o vagă formație pe punte, pentru a-și aștepta ofițerii. Cele două flote se distingeau una de cealaltă prin culoarea fanioanelor care fluturau pe fiecare catarg. Lupta fusese anunțată drept reconstituirea Bătăliei de la Salamina, unde vasele de război grecești se confruntaseră cu o flotă persană mult mai numeroasă și învinseseră. Corăbiile alese să-i reprezinte pe persani aveau fanioane albastre, în timp ce acelea care jucau rolul grecilor purtau culori stacojii. Rând pe rând, și celelalte nave fură echipate în același mod, apoi, în cele din urmă, la două ceasuri după prânz, amiralii aflați la comanda celor două flote și ofițerii de pe fiecare vas se adunară înaintea lojii pentru trecerea în revistă. Majoritatea erau gladiatori profesioniști, aleși să asigure disciplina și conducerea necesară pentru a manevra un număr mare de criminali slab antrenați și de sclavi, care fuseseră obligați să ia parte la spectacol. Uitându-se la ei, Cato putu vedea că erau în condiție bună și că unii dintre ei aveau cicatrici căpătate în luptele anterioare. Tigellinus chemă cele patru unități care fuseseră ținute în rezervă pentru a forma un cordon între luptători și lojă.

Gladiatorii și pretorienii stăteau față în față, privindu-se în tăcere, până ce Narcissus apăru pe platformă și o traversă până la balustradă, pentru a privi spre chipurile celor care urmau să conducă la moarte mii de bărbați, pe lac.

Secretarul rămase tăcut o clipă, apoi își începu alocuțiunea pe un ton aspru:

– Din clipă în clipă, împăratul se va afla în fața voastră pentru a vă primi salutul înainte de începerea Naumachiei. Aș fi preferat să fi fost toți oameni aleși, cei mai buni care ar fi putut onora spectacolul la care aveți privilegiul de a participa. Dar nu sunteți. Sunteți doar ceea ce am putut aduna în timpul pe care l-am avut la dispoziție. Puțin mai buni decât scursurile de pe vasele pe care le veți comanda. Acestea fiind spuse, vă cer să dați tot ce aveți mai bun. La fel și ei. Arătă în direcția țărmului îndepărtat. Să dați un spectacol bun. Asigurați-vă că voi și oamenii voștri veți lupta bine, iar cei care vor supraviețui poate vor fi recompensați.

În timp ce secretarul imperial vorbea, Cato observă că unii dintre gladiatori și ceilalți luptători păreau confuzi, iar câțiva dintre ei chiar se întorseseră unii către ceilalți ca să bombăne înfuriați.

– Liniște! zbieră Narcissus. Stați nemișcați și arătați respect față de împărat.

Se întoarse și clătină din cap către bucinatorii care stăteau de o parte și de alta a intrării ce ducea spre platformă. Aceștia își ridicară instrumentele, își strânseră buzele și suflară câteva note stridente, care

creşteau în intensitate. După semnal, Claudius păşi în lumina strălucitoare a soarelui. Cununa din aur de pe părul său zbârlit şi alb ca zăpada strălucea puternic. Impresia bună pe care o lăsa toga sa cu broderii fine era oarecum estompată de petele de sos care i se întindeau pe piept. Ţinând o cupă din aur, se îndreptă nesigur către balustradă. Narcissus se înclină în faţa lui şi se dădu cu spatele într-o parte.

– Gladiatori! strigă Narcissus. Salutaţi-vă împăratul!

Urmă o scurtă pauză, înainte ca oamenii să bălmăjească un salut pe mai multe voci, ale cărui cuvinte abia dacă se puteau înţelege. Claudius, ameţit de vinul pe care îl consumase, nu se putu abţine să nu râdă în timp ce salutul se stingea, apoi clătină din cap:

– Haideţi, oamenilor! P-pu-puteţi să vă descurcaţi mai bine de atât, cu siguranţă. Împăratul ridică mâna liberă. La trei! Gata? Unu, d-d-doi, trei!

– Ave, Cezar! urlară luptătorii pe o singură voce. Cei care vor muri te salută!

Claudius clătină din cap atunci când văzu că unii dintre oameni nu rostesc cuvintele. Ridică pocalul şi mormăi:

– Sau nu, după cum va fi cazul. În această privinţă, vă d-d-dau cuvântul meu!

Gladiatorii se priviră, în timp ce digerau ceea ce tocmai spusese împăratul. Claudius se întoarse spre Narcissus şi murmură:

– Urcă-i pe nave şi începe lu-lupta, ca să nu mai p-p-pierdem timpul.

– După cum porunciţi, sire.

Împăratul se întoarse și se împletici spre interiorul pavilionului, cu vinul vărsându-se din cupă. Imediat ce plecă, Narcissus se grăbi spre balustradă.

– La corăbii! Pregătiți-vă de luptă!

Cato îi urmărea cu atenție pe luptători. Câțiva discutau cu însuflețire, iar restul se adunaseră împrejur, strigându-și sprijinul.

– Se pare că sunt probleme.

– Ce zic? întrebă Macro. Nu înțeleg prea bine.

Cato prinse câteva cuvinte rătăcite, dar nu suficient cât să priceapă ceva, apoi clătină din cap. Deasupra lor, glasul lui Narcissus se auzi iarăși, ascuțit și mânios:

– Treceți la corăbiile voastre sau jur că vă voi crucifica pe toți cei care veți supraviețui luptei!

Luptătorii se dădură la o parte, iar unul dintre gladiatori păși în față, cu degetele mari înfipte în centură, privind sfidător înspre secretarul imperial.

– Nu o vom face. Cu toții l-am auzit pe împărat, la fel ca și tine. A fost destul de clar ceea ce a spus. Suntem iertați. Lupta nu va mai avea loc.

Macro se întoarse către Cato cu o expresie surprinsă, iar Cato clătină din cap fără să înțeleagă nimic.

– Ce ai zis!? întrebă Narcissus uluit.

– Naumachia. Nu va mai avea loc. Așa a zis împăratul.

– Ești nebun? Despre ce vorbești acolo?

Gladiatorul se încruntă.

– A fost suficient de clar pentru noi. A zis că nu vom muri. Ne-a dat cuvântul lui. L-ai auzit din gura lui. Cuvântul împăratului e lege. A circulat un zvon

prin țarcuri aseară că spectacolul nu va mai avea loc. Se pare că a fost adevărat, la urma urmei.

– Nu a vrut să spună nimic de genul acesta, nebunule! Acum treceți la vase!

Gladiatorul se întoarse ca să privească spre cei mai apropiați susținători ai săi, apoi urmă un schimb șoptit de cuvinte, după care se răsuci iar către Narcissus și își încrucișă brațele.

– Suntem oameni grațiați. Așa a spus împăratul. Cerem să fim eliberați imediat.

– Cereți? Narcissus părea să se sufoce. Cum îndrăznești, sclavule! Secretarul imperial se aplecă peste balustradă și strigă spre Tigellinus: Centurion, omoară-l pe acest om și pe oricine altcineva refuză să se supună ordinelor.

Urmă o scurtă pauză, apoi aerul se umplu de tensiune, când gladiatorii și ceilalți luptători apucară mânerele săbiilor. Centurionul Tigellinus păși în fața cordonului de soldați și se uită în sus la Narcissus.

– Domnule?

Secretarul imperial împunse cu un deget spre el:

– Fă cum ți s-a ordonat sau le vei împărtăși soarta. Fă-o!

Tigellinus păși înapoi în linie, își ridică scutul și scoase sabia. Trase nervos aer în piept și dădu ordinul:.

– Centuria a VI-a! Sulițele în față!

Se auzi un bocănit puternic când soldații își puseră un picior în față, apoi înclinară vârfurile sulițelor spre gladiatori. Cato se uită la oamenii din fața lor și calculă că, dacă situația scăpa de sub control,

aceştia erau în număr de aproximativ optzeci, fiind cât de cât la egalitate. Lângă el, Macro îşi fixase privirea asupra căpeteniei, mârâind.

– Sperasem să nu mai fiu nevoit să mă lupt iarăşi cu sclavi. Şi cu atât mai puţin cu gladiatori.

– Un sestert până la un dinar că grupul acesta a fost antrenat în şcoala din Roma, murmură Cato.

Macro se uită la el. Marea Şcoală era renumită în întregul imperiu pentru calitatea gladiatorilor pe care îi pregătea. Macro trase aer adânc în piept.

– Atunci avem probleme.

Tigellinus probabil că le împărtăşea neliniştea, căci se întoarse să-i ordone unuia dintre oameni să alerge la tribunul Burrus pentru a cere întăriri. În timp ce soldatul se grăbi să plece, centurionul ridică scutul şi se întoarse cu faţa spre gladiatori:

– Centuria a VI-a, avansaţi, la pas!

Linia pretorienilor înaintă, cu armurile lor de ceremonie sclipind peste tunicile albe, fără pată. Trecuse ceva timp de când Cato şi Macro luptaseră ca parte dintr-o linie de bătălie, şi nu ca ofiţeri la comandă, iar Cato se concentra să-şi potrivească pasul cu oamenii aflaţi de o parte şi de alta. În faţa lui, căpetenia gladiatorilor ridică o mână spre Narcissus:

– Spune-le pretorienilor să se oprească. Sau sângele oamenilor tăi va fi vărsat. Iar împăratul te va trage pe tine la răspundere, libertule.

În voce îi picură dispreţ, atunci când rosti ultimul cuvânt.

Cato aruncă o privire în spate și îl văzu pe Narcissus uitându-se furios la scena de jos, cu buzele strânse într-o linie subțire.

– Gladiatori! urlă căpetenia lor. Scoateți armele!

Aerul vibră de zăngănitul aspru al lamelor care erau smulse din teacă, iar Cato își ridică scutul oval mai sus, pentru a-și proteja pieptul și partea de jos a feței. Gladiatorii se aflau la mai puțin de douăzeci de pași depărtare. În spatele lor, o palisadă se întindea de la mal până la țarcuri. Câțiva soldați din trupele auxiliare aflați într-un turn de veghe dinapoia palisadei asistaseră la confruntare, iar unul dintre ei striga acum în jos la colegii săi pentru a-i alerta. *Gladiatorii nu vor putea scăpa în nicio direcție*, decise Cato. Într-adevăr, nu aveau nicio scăpare. Nu puteau decât să se mențină pe poziții și să moară sau să alerge spre corăbii. Cei care se îmbarcaseră deja se înghesuiau pe punțile din față pentru a privi, iar Cato se rugă să nu fie și ei animați de zelul indignat care îi determinase pe conducătorii lor să îl sfideze pe Narcissus. Din fericire, se aflau destul de departe ca să fi auzit remarca nelalocul ei făcută de împărat și schimbul înveninat de cuvinte pe care îl generase.

Căpetenia gladiatorilor se aplecă și își puse scutul în fața trupului, pregătit să-l trântească în fața primului dușman care ar fi îndrăznit să i se opună. Sabia îi era trasă înapoi, gata să înjunghie. Ceilalți bărbați îi urmară repede exemplul, răsfirându-se pentru a lăsa spațiu de manevră. Cato nu putu să nu se gândească la diferențele dintre stilurile de luptă

ale gladiatorilor și ale pretorienilor. O tabără antrenată să lupte separat, fiecare bărbat fiind expert în tehnicile cerute de duelurile individuale care le defineau viețile. În fața lor se aflau soldații de elită ai Romei, antrenați să lupte în rânduri disciplinate, fiecare dintre ei fiind doar o parte a unei mașinării.

– Salvați-vă! le strigă Tigellinus. Predați-vă căpetenia și veți fi cruțați.

– Du-te-n mă-ta! zbieră un glas drept răspuns.

Buzele căpeteniei lor se despărțiră într-un rânjet sălbatic, apoi se lovi cu latul sabiei peste platoșă.

– Vino și prinde-mă!

CAPITOLUL 24

– Așa să fie, răspunse Tigellinus cu răceală. Centuria a VI-a, stai! Pregătiți sulițele!

Cato și Macro se opriră odată cu restul soldaților și își întăriră strânsoarea asupra sulițelor, le înclinară pe spate și își încordară mușchii, pregătiți să arunce proiectilele la ordinul centurionului. Cato mai trăise acest moment, în bătăliile anterioare, și aștepta ca dușmanul să fie intimidat sau să șovăie. În loc de asta, gladiatorii rămaseseră pe poziții, fără a se clinti, cu privirea fixată asupra pretorienilor, fără a clipi, cu mușchii pregătiți să se ferească de prima lovitură a adversarilor.

– Încearcă să-l ataci pe conducător, zise Macro. Dacă va cădea el, atunci și ceilalți s-ar putea să renunțe.

Cato clătină din cap.

– Aruncați! zbieră Tigellinus.

Cato își duse brațul în față, deplasându-și greutatea pe traiectoria zborului suliței și eliberând strânsoarea în ultima clipă. Tija întunecată se arcui prin aer,

împreună cu celelalte sulițe din centuria lui Tigellinus. Se înălțară printre cele două grupuri de bărbați, apoi părură că încetinesc, când ajunseră în vârful arcului, înainte să coboare. Gladiatorii își dezvoltaseră reflexe ascuțite, ca parte a antrenamentului lor, și săriră într-o parte atunci când sulițele aterizară printre ei. Doar câțiva bărbați au fost loviți: unul a fost străpuns prin cap, vârful suliței trecându-i prin gât și înfigându-i-se adânc în trup. Cato văzu că omul se împleticise la impact, apoi rămăsese nemișcat, după care se aplecase în față, pierzându-l din vedere. Încă doi fuseseră răniți de moarte, când vârfurile mortale din fier ale sulițelor le sfâșiaseră piepturile. Ultimul, care stătea chiar în fața lui Cato, urlă când sulița îi trecu prin cizmă și îi țintui piciorul de pământ. Ceilalți, în mod incredibil, scăpaseră nevătămați.

– Blestemați să fie! zise Macro. Sunt buni. Nu am văzut oameni care să se miște atât de repede.

– Scoateți săbiile! strigă Tigellinus.

Cato își apucă arma, având grijă să-și strângă degetele puternic în jurul mânerului acoperit cu piele, știind mult prea bine că unui luptător îi era fatal dacă sabia îi aluneca din mână în timpul luptei. Trase sabia din teacă și o ridică, lama odihnindu-se pe marginea scutului. Lângă el, restul soldaților continuau să înainteze spre gladiatori, cu vârfurile săbiilor scânteind.

Conducătorul, care nu fusese rănit de sulițele pretorienilor, își trase ușor sabia din teacă și apucă una din sulițele înfipte în pământ.

– Haideți, băieți, dați-le puțin din propriul lor medicament! le strigă susținătorilor săi.

Aruncă sulița spre soldați, care se aflau acum la o distanță de doar douăzeci de pași. Ar fi fost greu să rateze șirul de scuturi și coifuri strălucitoare care se îndreptau spre el. Sulița străpunse scutul celui aflat lângă Macro, înfigându-se în brațul cu care ținea pavăza și lovindu-se puternic de platoșa soldatului, după care greutatea suliței îi trase în jos brațul și scutul. Soldatul scoase un urlet de durere, pasul începu să-i șovăie, iar el rămase în afara rândului, băgându-și sabia în teacă. Își smuci apoi mâna cu care ținea scutul și o eliberă, într-o învălmășeală de sânge.

– Strângeți-vă! ordonă Macro instinctiv. Strângeți rândul!

Câțiva dintre gladiatori urmaseră exemplul căpeteniei lor și încă patru soldați se prăbușiră, înainte ca Tigellinus să reacționeze în fața pericolului și să prevină pierderea și mai multora dintre oamenii săi.

– Atacați! strigă el disperat. Atacați!

Gura lui Macro se deschise larg când scoase un răget asurzitor de luptă, apoi își coborî capul și o luă în față. Cato scrâșni din dinți și rămase aproape de flancul lui Macro. În fața lor, gladiatorii se pregătiră de impact. Cei cu sulițele încă în mâini prinseră mânerele strâns, gata să folosească armele drept lănci. Se auzi o zarvă crescândă de bubuituri și mormăieli, întreruptă de zăngănitul ascuțit al lamelor care se loveau, atunci când pretorienii se năpustiră asupra inamicilor lor.

Macro se îndreptă direct spre un barbar germanic cu pieptul lat, cu părul lăţos legat la spate pentru a nu-i cădea pe faţă. Bărbatul îşi ridică scutul rotund, greu, şi îşi ţinu *falcata,* sabia scurtă într-o parte, pregătit să atace. Îşi dezgoli dinţii într-un mârâit şi sări în faţă. Scuturile se izbiră cu forţă unul de celălalt, dar mişcarea cea mai bună îi aparţinu lui Macro. Îşi mutase greutatea în spatele scutului, ca măsură de precauţie, făcându-l pe german să se dea înapoi câţiva paşi. Chiar şi aşa, bărbatul era antrenat să-şi revină rapid şi pară sălbatic lovitura lui Macro, dând vârful sabiei la o parte. Oricât i-ar fi fost de bune tehnica şi reflexele, antrenamentul său de luptă individual îl ajuta cel mai mult. Atenţia îi era concentrată asupra lui Macro şi doar în ultima clipă conştientiză ameninţarea care venea din partea lui Cato, care se apropia din partea opusă. Cato îl pocni cu scutul, lovindu-l cu putere pe barbar chiar în umăr şi dezechilibrându-l. Se prăbuşi, cu spatele lui larg încovoiat peste un genunchi. Cato lovi fără a ezita, înfigându-i sabia adânc între omoplaţi, sfâşiind muşchii şi zdrobind coastele şi coloana vertebrală a bărbatului. Îşi trase sabia înapoi, împroşcând stropi de sânge cald şi apoi se întoarse pe loc, pentru a se apăra de următorul atac.

– O lovitură bună, băiete, recunoscu Macro.

Încăierarea se dezlănţuise în jurul lor, cu gladiatorii care se menţineau pe poziţii, pe când se fereau cu scuturile de loviturile pretorienilor sau le parau plesnind abil cu încheieturile mâinilor. În timp ce Cato privea, îl văzu pe conducător izbindu-şi scutul de

coiful unui soldat, dându-i capul pe spate. Apoi, gladiatorul continuă cu o lovitură de sabie puternică în gâtul expus, scoțând apoi sabia în timp ce se retrăgea, aplecându-se pentru a se apăra, căutându-și următorul adversar. Și alți pretorieni se prăbușiseră, observă Cato, și doar doi gladiatori. Doar armura și scuturile mai mari ale pretorienilor erau cele care îi ajutau să nu înregistreze și mai multe victime în lupta inegală.

– Pe asta o pierdem, observă Macro. Mai bine am face ceva. Trebuie să preluăm comanda.

Cato clătină din cap, urmărind desfășurarea de forțe. Vor atrage atenția asupra lor și vor exista unii care își vor pune întrebări în legătură cu ușurința cu care preluaseră comanda – asta dacă aveau să supraviețuiască luptei.

Macro inspiră adânc și urlă:

– Pretorieni! La mine! La mine!

Cato repetă strigătul, ca un ecou. Camarazii lor care se aflau în apropiere începură să se îndrepte spre ei și se formă repede un mic cerc, scut lângă scut, în timp ce oamenii căutau protecția formației.

– Rămâneți pe poziții! ordonă Macro. Vor sosi ajutoare curând! Rezistați!

Tigellinus repetase strigătul lor și un al doilea cerc de pretorieni se formase în apropiere. Restul luptau spate în spate sau erau angajați într-o serie de dueluri individuale, răspândiți pe terenul deschis. Cato își ținea scutul ridicat, în timp ce stătea lângă Macro. Aruncă o privire spre cealaltă latură, unde îl văzu pe Fuscius respirând precipitat. Ochii locțiitorului erau

larg deschiși, iar dinții i se descoperiseră într-un mârâit. În ciuda sălbăticiei expresiei sale, brațele îi tremurau, iar vârful sabiei i se legăna, pe când o îndrepta către dușmanii săi.

– Suntem relativ în siguranță, îi spuse Cato. Dacă rămânem împreună și păstrăm formația.

Fuscius îi aruncă repede o privire, apoi se uită înapoi, clătinând din cap viguros.

Gladiatorii înconjuraseră cercul, dar nu se înregistrase încă nicio încercare coordonată de a-i ataca. În schimb, fiecare gladiator părea să fi ales un anumit soldat drept adversar și, fie stăteau și îi cântăreau din ochi, fie se aruncau în față, cu intenția de a-și strecura armele pe lângă scuturi. Unii făceau fente, apoi încercau să atace. În toate cazurile, prezența soldaților în lateralele celui pe care îl alegeau drept țintă le zădărnicea încercările. Acesta nu era genul de luptă pe care fuseseră antrenați să o poarte, iar frustrarea lor era evidentă. Atacurile lor se rărire, iar Cato simți că aveau ocazia să facă un nou apel, pentru a le cere să pună capăt luptei.

– Nu puteți învinge! strigă el. Vor veni și mai mulți soldați aici, din clipă în clipă. Veți fi tăiați în bucăți dacă opuneți rezistență. Lăsați săbiile jos!

– Oricum ar fi, tot vom muri, fraților! le strigă căpetenia. Vom muri acolo, luptând pentru a-i distra pe romani, sau aici și acum, luptând cu romani! Luptați!

Cu un strigăt de furie, gladiatorul atacă un bărbat aflat chiar în spatele lui Fuscius și îl lovi cu scutul, obligându-l pe pretorian să își ridice scutul ca să pareze

lovitura. În același timp, își trase sabia în spate, rotind-o într-un arc, pe sub și în jurul părții de jos a scutului soldatului și apoi în sus, direct în pântecele pretorianului. Atât de puternică fu lovitura, încât scoase aerul din plămânii bărbatului și aproape că îl ridică în aer, în timp ce lama sabiei îi perfora organele vitale. Cu un strigăt sălbatic de triumf, gladiatorul își trase sabia și sări înapoi, apoi înălță lama pătată de sânge închegat.

– Omorâți-i! Omorâți-i pe toți, fraților!

Urmă un cor de răgete și strigăte din partea tovarășilor săi, în timp ce se strângeau în jurul celor două cercuri de pretorieni, ciopârțindu-le și lovindu-le scuturile și coifurile.

– Trebuie să le doborâm căpetenia, mormăi Macro, în timp ce para o lovitură de sabie. Dacă va cădea el, își vor pierde curajul.

Cato aruncă o privire înapoi, spre pavilion, și văzu cea mai apropiată dintre celelalte centurii adunându-se în formație. O trompetă, care suna alarma de dincolo de palisadă, anunța că și auxiliarii se pregăteau să intervină. Totuși, gladiatorii încă mai aveau suficient timp pentru a-i măcelări pe Tigellinus și pe oamenii săi. Sus, pe platformă, împăratul reapăruse, ținând încă pocalul în mână. Privea furios către scena care se petrecea sub picioarele sale.

– Ce înseamnă asta? Cine a dat ordin să înceapă lupta?

Cato își drese glasul.

– Hai să o facem, atunci.

Macro clătină din cap și se pregăti, aplecându-se, lăsându-și greutatea pe degetele de la picioare.

– Ești pregătit, băiete?

– Pregătit.

– Acum! Dă-te înapoi! Macro se apropie cu spatele de cerc, urmat îndeaproape de Cato. Imediat, Macro strigă un nou ordin: Strângeți rândurile!

Fuscius și bărbatul aflat în dreapta lui Macro se apropiară de ceilalți, în timp ce Cato și Macro păşiră în lateral, până ce se aliniară cu căpetenia gladiatorilor. Cato se mișcă înainte, împingându-se printre doi dintre camarazii săi.

– Faceți loc acolo! Faceți loc!

Soldații se mișcară într-o parte și îi lăsară să treacă, în timp ce Macro îl privea concentrat pe bărbatul care se afla doar la opt pași distanță.

– Îl doborâm când va lovi din nou. La ordinul meu.

Cato își întări strânsoarea pe mânerul sabiei și simți cum sângele i se năpustește prin vene, făcându-i mușchii să furnice de tensiunea familiară a bătăliei. Gladiatorul îl fixă cu privirea pe Macro, care rânjea și îi făcea semn cu mâna în care avea sabia:

– Haide! Încearcă-mă dacă îndrăznești! Macro își mișcă mâna cu scutul într-o parte, pentru a-și expune pieptul, întărâtându-și adversarul.

Fruntea gladiatorului se încreți, iar el urlă:

– Atunci mori, nenorocitule!

Sări în față, cu sabia îndreptată spre gâtlejul lui Macro. Acesta își ținu scutul jos și își mișcă sabia pentru a para lovitura. În ultimul moment, gladiatorul își

schimbă strategia și își redirecționă atacul spre unghiul cuprins între coiful lui Macro și umăr. În aceeași clipă, Cato sări înainte, lovindu-l pe gladiator cu scutul într-o parte, în timp ce îl înjunghia în brațul cu care ținea sabia. Tăișul pătrunse adânc în mușchi, înainte să zgârie osul. Brațul i se zbătu spasmodic, iar degetele dădură drumul mânerului sabiei, astfel că arma zăngăni cu stângăcie pe rândul dublu de zale de pe umărul lui Macro. Bărbatul se împletici înapoi, cu sângele țâșnind din rană, scoțând un urlet animalic de furie și durere. Susținătorii săi se dădură la o parte, retrăgându-se din fața romanilor, holbându-se înspăimântați la conducătorul lor. Brațul cu care ținea sabia îi atârna inert pe lângă el. Își aruncă scutul pe jos și își puse mâna cu care ținea scutul peste rană, încercând să oprească șuvoiul de sânge.

– Haide, îi șopti Macro lui Cato. Să terminăm odată.

Păși în față cu grijă, fiind atenți la pericole, dar gladiatorii se țineau departe de ei. Căpetenia lor se prăbușise în genunchi, cu ochii închiși, în timp ce se lupta cu durerea agonizantă provocată de rană. Macro stătu deasupra lui o vreme, în timp ce Cato se poziționase cu fața la ceilalți, cu scutul ridicat, pregătit să facă față oricărui bărbat care ar fi încercat să sară în ajutorul gladiatorului.

– Conducătorul vostru a fost răpus! strigă Macro. E terminat! Băgați-vă săbiile în teacă dacă nu vreți să muriți odată cu el aici!

Urmă o pauză, în timp ce luptătorii aşteptau un răspuns din partea conducătorului lor. Macro scrâşnea din dinţi de furie, apoi îi ameninţă:

– Faceţi-o! Faceţi ce vă spun, altfel nu vă vom arăta milă!

Primul dintre gladiatori îşi puse ezitând sabia în teacă. Încă unul îi urmă exemplul, apoi şi alţii, pe măsură ce restul se retrăgeau din faţa pretorienilor şi făceau ceea ce le poruncise Macro. Conducătorul lor rănit rămăsese în genunchi, aruncând priviri furioase în jur:

– Luptaţi, blestemaţi să fiţi! Ripostaţi! Împăratul v-a promis libertatea. Acum luptaţi pentru ea sau vi se va lua înapoi!

– Bărbatul e un afurisit de m-m-mincinos! strigă Claudius cu glas de beţiv. Nu am spus aşa ceva! Ce tupeu are individul! Omorâţi-l! U-u-ucideţi pe oricine refuză să lase sabia jos. Repede! Făcu un semn spre malul îndepărtat al lacului, de unde se auzea, purtat peste apă, sunetul unor aplauze batjocoritoare. Nu le puneţi şi mai mult răbdarea la încercare!

Căpetenia gladiatorilor îşi dădu seama că luptase pentru o cauză pierdută. Se uită în sus la Macro şi îi vorbi liniştit:

– Termină repede.

Macro clătină din cap. Gladiatorul îşi întinse braţul care nu era rănit şi îl apucă pe Macro pe după genunchi, apoi îşi dădu capul pe spate, pentru a da la iveală gâtul şi clavicula. Macro ştia că luptătorii din arenă erau antrenaţi să moară fără să arate teamă, şi

singurul care îi trăda adevăratele sentimente era tremurul uşor al mâinii cu care îl apucase de genunchi. Sprijinindu-şi scutul de o parte a corpului, Macro îşi ridică sabia, după care căută crestătura mică, din spatele claviculei. Apoi presă carnea cu vârful sabiei, dar nu suficient de tare cât să îi rupă pielea.

– Pregătit?

Gladiatorul clătină din cap şi închise ochii.

– La trei, zise Macro calm. Unu...

Împinse sabia în jos cu toată puterea, înfigând lama prin organele vitale ale gladiatorului, până în inimă. Impactul îl făcu să icnească, iar maxilarul îi căzu, în timp ce ochii i se deschiseră şi i se bulbucară. Macro răsuci sabia şi apoi o smuci, trăgând-o afară, iar sângele ţâşni din rana deschisă într-un torent rapid. Gladiatorul se bălăbăni o clipă, apoi se prăbuşi pe spate, holbându-se la cer, în timp ce icnea pentru ultima dată, înainte să moară. Scena fu urmată de un moment de încremenire, iar Cato auzi nişte ordine strigate şi bocănitul cizmelor, în timp ce tribunul Burrus conducea restul cohortei către ei. Zgomotul atrase atenţia unora dintre luptători, care se traseră înapoi spre palisadă. Alţii le urmară exemplul, până când rămaseră doar câţiva oameni care nu-şi aruncaseră armele, privind aspru şi sfidător spre pretorieni.

– Centuria a VI-a! strigă Tigellinus. Formaţi liniile!

Oamenii se grăbiră să îşi ocupe locurile. Macro se opri ca să şteargă sângele de pe sabie cu tivul tunicii gladiatorului, apoi el şi Cato se alăturară celorlalţi.

Câteva trupuri erau răspândite pe jos, majoritatea pretorieni, iar cei răniți gemeau de durere.

– Ultima șansă! le strigă Tigellinus celor care încă mai sfidau ordinul de a lăsa armele. Băgați-vă săbiile în teacă sau muriți.

– Atunci să murim! strigă unul dintre bărbați, un oriental înalt și musculos.

Buzele sale închise la culoare se retraseră când mârâi, iar el se aruncă asupra pretorienilor. Urmă un scurt ropot de lovituri, pe măsură ce îl ataca pe primul dintre adversarii săi, scoțându-l din formație. Apoi, pretorienii de pe ambele părți porniră împotriva gladiatorului. Acesta reuși să pareze prima lovitură, înainte să fie înjunghiat într-o parte. Se trase din lamă cu un geamăt, apoi fu din nou lovit din cealaltă parte și apoi din față. Câteva lovituri sălbatice îl doborâră la pământ, unde se prăbuși, cu pieptul convulsionându-se în timp ce sângera.

Sfârșitul brutal al acestei manifestări de sfidare îi descurajă și pe ultimii dintre cei care încă mai țineau săbiile în mâini, determinându-i să le bage înapoi în teacă și să se retragă. În spatele lor, auxiliarii apărură pe aleea de lângă palisadă, cu sulițele pregătite.

– Exact la timp, comentă Macro cu acreală.

Puțin mai târziu, tribunul Burrus ajunse la locul încleștării și își desfășură oamenii de o parte și de alta a Centuriei a VI-a, înconjurându-i pe gladiatori. Păși spre platformă și îl salută pe împărat:

– Ordinele dumneavoastră, sire?

Expresia lui Claudius era rece și nemiloasă, iar degetele uneia dintre mâini băteau ritmul pe balustradă, în timp ce cealaltă se încleștase strâns pe cupă.

– Există o singură s-soartă pentru cei care îl sfidează pe împărat. Aș putea pune să fiți măcelăriți aici, pe loc... dacă nu ar fi adunătura de acolo. Claudius făcu un semn cu capul spre cei care acopereau dealurile de pe latura îndepărtată a lacului. Aplauzele iritate ajunseseră la apogeu. Date fiind condițiile, continuă el, veți muri acolo, pe apă, dacă există dreptate. B-b-burrus!

– Sire?

– Du gunoaiele astea la corăbii imediat!

– Da, sire.

Cu o ultimă căutătură încruntată, Claudius se întoarse cu spatele la balustradă și se îndreptă înapoi spre pavilion. Burrus păși printre rândurile oamenilor săi și se apropie de gladiatori. Cu mâinile în șolduri, se uită urât la ei.

– L-ați auzit pe împărat. Când ajungeți pe vasele acelea, dacă aș fi în locul vostru, m-aș asigura că lupt bine. Dacă impresionați suficient gloata, s-ar putea ca unii dintre voi să scape din toate astea cu viață. Mergeți!

Gladiatorii începură să se îndrepte spre vasele care așteptau.

– MIȘCAȚI-VĂ! urlă Burrus la ei. Deja ați pierdut prea mult timp degeaba! Fuga, ticăloșilor, înainte să-i pun pe oamenii mei să vă înfigă sulițele în dosuri.

Oamenii măriră pasul și se grăbiră să ajungă spre țărm. Unul dintre ei rămase în urmă și se apropie de tribun.

– Ce e? lătră Burrus la el.

– Domnule, conducătorul flotei noastre e mort. Gladiatorul îl arătă pe omul ucis de Macro. Nu mai avem comandant.

– Acum aveți. Burrus îl împunse cu un deget. Postul îți aparține. Piei din ochii mei.

Gladiatorul se înclină neliniștit și apoi alergă spre cea mai mare dintre navele care arborase fanioane roșii pe catarg. Când și ultimul dintre bărbați se îmbarcă pe vase, pasarelele fură ridicate la bord și apoi luptătorii se înghesuiră la pupă pentru a ridica parâmele, asfel încât cei de la vâsle să poată duce vasele departe de mal. Pentru Macro și Cato, care serviseră în marină în timpul unei campanii împotriva unui cuib de pirați, manevrele flotelor înjghebate ale perșilor și grecilor păreau neîndemânatice. Chiar și așa, la vederea corăbiilor care se îndreptau spre liniile de start, mulțimea de pe țărmul celălalt al lacului se ridică în picioare, iar aplauzele încetară.

Deoarece gladiatorii nu mai reprezentau un pericol pentru împărat, tribunul Burrus își retrase cohorta, iar Centuria a VI-a își reluă pozițiile în jurul pavilionului. Cadavrele celor uciși fură înlăturate de trupele auxiliare, iar răniții consultați în grabă de doctorul imperial, care nu dorea să piardă spectacolul care se desfășura pe lac.

Pe când cele două linii de luptă se grupau în formație la opt sute de metri depărtare, de-a latul apei, Tigellinus făcea rondul. Cato și Macro luară poziția de drepți când acesta se apropie. Centurionul se uită la ei cu atenție pentru o clipă, apoi vorbi:

– Ați gândit repede acolo, zise el liniștit. Când le-ați strigat oamenilor să se adune.

– Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face în această situație, domnule, răspunse Macro.

– Înțeleg. A fost de parcă erați obișnuiți să dați ordine. Unul care nu știe mai bine ar putea crede că ai fost ofițer odată. Un optio sau chiar centurion.

Privirea lui Macro nu șovăi când răspunse:

– Mulțumesc, domnule.

– Nu am vrut să sune ca un compliment, Calidus. A fost o observație. Spune-mi, cum se face că doi soldați sunt în stare să se poarte ca niște oameni obișnuiți să comande?

Nu exista nicio îndoială asupra suspiciunii de pe chipul centurionului.

Macro își strânse buzele, calm:

– Nu sunt prea multe de spus, domnule. Când participi la atât de multe campanii, așa cum am făcut eu, înveți să faci ceea ce îți cer împrejurările. Au fost cazuri când centurionul meu a fost doborât în luptă, la fel și locțiitorul. Atunci, cineva trebuie să iasă în față și să preia comanda. Am făcut treaba asta de câteva ori, la fel și Capito, aici de față. Așa ar face orice veteran demn de respect, domnule.

Tigellinus reflectă la răspunsul primit, apoi clătină din cap.

– Mi se pare destul de corect. Atunci cu atât mai bine că vă aflați de partea mea. La timpul potrivit, câțiva oameni buni pot schimba destinul Romei. Centurionul se apropie și mai mult și își plimbă privirea de la unul la celălalt. Voi doi ascundeți ceva. Sper să fie un lucru bun.

Cato se încruntă.

– Domnule?

– Voi face unele cercetări. Dacă voi doi vă dovediți a fi altceva decât ceea ce pretindeți a fi, atunci o să vă alăturați lui Lurco imediat ce se poate aranja asta.

Nu așteptă niciun răspuns și se întoarse pe călcâie, îndepărtându-se cu pași mari. Cato oftă lung, neliniștit:

– Suntem în rahat până la gât, prietene.

– Ba bine că nu, răspunse Macro. Povestea noastră de acoperire e suficient de credibilă. Până când va descoperi el ceva despre noi, treaba va fi terminată, iar noi vom fi departe de Roma. Asta dacă Narcissus își respectă promisiunea.

– Așa cum am spus, suntem în rahat. Cato se uită la spatele lui Tigellinus care se îndepărta, apoi adăugă: Sper că ai dreptate în privința lui.

Fură întrerupți de sunetul trâmbițelor de pe cealaltă parte a pavilionului și se întoarseră ca să privească spre lac. Două barje fuseseră ancorate în fața celor două flote, cu un coș uriaș plin cu pietre suspendat între ele. Imediat ce se dădu semnalul, oamenii de pe

cele două barje tăiară frânghiile coşului, iar acesta plescăi în apă.

Macro se încruntă.

– Ce a fost asta?

În timp ce continuau să privească, apa din faţa celor două barje se tulbură. Trei ţepuşe sclipitoare apărură din lac, urmate de o tijă, de o mână şi de un braţ. Pe când apa se prăvălea în cascadă de pe obiectul care se ridica, Macro clătină din cap în semn de uimire:

– Ce mama mă-sii e aia?

Cato zâmbi.

– Cred că este mica surpriză a lui Apolodor, pentru a mulţumi gloata.

Acum devenise destul de clar ce era obiectul: o reprezentare uriaşă a lui Neptun, vopsită în auriu, iar pe măsură ce contragreutatea se scufunda pe fundul lacului, dispozitivul impresionant, pe care inginerul i-l promisese lui Claudius, se ridică la vreo şapte metri în înălţime, cu apa plescăindu-i la picioare, de parcă structura s-ar fi sprijinit pe suprafaţa ei. Ovaţii zgomotoase izbucniră de pe ţărmul îndepărtat şi o licărire se undui de-a lungul pantelor care dădeau spre lac, pe când mulţimea flutura fâşii de pânză colorată, pentru a-şi manifesta aprobarea.

– O, asta e bine! rânji Macro satisfăcut. Foarte inteligent.

Între timp, echipajele celor două barje vâsleau frenetic spre mal, nerăbdătoare să scape din raza de acţiune a celor două flote, înainte ca acestea să se încleşteze. Încă un sunet de trâmbiţă dădu semnalul

ca Naumachia să înceapă. Urmară scurte aclamații îndrăznețe din partea celor două flote, a câte douăzeci de vase fiecare, urmate de sunetul ritmat al tobelor cârmacilor de pe fiecare corabie. Vâslele loviră apa într-un ritm stângaci, pe când micile vase de război câștigau treptat viteză. Unele erau mai rapide decât altele, iar liniile deveniseră neregulate și haotice din cauza incapacității unora de a ține cârma dreaptă.

– Nu e cea mai impresionantă manifestare a abilităților marinărești pe care am văzut-o până acum, comentă Cato. Chiar și cel mai necopt echipaj din flotă i-ar întrece cu mult pe ăștia.

– Da, da, răspunse Macro iritat. De ce nu încetezi mai bine să joci cu mine rolul veteranului încercat și să te bucuri în schimb de spectacol?

Cato privi spre prietenul său:

– Rezerva calmă a celor experimentați...

– Șșș!

Navele care conduceau se aflau aproape una de cealaltă, având posibilitatea să arunce proiectile, iar Cato putea distinge acum adierea de fum de pe puntea fiecărui vas. Puțin mai târziu, o săgeată de pe una din corăbiile cu fanioane albastre trasă un arc de foc peste apă, lăsând o urmă ușoară de fum în spate, pentru a-i marca traiectoria. Săgeata plescăi în lac la vreo cincizeci de pași mai departe de flancul vasului inamic.

– Cam atât în ceea ce privește arta trasului cu arcul a orientalilor, chicoti Macro. A fost mult prea departe.

Eșecul de a-și atinge ținta al primei lovituri nu îi opri pe arcașii neexperimentați de pe ambele vase să

piardă și mai multe săgeți, suprafața lacului fiind împestrițată de mici împroșcături, pe măsură ce corăbiile se apropiau una de cealaltă. Nu exista nicio încercare de a manevra vasele într-o poziție mai bună, pentru a folosi berbecii, iar cele două ambarcațiuni se ciocniră, ricoșând când se loviră în flanc. Catargul improvizat al corabiei grecești se frânse aproape de punte și se înclină în față, cu velatura răsucindu-se în spatele lui, bălăbănindu-se deasupra luptătorilor care se înghesuiseră pe puntea din față. Ovații agitate se ridicară de pe mal. În timp ce oamenii se străduiau să se elibereze de velatură, oponenții lor aruncară cârligele de abordaj și traseră vasele unul lângă celălalt, după care primii bărbații se învălmășiră la bord. De pe mal, strălucirea distantă a săbiilor și armurilor spunea prea puține despre care parte era în avantaj.

Mai multe nave își croiră drum neîndemânatice spre locul bătăliei, iar cele care fuseseră mai lente beneficiau acum de avantajul de a putea alege o țintă pe care să o izbească cu berbecul. Primul astfel de atac fu condus grosolan, iar viteza era prea mică pentru ca împingătorul să pătrundă prin carenă. Echipajul vâsli înapoi pe o distanță scurtă, pentru a încerca din nou, doar ca să fie prinși din plin de unul dintre inamici. Aşchii de lemn din vâslele sfărâmate sărira în aer, în timp ce corabia micuță se clătină în urma impactului, aruncându-i pe oameni în apă. Câțiva dintre cei în armuri reușiră să se mențină pentru puțin timp la suprafață, după care greutatea îi trase la fund. Impactul surprinzător al vasului care lovise se dovedi a fi

nimicitor, căci mangalul folosit pentru a aprinde săgeţile se răsturnase, vărsând jăraticul încins pe punte, aprinzând apoi rapid velatura dată cu gudron. Curând, vasul ardea, iar flăcările, alimentate de briza uşoară care bătea înspre lac, se întinseră şi spre vasul care fusese lovit. Lupta încetase, în timp ce oamenii din ambele tabere încercau să se salveze, aruncându-şi disperaţi armurile, înainte să apuce orice obiect care i-ar fi putut ajuta să plutească şi să sară peste bord.

– Bieţii diavoli, murmură Cato, în timp ce vasta audienţă urla de plăcere.

În două ore de la semnalul de începere a luptei, suprafaţa lacului era plină de resturi de nave. Un vas se scufundase, iar trei fuseseră cuprinse de flăcări. Restul erau angajate într-o serie de dueluri şi hărţuieli învălmăşite, în strigătele mulţimii care se înfrupta din mâncarea ce le fusese pusă la dispoziţie mai devreme de funcţionarii împăratului. Privindu-i şi ascultând comentariile ocazionale zgomotoase din pavilionul imperial, Cato ajunse la concluzia că spectacolul era un succes admirabil ca diversiune de la dificultăţile care se abătuseră asupra capitalei. Dacă distracţiile şi aprovizionarea puteau fi prelungite încă o zi sau două, atunci Naumachia avea să îşi atingă scopul.

Sunetul copitelor de cai îi atraseră atenţia dinspre lac şi, întorcându-se, văzu un curier imperial galopând de-a lungul ţărmului, din direcţia drumului care ducea spre capitală. Călăreţul era aplecat peste calul său, îndemnându-l să alerge, în timp ce spuma îi cădea în stropi de pe lateralele zăbalei. Îl struni brusc în faţa

pavilionului și se aruncă jos din șa, înainte să alerge spre scările care duceau spre loja imperială.

– Mă întreb de ce se grăbește așa. Macro se frecă pe obraz. Veşti proaste?

– Când a fost ultima dată când am auzit veşti bune? răspunse Cato.

Se întoarseră să privească din nou lupta, dar Cato nu se putea abține să nu se întrebe ce noutăți adusese curierul pentru împărat, în asemenea grabă. Lumina începuse să pălească, în timp ce soarele aluneca spre orizont. Trâmbițele sunară din nou și, conform instrucțiunilor stricte, navele care supraviețuiseră din ambele flote începuseră să se desprindă din luptă și să se târască înapoi spre malul pe care se afla pavilionul. Vasele mici se împărțiră de o parte și de alta a pavilionului și, numărându-le, se putea vedea că perșii câștigaseră în prima zi a spectacolelor. Rând pe rând, corăbiile acostară, iar echipajele lor obosite și luptătorii se împleticiră pe pasarele, unde fură repede dezarmați și mânați înapoi în țarcuri de către trupele auxiliare vigilente.

Macro îl înghionti pe Cato și îi arătă scurt:

– Privește acolo, acela nu este Septimus?

Cato privi în direcția indicată de Macro și văzu patru bărbați încărcați cu burdufuri de vin, sub supravegherea unui individ în tunica simplă, purpurie, a servitorilor din personalul palatului. O privire rapidă fu suficientă pentru a confirma identitatea bărbatului.

– El este.

– Trebuie să fie ceva legat de Narcissus.

Macro privi cu un aer obosit spre Cato.

– Mi-am dat și singur seama, mulțumesc.

Priviră cum grupul se mișca de la o unitate de pretorieni la alta, îndreptându-se spre Cato și Macro. Când se apropiară, Septimus arătă spre burdufuri și strigă.

– Un semn al recunoștinței maiestății sale imperiale față de soldații săi loiali.

Septimus pocni din degete și unul dintre oameni începu să desfacă un burduf. Agentul se apropie de cei doi soldați și continuă să zâmbească plăcut în timp ce le vorbea pe un ton scăzut, imperios.

– M-a trimis Narcissus imediat ce curierul i-a dat mesajul. Era singurul mod de a vă transmite mesajul fără a atrage atenția. Nu spuneți nimic. Luați doar vinul și ascultați. Septimus aruncă o privire împrejur, pentru a se asigura că nu se afla nimeni în apropiere pentru a-i auzi, apoi continuă în șoaptă. Avem vești din Ostia. Flota cu grâne din Sicilia a fost pierdută într-o furtună. Doar două vase au supraviețuit, dar au fost obligate să arunce peste bord cea mai mare parte a încărcăturii.

Macro fluieră ușor.

– Asta dă lucrurile peste cap.

– Nu mai spune, răspunse Septimus sec. Împăratul se baza pe faptul că grâul va menține ordinea în Roma când se va termina Naumachia. Iar acum...

Lăsă propoziția neterminată, iar Cato își putu imagina destul de repede haosul care va izbucni pe străzile capitalei când oamenii vor descoperi că nimic

nu-i va mai putea salva de la înfometare. Cato se întinse după burduful pe care i-l dăduse unul dintre sclavi. Îi vorbi lui Septimus cu glas scăzut.

– Ce intenționează Narcissus să facă?

– Nu poate face prea multe. Va depinde de Garda Pretoriană să mențină ordinea pe străzi, cu orice preț. Prefectul Geta a sugerat că ar trebui să se întoarcă la Roma și să ordone restului pretorienilor să înceapă pregătirile pentru a apăra palatul imperial, Senatul și templele. Claudius va rămâne aici în noaptea aceasta și va urmări jocurile de dimineață, înainte ca el și restul familiei imperiale să plece cumva.

– Ce vrea Narcissus să facem noi? întrebă Macro.

– Deocamdată nimic. Doar să fiți pregătiți să acționați când vă trimite el vorbă.

– Mai e ceva ce putem face, zise Cato. Ceva ce trebuie să facem acum.

– Da?

– Să găsim grânele care lipsesc din depozit. Cato îl privi în ochi pe Septimus. Spune-i lui Narcissus că trebuie să le găsim. Garda Pretoriană nu va putea să țină piept gloatei prea mult timp. Doar grânele îl mai pot salva acum pe împărat.

CAPITOLUL 25

În ziua următoare, după ce atenţia spectatorilor se concentrase asupra bătăliei reînnoite de pe lac, împăratul plecă discret, însoţit de împărăteasă, Nero şi Britannicus. Cea mai mare parte a suitei sale rămăsese în pavilion, pentru a-i acoperi absenţa. Tribunul Burrus lăsă prima centurie a cohortei sale în urmă, ca să păzească pavilionul şi pentru a face înşelăciunea mai credibilă. Restul oamenilor săi formaseră o coloană în spatele ţarcurilor goale ale prizonierilor şi apucară pe o cărare puţin folosită, care trecea pe la poalele dealurilor, înainte de a se uni cu drumul principal spre Roma. Ajunseră la poarta oraşului după-amiaza devreme şi observară imediat măsurile care fuseseră puse în aplicare de prefectul Geta. Oamenii din cohortele urbane, care păzeau de obicei poarta şi care colectau taxele, fuseseră trimişi să patruleze pe străzi, iar locurile lor fuseseră luate de pretorieni.

În interiorul zidului oraşului, străzile erau liniştite şi aproape pustii, din moment ce majoritatea

locuitorilor Romei se bucurau de distracțiile de la lacul Albano. Unități din cohortele urbane ocupaseră principalele intersecții. Pe când coloana traversa Forumul și se apropia de palatul imperial, Cato observă că ușile templelor erau închise și baricade din lemn, întesate de țepușe ascuțite, fuseseră așezate la intrările lor. În spatele acestora se aflau alți soldați ai gărzii. Măsuri de apărare similare fuseseră luate pentru a proteja porțile palatului. După ce familia imperială și escorta fură conduse înăuntru în siguranță, intrările se închiseră în spatele lor, iar drugul lăsat să cadă în închizătoarea lui, ca măsură de precauție.

– Locul arată ca o fortăreață, zise Macro încet, pe când se uita la pregătirile care se făceau pentru apărarea complexului palatului.

Căruțe erau poziționate în spatele zidului, de o parte și de cealaltă a porții și acoperite cu scânduri pentru a oferi o pasarelă de luptă. Grămezi de sulițe zăceau aruncate pe pământul de sub căruțe.

Cato ridică din umeri.

– Poate, dar pretorienii nu pot spera să acopere fiecare intrare. Zidurile sunt destul de ușor de escaladat în multe puncte. E doar o etalare de forță. Prefectul speră să-i intimideze pe oamenii de rând atunci când se vor întoarce de la lac.

– Se vor purta cum trebuie când vor vedea soldați pretutindeni, răspunse Macro plin de încredere.

– Crezi?

– Bineînțeles. Ar trebui să fie nebuni ca să se ridice împotriva pretorienilor și a cohortelor urbane. Vor fi măcelăriți.

– Dar vor înnebuni. Foamea îi va face să acționeze și nu vor avea nimic de pierdut. În orice caz, pretorienii vor rămâne și ei fără mâncare destul de curând. Vor fi slăbiți și poate chiar tentați să facă front comun cu gloata. Cato își coborî glasul. Când se va întâmpla asta, cei care controlează grâul vor deveni adevărata putere de la Roma.

Privi în jur la pregătirile pentru apărarea palatului și văzu mai mulți soldați sus pe Colina Palatină, postați în balcoane și pe terasele grădinii. Priveliștea îi generă un gând neliniștitor.

– Poate că arată ca o fortăreață, dar, în egală măsură, ar putea fi folosită ca închisoare sau ca o capcană.

Macro se întoarse spre el.

– Ce vrei să spui?

– Familia imperială este înconjurată de trupele prefectului Geta. Senatul a fost închis și, fac pariu, se vor impune restricții de circulație pe străzi pe timpul nopții, până ce criza va fi soluționată, într-un fel sau altul. Împăratului sau familiei sale li s-ar putea întâmpla orice, iar Geta va putea spune lumii din afară orice poveste vrea el. Și, odată ce grânele ascunse vor fi date mulțimii, aceasta va fi recunoscătoare oricui o salvează de la înfometare. Până când Geta ridică starea de asediu, Roma s-ar putea prea bine să aibă un nou împărat sau să nu mai aibă niciunul.

Macro chibzui o clipă, apoi îi răspunse.

– Iar alergi după cai verzi, băiete. Toate acestea se întâmplă deoarece convoiul din Sicilia a fost pierdut din pricina furtunii. Eliberatorii nu ar fi putut prevedea și asta.

– Nu, dar sunt pregătiți să profite de ocazia ivită. Crede-mă, Macro, dacă intenționează să lovească, o vor face curând. Foarte curând.

Cato privi spre locul unde tribunul Burrus discuta cu ofițerii săi. În spatele lor, prefectul Geta apăru pe o intrare mică, aflată sub scările largi care urcau spre porticul înalt al intrării principale a palatului. Burrus și ceilalți luară poziția de drepți când acesta se apropie de ei. Geta dădu o serie de ordine rapide, apoi se întoarse în palat, pe când cei din grup se despărțeau. Tigellinus păși de-a lungul curții până la centuria sa și strigă pentru a le atrage atenția:

– Soldați, prefectul spune că vor fi tulburări pe străzile capitalei în zilele ce vor urma. Revolta la care am fost martori mai devreme a fost doar o mostră din ceea ce va veni. Rezerva de hrană din oraș este aproape epuizată. Abia dacă mai există suficient în palat cât să ne hrănească pe noi, în rații înjumătățite, pentru vreo două zile. Începând din această seară, rațiile vor fi reduse la o treime.

Se auziră câteva gemete și câteva șoapte înfuriate, înainte ca Tigellinus să tragă aer adânc și să urle la oamenii săi:

– Liniște în afurisitele de rânduri! Nu-mi place să fiu trecut pe rații micșorate mai mult decât vă place vouă, dar avem ordine de îndeplinit și datoria noastră

este să-l protejăm pe împărat. Centuria a VI-a va ocupa poziții în apartamentele imperiale. În afară de barbarii aceia sălbatici, suntem ultima linie de apărare. Zăbovi puțin, pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul. Veți fi vigilenți. Vă veți îndeplini ordinele fără a ezita. Fără a ezita, domnilor! Acestea sunt vremuri nesigure, periculoase. Când totul se va sfârși, singurul lucru care va conta pentru noi va fi că ne-am îndeplinit datoria. Optio Fuscius vă va conduce la posturi. Cohorta va fi schimbată în zori. Asta e tot.

Tigellinus îi dădu niște tăbliță de ceară locțiitorului său și se dădu la o parte, în timp ce Fuscius păși în față și își umfla pieptul pentru a da ordinul.

– Centuria a VI-a, după mine!

În timp ce soldații treceau pe lângă centurionul lor, Tigellinus păși alături de Cato și Macro.

– Fiți pregătiți să acționați la ordinul meu. Oricare ar fi acesta. E clar?

– Da, domnule, murmură Cato, iar centurionul se îndepărtă de coloană și privi cum trec pe lângă el și restul oamenilor săi.

Optio îi conduse în sus pe scările largi și prin intrarea principală a palatului. Pregătirile prefectului se puteau observa peste tot: puncte de control la intrarea în fiecare dintre încăperile destinate audiențelor și în sala de banchet, la ușile care duceau către camerele sclavilor și ale servitorilor. Unele intrări fuseseră închise, iar ușile baricadate cu piese grele de mobilier. Apartamentele imperiale se aflau în punctul cel mai înalt al colinei Palatine, dând spre Forum.

Cuprindeau o serie de dormitoare, camere de lucru și grădini terasate. Exista o intrare în suită din interiorul palatului, dar un om hotărât ar fi putut escalada pereții de dedesubt, iar Fuscius plasă un soldat pentru a anihila o astfel de amenințare. Locțiitorul consultă tăblițele pe care i le dăduse Tigellinus și arătă spre Macro.

– Calidus! Tu și Capito aici, pe balcon, lângă camera de lucru a împăratului.

Macro clătină din cap, iar el și Cato urcară treptele până la colonada balconului. Fuscius îi așeză pe ceilalți oameni în cea mai mare dintre grădini. În timp ce se îndepărtau, Macro se întoarse către Cato.

– Ce au fost vorbele acela încurajatoare din partea lui Tigellinus? Singurul lucru care contează este să ne supunem ordinelor. Macro își umflă obrajii. Se pare că ai dreptate în privința a ceea ce se întâmplă. Împăratul e în pericol.

În acel moment se auziră pași în camera de lucru, iar Macro și Cato luară repede poziția de drepți, cu spatele lipit de stâlpii aflați de o parte și de cealaltă a intrării care ducea din balcon în cameră. Cu colțul ochiului, Cato îl văzu pe Claudius șchiopătând până la biroul său și așezându-se pe un scaun tapițat. Două dintre gărzile germanice își ocupară locurile în tăcere, de o parte și de alta a stăpânului lor și puțin mai în spatele său. În fața biroului se aflau prefectul Geta, Narcissus și Pallas, împreună cu Agrippina. Narcissus aruncă o privire spre oamenii care păzeau intrarea de pe balcon și, pentru o clipă, pe chip îi apăru o umbră

de surpriză, după care se străduí să își reia obișnuita expresie neutră.

Claudius împunse cu un deget spre Geta.

– R-raportează, prefectule.

– Sire, am șase cohorte în incinta palatului. Trei de gardă până dimineață și trei care se odihnesc. Celelalte au preluat controlul asupra porților orașului, a Forumului și a clădirii Senatului. Am dat ordin ca lucrările Senatului să fie oprite până ce va trece criza.

– Da? Claudius se uită la el cu asprime. În al cui nume ai dat un astfel de ordin?

– În al dumneavoastră, sire. Încă vă aflați pe drumul de întoarcere în oraș la vremea aceea. Am considerat că e mai bine să acționez imediat decât să risc să pierd timp prețios. Pentru siguranța senatorilor.

Claudius reflectă o clipă, apoi clătină din cap.

– Foarte bine, dar nu voi accepta ca ofițerii mei să mai ia astfel de h-h-hotărâri în numele meu. E clar?

– Da, sire. Îmi cer scuze.

Urmă o pauză stânjenitoare, după care Claudius vorbi iar:

– Așadar, domnilor, ce vom face? Sunt un m-milion de oameni în Roma și aproape că nu mai avem cu ce să-i h-h-hrănim. Cred că au fost trimise ordine în toate orașele și satele de pe o rază de cel puțin o sută cincizeci de kilometri pentru a trimite toate alimentele pe care le pot strânge?

Narcissus clătină din cap.

– Da, sire. Am trimis mesageri în clipa în care am fost informat de pierderea convoiului. Duc ordine

de a rechiziționa hrană și mijloace de transport disponibile pentru a aproviziona Roma.

– Îndrăznesc să admit că tot din autoritatea mea.

– Da, sire, răspunse Narcissus. La fel cum a spus și prefectul, nu am avut timp de pierdut.

– Înțeleg. Claudius pufni. S-ar părea că guvernul de la R-r-roma poate funcționa la fel de bine și în absența mea.

Urmă altă tăcere stânjenitoare, după care Claudius vorbi iar.

– Oricum, chiar dacă se va rechiziționa hrană, nu va ajunge în timp util pentru a salva g-gloata de la înfometare. Nu e adevărat?

– Din păcate, da, sire, zise Narcissus. De aceea dumneavoastră și familia ar trebui să părăsiți Roma până ce va trece pericolul.

– Să părăsim Roma?

– Da, sire. Cât mai repede posibil. Înainte ca gloata să se întoarcă de la Naumachia și să descopere ce s-a ales de flota cu grâne. Când vor auzi veștile, va urma panică și prăbușirea ordinii. Familia imperială va fi în pericol.

– Prostii, îl întrerupse Geta. Oamenii mei se vor asigura că sunteți apărat cum trebuie.

– Comanzi nouă mii de soldați, răspunse Narcissus. Sunteți depășiți numeric cu o sută la unu. Nici măcar Garda Pretoriană nu poate sfida un asemenea raport de forțe.

– Suntem curajoși. Lasă-i numa' să încerce să pătrundă aici și vor vedea ce se va întâmpla.

– Dacă vor trece peste zidurile palatului, atunci e evident ce se va întâmpla. Vor măcelări pe oricine le iese în cale. Indiferent de rang. Tocmai de aceea familia imperială trebuie mutată într-un loc sigur. În afara orașului.

Pallas clătină din cap.

– Nici nu se pune problema. Împăratul trebuie să rămână aici, pentru a da un exemplu poporului. Pentru a le împărtăși suferința în timpuri de restriște, metaforic vorbind. Dacă părăsiți Roma, sire, atunci vor spune că îi lăsați în voia sorții. Le veți pierde respectul, dragostea și loialitatea. O astfel de pierdere va necesita ani de recuperare, dacă va mai fi recâștigată vreodată. În calitate de sfătuitor apropiat, vă îndemn insistent să rămâneți la palat, sub protecția prefectului Geta și a soldaților săi desăvârșiți. Cu ei la îndemână, nu cred că dumneavoastră și familia veți fi în pericol.

Narcissus făcu o jumătate de pas spre împărat.

– Sire, trebuie să protestez.

– Destul! Claudius ridică o mână. Ține-ți gura, N-narcissus. Trebuie să mă gândesc. Împăratul își trecu mâna prin claia de păr alb. Rămase tăcut pentru o clipă, după care se uită la soția sa. Tu ce crezi, d-draga mea? Ce ar trebui să fac?

Agrippina păși ușor pe lângă birou și îngenunche în fața lui, luându-i mâinile în ale sale.

– Dragul meu soț, Pallas are dreptate. Oamenii te privesc cu admirație. Nu poți fugi când au nevoie de tine cel mai mult.

– Împăratul nu fuge, o întrerupse Narcissus. Doar manifestă prudență pentru binele Romei. Cu ce ar ajuta imperiul dacă viața sa și a celor din familia sa va fi pusă în pericol?

Agrippina se întoarse și îl privi urât pe Narcissus.

– E viața împăratului cea pe care vrei să o protejezi sau pe a ta?

Cato privi cum secretarul trage aer adânc și îi adresează o replică rece împărătesei:

– Mi-am dedicat viața pentru a-l sluji pe împărat, stăpână. Siguranța sa continuă mi-a ocupat gândurile în nopțile de nesomn. Motivele mele sunt pline de abnegație. Narcissus se opri și făcu un gest spre Pallas. Nu-mi pot imagina ce impuls îl motivează pe colegul meu, aici de față, pentru a-l pune pe împărat în primejdie. Pallas, prietene, de ce ai vrea să subminezi conștient tot ceea ce m-am luptat să fac pentru a-l ține pe stăpânul nostru în siguranță împotriva dușmanilor săi?

Celălalt libert îi aruncă lui Narcissus o privire de gheață, apoi îi răspunse pe un ton egal:

– Suntem doar niște consilieri ai maiestății sale imperiale. Socot că e nepotrivit să-i ofer opinia mea într-o manieră atât de forțată precum o faci tu. Împăratul va lua singur o decizie.

– Bine spus! zâmbi Agrippina. Se întoarse către soțul ei și îl privi drept în față, cu o expresie plină de adorație. Tu ești cel care trebuie să decidă, dragostea mea. Ar trebui să rămânem și să dăm piept cu primejdia care ne amenință poporul sau ar trebui

să facem ceea ce este rezonabil, după cum ne sfătuieşte bunul Narcissus, şi să fugim din oraş până când pericolul va fi trecut?

Claudius se uită în jos la ea, cu afecţiune, şi îi prinse obrazul în palmă. Agrippina îşi întoarse încet capul pentru a-i săruta uşor mâna, apoi îşi strânse buzele peste degetul lui. Ochii împăratului se tulburară pentru o clipă, înainte să-şi retragă mâna.

– Am hotărât. Vom ră-ră-rămâne la Roma. Acesta este cel mai înţelept lucru pe care îl putem face. Cel puţin astă-seară.

Cato văzu că umerii lui Narcissus se lăsară puţin la auzul cuvintelor. Pallas făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a nu afişa un zâmbet îngâmfat, iar Geta îşi prinse mâinile la spate, cu degetul mare al mâinii care ţinea sabia înfipt puternic în carnea celeilalte mâini.

– Frumoase vorbe, soţul meu, zise Agrippina şi se ridică. Curajoase vorbe. Dar curajul singur nu va susţine un bărbat. Nu ai mâncat nimic azi. Vino, vei avea nevoie de toată forţa. Hai să mâncăm împreună, în dormitorul meu. Voi trimite după mâncare. Felul tău preferat, poate?

– Ciuperci! Claudius rânji. Eşti bună cu mine, Agrippina.

Se ridică în picioare şi îşi îndreptă spatele, în timp ce se întoarcea cu faţa spre ceilalţi bărbaţi din încăpere:

– Am spus ce am h-hotărât. Să se ştie că împăratul va rămâne la Roma.

Geta, Pallas şi Narcissus îşi înclinară capetele şi se dădură la o parte, în timp ce Claudius şi soţia sa

ieșeau din camera de lucru, braț la braț. Geta îi urmă. Cei doi liberți imperiali fură ultimii care plecară, după cum cerea protocolul. Când prefectul Gărzii Pretoriene ieși din cameră, Pallas se întoarse către Narcissus cu o expresie de amuzament rece:

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș urma propriul sfat și aș pleca din Roma, cât se mai poate.

– Cum? Și să las viața împăratului în mâinile tale și ale prietenilor tăi?

Narcissus vorbea suficient de tare încât Macro și Cato să îi audă remarcile.

– Prieteni?

– Eliberatorii. Pentru ei lucrezi. Tu și Geta. Ce ți-au promis drept răsplată?

Pallas clătină din cap batjocoritor.

– Te iei de cine nu trebuie, prietene. Nu am nimic de-a face cu Eliberatorii. Îmi pun viața gaj pentru asta.

– Mincinosule!

– Nu. Pallas se postă în fața lui Narcissus și îl împunse cu degetul în piept. Vei trăi ca să vezi adevărul spuselor mele, dar nu aș zice că vei trăi mai mult decât atât. Se opri și îl privi de sus până jos pe secretarul imperial. A fost o plăcere să lucrez alături de tine în ultimii ani, Narcissus. În cea mai mare parte, cel puțin. L-am slujit bine pe Claudius, dar niciun împărat nu e veșnic. Singura problemă este cine îi va urma la tron. Tu ai ales pe cine să slujești, așa cum am făcut și eu. Cu bine, Narcissus. Pallas clătină din cap cu tristețe. Aș fi preferat să ne despărțim ca prieteni. Păcat. La revedere!

Pallas se întoarse și ieși din cameră. Narcissus îl privi plecând, cu ură nedisimulată. Când sunetul pașilor rivalului său se estompă, se întoarse spre balcon și se apropie de Macro și de Cato.

– Ați auzit?

Cato clătină din cap.

– Fiecare cuvânt.

– Vor să îl asasineze pe Claudius, sunt sigur de asta. Prostul a căzut în mâinile lor, zise Narcissus cu amărăciune. Târfulița aia îl are la degetul mic. Pe el și pe nenorocitul de Pallas. Trebuie să acționăm rapid. Se opri și îi privi cu o expresie nedumerită. Cum de ați ajuns voi doi să fiți postați aici?

– Fuscius a avut o listă cu ordinele de serviciu, explică Macro. Tigellinus i-a dat-o.

– Tigellinus? Secretarul imperial se uită la el neliniștit. Vrea să își plaseze oamenii cât mai aproape de împărat. V-a dat vreo instrucțiune?

– Ne-a spus să fim pregătiți să acționăm.

– Asta e tot?

Cato clătină din cap.

Narcissus își mângâie obrazul, neliniștit.

– Eliberatorii au oameni în locuri apropiate de împărat. Prefectul și câțiva dintre ofițerii săi sunt implicați în complot și au preluat controlul asupra palatului. Aș zice că vor acționa curând. Poate chiar în noaptea aceasta. Cu siguranță nu mai târziu de mâine la prânz.

– De ce atunci? întrebă Macro.

– Pentru că atunci se termină spectacolul. Cea mai mare parte a gloatei va rămâne lângă lac astă-seară. Vor porni spre Roma la prima rază de lumină și vor ajunge în oraș pe la prânz. Dacă nu va fi mâncare să hrănim mulțimea, nu va mai exista nimic care să-i oprească de la a-și manifesta furia. Bănuiala mea este că Eliberatorii vor prelua controlul până atunci. Împăratul va fi mort, iar ei vor scoate grânele pe care le-au strâns în secret. Gloata va fi suficient de recunoscătoare oricui îi va hrăni. Narcissus îi privi cu un zâmbet cinic. Când oamenii vor fi câștigați de partea lor, atunci Eliberatorii vor începe să înlăture orice persoană loială regimului anterior. În care caz, sunt deja ca și mort. Eu și Britannicus.

– De ce nu ceilalți? întrebă Cato. Nu vor vrea să scape și de Agrippina și de Nero?

– De ce ar vrea? întrebă Narcissus cu amărăciune. Cred că și ei sunt implicați în complot. De ce l-ar mai fi convins Agrippina pe împărat să rămână la palat? Acum l-au adus pe Claudius exact unde doreau.

Cato se gândea.

– Nu are sens. Agrippina nu poate fi implicată în complotul Eliberatorilor.

– De ce nu?

– A fost de față când Eliberatorii au atacat grupul imperial, în Forum. Au încercat și aproape au reușit să îl ucidă pe fiul ei. După câte își amintea Cato incidentul, mai erau încă unele detalii care aveau nevoie să fie lămurite, dar continuă cu ideea inițială. Și, după aceea, Nero mi-a vorbit. A zis că mă va răsplăti

atunci când va ajunge împărat. Părea destul de sigur de acest lucru.

– Și?

– Dacă el crede că va ajunge împărat, atunci Agrippina probabil că i-a implantat ideea în cap. Tu însuți ai spus-o, ea îl folosește pentru a-și atinge scopurile. În care caz, de ce ar mai conspira cu Eliberatorii?

– Are dreptate, zise Macro.

Narcissus șuieră a frustrare.

– În regulă. Atunci, dacă nu face parte din complotul Eliberatorilor, de ce încearcă să îl țină pe Claudius la Roma, unde se află în mare pericol? E doar un singur motiv bun pentru asta. Are propria ei conspirație. Lucrează cu Pallas pentru a-l înlătura pe împărat și pentru a-l pune pe fiul ei pe tron. Nu e niciun secret faptul că s-a dat peste cap ca să aibă influență asupra lui Claudius. Mai întâi seducându-l, apoi convingându-l să se căsătorească, apoi adopția fiului ei și în cele din urmă desemnarea lui Nero ca moștenitor al tronului.

– Asta are mai multă logică, clătină Macro din cap. Deci avem de-a face cu două conspirații, nu una. Eliberatorii doresc să înlăture întreaga familie imperială, în timp ce Agrippina vrea să îl înlocuiască pe împărat cu fiul ei. Pe asta pot să o pricep și eu.

Avea logică, chibzui Cato, doar că mai era un mic detaliu care nu-i dădea pace.

– Ai dreptate. Ea și Pallas au motivul și mijloacele, dacă reușesc să lovească înainte de Eliberatori

și să îi dezarmeze. Dar mai e ceva care tot nu se potrivește. Ceva ce nu pot explica.

– Atunci vorbește, șuieră Narcissus. Nu avem prea mult timp. Trebuie să acționăm. Care este problema?

– E vorba de ziua aceea din Forum, când Eliberatorii au atacat grupul imperial. Căpetenia lor, Cestius, l-a împins pe Britannicus la o parte, chiar înainte să se ocupe de Nero.

– Și ce e cu asta?

– De ce ar fi ratat Eliberatorii șansa de a-l ucide pe unul dintre fiii împăratului? I-ar fi luat doar o clipă să îl lovească pe Britannicus, înainte să se întoarcă spre Nero. De ce l-a cruțat Cestius pe Britannicus?

– Nu știu, zise Narcissus iritat. Poate că Cestius nu l-a recunoscut. Nu avem timp de așa ceva acum, Cato. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să îl salvăm pe împărat. Trebuie să îl protejăm. Nu știu cât de mult s-a răspândit complotul în rândurile pretorienilor. Știm despre Geta, Sinius, Tigellinus și mai am numele altor câtorva suspecți, dar asta e tot. S-ar putea să fie mult mai mulți. Singurele trupe pe care ne putem baza sunt gărzile germanice. Îi voi plasa suficient de aproape de împărat pentru a împiedica vreun asasin să ajungă la el.

– Nu va fi suficient să-l salvăm. Eliberatorii și Pallas – presupunând că ai dreptate în privința împărătesei – nu reprezintă singura amenințare. Trebuie să ținem mulțimea sub control sau aceasta va reuși acolo unde conspiratorii vor fi dat greș.

– Pentru aceasta, trebuie s-o hrănim, răspunse Narcissus răspicat, și pur și simplu nu pot să fac să apară grâne de nicăieri.

– Nu, admise Cato.

Macro pufni.

– Oricum ar fi, suntem în rahat până la gât. După cum am spus, situația s-a împuțit.

Cato se uită la prietenul său.

– Asta e, murmură el. Asta trebuie să fie.

– Ce tot spui acolo, băiete?

– Cestius. Îți amintești prima dată când l-am întâlnit pe el și pe oamenii săi. La han?

– Da. Ce e cu asta?

– Îți amintești cum duhneau?

Macro clătină din cap.

– A rahat.

– Exact. A rahat, zise Cato cu o licărire de emoție în ochi. Și unde ar trebui să mergi ca să puți în halul acela? Într-un canal, acolo. Ca să fiu mai exact, în Marele Canal care trece pe sub centrul orașului, înainte să se verse în Tibru.

– Foarte interesant. Și ce dacă Cestius și amicii săi s-au încurcat printre rahați? Cu ce ne ajută treaba asta?

– Gândește-te, Macro. Unde se varsă Marele Canal în Tibru?

– Nu departe de Boarium. De fapt, foarte aproape de depozitul lui Gaius Frontinus.

– Chiar lângă el, de fapt. Cato nu putu să nu zâmbească la ingeniozitatea conspiratorilor. Cu siguranță că acum pricepi.

Macro se uită la Cato, apoi la Narcissus.

– Despre ce vorbește?

Secretarul imperial își mângâie barba.

– Cred că pot ghici.

– Nu există alt răspuns, zise Cato. Știm că grânele au fost duse la depozit. La un moment dat, între cumpărare și ziua în care am controlat locul, grânele au fost mutate în alt loc. Am încercat să descopăr cum au făcut asta fără să atragă atenția asupra lor. Acum știu. Trebuie să aibă acces la canal. Au folosit canalul ca să mute grânele fără a fi văzuți. Probabil că de aceea Cestius și oamenii săi se aflau la tavernă în noaptea cu pricina, pentru a sărbători faptul că terminaseră treaba. Se întoarse către Narcissus, cu ochii arzând de emoție. Trebuie să ne ducem din nou la depozit. Am nevoie de câțiva oameni în care ne putem încrede. Nu-i putem folosi pe pretorieni. Va trebui să fie germanici. Dă-mi cincizeci de oameni și torțe și vom găsi grânele.

– Nu știu dacă mă pot lipsi de atâția. Avem nevoie de ei aici.

– Dacă nu ducem grâul la loc sigur, nu va mai conta unde se află.

Secretarul imperial se lupta să ia o decizie. Apoi clătină din cap.

– În regulă, dar ia doar douăzeci de oameni. Nu mai mulți. Vei avea nevoie de unul din ofițerii lor, chibzui Narcissus repede. Centurionul Plautus este de încredere. Secretarul imperial privi la cerul de deasupra orașului. Lumina pălea rapid, iar roșul pastel

al apusului păta orizontul. Lăsați-vă echipamentul aici. Narcissus își flutură degetul spre Cato și Macro. Ai face bine să ai dreptate în privința asta. Dacă se întâmplă ceva cu împăratul din cauză că nu au fost suficient de mulți oameni pentru a-l apăra cum trebuie, atunci tu vei fi răspunzător, Cato.

– Mulțumesc pentru cuvintele frumoase de încurajare, răspunse Cato cu acreală. Mai e ceva. Cum vom ieși din palat fără să dăm alarma?

Narcissus nu putu să nu zâmbească:

– Există o modalitate. Doar nu credeai că împărații au construit un palat precum acesta fără un pasaj secret, nu-i așa? Iese în apropiere de Marele Circ. Caligula l-a folosit uneori, atunci când dorea să meargă la curse fără a fi recunoscut. A fost ținut secret față de pretorieni, în caz că ar fi încercat să îl urmărească în timpul peregrinărilor sale.

Macro chicoti:

– Înseamnă că nu i-a folosit prea mult.

– Mai bine ne-ai duce la acest pasaj, zise Cato. Și pune-i pe barbarii tăi să ne aștepte acolo, înarmați și pregătiți. Făcu un semn cu capul spre soarele care apunea. Cred că ne așteaptă o noapte lungă și însângerată. Doar zeii știu ce ne vor aduce zorii.

CAPITOLUL 26

– Data viitoare să vorbeşti politicos. Cato zâmbi plăcut pe când îl împungea uşor sub bărbie cu vârful sabiei pe paznicul depozitului.

Bărbatul părea confuz, dar şi înspăimântat.

– Îmi pare rău, domnule. N-nu înţeleg.

– Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Cato se încruntă, privat fiind de scurtul său moment de plăcere. Nu avea nimic de câştigat din a se răzbuna pe bărbatul care uitase complet de jignirea pe care i-o adusese. Nu contează. Spune-mi, a intrat sau a ieşit cineva din depozit de când stai de pază?

Bărbatul se uită la grupul de haidamaci care se furişaseră pe lângă el, încălţaţi cu cizme cu tălpile moi, pe când el aţipise, îl luaseră pe sus şi îl ţintuiseră de peretele depozitului lui Gaius Frontinus. Înghiţi nervos şi îşi întoarse privirea spre Cato.

– Mai bine să fii cinstit dacă vrei să trăieşti, zise Cato moale, înţepându-i uşor pielea.

– Doar un singur om, d-domnule.

– Cred că e Cestius, zise Macro, aflat lângă Cato. Cum arăta? Un individ mare? Mic?

Paznicul îl privi pe Cato din cap până în picioare.

– Cam de înălțimea dumneavoastră, domnule.

– Înseamnă că nu era Cestius. Cato își îndepărtă sabia de gâtul bărbatului. Acum cât timp?

– Nu mai mult de un ceas, aș zice.

– Și nimeni altcineva?

– Da, domnule. Sunt sigur de asta.

– Bine, atunci tu o să vii cu noi. Macro, deschide poarta!

Macro clatină din cap și păși spre zăvorul din fier și îl eliberă din încuietoare, făcând cât de puțin zgomot putea. Datorită faptului că circulația fusese interzisă pe timpul nopții, docurile erau pustii, dar Cato se străduia să nu-i alerteze pe cei din depozit în privința prezenței lor. Macro deschise poarta doar cât să poată trece el și restul oamenilor, pe un singur șir. Cato îi lăsă pe Septimus, pe centurion și încă cinci germanici să treacă, înainte ca el să-l înghiontească pe paznic spre deschizătură.

– Să nu scoți un sunet sau să încerci să fugi de lângă mine, ai înțeles?

Bărbatul clătină din cap viguros, iar Cato îl împinse înăuntru. Curtea depozitului arăta la fel de părăsită ca în urmă cu câteva zile. Luna aflată în pătrar oferea o lumină vagă și, în semiîntuneric, centurionul și oamenii săi căutară rapid prin toate magaziile. Erau la fel de pustii ca înainte. Nu era niciun semn de viață.

– Căutați o trapă sau vreun fel de capac de scurgere, ordonă Cato. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Centurionul și oamenii săi căutară iarăși, înainte ca ofițerul să-i raporteze lui Cato.

– Nimic.

– Fir-ar să fie! Cato își slăbi strânsoarea asupra paznicului. Pune-l pe unul din germanicii tăi să-l păzească. Nu trebuie să scoată niciun sunet. Dacă încearcă să dea alarma sau să fugă, spune-i omului tău să-i ia gâtul.

Centurionul clătină din cap și îl chemă pe unul dintre soldați pentru a-i da ordinele într-un amestec de latină stricată și limba lor aspră și guturală. Cato se întoarse spre Macro și Septimus.

– Trebuie să existe pe aici o cale de acces spre sistemul de canalizare. Trebuie să căutăm până o găsim.

– Sau nu o găsim, zise Macro. Sau până nu mai avem timp. Recunoaște, Cato, nu avem șanse de reușită.

– Nu e adevărat, răspunse Cato cu hotărâre. Trebuie să fie aici. Continuați căutarea.

Se îndepărtă de ceilalți și începu să dea ocol curții, examinând cu atenție pământul de sub cărucioare. Septimus veni la el și îi vorbi cu o voce șoptită.

– Dacă există un perete fals?

– Ce vrei să spui?

– Că Cestius și oamenii lui au dărâmat un zid care dădea spre un depozit învecinat și apoi au construit un perete fals pentru a ascunde deschizătura.

– Nu, asta nu ar merge. Dacă ar fi făcut asta, ar fi trebuit să mai închirieze încă un depozit, iar noi am fi aflat. În plus, asta nu ar explica felul în care duhneau Cestius și oamenii săi.

– Presupui că era legat de canalizare. S-ar putea să mai existe altă explicație.

Cato se opri să-l privească pe agentul lui Narcissus.

– Cum ar fi?

Septimus încercă să se gândească o clipă, apoi ridică din umeri.

Cato dădu din cap:

– Așa mă gândeam și eu. Acum, dacă ai terminat, hai să continuăm căutarea.

Septimus se îndreptă în direcția opusă, iar Cato continuă să cerceteze prin curte. Nu exista niciun indiciu al existenței vreunei deschizături mascate pe peretele din față, iar el începuse să se îndrepte de-a lungul peretelui interior, când o grămadă de saci aflați în colțul îndepărtat îi atrase atenția. O rază slabă de speranță licări în inima lui Cato și se duse într-acolo. Îngenunche și începu să dea sacii la o parte. Macro i se alătură.

– Te distrezi?

– Ajută-mă!

Lucrară metodic, dându-i la o parte și, apoi, chiar înainte să ajungă la zid, Macro se opri, privi în jos și trase în grabă de încă câțiva saci.

– Aici. Am găsit-o.

Cato aruncă sacul pe care îl avea în mână și se ghemui lângă prietenul său. Acolo, printre pietrele de

la picioarele lui Macro, se afla un mic mâner din lemn. Macro încercă să mai îndăpărteze o parte din saci, dar mânerul nu se mişcă. Mormăind, apucă de un colţ liber şi trase cu putere. Se auzi sunetul a ceva sfâşiat, nişte material aspru care fusese eliberat, apoi Macro se împiedică în spate cu un blestem.

Cato îngenunche pentru a privi mai îndeaproape.

– Inteligent. Au înghesuit sacii peste mâner pentru a-l ascunde.

Apucă mânerul şi încercă să tragă de el. Trapa era grea şi Cato puse şi cealaltă mână. O zonă de patru metri pătraţi începu să se ridice. Cato se întoarse spre Macro.

– Ajută-mă!

Cu Macro ajutându-l cu unul dintre colţuri, ridicară trapa şi o rezemară de zidul din spatele curţii. O scară largă, fixată pe o parte, ducea în jos, spre o întunecime ca de smoală. Nu se vedea nici urmă de mişcare, dar se auzeau sunetul slab al apei clipocind şi o adiere de aer fetid.

Cato se întoarse şi strigă cât de tare îndrăzni:

– Septimus, aici! Plautus, adu-ţi oamenii!

Ceilalţi veniră la ei şi rămaseră privind în jos spre deschizătură. Cato dădu ordin ca torţele să fie aprinse. Plautus îşi scoase din tolbă cutia în care ţinea iasca şi începu să aprindă scântei pe fâşiile de in prefăcute în mangal. Imediat ce prima scânteie a flăcării apăru, o alimentă cu muşchi uscat până ce flacăra fu suficient de mare pentru a putea fi folosită. Îi făcu semn omului care ducea torţele legate.

– Dă-mi una.

Înclină cu grijă spre flacără pânza aflată la capătul torței, înmuiată în catran, și o ținu acolo până când aceasta produse limbi de lumină galbenă, strălucitoare. Plautus se ridică în picioare.

– Hai să le aprindem pe toate.

Una câte una, torțele pâlpâiră prinzând viață, iar Cato luă una. Îi ordonă lui Plautus să-l lege și să-i pună căluș paznicului depozitului, apoi se lăsă cu grijă pe prima treaptă a scării. Coborî câteva trepte, și la lumina flăcării putu vedea că Cestius și oamenii săi întăriseră lateralele puțului cu bârne solide. Trei metri mai jos, puțul se deschidea, iar Cato ridică torța pentru a examina împrejurimile. Zidăria veche din cărămidă se curba pe amble părți, iar dedesubt se vedea licărirea mohorâtă a apei care curgea. Scara cobora încă doi metri și apoi ajungea la fund. Cato se trezi pe o alee îngustă, pavată, aflată pe o parte a tunelului. Abia dacă putea sta drept sub tavanul curbat. În lateral, un șuvoi scânteia, îndreptându-se regulat spre Marele Canal. Aerul dens era plin de duhoarea dejecțiilor umane, iar Cato strâmbă din nas dezgustat.

– Ce vezi? strigă Macro în jos.

– E un tunel. Duce spre canal într-o direcție. În cealaltă, pare că se îndreptă spre cartierul Aventin. Adu și restul oamenilor jos. Cred că am găsit ceea ce căutam.

În timp ce oamenii coborau, Cato se îndepărtă puțin mai mult, în susul apei, examinând pereții și aleea.

Zidăria era acoperită cu un strat de clisă, dar erau zone mari unde aceasta fusese curățată și același lucru se întâmplase și cu aleea, care arăta de parcă ar fi fost folosită intensiv destul de recent, astfel încât piatra se uscase în urma atingerii, cu unele dovezi ale unei noi creșteri. În spatele său, zgomotul barbarilor, care bombăneau pe un ton dezgustat, umpluse tunelul.

– Drăguț loc ai descoperit aici, bodogăni Macro, în timp ce el și Septimus i se alăturară lui Cato. Foarte parfumat.

Cato ignoră comentariul și privi de-a lungul tunelului. Nu exista mișcare în lumina neclară aruncată de torța sa, în afară de șuvoiul de murdărie și de doi șobolani care o zbughiră din fața oamenilor care le invadaseră teritoriul. Din întuneric se auziră un plescăit și zgomotul unei încăierări, pe când aceștia fugeau.

– Crezi că încă se mai află aici? întrebă Septimus neliniștit, în timp ce scruta întunericul.

– Cel puțin unul. Cato se ridică. Se întoarse iar spre centurionul Plautus. Spune-le oamenilor tăi că de aici înainte vom merge în liniște. Niciun sunet. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Cato nu putu să-și rețină un zâmbet ușor când acesta i se adresă ca unui superior. Narcissus îi spusese centurionului să i se supună lui și lui Macro când îi prezentase scurt pe cei doi pretorieni, îmbrăcați în tunicile albe, simple, și care nu purtau niciun însemn al rangului lor. Acum se părea că Plautus recunoscuse

și acceptase autoritatea lui Cato, fără să i se fi spus nimic despre adevărata lui identitate și despre gradul său. Aruncă o privire înapoi și văzu că toți oamenii erau pregătiți să îl urmeze. Licărirea pâlpâitoare a torțelor lumina pereții umezi ai tunelului, iar șuvoiul de mizerie strălucea, pe când rahații și gunoiul pluteau pe lângă ei. Cato înclină torța în față, apoi făcu semn cu mâna liberă.

– Să mergem, zise el încet.

Se târî înainte, aplecându-se ușor, pe măsură ce tavanul tunelului cobora tot mai mult, iar flacăra lingea zidăria de deasupra capului. Canalul mergea drept, cincizeci de pași, înainte să se curbeze spre dreapta. Cato calculă că erau aproape de marginea zonei depozitelor și că se îndreptau în direcția cartierului Aventin, unul dintre cele mai sărace din oraș. Încă o sută de pași și ajunseră la o intersecție, unde un tunel mai mic, nu mai mult de un metru în înălțime, ducea către stânga. Cato ridică mâna pentru a-i opri pe oamenii din spatele său, apoi examină tunelul. Nu mai exista o alee și niciun semn de deranj al clisei de pe ambele părți ale tunelului. Le făcu iar semn oamenilor să înainteze.

Trecură de mai multe răscruci, dar nu găsiră niciun semn că Cestius sau oamenii săi s-ar fi abătut de la drum. După patru sute de metri de progres lent, canalul se deschise într-o încăpere. Două tuneluri largi intrau de pe ambele părți, în timp ce drept în față se afla o cascadă mică. Spuma murdară bolborosea pe suprafața camerei și canalul care spumega făcea

ca duhoarea să fie şi mai intensă ca înainte. Unul dintre germanici tuşi violent, apoi se îndoi de spate şi vomă.

– Asta o să ne fie de ajutor. Macro se încruntă. Privi în jur. Acum ce? În ce direcţie o apucăm? Stânga sau dreapta?

Cato privi pentru o clipă dintr-o parte în cealaltă, înainte să se consulte cu Septimus.

– Cred că trebuie să fim în apropiere de Colina Aventină.

Agentul imperial chibzui un moment, apoi clătină din cap.

– Cred că ai dreptate.

– În care caz, tunelul din stânga ne-ar duce spre Colina Palatină, iar celălalt spre cartierul Aventin. Unde ar ascunde Cestius cel mai probabil grânele?

– Mă îndoiesc că ar vrea să le ascundă în apropierea palatului. Sunt câteva tuneluri secrete sub el, după cum ştii. Nu ar vrea să rişte să dea peste vreunul dintre acestea. Celălalt tunel ar fi cea mai bună alegere.

– Sunt de acord. Hai să aruncăm o privire. Macro, vino şi tu. Cato se întoarse către centurion. Rămâi aici până când cercetăm noi mai în faţă. Îl voi trimite pe Septimus după voi dacă se va dovedi că suntem pe calea cea bună.

– Da, să trăiţi! Dar să nu întârziaţi prea mult. Plautus pufni. Aerul de aici extrem de oribil.

Cato rânji şi îl bătu pe bărbat pe umăr înainte să intre în tunelul din dreapta, urmat de Macro şi de Septimus. Din fericire, mai era o porţiune laterală

care îi scuti să treacă în susul șuvoiului prin apa canalului. Cato ridica torța și se oprea din când în când pentru a examina lateralele tunelului și pietrele de pavaj de sub picioarele lor. Nu merseseră mai mult de cincizeci de pași când se opri și se întoarse cu fața spre ceilalți.

– Nu acesta este drumul cel bun.

– De unde știi? întrebă Macro.

– Nu e nicio urmă că cineva ar fi folosit această cale de ceva vreme. Priviți pereții. Sunt neatinși. La fel și drumul. Se folosi de vârful cizmei pentru a scrijeli o parte din murdăria care acoperea piatra de dedesubt. Ne-a scăpat ceva. Veniți, trebuie să ne întoarcem.

Înapoi în încăpere, Cato privi iarăși în jur, apoi se opri asupra cascadei. Se îndreptă spre marginea camerei, pentru a o examina mai îndeaproape. Canalul de deasupra bazinului se afla, poate, la doi metri înălțime și cobora aproape trei metri în bazin. Lujerii unor plante atârnau prin șuvoiul care cădea de sus, în cascadă. Cato ridică torța înspre torentul liniștit, strâmbându-se când niște stropi săriră pe el. Era imposibil să vadă dincolo de apă. Își mușcă buza. Exista doar un mod de a afla cu siguranță dacă ipoteza sa era corectă.

Cato își trase torța înapoi și o lăsă în jos, apoi se aplecă în față pentru a o proteja de apă, mișcându-se când simți căldura flăcării. Apoi, trase aer adânc și o luă înainte spre porțiunea îngustă care ducea sub căderea de apă. Imediat își simți capul și umerii loviți

de apă și de bucăți de materie solidă. Apoi, camarazii săi îl pierdură din vedere.

– Ce mama mă-sii face? întrebă Macro alarmat.

Septimus și gărzile priveau spre cascadă în tăcere, așteptând un semn de la Cato. O vreme, niciunul dintre ei nu se mișcă, singurul zgomot fiind cel al lichidului care se prăvălea grăbit în cascadă, amplificat de zidurile din cărămidă ale încăperii. Macro nu mai putu aștepta pentru a afla ce se întâmplase cu prietenul său și se grăbi în jurul marginii camerei. Se opri un moment lângă apă, dar înainte să se hotărască să intre sub șuvoi, ceva se mișcă de sub perdeaua de apă puturoasă, iar Cato, mai puțin torța sa, apăru prin plescăiala apei, cu ochii strâns închiși. Imediat ce ieși de sub șuvoi, se îndreptă de spate și deschise ochii cu un rânjet.

– Am găsit.

Macro se uită la el.

– Arăți ca... ei bine, știi cum arăți. Așadar, ce se află acolo? Arătă cu degetul mare spre cascadă. În afară de ceea ce e evident.

– Mai bine să vedeți cu ochii voștri. Cato se aplecă pe lângă el și le făcu semn lui Septimus și lui Plautus. Aduceți-i aici!

– Să văd cu ochii mei? Macro clătină din cap. Glumești!

– Nu e ceva în ce să nu ne fi băgat înainte, observă Cato sarcastic. Cel puțin, de data asta nu este adânc. Haide, urmează-mă. Asigură-te doar că stai cu picioarele pe margine dacă nu vrei să aluneci și să sfârșești

în bazinul de acolo. Și protejează-ți torța. Restul așteptați aici o clipă.

Cato îl conduse și, cu un oftat reticent, Macro îl urmă cu dinții încleștați. Simți curgerea de apă deasupra capului pentru scurt timp, apoi trecu și se trezi într-un tunel cu pereții din cărămidă, care se întindea în spatele căderii de apă. Cato se aplecă pentru a recupera torța pe care o lăsase pe jos. Macro își șterse fruntea, făcu câțiva pași și privi în josul tunelului. Podeaua fusese pavată, iar pe mijloc se afla un canal, flancat de două părți laterale, cu trepte, însă canalul era uscat.

– Ce este locul acesta? se întrebă Macro. Dacă Cestius și băieții săi l-au construit, atunci, fir-ar să fie, sunt mult mai bine organizați decât credeam.

– Mă îndoiesc că au vreo legătură cu el, răspunse Cato. Am aruncat o scurtă privire puțin mai în față, de-a lungul lui. Există un tunel de alimentare la dreapta și puțin mai departe dă într-o fundătură. Bănuiala mea este că secțiunea aceasta din canalul de scurgere a fost abandonată. Cel puțin până când Cestius și banda lui au început să o folosească.

– Ce te face să crezi că o folosesc?

– Asta. Cato își ridică palma liberă și o deschise pentru a da la iveală câteva boabe de grâu. Le-am găsit chiar în interiorul tunelului care pornește din cel în care ne aflăm. Mai mult ca sigur că au adus grânele în direcția aceasta.

– Atunci e păcat. Sunt sigur că le-au stricat trecând pe sub râul ăla de rahat din spatele nostru.

– Nu. Nu așa au procedat. Ochii lui Cato licăreau. Vino să vezi.

Îl conduse pe Macro înapoi spre cascadă și arătă spre tavan. Pentru prima dată, Macro observă o tăblie de lemn, fixată de zidărie cu câte un piron bătut la fiecare colț din apropierea cascadei. Celălalt capăt avea un lanț atașat de un cârlig prins de tavan. Cato îi dădu torța sa lui Macro și ridică lanțul din cârlig, lăsând platforma în jos, spre cascadă. În timp ce lucra, o tijă solidă din lemn zăngăni pe podea, aproape lovindu-l peste cizme.

– Aha! Mă gândeam eu că trebuie să fie o șmecherie! Cato clătină din cap. Bine atunci, următoarea parte ar trebui să-ți clarifice totul. Privește.

Fixându-se bine pe picioare, Cato împinse tăblia spre cursul de apă, încordându-se în timp ce o împingea în afară și în sus. Apa canalului fu abătută de pe margine, iar acum, cei doi bărbați puteau vedea expresiile uimite ale celorlalți.

– Prinde bara aceea! zise Cato. Prinde-o sub tăblie. Repede! Nu știu cât mai pot ține asta ridicată.

Macro apucă bara și veni lângă Cato, în timp ce punea unul dintre capete sub platformă, iar pe celălalt îl fixa într-o nișă mică din podea, care părea că fusese tăiată în piatră în mod intenționat.

– Gata.

Se traseră în spate pentru a privi cum apa curgea peste marginea tăbliei, destul de departe de marginea tunelului, care se afla sub cascadă. Septimus

apăru de după colțul tunelului, apoi Plautus și primii dintre germanici.

– Nici nu pot să vă spun cât mă bucur că ați găsit asta, zise Septimus făcând un semn cu capul spre tăblia din lemn. Altfel..., făcu un gest spre ei cu o grimasă.

– Nu este meritul meu, zise Cato. E ceva inventat de Cestius și de prietenii săi, ca să poată transporta în siguranță grânele. Simplu, dar eficient. Se întoarse spre Plautus. Cred că ne aflăm foarte aproape de ele acum. Spune-le oamenilor să-și scoată săbiile. Vom stinge, de asemenea, și o parte din torțe. Calidus, eu și Septimus vom merge pipăind drumul. Tu trebuie să ne urmezi încet. Nu ne putem permite să ne dăm de gol până ce nu aflăm ce se află în față.

Plautus clătină din cap.

– Vom fi pregătiți să intervenim imediat ce dați ordinul, domnule.

– Bine.

Cato își înmuie torța în apă pentru a o stinge și apoi i-o dădu unuia dintre germanici, după care se întoarse către tunel. Trase aer pentru a se calma, apoi cei trei porniră, cu zgomotul cizmelor cu tălpi moi camuflat de sunetul căderii de apă, până când se îndepărtară vreo cincizeci de pași. Lumina torțelor pălise în spatele lor. Cato își trecu vârfurile degetelor peste pereții tunelului, până când ajunseră la o deschizătură. Încetini.

– Aici. La dreapta.

– Nu văd niciun afurist de lucru, mormăi Macro din întuneric. Țăcănită idee să nu luăm măcar o torță.

– Prea riscant, răspunse Cato. Habar nu avem ce se află în față. Mai bine să nu riscăm să-l alertăm pe Cestius.

– Putem să le facem față. Barbarii poate că nu sunt cele mai ascuțite săgeți din tolbă, dar sunt duri. Nu avem de ce să ne temem de Cestius. Decât dacă are o mică armată pe care o hrănește aici jos.

– Eu aș zice că s-ar putea să aibă. Dar sunt mai îngrijorat de faptul că ar putea să scape. Trebuie să îi vorbesc, dacă pot.

– De ce? întrebă Septimus.

– Am nevoie de niște răspunsuri, zise Cato. Pierdem timpul. Să mergem.

Porniră pe marginea tunelului, mergând pe bâjbâite prin întuneric, cu o mână pe perete în timp ce sondau terenul din față cu vârfurile cizmelor. Podeaua tunelului era uscată și singurele zgomote erau hârșâitul ocazional al pașilor lor, sunetul respirației și goana șobolanilor. De două ori, Cato crezu că aude ceva în față, dar până să se oprească să le șoptească celorlalți să rămână nemișcați, sunetul dispăruse. Mergeau încet, iar Cato se temea că barbarii vor începe să-i urmeze, în nerăbdarea lor de a termina treaba pentru a ieși din tuneluri, înapoi la aer. Arunca frecvent priviri în urmă, mulțumit că văzuse doar o singură dată o licărire îndepărtată a unei torțe. În mod evident, centurionul Plautus își ținea oamenii sub control.

Ceea ce nu se putea spune despre imaginația lui Cato. Fiecare sunet părea mult amplificat, așa că era

măcinat de neliniște în ceea ce privea zgomotele pe care el și ceilalți doi oameni le făceau și de teamă că acestea puteau acoperi pericolele care i-ar fi putut pândi în față, în întuneric.

– Nu-mi place asta, murmură Septimus. Dacă nu se află nimic aici?

– Atunci nu vor fi grâne pentru a hrăni gloata. Mulțimea se va înfuria și îl va ucide pe împărat, iar tu și Narcissus veți rămâne fără slujbă, frumușelule, replică Macro mârâind încet. Gândește-te la asta și ține-ți gura închisă, bine?

Cato rămase pe loc. Macro se lovi de spatele lui înainte să se poată opri și mai urmă o ultimă mișcare a cizmelor lui Septimus, înainte să se lase liniștea.

– Ascultați.

La început, Macro nu putu distinge niciun zgomot care ar fi putut avea vreo însemnătate. Apoi urmă sunetul de neconfundat al râsetelor, de undeva din față, un crâmpei, apoi din nou liniște.

Cato se întoarse în direcția însoțitorilor săi, invizibil în negura ca de smoală a tunelului.

– Septimus, rămâi aici.

– Poftim? Singur? Teama din glasul lui era evidentă. De ce?

– Eu și Calidus vom merge în față. Când Plautus și germanicii săi ne vor ajunge din urmă, nu vreau să înainteze mai mult, decât dacă dau ordin. Spune-le să se oprească și să aștepte.

Urmă o pauză înainte ca vocea lui Septimus să tremure.

– În regulă. Dar să nu întârziaţi prea mult.

Cato se întinse şi îl trase pe Macro de tunică, apoi se strecurară înainte chiar mai încet decât avansaseră până atunci. Puţin mai în faţă auziră voci, mai multe râsete şi strigătul pătrunzător al unei femei. Apoi se văzu o lumină vagă, descoperind conturul întunecat al tunelului care cotea spre stânga. Cei doi bărbaţi continuară să se deplaseze şi, curând, putură vedea suficientă lumină care să-i ajute să distingă drumul şi nu mai fură nevoiţi să atingă pereţii pentru a se asigura. Cato îşi coborî mâna spre sabie şi o trase cu grijă din teacă. Auzi un scrâşnet aspru atunci când Macro îi urmă exemplul. Cato se piti. Pulsul i se accelerase şi îşi simţea gura uscată. Încetini şi se opri când ajunse la colţ. Sunetul vocilor, destul de numeroase, umplea acum tunelul şi Cato se întoarse şi ridică o mână spre Macro, care abia dacă era vizibil în întuneric. Apoi înaintă un pas şi se uită prudent pe după colţ.

Tunelul se deschidea în ceea ce părea a fi o magazie uriaşă, luminată doar de flăcările câtorva vase cu jăratic şi ale torţelor aşezate în suporturile fixate pe pereţi. În faţa tunelului, podeaua era un amestec de pietre. La început Cato crezu că acel spaţiu fusese probabil construit, dar apoi îşi dădu seama că era o peşteră naturală care fusese lărgită de mâna omului. Pereţii păreau a fi tăiaţi în piatră, din loc în loc, pentru a-i mări dimensiunea. Torţele de interior, din suporturile lor de fier, ofereau destulă lumină cât să distingă detaliile. Movile uriaşe de saci cu grâu

fuseseră îngrămădite la capătul îndepărtat și se întindeau pe mai bine de jumătate din lungimea peșterii, cam o sută de pași lungime pe patruzeci lățime. Într-o parte, o scară largă ducea până la un pervaz, în spatele căruia se afla un pasaj cu pereți din cărămidă, care se înclina în sus, în umbre.

La capătul apropiat al peșterii se aflau câteva mese și bănci, pe care erau așezați vreo treizeci sau patruzeci de bărbați. Mai erau și câteva femei, în tunici scurte, care abia dacă le ajungeau sub fese. Chipurile le erau pudrate cu alb și fard de ochi negru fusese aplicat cu lipsă de rafinament în jurul ochilor. Într-o parte se afla o masă mai lungă decât celelalte. În capul ei stătea Cestius, cu o fată roșcată, plinuță, așezată în poală, jucându-se cu degetele unei mâini prin buclele lui, în timp ce el o strângea de sânul care îi atârna liber din tunică. Bărbații din banda lui, cu înfățișarea cea mai dură, stăteau în apropiere, bând și râzând cu căpetenia lor.

Cato îi făcu semn lui Macro să i se alăture.

– Ce au impresia că sărbătoresc? șopti Macro după ce văzu scena.

– Tu ce crezi? Stau pe un munte de grâu într-un oraș aflat în pragul înfometării. O să dea lovitura cea mare. Sau cineva o va face, iar ei își vor primi partea.

Continuară să privească în liniște pentru un timp, după care Macro vorbi iar.

– Cred că le putem face față. Majoritatea sunt înarmați cu pumnale. Sunt și câteva săbii, bâte și topoare

pe acolo. Arată destul de fioroși, dar au băut ceva vin și asta le va micșora abilitatea de a lupta.

Cato îi scrută pe oamenii din peșteră. Era de acord cu evaluarea prietenului său, dar tot vor fi depășiți numeric de Cestius și banda sa. Ar fi fost prudent ca Narcissus să afle despre grânele din peșteră, în caz că lupta se întorcea împotriva lor.

– În regulă, o s-o facem. Dar vom trimite unul din oameni înapoi pentru a-i raporta lui Narcissus. În caz că se întâmplă ceva.

Macro ridică din umeri.

– Dacă tu crezi că e necesar... Din cauza nenorociților ăstora a trebuit să-mi petrec noaptea bălăcindu-mă în rahat. Nu prea am chef să fiu milostiv.

– Totuși, vom trimite un om înapoi.

Se traseră după colț și Cato arătă din nou spre tunel, unde lumina care strălucea indica poziția lui Septimus și a gărzilor germanice.

– Adu-i aici, dar asigură-te că vin încet și ușor și că își sting torțele. Suntem depășiți numeric și avem nevoie de avantajul surprizei.

Macro clătină din cap, apoi se răsuci pentru a-și croi drum înapoi spre tunel. Cato îl privi pentru puțin timp și, apoi, se întoarse la colț. Se uită la Cestius, hotărât să îl prindă viu pe căpetenia bandei. *Nu va fi ușor*, reflectă el. Cestius era un ucigaș cu un fizic impresionant și era sigur că va lupta până la moarte. Chiar și așa, doar Cestius putea răspunde întrebărilor care îl chinuiseră pe Cato de când se încleștaseră în ambuscada din Forum.

Apropierea lui Macro și a celorlalți oameni fu anunțată de ușorul hârșâit al pașilor și Cato se întoarse la timp să vadă cum ultima sclipire portocalie din tunel pâlpâi când ultima torță fu stinsă. Oamenii apărură din întuneric și Macro le făcu semn să se desfășoare pe ambele părți. Barbarii se târâră în liniște și își ocupară locurile, ascunzându-se în spatele pietrelor. Își scoaseră săbiile din teacă cât de încet putură, apoi luară poziția de luptă, așteptând ordinul de atac. Cato se trase înapoi în gura tunelului și schiță în grabă raportul pentru Narcissus. Germanicul desemnat pentru această sarcină clătină din cap atunci când Plautus îi traduse, după care îi dădu omului cutia sa cu iască și una dintre torțele stinse. Bărbatul se întoarse pentru a-și găsi drumul prin întuneric. O clipă mai târziu, se văzu ceva pâlpâind, când torța scoase scântei, apoi din nou, după o scurtă pauză, și după aceea strălucirea constantă care creștea în întuneric. Dispăru repede, în timp ce omul se îndepărta prin tunel.

Cato se furișă în față, pentru a i se alătura lui Macro, care se ascunsese în spatele unui bolovan mare, aflat în mijlocul șirului de barbari. Cato inspiră adânc pentru a-și calma nervii și apoi își întări strânsoarea pe mânerul sabiei.

– Pregătit?

– Așa cum voi fi întotdeauna. Să punem mâna pe ei.

Cato își încordă membrele, aruncă o privire în stânga și în dreapta, văzând că restul oamenilor îl priveau concentrați. Apoi inspiră și strigă:

– După mine!

CAPITOLUL 27

Când sunetul aruncă ecouri din pereții peșterii, Cato sări peste pietrele din fața lui și alergă spre bărbații și femeile de la mese. Macro scoase un răget asurzitor, care fu acoperit instantaneu de strigătele sălbatice ale germanicilor care atacau. Râsul și vorbăria de bețivani ale lui Cestius și ale oamenilor săi încetară brusc, pe când aceștia se holbau la intrușii bărboși care alergau spre ei, cu săbiile scoase, urlând strigăte de război barbare. Pentru o clipă, Cestius și ciracii săi fură prea uluiți ca să se poată mișca. Apoi vraja se rupse și Cestius o azvârli din poală pe femeie și sări în picioare, scoțându-și sabia scurtă în timp ce se mișca.

– Pe toți zeii! Nu stați degeaba acolo! Luați-vă armele și puneți mâna pe ei! strigă el.

Cato ataca în direcția lui Cestius, care era vizibil peste capetele oamenilor săi, când un bărbat voinic, cu trăsături întunecate și brațe păroase, îi ieși în cale, rotind o bâtă grea, țintuită cu cuie. Scrâșnind din

dinți, bărbatul legănă ciomagul într-un arc sălbatic înspre creștetul lui Cato. Capătul bâtei, cu țepușele sale letale, șuieră prin aer și Cato se aplecă, în timp ce arma trecea vâjâind la câțiva centimetri de scalpul său. Bărbatul mormăi când mânerul bâtei îi atinse celălalt umăr cu putere. Cato împunse cu sabia în sus, într-un unghi din care reuși să-i sfâșie tunica și să-i deschidă mușchii care îi căptușeau coastele. În loc să se dea înapoi surprins și îndurerat, așa cum se așteptase Cato, bărbatul urlă de furie, cu simțurile amorțite de băutură. Își clătină bâta invers, cu multă răutate. De data aceasta, Cato se dădu în spate, ieșind din raza ei de acțiune, și capătul îi trecu pe lângă față și se opri în capul unuia dintre camarazii bărbatului care se împleticea în față, amețit de băutură, pentru a intra în luptă. Ciomagul îl lovi cu toată greutatea și, cu un zgomot de ou zdrobit de un perete, vârfurile cuielor pătrunseră prin piele și oase și intrară adânc în creierul omului. Capul i se dădu într-o parte, apoi se prăbuși, trăgând bâta în jos după el.

Cu o înjurătură mânioasă, camaradul său smuci violent mânerul bâtei, încercând să o elibereze, dar tot ce reuși să facă fu să clatine capul victimei încoace și încolo, într-o manieră dezgustătoare. Bărbatul mișca furios din maxilare, iar ochii i se bulbucară când sângele și creierul împroșcară din rănile sale. Cato se năpusti în față și îl înjunghie pe omul înarmat cu bâta, adânc în pântec. Își smulse sabia pentru a o elibera, îl aruncă într-o parte, apoi își continuă drumul, uitându-se printre siluetele care se luptau

pentru a-l găsi pe Cestius. Flăcările vaselor cu jăratic aruncau umbre sălbatice în timp ce oamenii se luptau, iar aerul era plin de bubuitul, zăngănitul și răsunetul săbiilor. Era dificil să distingi trăsăturile oamenilor în aceste condiții și doar bărbile și statura barbarilor îl făceau să deosebească o tabără de alta. La stânga sa, Cato îl putea auzi pe Macro undeva în apropiere, urlând la inamicii săi, în timp ce-i ataca pe cei din jurul său cu sabia.

Cato prinse cu coada ochiului licărirea metalului, în dreapta sa, și se întoarse pentru a vedea un bărbat care îl ataca furios cu un pumnal pe care îl ținea ridicat. Chipul îi era deformat de un strigăt sălbatic de luptă, iar barba sa neîngrijită se zburlise. Cato își legănă sabia și pară lovitura.

– Prostule! strigă la individ. Eu sunt de partea ta.

Bărbatul, pe care îl luase drept unul dintre germanici, mârâi ursuz niște scuze în latină, apoi ochii i se măriră instantaneu, chiar în momentul în care și Cato își dădu seama de greșeala sa. Vinul îi încetinise reacțiile celuilalt bărbat, iar Cato lovi primul, pocnindu-l pe oponentul său cu mânerul sabiei în nas, care pârâi cu un sunet înfundat. Cu sângele șiroindu-i pe față, omul se dădu înapoi, se împiedică de o bancă și căzu, lovindu-se cu capul de marginea uneia dintre mese și muri pe loc. Cato trecu mai departe, împingându-se printre oamenii prinși în dueluri sălbatice, căutându-l pe Cestius. Urmară niște zdrențe agitate brusc, când cineva se lovi de el, cu un țipăt ascuțit. Cato absorbi lovitura și se uită în jos, unde văzu o

femeie grasă și scundă, cu păr negru, încâlcit, care îl bătea în piept cu pumnii încleștați. În clipa în care își dădu seama că el se uita în jos la ea, îl zgârie pe obraz cu unghiile. Cato simți o senzație de usturime când îi dădu sângele și, în mod instinctiv, își propti genunchiul în pieptul ei și apoi lovi cu putere. Femeia zbură înapoi și se lovi de unul dintre membrii bandei, cu un mârâit adânc, apoi rămase fixată locului de sabia care îi intrase prin spate și îi ieșise prin abdomen și prin tunica ei, maro de murdărie. Bărbatul îi aruncă trupul în față cu mâna stângă și își eliberă sabia apoi împunse cu lama însângerată spre fața lui Cato. Ceea ce îi lipsea în arta de a mânui sabia, era compensat de forța brută, iar încercarea lui Cato de a para lovitura nu făcu decât să o abată de la fața lui. Chiar și așa, muchia lamei îl tăie prin vârful urechii.

– Nenorocitule! strigă Cato înfuriat. Scrâșni din dinți și se aruncă în față, strângându-și mâna stângă în pumn, nimerindu-l pe adversarul său direct în falcă. Fusese o lovitură puternică și ar fi amețit un om obișnuit. Dar cei care îl însoțeau pe Cestius fuseseră aleși pentru duritatea și forța lor. Erau bărbați din mahalalele Romei, unde fie învățai să vorbești cu pumnii, fie erai aruncat în canal. Capul i se dădu pe spate, apoi bărbatul se îndreptă și-i râse în față lui Cato. Expresia lui se schimbă brusc, într-una de surpriză nedumerită, când privi în jos și văzu că sabia lui Cato îl străpunsese într-o parte, chiar sub coaste. Cato răsuci lama într-o parte, apoi în cealaltă, înfigând-o în organele vitale ale bărbatului. Fiecare mișcare trezi un geamăt adânc,

agonizant, pe buzele omului. Apoi Cato smulse sabia și o scoase afară, într-o revărsare întunecată de sânge.

Agonia rănii sale mortale părea că doar îl înfuriase și mai tare pe bărbat, care se aruncă asupra lui Cato și amândoi căzură pe o masă, impactul smulgându-le săbiile din mâini. Chipul bărbatului se afla la doar câțiva centimetri de cel al lui Cato; respirația sa acră duhnea a vin ieftin și a carne prăjită. O mână își croia drum înspre pieptul lui Cato și el își dădu seama că bărbatul îi căuta gâtlejul. Cato apucă mâna și încercă să o dea la o parte, dar adversarul său era mult prea puternic pentru el, iar Cato simți cum degetele îl strângeau nemilos de gât. Era vag conștient de o umezeală călduță, peste stomac și piept, în timp ce sângele bărbatului șiroia din rană. Cato îi apucă mâna, dar aceasta se strânse și mai tare, iar el simți că ochii îi ies din orbite și un văl de un roșu întunecat i se așterne peste privire.

La vreo șase metri distanță, Macro se lupta cu alt om de-al lui Cestius, fiecare apucând de încheietura mâinii în care celălalt își ținea sabia, într-un test mortal de forță. Ochii li se întâlniră și banditul scose un sunet, pe jumătate mârâit, pe jumătate râs, când își încordă mușchii și simți că brațele lui Macro începeau să cedeze.

– Asta e tot ce poți? rânji bărbatul.

– Nu chiar, îi scuipă Macro înapoi. Încearcă asta!

Își dădu capul pe spate și, cu o lovitură sălbatică, îi trase un cap drept în față. Era o tactică pe care o

mai folosise de câteva ori înainte, în bătălii și încăierări, dar rareori fără a purta coif. Când craniile li se ciocniră cu putere, maxilarul celuilalt bărbat se închise brusc în urma impactului, iar dinții îi mușcară adânc din limbă. Macro simți o durere ascuțită, pătrunzătoare, prin frunte. Capul i se învârtea oribil.

– Pe zei, ce doare..., gemu el.

Apoi, simțind că strânsoarea adversarului său slăbise, Macro îl împinse în spate, își smulse brațul în care ținea sabia pentru a-l elibera, apoi înfipse lama în gâtul oponentului său. Banditul se prăbuși în genunchi cu sângele țâșnindu-i din rană. Macro îl lovi și acesta căzu la pământ. Se uită în jurul său. Lupta se răspândise pe toată suprafața peșterii și câteva trupuri zăceau pe podea sau întinse pe mese și bănci. Cestius schimba lovituri de sabie feroce cu unul dintre barbari, în timp ce Septimus tocmai îl termina pe un bărbat musculos, dându-i o lovitură în inimă. Macro simți un junghi de neliniște când nu văzu nici urmă de prietenul său. Apoi observă două siluete care se luptau pe o masă, la o mică distanță de el. Bărbatul de deasupra era unul dintre membrii bandei lui Cestius. Macro abia dacă putea distinge faptul că persoana de dedesubt era un bărbat înalt și zvelt și că picioarele lui lătărețe loveau disperate, în timp ce încerca să se elibereze.

– Nu iar, bombăni Macro în sinea lui, pe când alerga să-l salveze pe Cato.

Când își făcu loc pe lângă unul din oamenii lui Plautus, Macro văzu că Cestius tocmai își folosea

sabia pentru a-i zdrobi țeasta luptătorului germanic, tăind prin os și creier. Cestius își smulse sabia cu o smucitură plină de răutate, apoi se retrase un pas pentru a cerceta repede încăierarea. Cu o încruntătură amară se întoarse și o luă la fugă spre baza scării care ducea în sus, către tunel.

– Fir-ar să fie, scrâșni din dinți Macro plin de frustrare.

Se afla încă la vreo trei metri de Cato și acum câteva trupuri angajate într-o luptă îi blocaseră calea. Cato trebuia salvat, dar, în egală măsură, Cestius nu putea fi lăsat să scape. Apoi Macro îl zări pe centurionul Plautus care tocmai îl tăiase pe unul dintre bărbații aflați de cealaltă parte a mesei unde era țintuit Cato.

– Plautus! strigă Macro.

Capul centurionului se întoarse fulgerător într-o parte și Macro arătă cu mâna spre Cato.

– Ajută-l!

Plautus se uită spre masă și clătină din cap, iar Macro se îndepărtă imediat de învălmășeală și alergă după Cestius. Căpetenia bandei trecuse de zona unde se aflau mesele și băncile și acum traversa podeaua deschisă a peșterii. Ajunse la baza scării, își vârî sabia în teacă și sări pe a doua treaptă. Mâinile lui apucară una dintre barele solide din lemn de deasupra și începu să se cațere iute pe scară cu agilitate și deja se afla la o distanță destul de mare când Macro ajunse la baza scării. Cizmele lui Cestius se târau peste marginea de deasupra ultimei trepte când Macro începu să urce după el. Se cățărase vreo șase metri când simți

că scara se clatină sub strânsoarea lui. Se agăţă de ea instinctiv şi privi în sus. Cestius se ivi deasupra. Începuse să împingă scara departe de margine. Pentru o clipă, Macro crezu că unghiul în care era sprijinită scara nu era destul de ascuţit pentru a-i permite lui Cestius să o împingă, dar bărbatul ridică o cizmă şi o lovi cu toată puterea. Scara se legănă şi, pentru o clipă, păru că se stabilizează, după care căzu încet în peşteră, trăgându-l pe Macro odată cu ea.

Ceaţa roşiatică aproape că acoperise ochii lui Cato, în timp ce îl privea în faţă pe cel care îl sugruma. O spumă de salivă însângerată se formase pe buzele acestuia, de la limba pe care şi-o muşcase, prelingându-i-se lui Cato pe barbă. Presiunea pusă pe gâtlejul lui Cato era cumplită şi, cu ultimele puteri, Cato îşi repezi în sus genunchii şi cizmele şi-l lovi pe bărbat în faţă cu mâna stângă cât de tare putu, iar şi iar şi iar. Chiar pe când se lupta, o mică parte din mintea sa părea că priveşte la el însuşi de undeva de sus, cu un regret profund la ruşinea de a muri în peşteră, ucis de un escroc de cea mai joasă speţă, în timp ce puţea a rahat. Nu prea era un sfârşit demn de un soldat decorat care voia să se căsătorească cu fiica unui senator. La acest gând, inima i se umplu de dor după Iulia şi de hotărârea de a nu muri acolo, în acea peşteră. Încordându-şi muşchii gâtului şi apăsând cât putea de tare maxilarul în jos, Cato renunţă să-l mai strângă de mână pe bărbat şi îl împunse cu degetele în ochi cât putu de tare.

Adversarul său urlă de furie și de durere, stropind fața lui Cato cu sânge, dar nu își slăbi strânsoarea. Presiunea care amenința să-i facă să explodeze capul lui Cato se amplifică pentru o clipă și bărbatul strânse din ochi. Apoi dispăru, iar greutatea care îl apăsa pe piept se ridică brusc. Clipind, Cato îl văzu pe atacatorul său în brațele păroase ale lui Plautus. Cu o răsucire sălbatică, ofițerul îi frânse gâtul cu o trosnitură zgomotoasă, apoi îi aruncă trupul pe jos cu un „Ha!" triumfător, după care îl ridică pe Cato de pe masă și îl puse pe picioare.

Cato clătină din cap în semn de mulțumire, apoi se cutremură. Își duse mâna la gât și îl atinse cu blândețe. Dură un timp până când ceața întunecată i se ridică de pe ochi și până când îi trecu amețeala care îi dădea senzația de greață. Imediat ce Plautus văzu că era în stare să se descurce singur, se întoarse și se avântă iar în învălmășeală.

O privire rapidă aruncată prin peșteră fu suficientă pentru Cato, care putu vedea că oamenii lui Cestius pierdeau lupta. Majoritatea se aflau la pământ, la fel și câțiva barbari și două dintre femei. Alți trei se retrăseseră într-un colț și se agățau unul de celălalt îngroziți, în timp ce priveau. O femeie, mai solidă și mai curajoasă decât însoțitoarele ei, stătea cu pieptul dezgolit, cu o sabie într-o mână și un pumnal în cealaltă, în timp ce striga ascuțit la cei doi germanici care rânjeau și care se îndreptau spre ea. Cato o recunoscu ca fiind femeia care stătuse în poala lui Cestius, cu puțin timp înainte. Unul dintre barbari își coborî

sabia plin de dispreț și își dezveli propriul piept, apropiindu-se de ea. Țipetele ei încetară, iar ea țâșni în față, cu sânii legănându-se, încercând să îl înjunghie. Germanicul se dădu sprinten la o parte cu un râset puternic și o plesni peste fund când ea rată. În schimb, ea se întoarse repede și îi înfipse sabia într-o parte și apoi ridică cealaltă mână și îi lovi cu pumnalul în gât. Râsul barbarului îi muri pe buze și apoi se transformă într-un gâlgâit aspru, în timp ce cu mâna încerca să oprească sângele care îi curgea din gât.

– Gunoi barbar! țipă ea. Mori, porcule!

Acestea fură și ultimele ei cuvinte, căci celălalt germanic o străpunse cu o lovitură brutală care o dădu câțiva pași înapoi, înainte să cadă pe spate, în timp ce lama sabiei îi sfâșia pântecul.

Cato își întoarse privirea, căutându-l pe Cestius. Căpetenia nu se număra printre cei aflați încă în picioare. Atunci, îl observă pe Macro care se ridica de pe jos, într-o parte a peșterii, luptându-se să se elibereze de scara care căzuse peste el. Urmă o mișcare pe marginea de deasupra și Cato văzu silueta inconfundabilă a lui Cestius, conturată de strălucirea unei torțe care pâlpâia la intrarea în tunel. Apoi bărbatul se întoarse și smulse torța din suport, după care intră în pasaj. Cato îi dădu rapid ordin lui Plautus să rămână în peșteră pentru a păzi intrările, până când puteau trimite după mai mulți oameni care să apere grânele.

Până când Cato i se alătură prietenului său, Macro se ridicase din nou în picioare, trântind scara la locul ei. Privi în jur când auzi pașii lui Cato și observă

zgârieturile jupuite și urmele de degete din jurul gâtului acestuia.

– Încă mai ești în stare să lupți, băiete?

– Da, croncăni Cato și se cutremură de durere.

Arătă în sus spre scară.

– Da, clătină Macro din cap. Hai să mergem după nemernic.

Cu Macro în față, urcară scara și păşiră pe marginea de sus. O strălucire palidă, portocalie, care venea de la torța lui Cestius era încă vizibilă în tunel, iar ei alergară mai departe, zgomotul pașilor lor aruncând ecouri din ziduri. După câțiva pași, tunelul începea să urce, continuând în linie dreaptă, astfel încât îl puteau vedea pe Cestius la ceva distanță în fața lor, scos în evidență de strălucirea torței pe care o ținea sus și în fața lui. Apoi tunelul începu să cotească spre dreapta și să se turtească și, pentru o clipă, îșI pierdură din vedere prada și alergară mai departe orbește. Din fericire, tunelul fusese mult folosit, iar podeaua era netedă și fără obstacole. Când colțul, îl zăriră iarăși pe Cestius, pe când acesta se apropia de o mică ușă, aflată la capătul pasajului. Căpetenia bandei se opri și aruncă o privire înapoi. Imediat ce auzi pași în urma lui, se aplecă pentru a trece de ușă și apoi se auzi un hârșâit ascuțit, când acesta începu să se închidă.

– Fir-ar să fie! mormăi Macro, forțându-și picioarele și mai tare, cu Cato gâfâind la mică distanță în spatele său. În față, balamalele învechite ale ușii scârțâiau, protestând, în timp ce partea de jos a cadrului

zgâria pietrișul fin care se adunase pe pragul din piatră, de-a lungul anilor cât ușa fusese lăsată deschisă. Chipul lui Cestius se putea vedea la flacăra torței sale, încordat și disperat, pe când își proptise umărul musculos în ușă. Deja o închisese pe jumătate și acum ușa părea că se mișcă mai ușor, iar Macro și Cato sprintară spre el. Rămăsese o deschizătură nu mai mare de cincisprezece centimetri, iar Macro lovi marginea ușii, împingând-o puțin în spate. Cato se aruncă spre lemnul învechit, alături de Macro, apoi căută cu cizmele un punct de sprijin pe podea. Tunelul se umpluse cu sunetele scoase de cei trei bărbați care se încordau de o parte și de alta a ușii și, pentru o clipă, Cestius păru să cedeze teren. Apoi scoase un șuierat ascuțit și se propti cu toată greutatea în ușă și începu să o închidă iar.

Macro se întinse după mânerul pumnalului și îl scoase afară. Deschizătura era deja mai mică de treizeci de centimetri, dar el își strecură brațul prin ea, îl roti și înjunghie acolo unde bănuia că trebuia să se afle Cestius. Lama se prinse într-un pliu al pânzei, iar Macro lovi din plin, sfâșiind carnea de dedesubt. Se auzi un urlet de durere din cealaltă parte a ușii și presiunea slăbi.

– Împinge! Împinge-l pe nenorocit! strigă Macro și lovi din nou, rată și apoi își trase mâna înapoi pentru a forța ușa. Aceasta cedă treptat. L-am prins!

Dintr-odată, ușa se dădu la o parte și Macro căzu în genunchi. Instinctiv, își trase toată greutatea pe o parte, izbindu-se de marginea tunelului, anticipând

lovitura lui Cestius. Dar conducătorul bandei o luase la fugă iar, grăbindu-se de-a lungul încăperii joase aflate de cealaltă parte a uşii. Aerul mirosea a umed şi a mucegai şi, la flacăra torţei lui Cestius, Cato putu vedea că pereţii din piatră erau acoperiţi cu nişte creşteri murdare. Macro sări înapoi în picioare, iar Cato trecu pe lângă el alergând, apoi îl urmăriră pe Cestius pe sub o arcadă joasă aflată în partea îndepărtată a încăperii şi ieşiră apoi în spaţiul din spatele acesteia. Era o magazie lungă, plină cu stâlpi din lemn abandonaţi, cercuri din metal, grămezi umede de piele veche năpădită de mucegai şi ceea ce păreau roţile rupte ale unui car. Cestius se strecură printre grămezile de resturi, îndreptându-se către ieşirea aflată la celălalt capăt al încăperii. Cu un mormăit, Macro se înghesui prin arcadă alături de Cato. Aruncă o privire rapidă, curioasă, prin jur, în timp ce porniră pe urmele lui Cestius. Un fel de potecă fusese croită printre resturi şi, cu un sentiment efemer de satisfacţie, Cato văzu că începuseră să se apropie. Cestius se afla la doar vreo zece metri în faţa lor, când trecu prin intrarea magaziei şi începu să urce nişte scări înguste, care se ridicau în unghi drept. Cato şi Macro respirau precipitat când ajunseră la trepte şi alergară pe ele în sus, sărind câte două deodată.

În capăt, ieşiră într-o cameră boltită, uriaşă, care se întindea într-o uşoară curbă pe ambele laterale. Încăperea avea aproape treizeci de metri în lungime, iar peretele îndepărtat era străpuns de arcade care se ridicau la şase metri înălţime. Podeaua era acoperită cu

nisip, care se întindea mai departe de arcade, într-un spațiu deschis vast, care se desfășura în întuneric. Cestius alergă spre cea mai apropiată arcadă, împrăștiind nisip în goana sa.

– Haide! îndemnă Cato.

Alergară în continuare, cu inimile bătând cu putere și mușchii arzând din pricina efortului. Trecură prin arcadă și ieșiră afară, la lumina stelelor.

– Pe toți zeii! gâfâi Macro. Suntem în Marele Circ.

Pe ambele părți, nisipul se întindea spre masa întunecată a tribunelor spectatorilor aflate de o parte și de alta. În fața lor se ridica insula centrală, cu variatele ei statui și cu platformele oficialilor. Când se desfășurau cursele de care, acest spațiu vast se umplea de strigătele asurzitoare a două sute de mii de glasuri, care aclamau frenetic echipele favorite. Acum nu era decât o nemișcare ciudată și imensă, iar Cato simți că i se face pielea de găină, în timp ce continua să îl urmărească pe Cestius de-a lungul nisipului pistei de curse, netezit cu grebla.

– Trebuie să îl prindem înainte să ajungă în capătul opus, îi strigă Macro. Dacă iese în stradă pe intrarea publică, îl vom pierde.

Cato clătină din cap și își forță mai departe membrele obosite. Apoi, chiar atunci când Cestius trecu paralel cu platforma ridicată a lojii imperiale, se împiedică și căzu cu capul înainte. Torța îi sări din mână și lovi pământul într-un ropot de scântei. Se ridică însă în picioare repede, apucă torța, dar fu suficient ca

Macro și Cato să îl ajungă din urmă, cu săbiile scoase din teacă. Macro o luă pe o latură, iar Cato pe cealaltă, lăsându-se în jos, pregătiți să lovească, în timp ce respirau din greu în aerul rece al nopții. Cestius realiză că drumul spre intrarea publică îi era blocat și dădu înapoi, spre baza lojii imperiale, cu sabia scoasă.

– Renunță, zise Cato. Nu mai poți scăpa acum.

– Nu? Banditul își umezi buzele uscate. Hai să vedem dacă voi doi sunteți în stare să mă învingeți, nu?

– Pe toți zeii, dar tare mai ești plin de tine, mârâi Macro. Dacă-ți vâr un băț în fund o să te dezumfli într-atât încât o să ajungă să te înmormânteze într-un degetar. Se bătu cu sabia peste palma mâinii stângi. Vino, atunci, ticălos arogant!

– Oprește-te. Cato ridică o mână. Îl vreau viu. Cestius, aruncă sabia!

– Nicio șansă! Cestius mârâi și păși în față repede, legănând torța într-un arc, astfel încât aceasta ardea puternic pe când vâjâia pe lângă Cato și Macro, obligându-i să se dea înapoi un pas. Se încruntă dintr-odată. Vă cunosc... Sunteți pretorienii de la han. Și...

Amintirea sa fulgurantă fu întreruptă de niște strigăte care veneau dinspre porțile de start, pe unde ieșiseră ei din magazii. Câteva siluete tropăiau de-a lungul nisipului spre ei. Personal și oficiali care lucrează la circ, presupuse Cato, care veneau să investigheze tulburările. Cato arătă spre ei cu mâna.

– Nu poți scăpa. Dacă lupți cu noi, vei muri. Dacă renunți, s-ar putea să fii cruțat.

– Nu sunt prost, pretorianule. Știu ce soartă mă așteaptă. Cestius se ghemui, cu sabia și torța ridicate, pregătit de luptă. Nu voi renunța cu umilință. Dacă mă vreți, atunci va trebui să mă ucideți mai întâi... înainte să vă ucid eu!

Țâșni în față, rotindu-și torța înspre Macro, apoi se întoarse rapid spre Cato pentru a-l lovi cu sabia. În timp ce Macro se retrăgea din fața arcului de foc, Cato rămase pe poziție și pară atacul, apoi răspunse cu o fentă care îl forță pe Cestius să își retragă sabia și să o țină aproape de el, pregătit să-l contraatace pe Cato. Atunci, Cato ridică sabia și îl privi pe adversarul său, observând pata închisă de sânge din umărul drept al tunicii lui Cestius, acolo unde Macro îl înjunghiase pe când se luptau pentru a câștiga controlul asupra ușii aflate la capătul tunelului. Vârful sabiei uriașului tremura, întrucât rana îi provoca spasme în umăr. Cato păși în față și fentă spre dreapta, apoi tăie pe sub lama lui Cestius și îl înjunghie în stânga. Era un atac simplu, menit să testeze reacțiile celuilalt bărbat mai degrabă decât să îl rănească. Cu o mișcare disperată, Cestius îi dădu sabia la o parte și se retrase mai aproape de baza lojii imperiale, care se afla la doar câțiva metri în spatele lui. Cestius abătu asupra lor o ploaie de scântei de la torță, apoi atinse cu călcâiul peretele solid din spatele său. Nu mai avea loc de manevră, iar Cato simți că urma să reacționeze în unicul fel în care îi mai rămânea acum, respectiv un atac sălbatic.

– Ai grijă, Macro.

– Nu te teme, îi cunosc pe cei ca el, răspunse acesta fără să-şi dezlipească ochii de la Cestius.

Personalul circului ajunsese mult mai aproape acum şi unul dintre ei strigă.

– Hei! De-a ce credeţi că vă jucaţi aici, păcălicilor? Nu aveţi voie înăuntru. Duceţi-vă afurisita de luptă în altă parte.

– Tacă-ţi fleanca! strigă Macro. Suntem pretorieni. Făcu un semn cu sabia. Acela este un criminal şi un trădător pe care l-am urmărit. Acum, fie ne ajutaţi să îl prindem, fie veţi răspunde în faţa împăratului.

– Minte! strigă Cestius. Sunt hoţi. Au încercat să mă jefuiască şi m-au urmărit până aici. Salvaţi-mă şi o să vă recompensez.

Oficialii se opriră la mică distanţă de locul confruntării, neştiind pe cine să creadă. Cu el şi Macro duhnind a dejecţii şi purtând tunici murdare, Cato se temea că obligaţia de a face dovada nevinovăţiei apăsa pe umerii lor. Nu puteau risca nicio întârziere. Trase aer adânc şi strigă.

– Acum, Macro! Pune mâna pe el!

Cu un răget, Macro ţâşni cu sabia ridicată şi pregătit să lovească, în timp ce Cato atacă din cealaltă parte. Cestius încercă să pareze sabia lui Macro cu torţa, dar băţul care ardea fu dat la o parte şi aruncat pe nisip. Macro se repezi, lovindu-l pe Cestius cu umărul şi trimiţându-l cu zgomot în perete. O clipă mai târziu, Cato lovi braţul în care Cestius ţinea sabia, tăind muşchii până la os, afectându-i tendoanele, astfel că degetele celuilalt bărbat eliberară arma.

Inspirația de moment a lui Cato îl duse mai departe; îl lovi pe Cestius într-o parte, iar sabia pătrunse în pântecul uriașului cu o bubuitură umedă. Cestius scoase un grohăit exploziv, iar trupul îi deveni rigid pentru o clipă, după care căzu, picioarele îi cedară, apoi se prăbuși în nisip. Macro și Cato se retraseră și îl priviră prudenți, dar Cato văzu, la lumina torței care încă mai ardea pe locul unde căzuse, că rana lui Cestius era mortală.

Se aplecă pentru a ridica sabia conducătorului bandei, pe care o aruncă într-o parte, unde nu mai putea fi ajunsă, înainte să își bage propria sabie în teacă. Macro își păstră sabia în mână și merse pentru a-i confrunta pe ceilalți bărbați, care priveau în tăcere.

– Voi, dați-vă înapoi!

Nu fu nevoie să repete, iar Cato îl lăsă pe Macro să-i supravegheze în timp ce el își concentră atenția asupra lui Cestius. Uriașul era rezemat de perete, cu picioarele întinse în față și mâinile strânse peste rana pe care o primise într-o parte. Pentru o clipă ținu ochii strâns închiși, apoi îi deschise și zâmbi amar spre Cato.

– V-am zis că trebuie să mă ucideți, zise el încet.

Închise iar ochii.

– Cestius. Cato se aplecă și îi zgudui umărul. Cestius!

Ochii uriașului se deschiseră.

– Nu poți lăsa un om să moară în liniște?

– Nu, răspunse Cato aspru. Nu până ce nu-mi răspunzi la niște întrebări.

– Nemernicule!

Cato își scoase pumnalul și îl ridică pentru ca banditul să îl poată vedea.

– Poate fi foarte dureros dacă refuzi să vorbești sau poate fi rapid și lipsit de durere dacă vei coopera.

– Sunt pe moarte. Ce importanță mai are?

Cato zâmbi cu răceală.

– Chiar vrei să afli?

Tăcerea se lăsă pentru scurt timp între cei doi bărbați, după care Cestius clătină slab din cap.

– Bine, atunci. Cato coborî pumnalul. În primul rând, cine te-a plătit pentru a strânge grânele?

– Un centurion pretorian. Sinius.

Cato clătină din cap.

– Care era aranjamentul?

– M-a plătit în argint. Am spălat banii prin banda mea și am utilizat veniturile pentru a cumpăra grâu. I-am folosit pe unii dintre negustori ca acoperire. Încărcăturile de cereale erau înmagazinate într-un depozit și apoi băieții mei le mutau în cavernă. Cestius zâmbi. După cum știi. Trebuia să ne luăm o parte substanțială când Sinius dădea ordin să înceapă vânzarea grânelor. Aceasta a fost înțelegerea.

Cato clătină din cap.

– Ți-a spus Sinius pentru cine lucrează?

– Nu era treaba mea să-i cercetez motivele. Nu în aceste vremuri. Aduce mai multe necazuri decât beneficii. Nu că asta l-ar fi oprit pe Sinius să pălăvrăgească ceva despre o cauză nobilă. Toate pentru binele Romei. Cestius rânji, apoi trăsăturile i se schimonosiră și scoase un geamăt prelung, ascuțit. Cato se ghemui

jos lângă el, temându-se ca nu cumva să moară înainte să-i dea toate informațiile pe care le dorea. În cele din urmă, expresia îndurerată a lui Cestius păli, iar el își linse buzele și își fixă iarăși privirea asupra lui Cato.

– Ai întâlnit pe vreunul dintre ceilalți complotiști?

Cestius rămase tăcut pentru o clipă, apoi răspunse:

– Nu dintre Eliberatori.

Cato se aplecă în față.

– Atunci pe cine?

Banditul îi ignoră întrebarea, dar îi puse el una lui Cato:

– Pentru cine lucrezi, pretorianule? Nu pentru Eliberatori. Știu asta. Bănuiesc că stăpânul tău face parte din familia imperială.

Cato nu răspunse.

– Ceea ce înseamnă Pallas... sau Narcissus.

– Mai am încă o întrebare, zise Cato. În legătură cu ziua în care banda ta a atacat grupul imperial în Forum. De unde știai că o să ne aflăm acolo?

– A fost plănuit încă de la început. Am fost plătit ca să îi pun pe băieții mei să provoace revolta din cauza hranei... Cestius începu să respire greu. Odată ce aceasta era în plină desfășurare, trebuia să-l prindem în ambuscadă pe împărat și escorta sa... Și să ucidem și țintele, de asemenea, dacă tu și prietenul tău de acolo nu ne-ați fi stat în cale.

Cato simți că inima începe să-i bată mai repede.

– Ținte? Împăratul și familia sa?

Cestius clătină din cap.

– Împărăteasa și fiul ei.

– Doar pe ei? Cato simți fiori reci pe ceafă.

– Da.

– Pe nimeni altcineva? Ești sigur?

– El a fost destul de clar în această privință... Doar Agrippina și Nero.

– Cine? Cine ți-a dat ordinul?

Cestius se cutremură și inspiră adânc. Cato se aplecă și îl zgudui brutal de umăr.

– Cine te-a plătit să o faci? Spune-mi!

Cestius își umezi iar buzele uscate și, de data aceasta, saliva sa era plină de sânge. O picătură mare i se prelinse pe bărbie când răspunse.

– Un bărbat de la palat. I-am mai făcut servicii înainte. Am făcut oameni să dispară. Pe alții i-am speriat. Genul de lucruri pe care le fac bine. Cestius zâmbi cu mândrie.

– Dușmani ai împăratului?

– Nu întotdeauna.

– Cum îl cheamă? ceru Cato să știe.

– Nu știu. Asta nu a făcut parte din înțelegere. Doar mă plătea să fac ceea ce stăpânul său avea nevoie să fie făcut și să nu pun întrebări.

Cato șuieră de frustrare.

– Ei bine, cum arăta? Bărbatul care îți dădea instrucțiunile?

Cestius ridică din umeri.

– Era doar un bărbat. Avea constituția ta. Câțiva ani mai în vârstă...

– Ce altceva? se răsti Cato. Vreo cicatrice, ceva care să îl scoată în evidență?

– Da... Un semn, un tatuaj aici.

Cestius întinse mâna și își atinse gâtul chiar sub ureche.

Cato simți că sângele i se răcește în vene și îl auzi pe Macro înjurând încet.

– Ce fel de tatuaj?

Cestius reflectă o clipă.

– L-am văzut bine doar o singură dată. Când ne-am întâlnit la băile publice. O semilună și o stea...

Cato realiză imediat unde mai văzuse semnul acela distinctiv înainte, în ziua în care sosiseră la Roma.

– Acela era Septimus – el trebuie să fie, murmură Macro spre Cato. Septimus? Ce se petrece?

Mintea lui Cato fusese plină de un amestec de imagini pe care și le reamintea și de șiruri de gânduri care păreau confuze sau care nu duceau nicăieri. Acum toate se așezau la locul lor, unul câte unul. Era o conspirație care pândea din întuneric, chiar mai întunecată decât cea clocită de Eliberatori. O mașinațiune monstruoasă, care îl făcea pe Cato să se minuneze de ticăloșia ei strălucită, provocându-i repulsie, în același timp, și făcându-l să conștientizeze, pentru prima dată, scara înșelăciunii pe care atât el, cât și Macro, printre mulți alții, o suportaseră ani la rândul. Se ridică repede în picioare și îi șopti prietenului său.

– Trebuie să ne întoarcem imediat la palat. Trebuie să îl găsim pe Narcissus.

– Narcissus?

La lumina flăcărilor torței, care murea în nisip, Cato îl privi insistent pe prietenul său.

– Am fost trași pe sfoară. Există mai multe comploturi împotriva împăratului. Suspectez că ar putea fi. Dar mai este și altceva. Trebuie să plecăm, Macro. Acum.

Cestius chicoti.

– Ce-o fi atât de amuzant? întrebă Macro.

– Doar că sunt de acord cu prietenul tău de colo. Acum ar fi un moment bun să acționați.

Cato se întoarse spre el.

– De ce?

– Ultimele vești pe care ni le-a trimis Sinius au fost că trebuie să fim pregătiți să mutăm grâul înapoi în depozit mâine la prima oră.

– Mâine? Cato se încruntă. Înseamnă că orice ar fi plănuit Eliberatorii, se va întâmpla în această noapte... Pântecul îi fu cuprins de o teamă rece. Pe toți zeii, îl vor omorî pe împărat în noaptea asta. Trebuie să plecăm acum!

În timp ce Cato se întorcea spre intrarea publică, se auzi un geamăt când Cestius își mișcă mâna însângerată și o ridică.

– Așteptați! Mi-ai promis o moarte rapidă, pretorianule!

– Așa am făcut. Cato se întoarse și privi în jos spre căpetenia bandei, după care aruncă pumnalul pe nisipul din spatele său.

– Poftim! Ai mai folosit unul înainte, dar pe alți oameni, lovindu-i din umbră. Acum folosește-l pentru tine, dacă ai curaj.

Cato începu să alerge spre intrarea publică, iar Macro îl urmă peste nisip.

– Hei! Hei, voi! Un membru al personalului circului striga după ei. Nu-l puteți lăsa aici! Hei! Cu voi vorbesc!

Bărbatul alergă câțiva pași după cele două siluete care dispăreau în întuneric, apoi se opri. Se auzi un scurt mormăit din direcția lojii imperiale, apoi un expirat prelung, ca un oftat. Până când se întoarse el să vadă ce se întâmplase, uriașul rănit mortal se prăbușise pe o parte și zăcea nemișcat, cu mânerul unui pumnal ieșindu-i din piept.

CAPITOLUL 28

La pâlpâierile aceleiași lămpi cu ulei pe care o folosiseră pentru a-și lumina drumul prin palatul imperial, Cato și Macro ieșiră din tunelul secret care ducea spre Circus Maximus. Macro clătină din cap, în timp ce evalua situația.

– Nu înțeleg. De ce i-ar vrea Narcissus morți pe Nero și pe Agrippina?

Cato încercă prudent ușa pe care îi condusese Narcissus, cu două ore în urmă. Era încă neîncuiată, iar el o deschise și aruncă o privire prin încăperea unde era depozitat lemnul pentru baia principală a palatului. Butuci frumos stivuiți căptușeau pereții. Cato așteptă o clipă, dar nu se auzea niciun zgomot și nu se vedea nicio urmă de mișcare, așa că îi ceru lui Macro să îl urmeze.

– Gândește-te, Macro. La urma urmei ar trebui să cunoști răspunsul.

– Nu o face pe deșteptul, protestă Macro. Spune-mi odată.

– Tu ai fost cel care i-a văzut pe Agrippina și pe Pallas împreună, îți amintești?

– Cum aș fi putut uita? Soția împăratului nostru în labele unui libert, un mic grecotei soios, e o imagine destul de edificatoare.

– Așa e. Cato zâmbi. Totuși, nu putem evita adevărul. Agrippina și l-a luat pe Pallas ca amant. Soarta lui e legată de a ei și de a fiului ei. Pallas își asigură poziția pentru ziua în care Claudius îi va trimite o cerere divinității. Dacă, după cum se pare, Nero devine noul împărat, atunci Pallas s-ar afla într-o poziție foarte favorabilă, ca amant al Agrippinei.

– Evident, oftă Macro.

– Atunci, unde crezi că se situează Narcissus?

Macro se opri la jumătatea pasului.

– Așteaptă. Spui cumva că ar îndrăzni să atenteze la viața fiului împărătesei?

– De ce nu? E cel mai înțelept lucru pe care îl poate face. Dacă l-ar fi ucis pur și simplu pe Pallas, atunci Agrippina cu siguranță că și-ar fi găsit un nou iubit, iar Narcissus ar fi luat-o iar de la zero. Dacă îl ucide pe Nero, atunci Birtannicus nu va mai avea un rival la tron și influența Agrippinei se va diminua, iar norocul lui Pallas odată cu al ei. Desigur, partea complicată este să îl înlăture pe Nero astfel încât să nu existe nicio suspiciune că Narcissus s-ar putea afla în spatele asasinatului. Așa că i-a folosit pe Cestius și ciracii săi. De aceea Cestius l-a cruțat pe Britannicus. Avea ordine să îl ucidă pe Nero și, dacă era posibil,

și pe mama sa. Narcissus se afla acolo cu noi, făcând față aceleiași amenințări ca și ceilalți.

Macro rămase tăcut pentru un moment, în timp ce pășeau cu grijă de-a lungul încăperii, spre ușa îngustă care ducea spre coridorul de serviciu din spate.

– Pe toți zeii, Narcissus și prietenii săi joacă niște jocuri aproape mortale unii cu ceilalți.

Cato ridică din umeri.

– Bine ai venit în viața palatului imperial. Conspirații, trădări și crimă, toate sunt dieta celor care conduc locul. Se întoarse cu un zâmbet trist spre Macro. Acum poți înțelege de ce am fost norocos să fiu trimis ca să mă alătur legiunilor. Mă îndoiesc că aș fi supraviețuit prea mult timp dacă aș fi intrat în serviciul imperial, la fel ca tatăl meu. Cel puțin în armată îți cunoști dușmanii... în cea mai mare parte a timpului.

Macro pufni.

– În cea mai mare parte a timpului, dar nu și în Garda Pretoriană. Sunt o adunătură de marionete drăguțe care se joacă de-a soldații și de-a politica, în egală măsură.

Cato clătină din cap.

– Și asta e ceea ce îi face atât de periculoși pentru împărați. Tiberius aproape și-a pierdut coroana din cauza pretorienilor, iar Caligula și-a pierdut viața. Șansele ca împăratul și destul de mulți dintre succesorii săi să aibă aceeași soartă sunt foarte mari.

– Doar dacă Eliberatorii nu obțin ceea ce vor.

Cato îi aruncă o privire scurtă prietenului său.

– Presupun că da. Oricum, mai bine am tăcea de acum înainte.

Ridică mânerul uşii şi o deschise. Coridorul de serviciu era pustiu şi singura lumină era cea aruncată de unica torţă care ardea la baza scărilor care duceau în sus, spre inima palatului. Cato stinse lampa şi o puse lângă uşă, după care el şi Macro păşiră pe coridor, trecând de uşile câtorva încăperi. Scările duceau sus, la una dintre bucătăriile palatului, unde rafturile care erau de obicei pline cu mărfuri de lux erau acum aproape goale.

– E linişte, zise Macro. Nu am văzut şi nu am auzit pe nimeni până acum.

Trecură de bucătării şi intrară pe unul din coridoarele principale, îndreptându-se spre camerele private ale familiei imperiale.

– Nu-mi place treaba asta, zise Cato încet. Ar fi trebuit să dăm peste cineva până acum. Vreun pretorian sau cel puţin peste sclavi.

În cele din urmă, ajunseră în apropierea uşilor apartamentelor private ale împăratului şi ale familiei sale, când văzură nişte soldaţi. Opt pretorieni stăteau de pază la lumina unui mangal. Când Cato şi Macro se materializară din întuneric, văzură o siluetă ieşind în faţă şi îl recunoscură pe Fuscius.

– Opriţi-vă acolo! lătră optio. Legitimaţi-vă.

Cato îi şopti prietenului său:

– Cred că a venit vremea să renunţăm la acoperire.

– Era şi afurisitul de timp, fu Macro de acord plin de patos.

Când păşiră în cercul de lumină aruncat de mangal, Fuscius înjură încet.

– Calidus şi Capito! Ce aţi pus la cale? Sunteţi murdari din cap până-n picioare. Ochii i se măriră când fu străfulgerat de un gând mai evident. Se presupune că trebuia să fiţi de gardă! V-aţi părăsit posturile.

– Linişte! se răsti Cato. Optio, ce se petrece aici? Unde sunt restul pretorienilor?

Fuscius deschise gura de uimire, auzind că un soldat i se adresa pe un ton atât de tăios. Îşi umflă obrajii şi inspiră adânc pentru a urla la cei doi.

– Nu avem timp de prea multe explicaţii, zise Cato. Tot ce trebuie să ştii este că numele meu nu este Capito. Eu sunt prefectul Cato, iar el este centurionul Macro. De ce sunt atât de puţini oameni în palat?

– Stai! Fuscius se holbă la el. Ce se întâmplă?

– Am descoperit un complot care urmăreşte să îl ucidă pe împărat. Am investigat complotul în care sunt implicaţi unii din ofiţerii Gărzii Pretoriene.

– Rahat! Nu te cred. Voi doi veţi fi pedepsiţi.

– Mai taci din gură, zise Macro pe un ton ferm. Sau vei fi tu cel pedepsit, frumuşelule, dacă împăratul va păţi ceva. Acum, spune-i prefectului ce se petrece aici. Unde sunt restul pretorienilor?

Fuscius înghiţi nervos, după care răspunse:

– În regulă, în regulă atunci... Li s-a ordonat să iasă din palat şi să păzească perimetrul locuinţei imperiale. Doar tribunul Burrus şi două centurii au rămas în palat.

– Cine a dat ordinul? ceru Cato să afle.

– Prefectul Geta. Acum mai puțin de o jumătate de oră, aș zice. În același timp, a ordonat ca gărzile germanice să fie închise în cazarmă.

Cato simți că i se răcește sângele în vene.

– Unde e Tigellinus?

Fuscius se uită de la unul la celălalt, cu gura mișcându-i-se neajutorată. Apoi clătină din cap.

– Centurionul nu este aici.

– Unde este atunci? întrebă Cato.

– A plecat cu prefectul Geta și cu un alt ofițer, centurionul Sinius, și un detașament de soldați.

Cato îl împunse cu un deget în armura cu solzi care acoperea pieptul locțiitorului.

– Unde s-au dus?

– Nu știu. Se îndreptau spre grădini. Să facă rondul santinelelor, cred că a spus prefectul.

Cato schimbă o privire neliniștită cu Macro, după care i se adresă din nou lui Fuscius.

– Unde este tribunul?

– Și-a stabilit postul de comandă în holul de la intrare, domnule.

– Atunci du-te la el imediat. Spune-i să aducă imediat toți oamenii în apartamentele imperiale. Spune-i lui Burrus că viața împăratului depinde de asta. Noi îi vom lua pe oamenii aceștia cu noi. Cato văzu că optio era iarăși indecis, așa că făcu un pas spre el și îl apucă de umeri. Adună-te, Fuscius! Ai ordinele, acum du-te!

Cato îl împinse cu putere departe de ușă, iar Fuscius se grăbi spre intrarea principală a palatului,

zăngănitul cizmelor sale cu crampoane trezind ecouri printre pereții înalți.

Întorcându-se, Cato se îndreptă spre ceilalți pretorieni. Expresiile le erau la fel de uimite precum cea a locțiitorului. Avea nevoie ca ei să-i accepte autoritatea și să i se supună ordinelor, fără tăgadă. Cato trase aer în piept pentru a se calma, în timp ce îi privea.

– Ceea ce am spus mai devreme despre pericolul la adresa împăratului este adevărat. Se află trădători în rândurile noastre. Oameni care ar fi în stare să-și încalce jurământul sacru. Singura speranță pe care o avem să-i oprim este să-mi ascultați ordinele și pe cele ale centurionului Macro, fără a pune întrebări. E clar? Îl privi pe fiecare om în parte, provocându-i să-l sfideze. Nu se găsi niciunul care să se opună, iar Cato clătină din cap. Foarte bine. Scoateți săbiile și urmați-ne.

Îi făcu semn lui Macro și, cu un ușor scrâșnet, Cato scoase sabia din teacă și o luă spre intrarea în apartamentele familiei imperiale, cu prietenul său alături. Într-un cor de zăngănituri, pretorienii își traseră săbiile și se așezară în spatele celor doi ofițeri.

În timp ce alergau de-a lungul marelui coridor care lega partea principală a palatului de apartamentele mai retrase și mai confortabile ocupate de Claudius și de familia sa, Cato se gândi repede la planul acestei părți a complexului palatului. Încă trebuiau să se mai afle câțiva oameni din Centuria a VI-a la posturi și, poate, câteva gărzi germanice, care îl însoțeau pe împărat atunci când camarazii lor fuseseră înlăturați în liniște de pe scenă. Ca urmare, ruta logică pe care ar fi trebuit

să o urmeze asasinii era prin grădinile terasate și, apoi, asaltul final urma să fie dat prin colonada care se întindea de-a lungul unei laturi a acestora. Le-ar fi luat mai mult timp decât o rută directă, dar ar fi evitat situațiile când ar fi fost nevoiți să recurgă la cacealmale sau chiar la luptă, în drumul spre fiecare punct de control. Încă mai exista o șansă ca ei să ajungă primii la împărat.

Două rânduri de scări duceau în sus, spre ultimul nivel al palatului, unde camerele de dormit și grădinile dădeau spre centrul orașului. În timp ce urcau și ultimele trepte, cu respirația tăiată, Cato auzi un strigăt de alarmă, apoi un țipăt și zăngănitul inconfundabil al lamelor săbiilor.

– La mine! strigă el, urcând și ultimele trei trepte dintr-un salt.

Coridorul era luminat de lămpi cu ulei și era larg cam de vreo trei metri, cu uși care se deschideau de ambele părți. Se întindea pe toată lungimea ultimului nivel al palatului, iar dormitorul împăratului și camera de lucru privată se aflau la jumătatea lui, pe partea stângă. Sunetul vocilor și zăngănitul săbiilor se auzeau mai tare acum. Pe când Cato, Macro și pretorienii alergau de-a lungul podelei din marmură, o ușă se deschise chiar în fața lor, iar Britannicus ieși afară, cu ochii împăienjeniți. Mintea lui încețoșată de somn se limpezi imediat când îi văzu pe soldații care tropăiau spre el, cu săbiile scoase.

– Treci înapoi înăuntru, strigă Cato, alunecând și oprindu-se. Se întoarse spre cel mai apropiat dintre

pretorieni. Tu! Stai cu fiul împăratului. Încuie ușa și apără-l cu prețul vieții.

Fără a mai aștepta răspunsul omului, Cato o luă iar la fugă. Sunetele luptei aruncau ecouri înfundate pe pereții coridorului și, când nu le mai rămăseseră mai mult de trei metri până la biroul împăratului, ușa se dădu de perete și un barbar căzu afară, prăbușindu-se pe podea. Un pretorian sări după el, înfigând sabia în el cu toată puterea. Lama sfâșie abdomenul germanicului, iar vârful îi ieși prin spate și lovi marmura de dedesubt cu o pocnitură. Germanul urlă de durere și apoi fața i se schimonosi într-un rânjet când îl apucă pe celălalt bărbat de cap cu amândouă mâinile și îl mușcă de nas.

Când ajunse la ușă Cato își înfipse sabia în spatele pretorianului, iar bărbatul icni, scăpând sabia din mână, după care se prăbuși peste cadavrul germanului. Grăbindu-se înăuntru, Cato văzu că avusese dreptate. Obloanele care erau trase peste ușile care dădeau spre portic și grădini erau deschise și așchii rupte atârnau de pe balamale. Sfeșnicul principal care se afla lângă biroul împăratului fusese doborât la pământ în timpul luptei și unica sursă de lumină din cameră era oferită de un singur suport de lămpi care își arunca strălucirea palidă de pe o măsuță aflată într-un colț.

Încăperea părea plină de umbre care săreau, în timp ce oamenii se luptau cu înverșunare. Cato ridică sabia, privi în jur și îl văzu pe împărat lipit de peretele din spatele biroului său. În fața lui se afla Narcissus, cu un pumnal pe care îl ținea ridicat, în timp ce îl

apăra pe Claudius cu propriul său trup. Un germanic uriaș stătea într-o parte, la mică distanță de stăpânul său, rotind în aer o sabie lungă în timp ce urla strigăte de război. Mai erau încă doi barbari care luptau în încăpere, împreună cu un sclav de la palat. Împotriva lor erau opt pretorieni, dintre care doi purtau platoșe de ofițeri. Un germanic, doi sclavi și doi pretorieni zăceau deja pe jos, gemând din pricina rănilor.

Macro reacționă primul la scena confuză:

– Adunați-vă în formație în jurul împăratului, băieți!

Îi conduse, gonind pe o parte a încăperii spre locul unde Claudius și Narcissus stăteau lipiți de perete, în spatele protectorului lor germanic. Cato își dădu seama de logica ordinului lui Macro și se alătură celorlalți bărbați.

– Opriți-i! strigă o voce. Ucideți-l pe împărat! Ucideți-l pe tiran!

Cato recunoscu vocea: Sinius.

Lăsându-i pe doi dintre ei angajați în luptă cu gărzile, în mijlocul camerei de lucru, trădătorii se năpustiră spre împărat, ocolind în fugă biroul, în timp ce unul dintre oameni sări peste el. Germanul reuși să-și mai rotească o dată sabia, tăindu-l pe unul dintre atacatori, înainte ca restul să îl copleșească, tăind și înjunghiind cu săbiile lor scurte. Se împletici sub greutatea impactului, apoi se prăbuși în genunchi, cu brațele întinse, în timp ce se lupta, chiar și în agonie, pentru a-și apăra stăpânul. Sacrificiul său îi întârzie pe asasini doar o fracțiune de secundă, dar aceasta fu suficientă pentru ca Macro să ajungă la peretele îndepărtat. Cu

un urlet, îi atacă cu capul înainte pe cei care îl omorâseră pe germanic, lovind cu sabia în fața primului dintre oamenii care îi ieșiseră în cale. Când craniul acestuia se sfărâmă cu o pârâitură umedă, Macro se aruncă asupra următorilor doi atacatori, trimițându-i înapoi, unul dintre ei căzând la picioarele lui Narcissus care imediat îl înjunghie în spate cu pumnalul, în timp ce al doilea se împleticea printre camarazii săi.

Cato se afla aproape, în spatele prietenului său, și coti într-o parte pentru a se pune între împărat și trădători, în timp ce unul dintre ofițeri își croi drum prin înghesuiala de trupuri generată de atacul sălbatic al lui Macro. În întuneric, Cato abia putu distinge expresia hotărâtă a prefectului Geta, în timp ce acesta ridica sabia pentru a-l lovi pe Claudius. Cato ridică sabia în sus pentru a abate lovitura, iar când cele două arme se loviră, din metalul bine forjat sărirră scântei. Simți impactul loviturii sălbatice trecându-i prin braț, iar degetele îi amorțiră pentru o clipă. Sabia prefectului tăie prin aer pe lângă împărat și scrijeli peretele, rupând o bucată din tencuiala ornamentală, pictată. Claudius se dădu la o parte când o așchie din tencuială îl lovi în obraz. Înainte ca Geta să-și poată recupera sabia pentru a ataca iar, Cato se aruncă în față și îl lovi pe prefect cu brațul stâng în piept, dezechilibrându-l. Pretorienii care îi urmau pe Cato și pe Macro se postară între împărat și trădători, iar camera se umplu de mormăieli disperate și strigăte de ambele părți, împreună cu scrâșnetul săbiilor, în timp ce se luptau corp la corp.

– Țineți-i la distanță! strigă Macro atunci când își reluă locul lângă Cato.

Lupta continuă pentru un moment, apoi primul dintre trădători se retrase, apucându-se cu mâna liberă de rana pe care o căpătase la brațul cu care ținea sabia. Fără a putea găsi o cale de a ajunge la împărat, ceilalți se dădură înapoi unul câte unul. Geta se întoarse spre ei înfuriat.

– Proștilor! Dacă nu îl ucideți acum, sunteți ca și morți. E prea târziu să ne retragem. Atacați! Loviți pentru libertate cât încă mai puteți!

Geta se dezlănțui cu sabia într-o serie de lovituri puternice, pe care Cato le pară cât de bine putu, până ce Macro se aruncă în față, lovindu-și sabia de cea a prefectului, obligându-l pe celălalt bărbat să dea înapoi.

Unul dintre pretorieni făcu o mișcare în față să îl ajute pe Macro, dar Cato îl apucă de umăr.

– Rămâi unde ești! Toți oamenii să-și păstreze poziția. Protejați-l pe împărat până când sosesc ajutoarele!

Cele două grupuri se despărțiră și zarva luptei fu înlocuită de respirațiile precipitate, în timp ce pretorienii și trădătorii se uitau unii la alții cu prudență. Geta aruncă o privire spre împărat, apoi înghiți nervos, după care făcu o jumătate de pas spre Claudius și spre oamenii care îl apărau. Înainte să le poată ordona oamenilor săi să mai încerce un nou atac împotriva împăratului, zgomotele strigătelor și pașilor răspândiră ecouri pe coridorul din afara camerei de lucru.

– Este tribunul Burrus, le spuse Cato trădătorilor. Aruncați armele și predați-vă!

– Dacă vă predați, murim cu toții! răspunse Geta tare. Nu vom avea parte de milă dacă eșuăm acum.

Acoliții săi șovăiră nehotărâți pentru o clipă, după care primul dintre ei se întoarse și o luă la fugă prin obloanele sfărâmate. Încă unul îl urmă, apoi și ceilalți, lăsându-i pe Geta și pe Sinius singuri. În spatele lor, Cato îl observă pe un al treilea ofițer, ascuns în umbra obloanelor făcute țăndări.

– Lașilor! strigă Geta cu amărăciune. Toți sunteți niște lași!

Sinius îl apucă de braț și îl trase înapoi pe superiorul său.

– Nu mai putem obține nimic aici, domnule! Trebuie să mergem.

– Unde să mergem? întrebă Geta.

– S-ar putea să mai avem altă șansă, domnule. Haideți!

Sinius îl trase cu putere pe prefect și apoi îl înghionti afară din cameră, spre grădini. Cato își coborî sabia și se uită prin încăpere. Răniții încă mai gemeau pe podea. Doi dintre oameni zăceau nemișcați. Cei aflați pe lateralele lui respirau greu după goana lor disperată prin palat și după scurta încăierare din camera de lucru a lui Claudius. Împăratul însuși nu era rănit, dar se vedea clar că era înspăimântat.

– Voi rămâneți aici, le ordonă Cato pretorienilor. Macro, cu mine!

Își întări strânsoarea pe mânerul sabiei și păși cu agilitate de-a lungul încăperii, în caz că îi mai așteptau și alți trădători în spatele colonadei de afară. Lumina

semilunii scălda grădina în umbre întunecate de cenușiu, iar siluetele trădătorilor erau destul de ușor de văzut în timp ce alergau pe cărările acoperite cu pietriș, prin boschetele frumos tăiate și peste covoarele de flori. Macro o luă după cel mai apropiat dintre bărbați, dar Cato îl prinse de braț.

– Nu. Lasă-l. Aceia sunt cei pe care îi vrem.

Arătă cu sabia spre cei trei ofițeri care alergau spre treptele ce duceau către terasele mai joase ale grădinii, de unde aveau acces la camerele servitorilor aflate sub apartamentele imperiale. Dacă Geta și ceilalți puteau ajunge la ele, atunci i-ar fi putut pierde pe urmăritorii lor prin labirintul de coridioare de serviciu și magazii, înainte să scape pe străzile orașului. Cato și Macro porniră după ofițeri, gonind în josul colonadei, spre trepte. Îi pierdură din vedere pe cei trei pentru un moment, între două rânduri de gard viu îngrijit, apoi îi văzură iarăși, la mică distanță în fața lor. Geta și însoțitorii săi țâșniră spre scări și se îndreptară către zona pavată care dădea spre intrarea întunecată a clădirii servitorilor. O clipă mai târziu, se văzu o licărire slabă care contură arcada din piatră și apoi pâlpâitul unei torțe și sunet de voci.

Cei trei bărbați se opriră când își dădură seama că nu mai puteau scăpa în acea direcție. Se întoarseră și alergară în direcție opusă, de-a lungul balconului care dădea direct în jos spre Forum. La capătul îndepărat se afla o grădină de trandafiri ascunsă, înconjurată de garduri vii înalte. Cato și Macro goniră după ei, în timp ce primii soldați se revărsară pe intrarea

servitorilor. Mai sus se auzeau strigăte, pe măsură ce și mai mulți oameni începuseră să-i caute pe trădători pe terasa superioară. Vocea lui Burrus se auzea prin aerul nopții în timp ce dădea ordine. Cei trei ofițeri se grăbiră pe după colțul grădinii de trandafiri și dispărură din vedere. Cato se opri și își duse mâna pâlnie la gură:

– Aici! Sunt aici! Grăbiți-vă!

El și Macro își continuară urmărirea, grăbindu-se cu capul înainte pe după marginea corect tăiată a tufișurilor, doar pentru a vedea o bucată de alee pustie, mărginită de o parte și de alta de pini care umpleau aerul cu parfumul lor bogat. Cato ridică o mână pentru a-l opri pe prietenul său și rămaseră nemișcați, cu inimile bătându-le cu putere, în timp ce se străduiau să vadă ceva în întuneric.

Păși mai departe prudenți, cu simțurile încordate pentru a detecta cea mai mică urmă de mișcare sau de sunete, printre copacii aflați pe ambele laturi ale aleii. Vocile oamenilor lui Burrus răsunau prin toată grădina, apoi Cato văzu un grup de soldați apărând la capătul îndepărtat al cărării. Trase aer și strigă:

– Geta! Ești înconjurat. Nu mai ai unde să fugi. Predă-te!

Nu se auzi niciun răspuns din apropiere, dar soldații de la celălalt capăt al aleii începură să alerge înspre Cato. Dintr-odată, la nici șase metri în față, se auzi un geamăt adânc și un trup ieși din umbre și se prăbuși pe cărare, cu sabia zăngănind monoton lângă el.

– Ce faci?

Glasul lui Geta se ridică alarmat doar pentru a fi curmat brusc. Urmă un foşnet printre copacii din spatele cadavrului şi apoi un ţipăt înăbuşit.

– Pe toţi zeii! Macro o luă înainte. Nenorociţii se omoară între ei.

Cato alergă după el. Înainte să poată ajunge la cadavru, o siluetă ieşi pe alee, cu sabia în mână, şi se întoarse cu faţa spre Cato şi Macro. Pe când se îndepărta de copac, Cato văzu cine era.

– Tigellinus.

Se opriră la o distanţă sigură de lungimea sabiei, apoi îşi ridicară armele, pregătiţi să lupte dacă centurionul ar fi ales să li se opună. În spatele lui, soldaţii se apropiau alergând.

– Voi trei! strigă o voce. Aruncaţi săbiile!

Tigellinus aruncă o privire scurtă peste umăr şi aruncă sabia pe jos. Pretorienii încetiniră şi se opriră, iar comandantul lor se aplecă cu grijă pentru a culege sabia lui Tigellinus, după care făcu un semn spre Cato şi Macro.

– Şi voi doi!

– Poftim? mârâi Macro. Suntem de aceeaşi parte, omule! Noi suntem cei care au trimis după Burrus.

– Vom vedea asta destul de curând, răspunse pretorianul. Acum aruncaţi săbiile, înainte să vă oblige băieţii mei.

Macro făcu un pas spre ei.

– Fă ce îţi spune, interveni Cato, aruncând arma la picioarele soldaţilor.

Macro ezită o clipă, apoi ridică din umeri și îi urmă exemplul.

Odată ce armele fură strânse și pretorienii îi înconjurară pe Cato, Macro și Tigellinus, căpetenia soldaților înghionti cadavrul de pe alee cu cizma și apoi privi prin umbre, unde se afla un al doilea trup neînsuflețit.

– Așadar, ce se petrece aici?

Tigellinus își drese glasul.

– Mi te adresezi cu „domnule" când îmi vorbești; sunt centurionul Tigellinus, comandantul Centuriei a VI-a, Cohorta a III-a.

– Prostii, scuipă Macro. Nu ești altceva decât un nenorocit de trădător, la fel ca prietenii tăi de acolo.

– Prieteni? răspunse Tigellinus pe un ton surprins. Cred că te înșeli. I-am văzut pe acești bărbați alergând afară din camera de lucru a împăratului. I-am urmărit până când i-am ajuns aici. Apoi a urmat o luptă și i-am ucis cu propria-mi mână.

Macro rămase cu gura căscată și îi luă ceva timp până să vorbească.

– Asta e o minciună sfruntată! Eu și Cato i-am urmărit, și pe tine de asemenea, trădătorule!

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, zise Tigellinus.

– În regulă, e suficient! se răsti conducătorul pretorienilor. Tăceți din gură, toți trei. Tribunul Burrus va scoate în curând adevărul de la voi, să nu vă îndoiți de asta. Desemnă patru dintre oameni să îndepărteze cadavrele, după care se întoarse spre prizonierii săi. Să mergem!

CAPITOLUL 29

Împăratul Claudius se lăsă pe tronul căptuşit din mica încăpere pentru audienţe pe care o folosea pentru afacerile curente. Prin ferestrele arcuite care se întindeau de-a lungul unuia dintre pereţi, cele dintâi licăriri ale zorilor care se iveau luminau orizontul oraşului, iar primele cântece ale păsărilor se auzeau până în palat. Nici nuanţele de roz, nici corul vesel al vrăbiilor nu pătrundeau în inimile sau minţile celor adunaţi în încăpere.

Camera era plină de gărzi germanice care fuseseră chemate în grabă din cazarma unde prefectul Geta îi închisese cu câteva ore mai înainte. Cadavrul prefectului şi al centurionului Sinius zăceau în mijlocul încăperii. Sinius avea o rană la gât, în timp ce Geta fusese înjunghiat în inimă. Membrii supravieţuitori ai grupului lor stăteau în spatele cadavrelor, cu mâinile legate în faţă, cu expresii temătoare. Centurionul Tigellinus stătea puţin mai departe, flancat de doi dintre germanici. Cato şi Macro, încă îmbrăcaţi cu

tunicile lor murdare, erau păziți, de asemenea. Împărăteasa, Nero și Britannicus stăteau pe scaune de o parte a tronului împăratului, iar de cealaltă parte se aflau sfătuitorii cei mai apropiați ai lui Claudius, Narcissus și Pallas, împreună cu tribunul Burrus.

Privirea lui Claudius trecu ușor peste ocupanții încăperii, iar Cato își putu da seama că încă era destul de zdruncinat după atentatul asupra vieții sale. O crestătură mică de pe obrazul său sângerase necontrolat pentru o vreme, iar o dungă de sânge uscat i se întindea până la maxilar și îi pătase o mică zonă din partea de sus a tunicii sale albe. Se aplecă în față, odihnindu-și cotul pe genunchi, în timp ce degetele îi loveau nervoase maxilarul. În cele din urmă, se lăsă pe spate și își drese glasul:

– Pe toți zeii, cineva va trebui să p-plătească pentru asta. Întinse un deget spre cele două cadavre. Aceasta este s-s-soarta oricui are legătură cu conspirația. Le vreau capetele înălțate în Forum pentru a putea fi văzute de toți. Le vreau f-familiile trimise în exil. Simpatizanții lor vor fi dați la lei în ar-arenă.

Înghiți și tuși pe când se înecă în propria mânie. Tusea continuă pentru o vreme, iar capul i se smucea nervos în timp ce se lupta să-și recâștige controlul. În cele din urmă, criza trecu și el se uită urât spre cadavre, în tăcere, până când liniștea deveni insuportabilă. Narcissus își mușcă buza, apoi făcu un pas în față, pentru a-i atrage atenția stăpânului său.

– Sire? Poate că cel mai bine ar fi să începem cu raportul tribunului Burrus, sugeră Narcissus.

Claudius chibzui pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Da... da. Bine. Deci, tribunule? Explică-te. Și fii la ob-obiect.

Toți ochii se ațintiră asupra lui Burrus, în timp ce acesta făcu un pas și se postă cu fața direct la împărat. Ca de obicei, avea o ținută impecabilă, iar coiful său cu creastă era îndesat sub braț. Își înclină capul scurt, apoi începu.

– I-am chemat pe oameni imediat ce optio Fuscius mi-a spus ce se petrecea, sire. Am luat prima unitate disponibilă și am adunat și mai mulți oameni în drum spre apartamentul imperial. Până când am ajuns în biroul vostru, trădătorii fugiseră, așa că am trimis oameni să caute prin grădini. Acolo au găsit cadavrele și pe cei trei. Arătă spre Tigellinus, Cato și Macro. Pretindeau tot felul de lucruri, așa că am dat ordin să fie reținuți și puși sub pază, în timp ce eu m-am asigurat că voi și familia erați în siguranță, sire, și că nu mai exista niciun semn cum că și alți trădători s-ar fi ascuns în grădini sau în apartamentul imperial. Imediat ce am descoperit care era rolul prefectului Geta în complot, am dat instrucțiuni ca ordinele lui să fie revocate. Am trimis după germanici iar restul pretorienilor desemnați să păzească palatul au fost rechemați de afară și repoziționați pentru a proteja complexul și a preveni ca altcineva să mai intre sau să plece fără permisiunea voastră. Atunci am primit chemarea dumneavoastră de a veni aici, sire, conchise Burrus cu o scurtă înclinare a capului.

Claudius clătină din cap și strânse din buze. Arătă spre Cato și Macro.

– Și voi doi? Care e po-povestea voastră? Mi se pare că vă recunosc. Nu v-am mai văzut și înainte?

– Ba da, sire, răspunse Cato. În timpul campaniei din Britannia și aici, la palat, acum câțiva ani. Și ne-am aflat aici, alături de dumneavoastră, când grupul imperial a fost atacat în Forum. Și când s-a prăbușit barajul de la lacul Albano.

– Da? Claudius își îngustă ochii. Văd că purtați tunicile pretorienilor, dar arătați ca niște cerșetori din F-f-forum. Care a fost rolul vostru în evenimentele din această noapte? Faceți parte din conspirație?

– Nu, sire. Eu și centurionul Macro am condus grupul care v-a salvat viața în camera de lucru.

– Chiar așa?... Centurionul Macro, zici? Și tu cine ești, atunci, tinere?

– Eu sunt prefectul Cato, domnule. Înainte de asta, centurion în Legiunea a II-a.

– Dar purtați tunica pretorienilor, la fel ca și trădătorii care zac pe podea. Burrus, cei doi sunt ai tăi?

– Da, sire. Burrus se încruntă. S-au alăturat gărzii acum câteva săptămâni. Au fost promovați din legiuni. Cel puțin aceasta a fost povestea lor. S-au prezentat sub numele de Capito și Calidus. Acum pretind că sunt prefectul Cato și centurionul Macro.

– Deci așa. Claudius se întoarse iar spre Cato și Macro. Ce făceau doi ofițeri din legiuni în Garda P-p-pretoriană, sub nume false? Doar dacă nu ați făcut parte din complotul împotriva mea.

Narcissus păși în față, tușind ușor:

– Sire, pot garanta pentru acești oameni. Într-adevăr sunt ofițeri ai legiunilor. Eu am fost cel care i-a chemat la Roma pentru a duce la îndeplinire o misiune, în serviciul vostru, sire.

– Misiune? Ce m-misiune?

– Vă amintiți problema furtului lingourilor de argint, sire?

– Desigur. Sunt bătrân, nu p-prost.

– Într-adevăr, sire. Narcissus își înclină capul. Atunci încă vă mai amintiți că am raportat descoperirea unei legături între furtul argintului și unii membri ai Gărzii Pretoriene. Oameni pe care îi suspectam că au legături cu Eliberatorii.

Claudius clătină din cap:

– Continuă.

– Pentru a-mi duce la capăt investigația, aveam nevoie de niște oameni din interior, sire. Cato și Macro v-au servit bine și înainte, iar loialitatea lor este atât de puternică încât au acceptat să își riște viețile și să lucreze sub acoperire, în efortul de penetra conspirația.

– Am fost de acord? șopti Macro. Forțează lucrurile.

– Misiunea lor a fost periculoasă, continuă Narcissus. Dar, cu eforturile lor și ale agenților mei de încredere, am reușit să-i identificăm pe capii conspirației și să descoperim ce urmărea complotul. Am descoperit că trădătorii se aflau în spatele lipsei de grâne. Intenționau să provoace dezordine civilă, înfometând poporul în mod deliberat. Din fericire, grâul stocat de Eliberatori a fost localizat, iar acum se află

sub protecția uneia dintre cohortele urbane, sire. Narcissus se opri și tuși. Am dat ordinul în numele dumneavoastră, dacă mă veți ierta.

Ochii împăratului se luminară, iar el se aplecă în față.

– Zici că grâul e în siguranță? Atunci trebuie să începem să hrănim m-m-mulțimea imediat ce e p-posibil.

– Deja am dat ordine ca grânele să fie mutate în palat, sire, așa că vi se va recunoaște meritul de a fi recuperat stocul de grâu.

– Foarte bine! Claudius zâmbi ușurat. Apoi făcu un semn cu mâna. Continuă!

Narcissus făcu o pauză pentru un moment, în timp ce îl privea plin de înțeles pe centurionul Tigellinus.

– Deși doi dintre ofițerii care au condus complotul sunt morți, iar ceilalți presupuși asasini sunt, de asemenea, morți sau capturați, mai sunt încă și alții implicați în conspirația împotriva voastră. Sau, ca să fiu mai exact, cele două conspirații.

Claudius se încruntă:

– Două? Explică-te.

Narcissus făcu un semn către Cato și Macro.

– Agenții mei au descoperit existența unui complot paralel, sire. Eliberatorii nu erau singurii trădători care unelteau pentru căderea voastră. Prăbușirea barajului și încercarea de a întrerupe Naumachia au fost lucrarea celorlalți conspiratori. Cei care sperau să folosească eforturile Eliberatorilor pentru propriile scopuri... Narcissus se întoarse către Tigellinus și păși încet în jurul lui, pentru a putea privi înapoi, în

direcția lui Pallas, după care continuă. Doar după atentatul din această seară am început să prind sensul planurilor lor. Intenția lor era să facă tot ce puteau pentru a-i ajuta pe Eliberatori să vă ucidă, sire. Și să se folosească de haosul creat pentru a vă înlocui cu împăratul ales de ei.

Cato văzu cum tot sângele i se scurge lui Pallas de pe chip, pe măsură ce secretarul imperial își continua expunerea. Pallas aruncă iute o privire înspre Agrippina, după care se controlă și îl privi cu asprime pe rivalul său, Narcissus.

– Și cine sunt acești trădători, atunci? vru împăratul să știe. Cu cine intenționează să mă în-înlocuiască?

Narcissus se întoarse și își plecă capul spre Nero:

– Cu fiul vostru adoptiv.

Claudius inspiră adânc și se întoarse spre Nero:

– E adevărat?

Băiatul căscă gura și dădu din cap. Înainte să poată vorbi, Agrippina sări în picioare cu o expresie plină de furie și îl împunse pe Narcissus cu un deget.

– E un mincinos! La fel ca toți liberții greci cu care ai ales să te înconjori.

Pallas tresări.

– Cum îndrăznești să îmi acuzi fiul? zise Agrippina furioasă. Cum îndrăznești?

– Nu l-am acuzat că a luat parte la conspirație, răspunse Narcissus suficient de tare cât să îi acopere protestul. Am zis că sunt alții care doresc să îl folosească pe Nero pentru a-l înlocui pe împărat. După

cât se pare pentru a-l putea manipula în vederea atingerii propriilor obiective.

– Cine sunt aceşti trădători? repetă Claudius, cu mintea suficient de concentrată pentru a-şi controla bâlbâiala. Numeşte-i.

– Nu pot, sire. Nu încă. Nu chiar. Narcissus îşi ceru scuze, chiar în timp ce îi privea pe Agrippina şi pe Pallas. Dar cunosc identitatea omului care se află foarte aproape de inima celei de-a doua conspiraţii. Şi anume acest ofiţer. Arătă spre centurionul Tigellinus. Agenţii mei, Cato şi Macro, l-au prins cu cadavrele celor doi ofiţeri care au condus încercarea de a vă lua viaţa, prefectul Geta şi centurionul Sinius. Se afla cu ei atunci, a fugit cu ei şi e evident că i-a ucis pentru a-şi acoperi urmele din complot. Evident, centurionul a protestat în ceea ce priveşte nevinovăţia sa şi a pretins că i-ar fi urmărit şi că s-ar fi luptat cu ei după care i-a ucis.

– Acesta este adevărul, sire, îl întrerupse Tigellinus calm.

– Nu, este o minciună, răspunse Narcissus. După cum va fi dovedit atunci când vei fi dat pe mâna anchetatorilor mei, care vor afla exact cine îţi sunt complicii. Sunt foarte pricepuţi în a scoate răspunsurile de la trădători.

Tigellinus se uită la Agrippina, apoi îi aruncă o privire lui Pallas şi îi făcu un gest discret pentru a-l îndemna să intervină. Pallas îşi umezi buzele plin de nelinişte şi păşi în faţă.

– Sire, acest om, centurionul Tigellinus, este nevinovat. Jur.

– Da? Narcissus nu-și putu opri un mic zâmbet. Și cum poți fi atât de sigur?

– Lucrează pentru mine, răspunse Pallas. A lucrat încă de la început.

Claudius păru nedumerit.

– Trădătorul acesta este agentul tău?

– Nu este trădător, sire, răspunse Pallas. Și eu am descoperit că Eliberatorii plănuiau să vă doboare. La fel ca Narcissus, am decis să plasez un om în interiorul conspirației pentru a afla cine era în spatele ei. Nu e adevărat, centurionule?

– Este corect, dădu Tigellinus din cap. Acesta a fost planul.

– Deși am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a ne infiltra în conspirație, nu am reușit să obținem atât de multe ca stimatul meu coleg și echipa sa. Pallas își înclină capul politicos în direcția lui Narcissus, care răspunse laudelor cu o privire de gheață, plină de ură. Tigellinus încerca să adune informații în această seară, când dușmanii dumneavoastră au lovit, sire. Totuși, a reușit cel puțin să-i avertizeze pe împărăteasă și pe prințul Nero, înainte să fie atacați.

Claudius își ridică mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Pallas, apoi se întoarse spre soția sa.

– Este adevărat?

Agrippina clătină din cap.

– A intrat în dormitorul meu pentru a ne spune mie și lui Nero să mergem să ne ascundem. A zis că va încerca să te salveze.

Claudius se holbă la ea.

– Nero se afla în camera ta? În patul tău?

– Nu putea să doarmă, răspunse Agrippina plat. Bietul băiat avea o durere de cap, iar eu îi ofeream alinare.

– Înțeleg. Claudius se întoarse spre Pallas. Și cum ai ajuns să afli toate acestea?

– Sire?

– Că Tigellinus a reușit să o avertizeze pe soția mea?

– Ea mi-a spus, pe când vă așteptam aici, acum câteva clipe.

– Prea bine. Împăratul se scărpină în barbă. Cred că voi asculta restul chiar de la centurion. Vorbește, Tigellinus. Ce s-a întâmplat în continuare?

– Am lăsat-o pe împărăteasă, sire, și am alergat să îi ajung din urmă pe trădători, dar deja intraseră în camera de lucru ca să vă atace. Am auzit zgomotele luptei și apoi i-am zărit pe trădători fugind. I-am recunoscut pe Geta și pe Sinius și i-am urmărit. I-am încolțit la capătul îndepărat al grădinii. Au fost nevoiți să lupte și, prin mila lui Jupiter, i-am învins. Atunci Capito – vă rog să mă scuzați – atunci agenții lui Narcissus au apărut și ei, împreună cu pretorienii. Prea târziu ca să îmi mai fie de ajutor, din păcate, adăugă el pe un ton plin de regret.

– Așa spui tu, interveni Narcissus. Dar adevărul este că i-ai ucis pe cei doi ofițeri pentru a-i împiedica să te implice. Departe de a investiga conspirația

Eliberatorilor, tu de fapt făceai tot ce îți stătea în puteri pentru a o ajuta, pentru ca stăpânii tăi să pună mâna pe putere în numele prințului Nero, după ce împăratul era ucis. Este clar că doreai ca împărăteasa să se ascundă pentru a o apăra pe ea și pe fiul ei și că nu aveai de gând să faci nimic ca să-l salvezi pe împărat.

Tigellinus ridică din umeri.

– E o poveste drăguță, libertule. Dar e doar o poveste.

– O, dar e mai mult decât o poveste, rânji Narcissus. Nu e nicio coincidență că împărăteasa, prințul și... Pallas nu se aflau cu împăratul în ziua în care a fost sabotat barajul.

– A fost sabotat? Habar nu aveam.

– Atunci de ce ai încercat să îl ucizi pe Claudius când a năvălit apa peste noi?

Tigellinus se încruntă.

– Nu am făcut un astfel de lucru.

– Ba da. Narcissus se întoarse spre Cato. Nu e adevărat, prefect Cato? Dacă nu ai fi intervenit tu și nu ai fi ajuns primul la împărat, l-ar fi ucis. Nu-i așa?

Cato era foarte conștient de faptul că toți ochii erau ațintiți asupra sa și simți că inima îi bate mai repede din pricina neliniștii. Chiar dacă adevărul era că Tigellinus, Pallas și Agrippina complotaseră pentru a-l ucide pe împărat, era destul de viclean pentru a vedea că își acopereau urmele cu îndemânare. Până acum, Narcissus evitase cu inteligență să îi acuze pe Pallas și pe Agrippina în mod direct și își concentrase toate acuzațiile asupra lui Tigellinus. Sub tortură,

centurionul urma să mărturisească, în mod inevitabil, implicarea lor, iar dovezile lui Narcissus împotriva lor urmau să fie complete. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă secretarul imperial nu reușea să-i doboare? Cato știa ce s-ar fi întâmplat: cu siguranță el și Macro s-ar fi alăturat lui Narcissus pe lista lor de dușmani – un pericol pe care Cato nu-l putea ignora. Își drese glasul.

– A fost un lucru ciudat că centurionul a fost singurul care nu a fost surprins de val. Își dăduse jos armura și a fost primul care a reacționat. De aceea m-am interpus între el și împărat.

– Am fost la fel de surprins ca și ceilalți, contraatacă Tigellinus. Ar trebui să fiu învinovățit pentru că am reacționat în fața pericolului mai rapid decât voi? V-ați gândit că faptul că m-ați oprit să vin în ajutorul împăratului ar fi putut crește riscurile asupra vieții sale?

– Am fost însărcinat să îl protejez pe împărat, zise Cato. Acțiunile tale erau cel puțin suspecte. Și, după cum a evidențiat și secretarul imperial, era foarte convenabil pentru tine faptul că cei care puteau beneficia cel mai mult de pe urma morții împăratului nu se aflau acolo.

– Nu eu stabilesc pe unde umblă membrii familiei imperiale, zise Tigellinus pe un ton care nu admitea replică. Întrucât sunt responsabil cu siguranța împăratului, am sărit în ajutorul său în momentul în care mi-am dat seama că viața îi era în pericol.

– Destul cu minciunile voastre! izbucni Narcissus. Hai să lăsăm această chestiune în mâinile anchetatorilor.

Vor da de capăt problemei destul de curând. Sire, pot da ordinul?

Înainte să poată Claudius răspunde la întrebare, Agrippina se grăbi să se apropie de el, unde îngenunche.

– Mult, iubitul meu Claudius, nu îl puteam lăsa pe acest om bun să sufere doar pentru că unul dintre servitorii tăi îl suspectează de implicare în complotul oribil pus la cale de Eliberatori. Vocea îi era joasă și dulce, în timp ce îi aruncă o privire plină de milă lui Tigellinus. Ar fi o recompensă destul de săracă pentru faptul că mi-a salvat viața, și pe cea a fiului meu. În plus, Pallas a garantat pentru el.

Claudius îi zâmbi.

– Da, dar Narcissus nu a garantat și am învățat să am încredere în judecata lui de-a lungul anilor.

Agrippina îi luă mâna și i-o apăsă peste faldurile de material fin care îi acopereau pieptul. Zâmbetul lui Claudius căpătă o nuanță perversă. Ea vorbi din nou, cu glas scăzut, moale, care semăna mai degrabă cu torsul unei pisici.

– Narcissus a muncit fără odihnă pentru tine. Știu asta. Dar oamenii obosiți mai fac și greșeli, dragostea mea. E de așteptat. Bietul om e copleșit și e atât de obișnuit să vadă conspirații peste tot, încât uneori simplul adevăr îi scapă. Ai auzit acuzațiile lui și ai ascultat explicațiile lui Tigellinus referitoare la comportamentul său. Eu îl cred.

Claudius se răsuci pentru a-i prinde cu mâna liberă obrazul în palmă, în timp ce pe cealaltă o ținea pe sânul ei.

– Draga mea, ești p-p-prea bună. Prea inocentă pentru metodele bărbaților.

Cato văzu panica instalându-se pe chipul lui Narcissus. Secretarul imperial făcu un pas în față, spre împărat.

– Sire, sugerez să-i lăsăm pe anchetatori să rezolve problema. Dacă Tigellinus e nevinovat, vom afla destul de curând. Mai bine să sufere puțin decât să lăsăm un trădător să plece liber.

– Te rog, Claudius, s-a vărsat destul sânge în această noapte, zise Agrippina, apoi își mișcă ușor capul pentru a-l putea săruta în palmă.

În timp ce Cato privea, îi văzu limba țâșnind și plesnind peste pielea împăratului, iar Claudius se cutremură de plăcere.

– Ai dreptate, dragostea mea. Zâmbi, apoi privi în sus la ceilalți adunați în cameră. Complotul împotriva mea a fost zdrobit. Capii sunt morți. Tot ceea ce c-c-contează este că acum putem începe să hrănim din nou poporul Romei. Pallas, te poți ocupa de treaba asta.

– Cu plăcere, sire.

Pallas se înclină adânc.

Claudius se întoarse spre Narcissus.

– Te-ai descurcat bine, prietene. Încă o dată mi-ai învins dușmanii și îți sunt în-îndatorat. Dar împărăteasa are dreptate. Nu trebuie să ne lăsăm pradă panicii oarbe. Centurionul ducea la îndeplinire instrucțiunile lui Pallas. Sunt într-adevăr norocos să am doi servitori

atât de devotați... Se opri și se uită la Cato și la Macro. Vă datorez mulțumiri... Fruntea i se încreți.

– Cato, domnule, completă Cato. Prefectul Cato și centurionul Macro.

– Cato și Macro. Bună treabă. Veți fi răsplătiți. Datorită vouă R-roma poate fi hrănită din nou. Se ridică de pe tron și se apropie de ei cu un zâmbet recunoscător. Se opri la mică distanță, adulmecă aerul și se strâmbă. Da, bine. Bună t-treabă. Mai bine ați merge și... ăăă... v-ați îmbăia și ați îmbrăca niște t-t-tunici curate.

– Da, sire, răspunseră Cato și Macro cu o înclinare rapidă a capului.

Claudius mai afișă un zâmbet forțat înainte să iasă din raza de acțiune a duhorii emanate de tunicile lor împuțite. O luă pe Agrippina de mână din nou și îi zâmbi îndrăgostit.

– Vino, dragostea mea. A fost o noapte plină de evenimente. Ne-ar prinde bine puțină o-o-odihnă la amândoi, nu?

Împărăteasa își ridică sugestiv sprâncenele pensate. Claudius o conduse spre ușa din spatele camerei de audiențe. Apoi se opri și se uită înapoi la prizonierii care stătuseră în liniște, sperând că vor fi trecuți cu vederea.

– A, și execută-i pe oamenii aceia. Capetele lor vor fi ridicate alături de cele ale conducătorilor lor. Ocupă-te de asta, Pallas.

– Da, sire.

Claudius se întoarse spre soția sa și continuă spre ușă, cu mersul său ciudat. Britannicus și Nero îi urmară la o mică distanță în spate. Restul oamenilor din încăpere rămaseră tăcuți până când împăratul și familia sa se îndepărtară. Apoi începură să discute cu voci șoptite. Germanicii duseră prizonierii pentru a fi executați, în timp ce alții ridicară cadavrele lui Geta și Sinius. Tigellinus se întoarse către Cato și Macro cu un zâmbet îngâmfat.

– Sper că, spre binele vostru, drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată.

– Nu te teme, răspunse Macro. Vom părăsi garda imediat ce vom putea. Ne vom întoarce în adevărata armată.

– Norocul vostru. Salariu mai mic, mai puține avantaje și mizeria de pe frontieră. Vă invidiez de-a dreptul.

Macro îl apucă pe centurion de tunică și îl trase aproape.

– Știu ce ești, zise el cu un glas moale, în care picura amenințarea. S-ar putea să-l fi păcălit pe împărat, dar noi știm adevărul, eu și Cato. Dacă drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată, îți jur că mai întâi te voi ucide și abia apoi îți voi pune întrebări.

– Asta ar fi lipsit de sens, observă Tigellinus, în timp ce întindea mâna pentru a-și elibera tunica. Acum, dacă mă scuzați, găsesc că duhoarea voastră e deranjantă.

Se dădu cu spatele la o distanță sigură și își ocupă locul lângă Pallas. Libertul nu putu să nu rânjească victorios spre Narcissus.

– Nu s-a terminat, zise cu hotărâre secretarul imperial. Ai câștigat această rundă, dar nu-l vei putea păcăli pe împărat la nesfârșit.

– Nici nu va fi nevoie. Cât timp crezi că va mai trăi Claudius? Cinci ani? Trei? Unul? Pallas se trase de tivul tunicii. Băiatul meu e următorul pe listă pentru purpură. Britannicus e fără viitor. Îl am pe Nero, o am pe mama lui, iar împăratul mi-a încredințat mie sarcina de a împărți grânele. Aș zice că asta mă face cel mai popular bărbat dintr-un oraș înfometat, nu crezi? Între timp, tu ce ai? Recunoștința împăratului, atât. Cât crezi că va mai lucra aceasta în favoarea ta, când Agrippina și-a înfipt deja ghearele în bătrân? Oricare ar fi talentele tale de netăgăduit, mă îndoiesc că seducerea unui bătrân aţâţat se numără printre ele. Pallas îl bătu pe umăr pe secretarul imperial. Bucură-te de această clipă, vechiul meu prieten. Nu vei mai avea alte ocazii. Îți dau cuvântul meu în această privință. Vino, Tigellinus. Îi făcu semn centurionului și se îndreptă spre ușa camerei. Trebuie să avem o mică discuție despre viitorul tău.

Doar Narcissus, Cato și Macro mai rămăseseră în încăpere. Secretarul imperial stătea în apropierea tronului, cu o expresie obosită, plină de amărăciune. Macro îl trase de braț pe prietenul său și vorbi încet.

– Vino, am terminat aici. S-a terminat cu adevărat.

– S-a terminat? Cato clătină din cap. Cum poți spune asta?

– Oamenii își vor primi grâul. Împăratul a supraviețuit unui atentat. Noi suntem încă în viață. Macro

ridică din umeri. Acesta e cel mai bun rezultat la care puteam spera. Acum, mi-ar prinde bine o baie, ceva de băut și puțin somn. La fel și ție. Hai să mergem, băiete.

– Să mergem? Unde să mergem? Înapoi în tabără? Nu va fi dificil acum că acoperirea noastră a fost demascată?

– Unde altundeva putem merge? Nu avem altă casă în afară de cazărmi, Cato.

Cato cugetă o clipă, apoi dădu din cap. Acum că totul fusese dat în vileag, ar fi trebuit să se afle în siguranță în tabără, cu adevărata lor identitate. Pentru câteva zile cel puțin, până când se puteau face aranjamente mai bune. Cato aruncă o ultimă privire spre secretarul imperial deprimat. Mai era încă ceva care necesita rezolvare.

– Narcissus... Vom discuta mai târziu.

– Da, răspunse vag secretarul. Apoi se întoarse cu fața spre Cato, cu o privire calculată. Despre ce să vorbim?

– Despre Eliberatori, răspunse Cato în mod intenționat. Despre asta și despre promisiunea de a ne găsi posturi în armată, cu confirmarea promovării.

– Înțeleg. Da. Narcissus clătină încet din cap. Așadar, vom vorbi mai târziu.

CAPITOLUL 30

– Lurco şi Vitellius nu au fost foarte recunoscători când am dat ordin să fie eliberaţi, zise Narcissus, zâmbind vag. Vitellius a jurat să se răzbune pe voi doi, se pare.

– Atunci poate că nu ar fi trebuit să te deranjezi cu Vitellius, răspunse Macro fără nicio urmă de umor. Ar fi fost mai bine dacă ai fi aranjat să fie aruncat în vreo fântână adâncă. Mă îndoiesc că multă lume i-ar fi dus dorul. Că veni vorba de asta, dacă vrei să se înfăptuiască, nu trebuie decât să ceri.

– O să ţin minte, răspunse Narcissus. Dacă nu ar fi fost faptul că Vitellius îl urăşte pe Pallas mai mult decât îl urăsc eu, aş fi tentat să îţi accept oferta. Dar pentru că lucrurile stau astfel, s-ar putea totuşi să-mi fie de folos. Sincer vorbind, am nevoie de fiecare aliat în acest moment.

Cato se întrebă repede dacă secretarul imperial căuta compasiune. Trecuseră cinci zile de la atentatul asupra împăratului. Claudius petrecuse majoritatea

timpului cu tânăra sa soție și își lăsase supușii să-i conducă afacerile. În timp ce Pallas preluase sarcina de a distribui rezerva de grâne, tribunul Burrus fusese numit prefect al Gărzii Pretoriene. Celălalt prefect fusese pensionat și nu existau planuri pentru a-l înlocui. De acum înainte, urma să existe un singur comandat al pretorienilor, cu toate pericolele pe care le presupunea acest lucru. Împărăteasa avusese grijă ca Tigellinus să fie promovat pentru a-l înlocui pe Burrus. Lui Cato îi era clar faptul că balanța puterii se înclinase dinspre Narcissus spre Pallas și asociații săi.

Narcissus rămăsese tăcut pentru o clipă, de parcă ar fi așteptat un răspuns la dilema sa. Când nu veni niciunul, se încruntă ușor și se aplecă în față, punându-și coatele pe birou și împletindu-și degetele, în timp ce îi privea pe cei doi ofițeri care stăteau în fața lui.

– După cum vă amintiți, împăratul v-a promis o recompensă pentru deconspirarea complotului Eliberatorilor. Având în vedere faptul că Agrippina e ocupată cu a-l învălui pe Claudius cum vrea ea, cel mai bine ar fi să vă cereți răsplata acum, înainte să îl determine să se răzgândească. Probabil că Roma va deveni un loc periculos pentru voi, la fel cum este și pentru mine, în zilele ce vor urma.

– Mă îndoiesc de asta, comentă Macro. Noi nu luăm parte la jocurile pe care tu și Pallas le jucați.

– Vai, dar luați. Chiar foarte mult. Tu și Cato ați fost aproape de a demasca complotul lui Pallas și al Agrippinei. Tigellinus a fost norocos că a scăpat cu viață. Mă îndoiesc că vor fi foarte iertători în ceea ce vă

privește. În care caz, ar fi mai înțelept să vă îndepărtăm pe amândoi de Roma și să vă găsim un serviciu sigur. Steaua lui Pallas e în ascensiune și, în prezent, îmi vine greu să cred că Nero nu-i va urma lui Claudius la tron. În care caz Britannicus e o cauză pierdută. Nu pot face prea multe pentru a-l salva acum. Într-adevăr, s-ar putea să nu pot face prea multe nici ca să mă salvez pe mine, dar voi face tot ce voi putea pentru voi. Meritați măcar acest lucru după tot ce ați făcut în serviciul împăratului.

Cato dădu din cap.

– Scutește-ne de aerul ipocrit de sacrificiu de sine, Narcissus. Dacă vrei să ne ții în siguranță, este doar pentru că tu crezi că s-ar putea să ne folosești pe mine și pe Macro din nou, într-o zi. În această situație, ne vom lua răsplata în condițiile puse de noi.

– Condițiile puse de voi? Sprâncenele lui Narcissus se ridicară. Și care ar fi aceste condiții?

– Vei avea grijă ca promovarea mea la rangul de prefect să fie confirmată și ne vei oferi amândurora o comandă demnă de rangul nostru. Am câștigat acest drept, nu doar o dată, și vom primi ceea ce ni se cuvine, conchise Cato pe un ton ferm.

Secretarul imperial se holbă la el.

– Ai o părere foarte bună despre tine. Ce te face să crezi că voi da ascultare cererilor voastre?

– Este în interesul nostru comun, răspunse Cato. Cât timp încă mai ai ceva influență asupra împăratului, eu și Macro putem profita de acest lucru.

– Și eu ce câștig din asta?

Cato îl privi pe bărbat cu răceală pentru o clipă, după care răspunse.

– Dacă ne dai ceea ce vrem, eu și Macro vom păstra tăcerea asupra încercării tale de a-l ucide pe Nero.

Macro se foi și se uită surprins la prietenul său, dar rămase tăcut, în timp ce aștepta explicația lui Cato.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Narcissus pe un ton plat. Ți-aș sugera să îți retragi acuzația neîntemeiată.

– Neîntemeiată? Cato chicoti. Nu prea cred. Am auzit-o din gura lui Cestius, înainte să moară. L-ai plătit ca să-l ucidă pe Nero.

– Nu am făcut un astfel de lucru.

– A primit ordinele de la Septimus, care răspunde direct în fața ta. Se reduce la același lucru.

– Mă tem că nu. Cestius e mort. Nu ai nicio dovadă.

– Doar dacă îl pot convinge pe Septimus să confirme ceea ce ne-a spus Cestius. Nu doar despre încercarea de a-l ucide pe Nero, ci și despre alte sarcini îndeplinite pentru tine.

– Și care ar fi aceste sarcini?

Cato se uită la secretarul imperial.

– Acelea asociate cu amenințarea reprezentată de Eliberatori de vreo câțiva ani.

Narcissus întâlni privirea lui Cato, fără a-și trăda câtuși de puțin gândurile.

– Continuă.

– Prea bine. Cato încuviință din cap, adunându-și suspiciunile și concluziile. Hai să vorbim despre Eliberatori. Au fost un ghimpe în coasta lui

Claudius de când a devenit împărat. Mai exact, de când ai început să mânuiești tu puterea în spatele scenei.

– Foarte interesant. Și ce e cu asta?

– Întotdeauna au existat conspirații împotriva împăraților. Dar niciodată atât de durabile și de secretoase precum cele ale Eliberatorilor. Ceea ce este ciudat, având în vedere cum au eșuat să obțină prea multe, până de curând. Cato se opri. M-am gândit mult în ultimele câteva zile. Mi-a trecut prin minte că dacă Eliberatorii nu ar fi existat, atunci ar fi fost o idee foarte bună să fie inventați.

Macro se încruntă.

– Despre ce vorbești? Cum se poate să fie o idee bună?

Cato se întoarse către prietenul său.

– Gândește-te. Sunt destui oameni care s-ar bucura să scape de împărați. Chiar ar putea lua în considerație să pună la cale propriile comploturi împotriva lui Claudius. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar exista o organizație secretă, care urmărește detronarea lui? Dar nu atât de secretă încât să nu fi auzit nimeni de ea. Nu ar atrage atenția aproape a tuturor asasinilor? Mai bine să se alăture altor oameni care gândesc la fel, decât să acționeze singuri.

Macro își strânse buzele.

– Presupun.

– Atunci, ce ar fi mai logic decât să-i folosească pe Eliberatori ca paravan pentru a-i atrage pe cei care îi poartă pică lui Claudius? E tipul de plan pe care

un om însărcinat să conducă rețeaua de spioni a împăratului l-ar putea pune la cale, nu crezi?

Macro clătină din cap.

– Ar merge prea departe. Chiar dacă vorbim de Narcissus. Ar însemna să se joace cu focul.

– Da, ar fi riscant, dar dacă ar fi funcționat, i-ar fi oferit mijloacele neprețuite de a identifica trădătorii și de a aranja să fie eliminați în liniște sau să-i recruteze ca agenți dubli.

Narcissus se lăsă pe spătarul scaunului.

– Totul este foarte interesant, dar nu ai nicio dovadă că un astfel de plan a existat vreodată.

– Bineînțeles că nu am. În acest fel trebuia să funcționeze. Eliberatorii ar fi avut nevoie de un grad mare de autonomie dacă doreau să creadă că tot ce complotau ei era real. Doar că a apărut ceva ce nu ai anticipat. Cato dădu ușor din cap. Nu ai crezut că organizația va acționa independent. Ai pierdut controlul, nu-i așa?

Narcissus nu răspunse și urmă o tăcere încordată până când acesta își drese glasul.

– După cum am mai spus, nu ai nicio dovadă care să susțină speculațiile tale nesăbuite.

– Voi avea imediat ce Septimus va fi interogat. A fost omul tău de legătură. Împărtășește tot ceea ce cunoști tu despre Eliberatori. A fost mai mult decât un intermediar, e mâna ta dreaptă.

Narcissus zâmbi.

– Se întâmplă să fie mai mult decât atât, Cato. Septimus este fiul meu. Chiar credeai că m-ar putea

trăda? De aceea l-am pus în această funcție. Mă pot baza pe el, cel puțin.

– Fiul tău? Cato fusese luat prin surprindere. Apoi dădu din cap. Are logică. Dar chiar și un fiu și-ar putea vinde tatăl, dacă... este convins în mod corect. Nu aș pune bază pe faptul că Septimus își va ține gura.

– Atunci nu ar trebui să te bazezi pe faptul că ar fi dus viu la interogatoriu. Fie și-ar curma singur viața, fie ar putea fi aranjat ca altcineva să o înfăptuiască în locul său.

Cato simți că i se întoarce stomacul pe dos de dezgust.

– Nu ai face asta.

– Ba da. Crezi că un om cu trecutul meu ar fi putut obține ceea ce am reușit eu fără să abandoneze toate principiile, mai puțin cel al propriului interes? Ei bine?

Pentru o clipă, masca bine compusă a lui Cato căzu, când murmură.

– Pe toți zeii, ești un monstru...

Narcissus dădu din cap.

– Sunt servitorul împăratului, și trebuie să mă asigur că va rămâne pe tron, cu orice preț. Asta e tot.

Urmă o scurtă tăcere, după care secretarul imperial continuă:

– Știu că s-ar putea să mă disprețuiți pentru ceea ce voi spune.

– Nu! exclamă Macro. Te disprețuim deja.

Narcissus îi aruncă o privire de gheață.

– Oricum ar fi, trebuie să înțelegeți miza înainte să mă judecați. Doar eu stau între ordine și haos în imperiu. Aceasta este firea lumii mele. Nu există loc pentru acele valori desăvârșite pe care voi, soldații, le credeți atât de importante. Buzele i se ridicară într-un rânjet. Cred că mai bine v-ați întoarce în armată. Simțul moralității voastre e prea periculos pentru voi aici, la Roma, și amenință tot ceea ce reprezint eu...

Cato închise ochii și se luptă să reprime fierea care îi umpluse pântecele. Când îi deschise iarăși, refuză să susțină privirea lui Narcissus și se întoarse, în schimb, spre Macro.

– M-am simțit mai curat când stăteam îngropat până la gât în rahatul din Marele Canal. Are dreptate, Macro. Ar trebui să plecăm de aici. Să plecăm din Roma. Să ne întoarcem în armată.

Prietenul său clătină din cap, ridicându-se în picioare.

– Așa cum am spus întotdeauna. Să mergem.

Cato se ridică, apoi se uită la Narcissus pentru ultima dată.

– Vei avea grijă să ne primim posturile de comandă. Fă asta și nu vom spune nimic despre ceea ce știm. Nimănui.

– Aceasta a fost înțelegerea, fu Narcissus de acord. Și pentru că tot doriți acest lucru atât de mult, voi fi încântat să vă trimit înapoi în... Britannia. Sunt convins că autohtonii vor fi încântați la ideea reîntoarcerii voastre.

– Mie îmi convine, răspunse Cato, apoi cu o privire rapidă spre Macro, se întoarse și ieși din biroul secretarului imperial, simțindu-se dezgustat până în adâncul ființei sale.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți până când lăsară palatul în spatele lor și ieșiră pe artera aglomerată din Via Sacra, strada care trecea prin centrul Romei.

– Crezi că își va respecta partea lui din înțelegere? întrebă Macro.

– O va face. Servește scopurilor sale să ne îndepărteze, cât mai repede posibil. După aceea, nu va mai avea timp să ne onoreze cu atenția sa. Va fi prea ocupat să-i facă față lui Pallas. Cato reflectă o clipă. Mă îndoiesc că va supraviețui prea mult. Cred că în sfârșit și-a găsit nașul.

– Atunci, cale bătută.

Cato îl privi pe prietenul său și râse amar.

– Dacă Narcissus cade, Pallas se va ridica și totul va fi la fel ca înainte. Așa va fi mereu.

– Și? Până atunci noi vom fi departe. Acolo unde ne e locul.

– Britannia?

– De ce nu? Acolo se duc cele mai bune lupte în acest moment. Macro își pocni palmele la acest gând. Gândește-te la asta, băiete. Bătălii care trebuie câștigate, pradă de luat, toate cât mai departe posibil de reptila asta perfidă de Narcissus. Și mai avem și mica avere pe care ne-a dat-o Sinius. Ce ar putea fi mai bine?

Cato se opri și se uită la prietenul său.

– Intenționezi să păstrezi banii?

– De ce nu? Nu poți spune că nu i-am câștigat. Și tu de asemenea.

Cato chibzui pentru o clipă.

– Dacă va afla cineva că am păstrat argintul, atunci vom da de mare necaz.

– Cine mai e în viață ca să spună? Macro zâmbi. Sinius e mort, la fel și Geta.

– Dar Tigellinus?

– S-ar putea să știe ceva despre treaba asta. Dar dacă spune ceva, atunci va dovedi că știa mai multe despre Eliberatori decât a spus până acum. Își va ține gura. Macro se uită la Cato rugător. Haide, băiete. După toate prin câte am trecut, e cinstit. Doar lui Claudius nu o să-i lipsească câteva monede.

– Câteva? Cato rumegă ideea pentru o clipă, înainte ca spectrul lui Narcissus și al mașinațiunilor sale viclene să îi apară în ochiul minții. De ce nu?

– Bun băiat! Macro rânji ușurat și îl bătu pe umăr. Știam că îți va veni mintea la cap.

Ajunseră la drumul care ducea spre tabăra pretoriană și se opriră. De când identitățile lor adevărate fuseseră descoperite, li se oferise cazare în cartierul general, deși erau tratați cu o politețe rece de ceilalți ofițeri.

– Ia-o înainte, zise Cato. Am ceva de făcut.

Macro zâmbi strâmb, pe jumătate cu afecțiune, pe jumătate cu neliniște pentru prietenul său.

– Așadar, ea s-a întors la Roma.

– Am aflat în această dimineață. Cato simți groaza cuprinzându-i inima la gândul că o va revedea pe

Iulia. Trecuse mai bine de un an de când se văzuseră ultima dată. În tot acest timp, nu schimbaseră decât câteva scrisori. Deși cuvintele ei erau tandre și liniștitoare, Cato nu se putea abține să nu se teamă că ele nu mai garantau că inima ei încă îi mai aparținea. Mi-am spus că o voi vedea imediat ce vom termina cu Narcissus.

– Du-te, atunci. Ce mai aștepți?

Cato se încruntă, pe când stătea nemișcat, de parcă era țintuit locului.

– Nu știu... chiar nu știu.

– Ce e de știut în afară de adevărul despre cum stau lucrurile între voi? Macro îl bătu pe umăr. Nu poți descoperi asta decât dacă te duci la ea.

– Da. Ai dreptate. Voi merge. Acum.

– Vrei să te țin de mână?

Cato îl privi aspru.

– Nu, mulțumesc!

Macro râse cu voioșie și îi făcu lui Cato cu ochiul, după care se întoarse și o luă cu pași mari pe drumul care ducea la tabără, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Cato îl privi plin de invidie pentru o clipă, apoi continuă pe drumul său, strecurându-se prin mulțime, în timp ce se îndrepta spre casa senatorului Sempronius, aflată pe Colina Quirinal.

Era dimineața târziu când urcă din stradă pe treptele de la intrarea casei. Porțile grele din lemn erau deschise și ultimul dintre clienții senatorului stătea pe banca din atrium, așteptând să-i prezinte petițiile

patronului său. Un sclav se apropie de Cato și îl întrebă ce treburi are.

– Mă aflu aici ca să vorbesc cu Iulia Sempronia.

– Da, stăpâne. Ce nume să îi transmit?

Cato inspiră adânc pentru a se liniști.

– Prefectul Quintus Licinius Cato.

Sclavul clătină din cap și se întoarse pentru a-și îndeplini serviciul. Pentru o clipă, Cato fu tentat să îl cheme înapoi și să-i anuleze instrucțiunile, dar sclavul se afla deja în celălalt capăt al atriumului, iar Cato nu dorea să strige după el. Era prea târziu pentru asta. Stătea în picioare, cu mâna dreaptă lovindu-se de coapsă. Privi în jur, fără a observa niciunul dintre detaliile interiorului.

Apoi îngheță.

Deasupra lui, cerul era limpede, iar ciocârliile se năpusteau în sus, dar Cato nu avea ochi ca să le vadă și nici urechi pentru a le asculta cântecul pătrunzător. În schimb, se holba de-a lungul atriumului, la tânăra zveltă, într-o tunică simplă, lungă, de un albastru-deschis. Stătea la intrarea opusă, cu părul ei negru legat la spate într-o coadă simplă. Ea se uita la el. Apoi începu să pășească regulat peste podeaua cu lespezi, pe lângă bazinul puțin adânc aflat în centrul atriumului, cu pasul încetinindu-i pe măsură ce se apropia de el. Cato se străduia să-i citească expresia, după vreun indiciu al disperării sau bucuriei pe care le-ar fi putut aduce dimineața următoare.

– Iulia Sempronia.

Își înclină capul formal, fără să știe de ce o făcuse și simțindu-se ca un prostănac.

– Cato, răspunse ea moale. Cato... Cato al meu.

Apoi, lipăind din picioare, se aruncă în brațele lui și îl ținu strâns, iar Cato simți un val fierbinte de ușurare umplându-i pieptul. Își lipi obrazul de părul ei și închise ochii, în timp ce parfumul ei, aproape uitat, îi reveni prin confuzia de amintiri și emoții.

Iulia se trase înapoi, iar el deschise ochii pentru a vedea că îi privește chipul. Ea întinse mâna pentru a-i atinge buzele, apoi își trecu degetele, ușor și nesigur, pentru a urmări linia cicatricii lui. Apoi el văzu o lacrimă strălucindu-i în colțul ochiului, acolo unde se umflă precum o perlă translucidă, după care i se rostogoli pe obraz.

Cato simți că inima i se rupe în două în timp ce o privea. Pe cât de mult o iubea și o dorea pe Iulia, pe atât de mult voia să părăsească Roma cu prima ocazie care i se ivea și să plece departe de învălmășeala de înșelăciuni și trădare. El și Macro urmau să plece pentru a se alătura din nou campaniei armate din Britannia. Nimic nu-l putea abate pe Cato din drum. Acestea erau condițiile pe care Iulia ar fi trebuit să le accepte dacă încă mai dorea să îl aibă.

– Ce s-a întâmplat, dragostea mea?

Fruntea ei se încreți de neliniște.

Cato îi luă mâinile într-ale lui.

– Trebuie să discutăm.

NOTA AUTORULUI

Desfășurându-se în principal la Roma, *Pretorianul* este oarecum o abatere de la obișnuitele aventuri de pe câmpul de luptă ale lui Cato și Macro. Ultima dată când s-au aflat în oraș a fost când așteptau rezultatul unei investigații referitoare la moartea unui ofițer superior. Atunci trăiau din ultimele lor economii, obligați să închirieze camere într-o clădire de apartamente care se prăbușea, într-unul din cartierele mărginașe. A fost un interludiu scurt, totuși, iar ei au fost curând trimiși să se alăture unei campanii navale împotriva unor pirați. La acea vreme eram destul de atras de Roma ca decor pentru poveste și aș fi dorit ca Macro și Cato să fi putut petrece mai mult timp în capitală. E un loc fascinant despre care se poate scrie. Cu o populație de aproximativ un milion de locuitori, Roma era un oraș vast, chiar și după standardele moderne. Merită subliniat faptul că, în timpul Renașterii timpurii, populația Romei nu depășea cincisprezece mii de locuitori – care

trăiau printre ruinele unei civilizații care o reducea pe a lor. Abia în secolul al nouăsprezecelea, populația Romei a atins nivelurile de care se bucurase sub cezari. Aceasta este dovada elocventă a faptului că istoria omenirii nu este o poveste a unui progres constant spre o mai mare cunoștere și realizări.

Chiar și așa, viața cotidiană din Roma nu era ușoară. Străzile erau pline de dejecții și gunoaie, iar duhoarea probabil că era insuportabilă pentru nasurile moderne. Salubritatea de proastă calitate era doar unul dintre pericole. Fără a dispune de o forță polițienească regulată, străzile erau pline de fărădelegi. Hoții de buzunare și bandele de tâlhari rătăcitori bântuiau pe aleile înguste, care se întortocheau pe lângă arterele principale. Chiar dacă am fi evitat această amenințare, tot ar fi trebuit să înfruntăm pericolul lipsei complete de reguli în privința construcțiilor. Cu o populație uriașă înghesuită într-o zonă relativ mică, valoarea terenului construibil era foarte mare. Ca urmare, o mulțime de clădiri de locuințe ieftine se ridicau pe colinele Romei și în văile dintre acestea. Multe aveau chiar șase etaje și toate prezentau o adevărată amenințare, întrucât erau în pericol de a se prăbuși, îngropându-i de vii pe toți cei destul de ghinioniști să sălășluiască înăuntru, la fel ca și pe trecătorii lipsiți de noroc.

Majoritatea populației locuia într-o sărăcie lucie în mahalalele înghesuite, cu clădiri înalte, mizerabile și pline de crime. Probabil că jumătate din nou-născuții din aceste mahalale supraviețuiau peste vârsta

de cinci ani și trăiau ca să ajungă până la venerabila vârstă de cincizeci de ani. La fel ca în cazul marilor orașe, hrana trebuia transportată de la țară și, de aceea, impunea prețuri destul de mari, pe care mulți nu și le puteau permite. De mult realizaseră faptul că o gloată înfometată nu putea determina stabilitatea socială, așa că Senatul și mai târziu împărații au organizat un sistem de rații de hrană și pomeni. După ce aveau grijă de stomacul mulțimii, conducătorii Romei le ocupau mințile cu distracții. Aproximativ o treime din zilele fiecărui an erau dedicate curselor de cai, spectacolelor cu gladiatori și festivalurilor publice. Prin astfel de mijloace, împărații păstrau gloata sub control. Totuși, nu întotdeauna se dovedea a fi un mecanism eficient pentru controlul social și care era vulnerabil la fluctuațiile din rezerva de grâne, după cum este descris în *Pretorianul*.

Desigur, povestea era alta în ceea ce îi privea pe cei bogați. Cei care își puteau permite cumpărau case pe colinele unde briza făcea ca duhoarea să fie mai suportabilă și unde smogul maro care adeseori acoperea orașul se mai limpezea. Slujiți de sclavi, puteau trăi din cele mai bune și mai exotice mâncăruri importate în oraș. Se bucurau de cele mai bune locuri la Marele Circ și în teatre, la fel ca și de o gamă completă de plăceri carnale.

Aceasta era Roma în care Cato și Macro au sosit pentru a-și duce la îndeplinire misiunea sub acoperire pentru Narcissus. Deși serviseră la

frontierele imperiului, prezența Romei se aflase mereu în subconștientul lor, ca încununare a tuturor valorilor pentru care ei luptau. Orașul era inima lumii romane. Nu doar ca sediu al guvernării, dar și ca adăpost pentru templele zeilor imperiului și ca centru al unei economii vaste, care se răspândea în toată lumea cunoscută. Pentru o rasă atât de închistată în tradiții precum erau romanii, izvorul acestor tradiții era privit întotdeauna ca fiind sacru, iar soldații erau dornici să înfrunte orice primejdie pentru a apăra onoarea Romei și a ceea ce reprezenta ea.

Acestea fac ca realitățile vieții în orașul măreț să fie în contrast atât de puternic cu principiile abstracte pentru care oameni precum Cato și Macro luptau și mureau. Idealurile pe care fusese construită Roma pieriseră în mare parte odată cu republica și, până la mijlocul secolului întâi, autoritatea împăraților era absolută. Evident că existau încă oameni care mărturiseau că tânjeau după vremurile apuse, dar de obicei erau destul de înțelepți cât să-și țină opiniile politice pentru ei. Senatul, cândva scena dezbaterilor și a faptelor care au modelat lumea cunoscută, a fost redus la nimic mai mult decât un club exclusivist care aviza în mod automat edictele imperiale. Puterea, care le aparținuse la un moment dat, fusese transferată unei camarile de sfătuitori, care îl înconjurau pe împărat. Și pentru a pune sare pe rană, acești consilieri erau, în mod frecvent, oameni din clasele sociale inferioare.

Chiar la palat, erau diviziuni adânci între subordonații împăratului care se luptau pentru influența asupra lui. Influența conducea către putere și către șansa de a face averi uriașe, precum procedau cei ca Narcissus și Pallas, la timpul potrivit. Dacă miza era destul de mare pentru consilierii împăratului, atunci era și mai mare pentru membrii familiei sale. Rata victimelor din rândul celor apropiați împăratului făcea ca pericolul pe care îl înfruntau soldații care apărau frontierele să pară minor, prin comparație. Pentru un portret cu iz de epocă al naturii mortale a vieții din palatul imperial, recomand din inimă lucrarea lui Graves, *Eu, Claudius*, sau excelenta serie de televiziune de la BBC.